

Scrap Book

REFILL W 893F

STEVE FORSLUND

(IDA SWANSON)

FEBRUARI 1973

San Francisco- glimtar

För Svenska Posten
av RUDY

Fred Greenlund

FRIHET

Rim
och
Reson
av
Reinhold Ahleen

Nyheter
från
Klamath
Falls,
Oregon

Av Rolf Janson

MINNEN FRÅN FORNA TIDER

William Carlson

PROFESSOR HENRY PERSON

NYTT
FRÅN
TACOMA

Av Stephen Forslund

In time to mark the centennial of the birth of Carl Sandburg, the SCA archives presents this historic picture of Carl Sandburg receiving an honorary doctor's degree at Tufts University in Boston in 1955. To Carl Sandburg's right is Arthur Anderson, late Chairman of the Board of Trustees of Tufts and Swedish Consul in Boston. To Mr. Anderson's right is Nils Y. Wessell, then President of Tufts, now President of the Alfred P. Sloan Foundation in New York and Chairman of the Board of Directors of Swedish Council of America.

Sixtysecond anniversary

NORDEN LODGE 233, celebrated its 62nd anniversary in Valhalla Temple, Tacoma, Wash., Oct. 20. Chairman Thelma Johnson welcomed, and a fine dinner and anniversary cake were served to 200 members. Honored guests were District 13 officers, headed by DM May Bryan. Special guests were members of Frihet Lodge 401, of Seattle, led by Chairman Lillie Halvorsen. Honored and presented with 50-year membership pins were Ellen C. Nilsson and John E. Frelin. 25-year pins were received by Signe Kaja and Helen Mork. Br. Stephen Forslund, one of five remaining charter members, was introduced.

There were also visitors from several other lodges in the district, from Mount Vernon, Preston, Olympia, and Portland, Ore. District officers and guests spoke briefly with congratulatory remarks. The program, following the dinner, featured the May Festival Dancers, a group of 20 from the Pacific Lutheran University. Shirleyanne Sargent (District Membership Chairman,) sang a group of Swedish songs, accompanied by her sister, Marthajean Packard. It is a pleasure to hear the gifted "Sandin girls." Expressions of thanks were given to the score of members who served on the dinner committee. We are glad so many came to our party.

-Anna M. Anderson

The 62nd anniversary of Norden Lodge, Dist. 13, was a festive event. Pictured are from left, VDM Alda Thorell; DM May Bryan; Chairman Thelma Johnson, Norden, and her husband, Victor Johnson.

Eckstroms to be honored

THE FIVE CHILDREN of Mr. and Mrs. Reuben Eckstrom will give a party honoring their parents on their 50th wedding anniversary.

Sunday at First Covenant Church 212 N. 89th St. The open house will be from 2:30 to 5 p.m. and no invitations have been issued. The Eckstrom children and their spouses are Mr. and Mrs Glenn Eckstrom of Palm Springs, Calif.; Mr. and Mrs. Leroy Eckstrom, Minneapolis, Minn.; Mr. and Mrs.

Armour Swanson Milwaukee, Wis.; Mr. and Mrs. Richard Dahls of Philadelphia, Pa. and Mr. and Mrs. Fred Holstrom. There are 15 grandchildren and one great-grandchild. The Eckstroms reside at 4955 Decatur St., and have been residents of Benson for 50 years. He is a retired building contractor.

Carrier of the month

★
**Johnny
Oblanas**

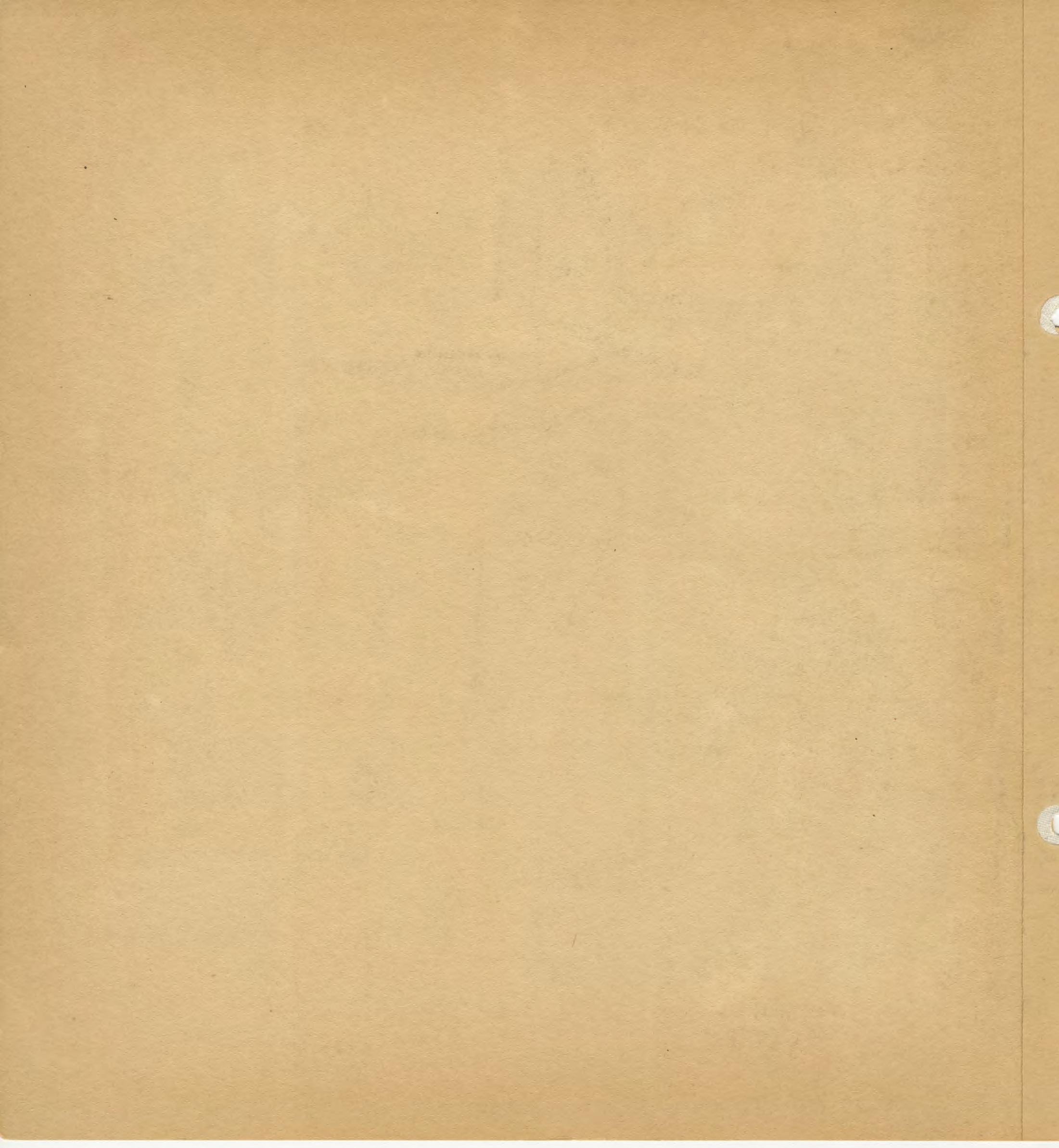
A tip-of-the-hat goes to Johnny Oblanas, who has been named Sunnyvale Scribe Carrier of the Month for May.

The chief carrier serves 19 subscribers, and delivers an additional 158 advertisers on his route bordered by Fremont Avenue, The Stevens Creek Freeway, The Dalles and Stevens Creek.

Johnny, 12, is the son of John and Nancy Oblanas, of 1298 Brookings Lane. His father works for Lockheed.

When he isn't earning extra bucks mowing lawns for neighbors, the Cupertino Junior High School seventh-grader plays soccer for the AYSO Golden Eagles. Johnny also likes to build model World War II airplanes.

May 1978

Ralph McGill Says

Critics of School Prayer Decision Miss Point

By RALPH MCGILL

Psychologists noted with professional interest the outcry against the U.S. Supreme Court decision that quite properly said prayers and Bible reading may not be constitutionally required in public schools. The largely irrational and irrelevant criticisms of the court revealed at least one aspect of the national sickness. We have not managed to bring the citizen, young or old, to a confrontation of the central problem of his existence . . . the nature of man and his relationship to the human condition . . . or, if one pleases, the universe in which he lives and has his being. This cannot be simply a failure of education.

A startling amount of nonsense was said and written about the court's decision. It did not, of course, outlaw the Bible or prayer per se. It said the state might not require them. There was not too much clamor about the decision—not nearly so much as a year ago when the court barred a prayer written, and required, by the regents of New York State.

The court went to great care to acknowledge and illustrate the essential role that religion consistently has played in our life as a nation. Certainly in this society of free men, to whom God gave free wills, we cannot require a prayer or Bible reading. If we can, then we can also have the public schools offer sermons, revivals and calls for converts.

Even so, we have had a number of ministers, who apparently had not read the decision, bemoaning the secularism of the court. Here and there ignorant or befuddled professors of religion or political science piously spoke up in behalf of the Christian faith and denounced the court for revealing atheistic tendencies.

Troubled American

Psychologists found all this of interest—and a symbolic picture window looking in on the fretting frustrations of the average

American. He is a troubled person. There is the threat of a great nuclear barbecue. One school of thought asks him to believe the Russians and Chinese are weak, because to do otherwise would be to ascribe some meaning to communism. Another wants us to believe the Russians and Chinese are strong and that communism is about to conquer the world, in order to make him fear communism the more.

Still others find that the President is a failure because he cannot make the Chinese and the Russians go away and let us alone. We ought to be strong—but we ought to cut taxes. We should launch more powerful missiles and build more Polaris submarines, but cut the budget. The President also should wave a wand and order the racial problem to go away. It would not be necessary to go back to slavery—just almost back. Anything to get rid of problems. There is a lot of talk about “going back to the founding virtues”—the old-time religion, the “old ways.” Meanwhile, life—and the world—goes forward.

In addition to all this, the younger generation is a worry. If we could just get them to mumble routinely through a prayer each morning at school, and have the teacher read a Bible verse, maybe this would stop all this dreadful juvenile delinquency we are having. There just isn't time to do this at home. Church comes only once a week; so of course the schools will simply have to teach religion, read the prayers, and bend the twigs to conform to the standards of morality of our time.

Home Standards

What are those standards? What does the kid see at home? What is he hearing in church school? It may be the moral standards of his parents leave much to be desired. The atmosphere of his home may be one of the crassest and most vulgar materialism. The youngster reads, or hears, of corruption in government and business. But surely the teacher can remedy that. All the child needs is the aspirin or the vitamin of a Bible verse before classes. That will make him a good boy or girl.

Colleges and universities, meanwhile, go on telling us that a majority of students enrolled each autumn have not been introduced to the problem of the individual and his relationship to life. The home hasn't done it. The church hasn't done it. Rare is the church that relates religion to the problems of life save in the most theological and superficial manner. Some churches preach race prejudice. Some don't. Some don't mention it at all. Is race a part of our morality?

Certainly the public school in a pluralistic society is not the place for token religious routines. The court, by its proper constitutional decision, may help us to re-assess what the problem is—and how to do something about it.

(All Rights Reserved)

Sea Forced to Yield Warship Sunk in 1628

OUT OF THE DEEP—The well preserved hull of the 17th century Swedish warship, Wasa, is being salvaged in Stockholm Harbor where it sank more than 300 years ago. The ship's figurehead is a huge lion. The Wasa went down on its maiden voyage in 1628.—AP Newsfeatures photo.

STOCKHOLM, AP — It was a pleasant August Sunday. After church, Stockholm citizens gathered at the harbor in a festive mood.

They crowded the green hills, waiting for the mighty Wasa, flagship of the royal fleet, to embark on her maiden voyage.

Saturday night had been a wild one, beer and schnapps had flowed freely for the crew and soldiers leaving on the Wasa to join their king fighting in Germany.

King Gustavus Adolphus, entwined in the Thirty Years War, was waiting impatiently to impress his friends and foes on the continent with the most splendid warship the world had ever seen. All spring he had sent threatening letters to the master shipbuilder, Henrik Hybertson, urging him to rush the ship to completion.

Short Trip

But the Wasa never reached the north German coast. In fact, sometime next year, 322 years later, she will complete her maiden voyage — something less than two miles.

When the Wasa set sail on Aug. 10, 1628, she carried a crew of 133 and 300 soldiers. Altogether, more than 500 people were aboard, including some soldier's families who had been given permission to go as far as the fortress city of Waxholm, in the inner archipelago.

Officers on board noticed a slight list while the Wasa was still docked, and Erik Joensson, the chief ordnance officer, went below deck to make sure the ship's guns were properly lashed.

At 4 p.m., Capt. Soerfling Hansson Jute ordered the sails set.

As the ship increased speed, the captain noticed she was not answering the helm as she should.

Begins to List

Then a sudden gust of wind hit, and the Wasa started to list to leeward. Once again, Joensson ran below deck, to order the leeward guns pulled to the windward side, but it was too late:

Water poured through the gun ports. Soon the masts were touching the water. With sails and flags flapping, her rigging slowly disappeared. In moments, only the main mast was visible.

The spectators in the green hills, paralyzed at first, rushed boats to the scene and saved 450 people.

The next day, the Royal Council started an investigation.

No cause was found for the disaster.

Master Hybertson proved he had followed the king's order in building the ship. Captain Hansson Jute and Ordnance Officer Joensson proved that the guns and supplies were properly lashed.

Nobody was hanged.

Salvage Fails

Three days later, the first salvage attempt was started, by a British engineer, Ian Bulmer. He failed. So did others, for more than 30 years, until a Swede, Albrecht von Treibelen, introduced the diving bell. He succeeded in recovering much of the equipment and other equipment of value. Eventually, the Wasa was forgotten, slowly she settled into the mud.

... years ago, a Navy now

But a few years ago, engineer, Anders Franzen, now 41, stumbled across old papers telling about the Wasa. He had been interested in ship salvage since boyhood. On a summer evening in 1956, he put out in a boat to sound for the ship. The har-

bor no longer is surrounded by green hills. Stone houses now dot the shore.

Where Franzen had calculated the Wasa lay, his soundings marked the outline of a ship her size. He interested authorities at the navy's diving school, who since have had a made-to-order training course.

They determined that the 136-foot Wasa had slunk into the ooze up to her former water line.

Recover Art Objects

For 2½ years, the navy's frogmen brought up some 700 objects from the watery depths.

They included odd pieces of the ship itself and decorative art objects from Sweden's baroque period—allegoric carvings depicting mythical gods and animals; vines and bunches of flowers; sensual female figures; a statue of the Roman emperor Tiberius and a magnificent figurehead of a roaring lion.

The Wallenberg Foundation, created by a leading Swedish banking family, became interested. The present king, another Gustav Adolf, added his prestige.

A committee was formed under control of navy Comdr. Edward Clason to study salvage of the ship's hull.

One suggestion was to pump the hull with a fluid that would freeze at high temperature, thus giving the ship a lower specific weight than the surrounding water and enabling her to rise.

But someone pointed out that the hull was joined by oak nails, and that pressure from within might pop them out.

Problem Solved

Finally, the cradle method was decided upon. Last Aug. 12, six tunnels were dug by water jets, and 12 wires, each 2 inches thick and 130 yards long, were passed under the Wasa and paid out to two surface pontoons.

Pumps started to empty the pontoons of water. As they did, the 700-ton ship rose three feet.

"We have succeeded," Cmdr. Clason said. "I am satisfied."

Additional lifts over a 17-day period moved the hull two-thirds of a mile, and she was grounded at a depth of 50 feet off Stockholm's naval base.

The hull is to be cleaned by water jet and lifted to the surface, possibly next year. Eventually it will be displayed in a museum to be especially constructed for the royal ship.

There, hundreds of salvaged pieces will be joined together and missing details replaced by new-made substitutes.

There are an estimated 29,900 supermarkets in the United States which do 68 per cent of all the retail grocery business. Eighty-four per cent of these supermarkets use newspapers regularly for their advertising.

It is with narrow-souled people as with narrow-necked bottles: the less they have in them, the more noise they make in pouring it out. — Alexander Pope

Drew Pearson's Merry-Go-Round

MARCH 22 '61.

Catholic Clerical Press Attacks First Catholic President While Lay

Catholic Press Defends Chief Executive

WASHINGTON, D.C. — Behind President Kennedy's plea for re-
servation in the discussion of federal aid for Catholic schools was a series of editorials in the Catholic press critical of his stand plus a move by the clergy to mobilize Catholic laymen all over the country to bombard their congressmen against the Kennedy aid-to-education bill.

Significantly only one leading Catholic paper, The Commonwealth, has vigorously come to the defense of the first Catholic President in history. Commonwealth is edited by lay Catholics. It was the first Catholic publication, and for some time the only one, to criticize the late Sen. Joe McCarthy.

In contrast, America, the Jesuit Weekly, in an article by Father Charles M. Whelan, charges that Kennedy's statement regarding the unconstitutionality of aid to Catholic schools was "erroneous, opportune and unnecessary."

"We could and did expect a silence respectful of the problem," said Father Whelan. "As President of the United States, . . . we should avoid unnecessary pronouncements on delicate constitutional issues."

Then the Jesuit Weekly took his crack at the only Catholic in the Kennedy cabinet, brother Bobby: "Neither Mr. Kennedy nor his attorney general enjoy the reputation of great constitutional lawyers."

The Transcript of Hartford, Conn., was also caustic. "It is not part of the President's business to rule them (aid to parochial schools) out peremptorily," said the Transcript. "The President gave ample evidence here of unbecoming haste in

KENNEDY'S DEFENDER

However, Commonwealth, the Catholic newspaper not edited or dominated by the clergy, defended Kennedy and chided the hierarchy.

"The Roman Catholic hierarchy," it wrote, "has now added a religious problem to the administration's aid to education headache. . . . The administration's program is, under present circumstances, as good as one can hope for. It is realistic, carefully wrought out and establishes valuable and significant precedents."

"Above all, its measures to improve our educational system are manifestly and urgently needed. Even so . . . the school bill will have to face a punishing liberal-conservative - southern - secular-religious crossfire. We hope that its wounds will not prove fatal."

BITTERNESS IN PUERTO RICO
The other type of criticism which Kennedy had in mind when he appealed for "reason" was given by Sen. Hipolito Marcano, Puerto Rican senator-at-large, in testimony before the U.S. Senate Education subcommittee. Sen.

(Copyright, 1961)

Judgment and a dismaying lack of fairness."

The Transcript then asked all readers to start a letter-writing campaign to their congressmen.

Our Sunday Visitor, published in Huntington, Ind., but distributed nationally, featured an article by one of its editors, Father Richard Ginder, dissecting the Kennedy position against aid to Catholic schools. Aside for a caustic swipe at Kennedy's brains, etc. Father Ginder concentrated on the issues rather than the President personally.

It started with a little bill to establish religious education for public school children through the released-time plan," testified Sen. Marcano. "The bill was an attempt to circumvent the constitutional mandate of the people of Puerto Rico. In spite of ecclesiastical power we defeated the bill. . . .

"Next the bishops went out and organized a political party—the Christian Action Party, to be used as a political weapon of the church to launch a frontal attack, not only to capture the public schools of Puerto Rico, but also to capture the government of Puerto Rico. The pulpit was turned into a political forum, the people were coerced and threatened with excommunication if they did not follow the political advice of the hierarchy. Fear and spiritual punishment was pumped into their minds, but they resisted firmly."

Sen. Marcano cited the bishops' pastoral letter telling the people it was a "sin" to vote for the Popular Democratic party. "The three bishops tried to act as political leaders," Marcano said. "The bishops tried to destroy the loyalty of the people to their political party and failed. . . . We faced this issue squarely. . . . We sincerely hope you will share with us the benefits of this democratic achievement."

The bishops were not foreigners, he said. Archbishop Davis was born in Philadelphia and Bishop McManus in Brooklyn.

del fall flintskalliga. Flickorna har blivit både mormor och farmor och i en del fall änkor. Det är tidens gång. Men det är trevligt i alla fall att vanka på K St. och uppliva de gamla minnena. Det är nästan ett halvsekel, sedan man först traskade där.

Jag hade hoppats, att signatören C. M-n — som ser ut att ha her kännedom om den svenska arbetarrörelsens tidiga år än någon annan — skulle komma in med något om den svenska storstrejken 1909.

Om det var strejk eller lockout är en smakfråga. Det kanske beror på var man bodde. På vår ort var det bådadera, lockout inom järnverks- och verkstadsindustrin och storstrejk inom de andra facken. Visst var man med i leken, men man var bara 17 år på den tiden och emigrerade snart därefter.

Jag undrar, om man inte lärde sig nyttan av samarbete på båda hållen efter den personen? Och läxan man lärde sig har haft mycket att göra med vad som åstadkomits sedan dess.

Samuelson och Berg var de svenska skohandlarna. Gust Larson, som på sin tid tog livlig del i det svenska föreningslivet tills han på grund av sjukdom måste återvända till öststaterna, var expedit i affären.

Bröderna Peterson sålde ved, kol och spannmål. Helmer Hedlund hade skrädderi, likaså John Stenius, som var något av ett original. Andra hantverkare och företagare, som jag för tillfället ej kan erinra mig, fanns också.

Samtliga firmor har upphört — några svenska skyltar ser man inte mer. Men man stöter på en bekant allt som oftast. De jämnhåriga har blivit gråhårs män och i en

Tacoma, Wash. Steve präntar . . .

På tal om Karl Johan Road i Tacoma, så är det kanske Karl Johan Vei snarare än något annat. Den är belägen i backarna väster om Narrows-bron i en jämförlevis ny stadsdel. En norsk entreprenör förvärvade ett landområde där och byggde villor av det eleganta slaget. Han gick till sina fäder för något år sedan.

Mest bekant blev entreprenören kanske för åtskilliga år sedan, då han beskyllde en politiker för att ha tagit mutor av honom. Det kom en del uppståndelse åstad, och politikerns framtid blev förstörd, e-huru det med fog kan sägas att han gjorde sina valmän mera nytta än efterträdnarna varit i stand till. När den ene gav och den andre tog, så undrar man om de inte var lika goda kålsuppare bågge två.

Eric David Lindbeck, som föddes i Newport, R. I., sistlidle oktober, döptes efter gudstjänstens slut i Bethel lutherska kyrka förliden söndag av pastor Larson. Utom föräldrarna, löjtnant och fru Edwin Lindbeck samt bror Stephen, var ett 30-tal släktningar och vänner närvarande. Faddrar var hr och fru Leon Persson fr. Bellevue. Efteråt bjöd föräldrarna hela skaran på middag på The New Yorker. Det var en nätt samlung, jämтар, norrbottningar, masar,

blekingar och andra nationaliteter. Ed har haft ett par veckors permission medan han var på väg till sitt nya förordnande i Long Beach, Calif., och tog tillfället i akt att besöka släkt och vänner i dessa trakter. Frun och pojken anlände för en sex veckor sedan, men redan andra veckan råkade Mary Ann ut för malören att falla och bryta vänstra armen, så hon och pojken blir kvar i Kelso någon vecka till, innan de fortsätter till sitt nya hem.

Vid föreningen Valhallas senaste möte tillsattes en sjumannakommitté att på allvar upptaga arbetet med förberedelserna för föreningens 75-årsjubileum, som inträffar i december. En förberedande kommitté har funderat på saken ett helt år tid, så det finns åtskilliga planer i stoppleven.

I senaste numret av en annan svensk tidning märks det, att en tant som för några år sedan försökte sig på svartmåleri om förhållandena i gamla landet och blev åtskilligt åthutad, är framme med sig igen. Den här gången försöker hon dra fram någon sorts analogi mellan bergspridkan och vad en vis hindu sagt för att komma fram med sina insinuationer. Nöden ser ut att vara skriande i gamla landet, turisterna som kommer tillbaka och lovordar de förändringar som skett under deras bortvaro är inte där länge nog för att sätta sig in i de verkliga förhållanden eller intresserade av att taga del av notiserna i dagsspressen om den skriande nöden.

Nu ber hon om hjälp för en organisation som är i kontakt med livet, den behöver kläder, skor, böcker och annat. Det nämndes inte om det skulle vara för män eller kvinnor. Men om någon av er har några udda par kalsonger eller pantalanger eller något annat för folk att skyla sig med, varför inte lyssna till tantens bön och sända dessa persedlar till gamla landet för att avhjälpa den skriande nöden.

Steve.

About 100 of 400 delegates to the national GM council meeting which began today adopted the policy in a pre-council caucus.

The delegates said in a resolution they won't ratify any labor contract negotiated this year unless their plan is included. Auto industry labor negotiations are scheduled this summer.

Delegates said they would back a \$400-a-month early retirement plan reportedly supported by UAW president Walter P. Reuther if Reuther accepts "in writing" a clause making retirement possible at full benefits before age 60. The plan attributed to Reuther proposes full benefits at age 60 after 25 years service.

The caucus resolution pledged delegates to a "factor 85" clause. This calls for any UAW worker to retire after he has accrued any combination of service and age totaling 85.

The move was spearheaded by Jack Wagner, president of the 15,000-member Buick Local 599 at Flint, Mich.

MAY 21 '64 Auto Workers Seek Early Retirement

DETROIT A—A group of United Auto Workers Union delegates from General Motors plants Tuesday began a push for an early retirement plan that could give some workers in their early 50s as much as \$400 a month.

Kampen om Dien-Bien-Phu

54 års kvinna var utan tvekan sjuksköterskan Geneviéve de Galard-Tarraube, mer känd som "Dien-Bien-Phus ängel."

Det har i dagarna gått tio år sedan den modiga syster Geneviéve och de tiotusen djungelsoldaterna kapitulerade i Dien-Bien-Phu efter 56 dagars belägring. Nederlaget var början till slutet för Frankrikes sydostasiatiska kolonialvärde. Det fick också andra konsekvenser: det uppmuntrade frihetssträvandena i övriga franska besittningar, det förbittrade konflikten i Algeriet och förde de Gaulle till makt.

Dessutom var det ytterst nära att blodbandet vid Dien-Bien-Phu ledde till en världskatastrof: amerikanarna låg beredda att gräpa in med atombomber, enligt en färsk historisk redogörelse.

Bakgrund

Under andra världskriget erövrades Franska Indokina — Vietnam, Laos och Kambodja — av japanerna. Den hårdas ockupation födde en motståndsrörelse som växte sig allt starkare; rörelsen kallade sig Vietminh och leddes av kommunisten Ho Chi Minh.

Efter Japans kapitulation 1945 skyndade sig Vietminh att utropa republiken Vietnam. Det var ett surt äpple att bita i för Frankrike, som gjorde förtvivlade ansträngningar att med engelsk hjälp reconstruera sitt kolonialvärde efter kriget. Nu hade man inte resurser att stoppa utvecklingen i tid, och Paris måste erkänna den nya republiken — men bara inom ramen för den indonesiska federationen.

Kolonialkrig

Det var ett arrangemang med inbyggda konfliktämnen. Efter en rad kommunistprovokerade tvister återupptog Vietminh 1947 sin "befrielseoffensiv" för att en gång för alla bli av med fransmännens, som ingalunda var beredda att släppa Indokina. Det krig som nu blosrade upp var ett ganska typiskt kolonialkrig. Fram till 1950 hade fransmännens läget under kontroll. Men när kommunisterna kom till makten i Kina började Vietminh få ekonomisk och militär hjälp däriifrån.

Fransmännen svärade med att sända "landets främsta soldat" general Latre de Tassigny till Indokina som generalkommissarie och överbefälhavare. Samtidigt utverkades ökad hjälp från USA (som sammanlagt bidrog med mer än två miljarder dollar).

Djungelstriderna i Vietnam hade blivit ett farligt internationellt problem.

Konflikten utvidgas

1953 rasade förbittrade strider kring Röda flodens sumpiga delta i norra Vietnam. Kriget spred sig nu raskt, och mot slutet av året drogs även de båda andra indonesiska staterna, Laos och Kambodja,

ja, in i konflikten sedan de invaderats av Vietminh.

Ett av fransmännens motdrag blev att genom luftlandsättning återerövra fortet Dien-Bien-Phu nära gränsen till Laos i nordvästra Vietnam. Med sitt strategiskt fördelaktiga läge i en dal omgiven av berg var Dien-Bien-Phu en av nycklarna till framgång i det allt besvärligare kriget, ansåg särskilt den franske generalen Navarres, en av de huvudansvariga för krigsföringen i Indokina.

Uppmarsch per cykel

Navarres avsikt med att förlägga en stor fransk styrka just hit var, förutom att bygga en spärr mot Laos, att locka ut Vietminhpartenanerna på slätten och krossa dem där (vilket hade varit omöjligt under de eviga striderna i urskogarna.)

Om det följande ödesdigra slaget — då en modern helmekaniserad armé med flyg och pansar besegrades av primitivt utrustade gevillaförband, som skötte uppmarschen per cykel genom vildmarken — berättar flygofficeren Jules Roy i en autentisk skildring. "La Bataille de Dien-Bien-Phu", som väcker väldsam diskussion i Frankrike, där man i det längsta vägrat att säga den svarta sanningen om detta slag och detta krig.

Inneslutna

General Giap — Vietminhs krigsledare, en före detta historieprofessor — genomskräddade Navarres krigslist; och hans beslut blev att ringa in och förinta de franska elitförbanden i Dien-Bien-Phu.

I början av 1954 hade han nått sitt mål. Fransmännen i fästningen var avskurna och inneslutna. Den

13 mars inleddes Vietminhstyrkorna sitt huvudangrepp. Nu var de numerärt överlägsna och för första gången utrustade med artilleri som de lånat från Kina och släpat över bergen.

Dulles vill atombomba

Fransmännens situation blev alltmer förtvivlad. I Washington föreslog utrikesminister Dulles vederlämningsangrepp för att skrämma Kina från att blanda sig i kriget, och den amerikanska sjunde flottan dirigerades till farvattnen utanför Vietnam. Man diskuterade nu på allvar, avslöjar Roy, att sätta in amerikanska atombomber mot Giaps ställningar.

Bara genom att den kloke Churchill i England tog bestämt avstånd från en sådan aktion förhindrades en tillspetsning av kriget, som hade kunnat få de mest fasansfulla konsekvenser för hela världen.

Genom det engelska vetot hade emellertid fransmännen inte längre en chans i Dien-Bien-Phu. Dimma och regn omöjliggjorde nästan fullständigt försörjningen från luften av fästningen (men hindrade enligt Roy ändå inte att man kastade ner massor av medaljer till de inneslutna i ett desperat försök att förmå dem att hålla ut..

Dien-Bien-Phus ingel

Fransmännen lyckades hålla ut i 56 dagar under de mest ohyggliga förhållanden. En legendarisk insats gjorde garnisonens enda kvinna, den unga blonda sjuksköterskan Geneviéve de Galard-Tarraube, "Dien-Bien-Phus ängel", som dag och natt skötte de tusentals sårade.

Den 7 maj, efter två månaders oavbruten beskjutning, gav sig fransmännen. Motståndarna hade då erövrat startbanorna och bokstavligen grävt sig in under själva garnisonen. Av 12 000 belägrade hade då 4 000 förlorats i döda och sårade.

Under hela det drygt sju år långa kolonialkriget i Indokina förlorade fransmännen nära 100 000 man, den andra sidan minst lika många. Krigskostnaderna uppgick till 20 miljarder kronor och höll på att ta musten ur det efterkrigsfattiga

Frankrike (även om USA som sagt hjälpte till med finansieringen). En starkt återlåten officerskår och en svidande prestigeölust får också föras upp på den räkning som presenterades fransmännen på detta i stort sett meningslösa krig.

Vapenstilleståndet

Med Dien-Bien-Phu var Indokina förlorat. Efter sega förhandlingar undertecknades ett avtal om vapenstillestånd i Genève den 21 juli 1954. Det innebar i stort sett att Vietnam delades längs en flod vid 17:e breddgraden i ett kommunistiskt Nord-Vietnam med Hanoi som huvudstad och ett västerorienterat Syd-Vietnam med Saigon som huvudstad. De två andra indonesiska staterna — Laos och Kambodja — delades dock inte, trots påtryckningar från Vietminh, utan vann självständighet som neutrala stater.

I dag är Laos till hälften besatt av kommunistiska rebeller medan USA gör avsevärda ekonomiska och militära insatser för att rädda Syd-Vietnam undan en kommunistisk revolution. Samtidigt har de Gaulle på nytt börjat intressera sig för Sydostasien och inlett aktioner som tycks syfta till ett slags fredligt återerövrande av i första hand Indokina — något som påtagligt irriterar USA.

BJÖRN NIHLEN.

USA-diplomat gick sin väg

Vietnamdebatten, den första i Lund, slogs väl ut: att debatten skulle vara av maratonformat avskräckte inte publiken, som tålmodigt satt kvar till bort emot två på natten.

För amerikanska ambassadens utsände man, John Holloway, tröt dock tålamodet: efter ett studentilägg blev han så förnämad att han lämnade Stora salen. Därefter — händelsen inträffade efter midnatt — mattades debatten något.

De befärade demonstrationerna uteblev, debatten förlöpte lugnt och snyggt. Inlägget som föranledde mr Holloway att lämna debatten var inte provocerande, och får väl knappast heller ses som annat än en utlösande orsak: hela aftonen fick mr Holloway höra åtskilligt om USA som knappast kan betecknas som smickrande.

Föreningen Valhalla i Tacoma
inför sitt 75-årsjubileum. 159

Programmet för föreningen Valhallas i Tacoma 75-årsjubileum är nu i det närmaste fastställt. Alla goda saker är tre, och så även den här gängen.

En familjefest för medlemmar och deras anhöriga jämte särskilt inbjudna gäster kommer att hållas söndagen den 22 nov. kl. 3 e. m. Ankra efter avlidna medlemmar är särskilt inbjudna. Kommitterade har stött på åtskilliga svårigheter i försöken att finna deras nuvarande adresser, och i en del fall har också hänt, att de ändrat tillnamn. Om ingen särskild inbjudan ingått, är de naturligtvis välkomna ändå.

På programmet skall man försöka visa ett typiskt Valhalla-möte från förra århundradet. Av den gamla rituallen finns nu bara ett exemplar kvar. Fru Eric Nilsson var vänlig nog att maskinskriva tillräckligt med kopior, så att f. d. ordföranden och andra tjänstemän kan inöva den gamla tvågradiga intagningsceremonin, som inte används på över 40 år. Efterå serveras förfriskningar och ett fint smörgåsbord. Alltsammans är gratis — Valhalla bjuter på kala-

Lördagen den 5 dec. blir den egentliga årsfesten, till vilken allmänheten inbjudes. Det blir middag kl. 7 e. m., program kl. 8 och dans efteråt. Biljetterna för middagen och dansen kostar \$2.50. Bäst att försäkra sig om biljett till middagen i tid. För dem som kommer till dansen endast, gäller det vanliga inträdet.

Vid det ordinarie mötet onsdagen den 19 dec. hoppas föreningen att få välkomna nya medlemmar, och en privat festlighet kommer då att anordnas.

Valhalla organiserades den 15 dec. 1884, och föreningens krönikor var ju synlig i Svenska Posten för inte så värst länge sedan. Med anledning av 75-årsjubileet blev den sedvanliga höstfesten uppskjuten till närmare datum för stiftandet.

Välhallas årliga makrillfukost avvaktades den 1 nov. kl. 10 m.

Någon julhälsning till redaktörer och läsekrets och bläcksuddare blev in te av, så nu önskar vi eder alla en god fortsättning på det nya året.

Med helgdagarna bakom oss blir kanske tillvaron normal igen, vad det läder. Slutklämnen på de offentliga festerna med anledning av helgdagarna gick av stapeln på nyårsafton, när Valhallaföreningen här i Tacoma höll sin sedvanliga festlighet.

Valhalla firade ju nyligen sin 75-åriga tillvaro. Den första nyårsfest som nämns i gamla papperen hölls 1886. Då var de kinkika beträffande vilka som fick vara med. I ett protokoll lästes: "Festen var för skandinaver endast; ett undantag hade gjorts för en tysk som var gift med en svenska."

Tiderna har förändrats sedan dess. Det skulle vara intressant att veta, hur heterogen publiken är vid våra tillställningar nu

för tiden. Charlie Lutfisk, som brukade uppträda, när det fanns variététeatrar, sade en gång: "We are mixing too much — the other day I met an Irishman on the street by the name of Ole Olson." Såg också i dagtidningen häromkvällen att en loge av Söner av Norge borta i North Dakota hade valt en irländare till ordförande och en grek till vice ordförande.

Alltsedan den första nyårsfesten har dessa tillställningar alltid lockat fullt hus. Detta är var inget undantag. En synnerligen delikat middag med alla tillbehör serverades i matsalen. Programmet gavs i stora salen. Carl Fredrickson, som innehadit ordförandesysslan tre år i rad välkomsthållsade och presenterade den nyvalde ordföranden Len Larsen, som svärade med några väl valda ord. Med Carl Fredrickson som ceremonimästare presterade sedan den Fredricksonsläkten ett musikaliskt program. Att försöka nämna de olika numren bleve för invecklat, för jag är inte så säker på vilken gren av släkten åttingarna tillhörde. Alla numren var väl utförda och mottogs med stormande applåder — i synnerhet Tant Fredrickson som dansade någon sorts humla medan hon, eller han, ackompanjerade sig själv på klaveret. Slutklämnen samlades hela gruppen och gav ett par nummer till sammans. Carl, som alltid fått macka sig, när Hans och Sven spelar, gjorde den gången sin debut med ett litet piglock. Om han klämde på tangenterna eller inte, kan vi inte garantera.

Axel Jacobsons orkester spelade upp till dans, och sedan valsades det till fram på småtimmarna. Hur länge vet jag inte, för vi knatade iväg hem redan före tolvsaget. Det är en fördel att bo så pass nära, att det knappast är mödan värt att ta ut bilen.

När nyåret 1916 gick in, lovade spärvägsbolaget att de skulle ha sina vagnar i rörelse hela natten. När vi kom ut från Valhalla någon gång efter midnatt, hade kung Bore lagt ett tjockt snötäcke så att vagnarna inte kunde navigera. Tacomas backar. Vi var unga och nygifta på den tiden och både bland norskarerna på McKinley Hill. Vi hasade oss hem i varje fall, och som jag minns, var vi flera par i sällskap. Det var den natten som vår stat blev snustorr. Vita Bandet skulle ha parad, näj, det nya året gick in och Kung Alkohol var slagen. Men fruarna fick väl kalla fötter, för det blev ingen parad. Hur det ädla experimentet utföll är en annan historia. Resultatet uppfyllde i alla fall förväntningarna.

Alt utomhusarbete utföres av patienterna under nödig uppsikt. Föräldrar och målsmän är skyldiga att förse sina anhöriga med nödiga klädesperséder. Men det händer ju i många fall, att när de en gång lämnat sin avkomma där, att de ej bryr sig om dem mera. Och då måste ju staten taga över. Många godhjärtade personer tar sig en skyddsling i anstalten och förser dem med vad som behövs och besöker dem vid tillfälle. Något som nog är högt uppskattat, för det såg ut som om patienterna så gärna ville språka med någon.

På sin tid var nog Buckley, Wn., en försvarlig skogsby. Trädens stod tätt i trakten, och här och var i grannskapet finns det lager av stenkol under ytan. Timmeravverkning bedrevs, och det fanns flera sågverk i trakten. I de närliggande samhällena Wilkeson, Carbonado, Burnett, Spiketon etc. var gruvdriften betydande.

Hur stort det svenska inslaget i befolkningen var på den tiden har vi i skrivande stund ingen aning om. Vi vet, att i det närliggande Enumclaw var det och är än i dag ganska svenskbetonat. Ett annat samhälle är det hället, South Prairie, hade på sin tid en svenskfödd borgmästare, Gustav Strand, som jag tror var skänning till bördens.

Buckley kom antagligen till, då N. P.-banan drogs förbi där i slutet av 80-talet. I gruvorna var det nog för det mesta britter och sydeuropeer, som bökade under jorden, men även en hel del purfinner. Den sistnämnda folkguppen äger ännu en samlingslokal i närlheten av samhället.

Tiden gick. Storskogen sinade, och sågverken slogs igen. Stenkolen stod inte ut med den ojämna konkurrensen med oljan, och gruvdriften dommades av. Buckley såg lite dött ut ett tag, men med de småfarmar som växte upp i närlheten återfick det något av sin forna färg. För 20 år sedan byggde staten The Rainier State School ett par miles väster om samhället. Personalen där bor för det mesta inom stadens hank och stör, och det ökade ju befolkningen åtskilligt. Skolan är en anstalt för mindre försigkomna barn i alla åldrar — från 8 månader till 78 år, sades det. Det flesta i skolåldern.

För någon vecka sedan hade jag tillfälle att besöka anstalten, och med Ed LaCross som eliceron fick vi tillfälle att få en insikt i vad som försiggår på hans avdelning.

Han är överläkare där. Hans fru är svenska. Anstalten hyser 1,900 patienter, och av dem har han cirka 650 under sin uppsikt, assiste rad av en stab av lärlare. Alla anstaltens byggnader är av tegel eller betong och vitrappade. Hur många byggnader som finns hän jag inte få uppgift om, men det sades, att en insektion skulle ta nästan tre dagar, om man skulle hinna överallt. En del ekonomibyggnader finns, bland dem en ladugård för ungefär 100 kor av bästa kolsteiner.

Alt utomhusarbete utföres av patienterna under nödig uppsikt.

Föräldrar och målsmän är skyldiga att förse sina anhöriga med nödiga klädesperséder. Men det händer ju i många fall, att när de en gång lämnat sin avkomma där, att de ej bryr sig om dem mera. Och då måste ju staten taga över. Många godhjärtade personer tar sig en skyddsling i anstalten och förser dem med vad som behövs och besöker dem vid tillfälle. Något som nog är högt uppskattat, för det såg ut som om patienterna så gärna ville språka med någon.

Undervisningen går ut på, att där det finns möjligheter ge patienterna en underbyggnad, så att de i sinom tid kan gå ut i världen och försöja sig själva. I allmänhet kan de nå en utbildning jämförlig med vad som lärs i femte eller sjätte klassen. Men det har hänt, att någon nått den nionde klassen också. Undervisningen är fördelad mellan allmänbildande och praktiska ämnen. I en förstklassigt utrustad smekareverkstad tillverkas bord och stolar, bokskåp och andra saker. I en

tapetserarverkstad stoppades och kläddes stolar, soffor och annat. Andra verkstäder finns också. Flickorna lär konstvlvnad, sirliga mönster för gardiner, dukar, förkläden och annat. En syateljé finns, även ett fullt utrustat kök, matsal och förmak, där de får vänja sig vid att sköta ett hem. Klasser i keramik finns. Småttningarna får lära sig att glasera runda stenar att börja med, och så småningom lära sig forma vasar och annat. Nästtar alla har fallenhet för nägonting. De unga männen sångkör hade övning i en sal, och det var inget att anmärka mot harmonin.

Att vara lärlare i en sådan anstalt är sälktet tålmodsprövande. Och det är inte sälkt att alla anställningarna alltid blir uppskattade. Det finns nog de som drömmer att det är ett slösande med skattemedlen att lära sätt folk nägonting. Men om man besömar, att om någon av dem kan återbördas till samhället så måste det ske i 20-årsåldern, sen är det för sent, så kanske man förstår saknen bättre. Den årliga kostnaden per patient är \$1,500. Antag att en patient lever i 50 år till, och man kommer till slutsatsen staten spar en anseelig summa för varje patient som kan frigivs och tjäna sitt eget uppehälle.

ARVID MALM

Arvid Malm, 91, of 1812 S. K St., died Monday in a local hospital.

He was born in Hedemora, Sweden, and moved to Minnesota in 1902. He came to this area in 1919 from British Columbia. He was a retired laborer and a member of the Pentecostal Church.

Surviving are four sons, Theodore A., Einar B., Victor G. and Oscar K., all of Tacoma; three daughters, Mrs. Elsie Wilcher and Mrs. Annie Gray, both of Tacoma, and Mrs. Minnie Larsen, of Anacortes; 19 grandchildren; 38 great-grandchildren; and one great-great-grandchild.

Services will be announced by Mountain View Funeral Home.

Pioneer Family Reunion

Some 190 descendants of 17 related persons who came to the Northwest in the early 1900s will meet for a reunion Sunday at the Waller Road Grange Hall.

Assisting with arrangements are Mr. and Mrs. Stephen Forslund, aided by Mr. and Mrs. Don Davenport, of Seattle, and Mr. and Mrs. Harold Libby.

Relatives are expected for the occasion from Iowa, Wyoming, Oregon and other cities in Washington.

Early family members were six Johnson brothers and sisters, Martin, Hilda, Alma Edla, Signe and Helmer. They were related to four Bloom brothers, Olaf, Charles, Edward and Fred; to Ida, Edith and Gunhild Swanson, Axel and Martin Carlson and Albert Swanson.

Seattle Rapped

For Not 'Buying American'

NEWPORT NEWS, Va. AP — The Newport News Shipbuilding and Dry Dock Co. charged today the city of Seattle is exporting jobs and contributing to a trend it said may spell the end of the water power machinery manufacturing industry in this country.

The charges were prompted by the award by Seattle of a \$3.1 million contract to Nobah, a Swedish firm, for the construction of four hydraulic turbines to be used in a municipal power plant.

Nobah was \$838,000 under the offer by Newport News Shipyard, lowest bidder among U.S. concerns.

In a press statement, the company accused Seattle of rejecting "The Buy American" campaign and thereby exporting U.S. jobs, including some in its own community.

Had the Newport News yard received the contract, it is claimed, the firm protested that several concerns in Seattle would have been asked to bid on certain components of the turbines.

Att få träffa en landsman som går på 92 år, som har upplevt en del av pionjärtidens vederbörd, som ännu har friskt minne och alla själskrafter i behåll, är en

Edward B. Johnson

upplevelse. Ett sådant tillfälle erbjöd sig härförlden, när Eric Nilsson ringde och bad mig följa med och besöka en äldre medlem av Valhalla, en som erhållit sitt 50-årsensemble för åtskilliga år sedan.

Hedersmannen var Edward B. Johnson, 2918 N. 21st St. här i Tacoma. Han är född i Vänersborg den 15 sept. 1868. Då han var 15 år gammal, kom han i snickarlära på ett båtvarv i sin hemtrakt, och båtbyggare blev han livet igenom. Lärlingstiden var sex år. Som utländ gesäll fick han anställning på Längholmens varv och mekaniska verkstad i Stockholm. Arbetsbetyget därifrån har han fortfarande kvar, och det intygar att arbetskunnigheten var "mycket god", uppförandet "hedrande", och att han avgått "på egen begäran".

Från den tiden har Johnson ännu i friskt minne, när den amerikanska kryssaren "Baltimore" anlände uppför Strömmen med John Ericssons kvarlevor ombord.

Sommaren 1891 reste han till Amerika med Omaha, Neb., som mål. Där fick han anställning som byggnadssnickare. Men den finansiella krisen hade börjat göra sig känbar, och möjligen var Nebraska slättland mindre tilltalande för en båtbyggare. Så redan följande år finner vi honom här i Tacoma.

Om tiderna börjat bli dåliga i mellanvästern, så var de inte bättre härute på kusten. Här gick en massa mäniskor arbetslösa, och någon nödhjälp fanns det inte på den tiden, så verklig nöd rådde. Även om det var besvärligt för många under depressionsåren på 30-talet, så var det ingen jämförelse med den skriande nöd som rådde här, när jag först kom hit, särskilt år 1894, saade Johnson.

Angångs tidevarv hade ej gjort sitt genombrott, och det var för det mesta segelfartyg som ankrade här i hamnen. Efter ha vräkts omkring av sjöarna var de ofta ganskä illa tilltygade, särskilt de som kommit runt "Hornet" från östkusten eller Europa. De behövde tillsyn av erfarna båtbyggare. Och Johnson blev snart känd och inkallades ofta att utföra dessa reparationser.

På våren 1893 fick han ett erbjudande från North American

Trading and Transfer Co. att fara till St. Michael, Alaska, för att där bygga den första hjulångaren för trafik på Yukon-floden. Det blev en riktig bjässe, 250 fot lång. Antagligen var den lite svårnavigera, för bolaget byggde inga fler av den storleken. Bolaget drev handel med indianer och pälsjägare. Guldrusningen hade inte börjat, och Nome fanns inte ens på kartan. En bankir i Chicago stod bakom företaget och tillbringade sommaren däruppe. Innan havet frös igen, hämtades laget av en tullkutter, som förde dem till Dutch Harbor. Därifrån tog det tio dygn med ett segelfartyg ner till Port Angeles, där man tog en mindre båt till Tacoma.

Efter hemkomsten startade Johnson och en kompanjon egen rörelse och hade sina stapelbäddar på stranden mellan Old Tacoma och smältverket. Bl. a. byggde de en stor fiskeskonare för Peter Bushman, norrmann till borden. Han bedrev fiske i stor skala och hade salterier i Alaskå. Fiskeläget var utan namn, så innevånarna beslöt att kalla platsen för Petersburg till åra för Peter Bushman. Så Petersburg är ifrigen kvarleva från det ryska väldet, som många av oss kanske har trott.

Liksom många andra smittades Johnson även av guldfebern i slutet av 90-talet och tillbringade ett år uppe i Klondyke. Att resa dit var förenat med en hel del formaliteter, innan man fick tillstånd att leta efter den gula metallen. Proviant, redskap och förnödenheter för ett år måste medföras. Certifikatet, som han fick av myndigheterna i Dawson, har han kvar än i dag. På förfrågan om han hittade några guldklippar däruppe blev svaret: Inte nå vidare. Och därmed fick det vara.

International Fish Co., som organiserades här i slutet på 90-talet var det första som försökte sända fisk österut i isade finkor. Den första båt som förvärvades av bolaget för helgeflundrefiske var en jakt, som tillhörde N. P.-järnvägen. Vad den ursprungligen hade använts till nämndes icke. Men i alla fall hade den legat i flera år i Sacramento River nere i California, så att bottnen blivit sur, som det heter på båtbyggarspråk. Och Johnson fick i uppdrag att sätta in en ny botten.

I åtskilliga år var han förman vid Crawford and Reids skeppavarv i Tacoma. År 1905 byggdes där "Zapora", den första båt som användes uteslutande för helgeflundrefiske. Som bekant fiskas helgeflundror ute till havs i större roddbåtar som sänds ut från ett moderkapp. Senare sat International Fisheries bygga två fiskebåtar, "The Puritan" och "The Commonwealth" vid samma varv, under Johnsons uppsikt.

År 1911 blev Jonnson sin egen igen. Verksamheten förlades då till Ea. 21st och D St., vanligen kallat "Head of the Bay". År 1912 byggdes en skonare för helgeflundrefiske för en Bolivar Olsen. Denna skonare användes än i dag för sitt ursprungliga ändamål. Så det var prima arbete som utfördes. Rörelsen fortsattes fram till 1935, då Johnson var 67 år och ansåg att det var tid att lägga upp. Så företaget blev silt.

Jonnsons otium blev det dock inte mycket bevänt med. Mot slutet av 30-talet började det lukta krig och örlog. För vissa ändamål var trädåtarnas tid ännu inte förfi. Många saftiga beställningar för flottan stod att få. På begäran hjälpte Johnson två av de nya företagen att komma igång. Dessa varv är ännu i verksamhet och har utvecklats till betydande industrier.

"Old Town" — eller gammelbyn som norrmännen säger — blev hans hemvist när han först anlände. Och den stadsdelen har han varit trogen. Han har flyttat någon gång, men endast inom ramen av några få kvarter.

Något är efter hitkomsten, se-

dan han beslutat, att bli unorsande han efter sin käresta. Efter sände han efter sin käresta. Efter sätta längt och lyckligt äktenskap avled fru Johnson för sju år sedan.

Sin bil körde Johnson varje dag ända tills han för fyra år sedan räkade ut för malören att falla och bryta ena höften. Det blev tälamodsprövande för den verksamme svensken att vara i stillhet till en början. Nu tar han sig fram med krycka och en käpp och gör en promenad i grannskapet varje dag.

Hur många farkoster han varit med om att bygga under sin 70-åriga verksamhetstid har Johnson nog ingenräkning på. Men de är många. De första var segelskutor, sedan kom ångan och senare de moderna explosionsmotorerna.

Vid 92 år har Johnson ännu en sund syn på livet och kan se tillbaka på en intressant period av utvecklingen — och ett väl utfört varv.

AUG. 69

Eisenhower måste ha känd sig en smula enkel, när han måste erkänna att han språkat smörja om hemmasvenskarna för ett par år sedan. Ursäkten var ju, att han trodde vad han läst i en tidskrift. Vid det här laget bord han ha fått klart för sig, att de gula pressens representanter inte önskar Sverige något gott.

Nyligen sågs en artikel i dagspressen, skriven av en Brac Curry som enligt uppgift är Associated Press chefskorrespondent för Skandinavien. Han spekulerar över allt drastiskt som kommer att hänta dem därhemma, om Sverige inte upptage som medlem i sexstatsmarknaden. Något som han, med en vis skadeglädje, anser vara högst osäkert. Följderna skulle bli, att Sverige skulle sitta där med sit produktionsöverskott, ungefär en femtedel av hela produktionen. De mindre företagen kommer att gå under, och de större skulle bli hårt ansatta. Det blev allmän arbetslöshet, och det sociala välfärdsprogrammet kommer att vackla. Landet skulle bli ännu mer vänsterbetonat, folket frihet och rättigheter ännu mer kringeskuren av myndigheterna. Och det är klart att det måste insinueras, att ungdomen kommer att bli ännu mera fördärvad.

Det är ju dystra saker att tänka på. Vid närmare granskning får man interycket, att författaren inte brytt sig om att samla några vidare fakta för sina uppgifter. Han nämner att 40 procent av exporten är järn och stål och 40 procent av jordbruksprodukterna hittills har exporterats till sexstatsområdet. Men faktum är att år 1959 exporteras det 350,000 ton till utlandet, men samtidigt importeras det 820,000 ton. Även om 40 procent av exporten har gått till det angivna området, så blir ju det bara 140,000 ton — vilket inte borde vara svårt att avsätta på den övriga världsmarknaden.

I synnerhet när all export sätts som uteslutande består av kvalitetsstål, som inte alla länder kan producera.

Jordbruksprodukter är det som minst exporteras. Och det finns skäl att undra varför skribenten ens nämnde dem. Sedan sekelskiftet har ju flykten från landsbygden tilltagit, och det har uttalats farhågor för att Sverige i ännu högre grad kommer att bli beroende av import för sin försörjning. Så något större exportöverskott av jordbruksprodukter behöver ingen vara ängslig för.

Som bevis på skribentens brist på fakta bör det nämnas att det var endast dessa två kategorier som nämndes i artikeln. Han synes vara totalt okunnig om, att trävaror, papper och pappersmassa är de förmämsta exportvarorna. Och av papper exporteras 60 procent av produktionen. När vi var i Sverige för två år sedan, besökte vi Kvärnsvedens pappersbruk. Då stod ett helt tägsätt färdigt att avgå. Och samtliga balar och rullar var adresserade "Australien". Den kontinenten ligger ju ett gott stycke utanför sexstatsområdet.

Att det i bergen finns malm, som andra länder är i behov av, nämndes inte heller. I Tyskland t. ex. har man av konkurrensskäl inställt driften i ett flertal gruvor. Järnhalten var för låg och brytningen blev för dyr, och det tog för mycket koks att smälta malmen. I framtiden kommer Tyskland att lita på importerad malm av högre kvalitet för sin försörjning. Och finns det höggradig malm på närmare håll än i Sverige för tyskarna?

Så här är väl en anka till, som kan användas av vissa politiker, som inte bedriver någon större tankeverksamhet. Vi får nog höra mera i samma stil framdeles.

* * *

Inte behöver väl våra poeter hänga upp lyran för att vi har retats med dem en smula! Men Per Albin Hanson bara var agitator försökte han sig också på versmakeri. Han skrev en gång ett högtravande poem, i vilket han var i fejd med innevånarna i både de högre och lägre regionerna. Stroferna har jag glömt. Zäta Höglund, som sällan kunde dra jämnt med Per Albin, blev spydig och skrev i Stormklockan — eller kanske det var i Fram: "Änglar och djur varen nädiga mot vänner Per Albin, om han lovar att aldrig skriva vers mera."

Per Albin överlevde den blamagen och blev en allmänt högtaktd statsminister.

JAN. 8-69

Besökande från Sverige vill så gärna se Nordvästern igen.

Herr Redaktör för Svenska Posten: — Under sex veckors vistelse i Tacoma med omnejd i somras fick undertecknad med familj gästa och träffa många gamla svenska och deras anhöriga. Vår utgångspunkt var från

makarna Edith och Ivar Alms hem i Tacoma, och aldrig trodde vi att de och mina övriga mostrar, Ida Forslund och Gunhild Lundkvist, hade så många vänner, som ville se oss på mottagningar. Överallt blev vi så vänligt mottagna, och det var så roligt att också få träffa alla som vi är släkt med.

Det är faktiskt så, att vi vill resa dit igen. Vi har ju så att säga blivit ressugna. Nästan alla här i Sverige har börjat resa, de flesta till länderna kring Medelhavet, men vi föredrar Västern i USA — även om vänorten bli lite längre mellan varje gång.

Då vi i vår familj bedriver jordbruk, och vår hemkomst var mitt i skördetiden, så har varje dag varit en lång arbetsdag. Och därför har inte heller detta brev till tidningen blivit av förrän nu. Själva får vi vänlig sex veckor innan tidningen kommer oss tillhanda, men det är ju roligt när den kommer. Vi känner ju en hel del av dem som figurerar i Svenska Posten, Steve Forslund m. fl.

Nog var det en stor upplevelse för oss att ha varit över och fått se hur ni alla har det. Nu vill vi gärna se att vi får besök av alla dem som var så vänliga mot oss. Inte alla på en gång kanske — för det är många vi träffade — men det går nog att ordna en hel del i taget. Adressen är Annelund, 290 28 Önnestad (Skåne).

Så till sist när detta händelserika år går mot sitt slut vill vi önska er alla Ett Gott Nytt År!

Ingegerd, Elis, Ingrid och Nils Lagerroth.

☆ ☆ ☆

Det har påståtts, att solfläckarna kan ha en viss inverkan på mänskanskans sinnelag, så att folk blir irriterade och kitsliga. Så nu undrar vi, om det är något naturfenomen som gjort folk så benägna: "att kasta stenar för egen port och tala ont om oss själva" på sistone, om det som lästs i svensk-amerikansk press kan tagas som kriterium.

Motsättningarna mellan USA och gamla landet ventilerades livligt i tidningarna här för ett halvsekel sedan, då det fanns många tidningar. Den förda diskussionen fick nog utgöra svar på frågan då. Och ingen skillnad blir det väl nu, om käbblet fortsätter. Vi kan ju komma överens om, att förhållanden har förbättrats på båda hållen sedan dess. Om det sedan var någon särskild fördel för oss att vi kom hit är väl någonting som aldrig kan bli utränt. Vi gick ige-om ekluten, blev etablerade och började trivas. Med det borde vi vara belätna — utan att behöva kasta glosor åt något håll.

Nödvändigheten att bryta stanven över Sveriges ungdom för att några rättägg skämmer ut sig betvivlas. Om brottsligheten är större nu än förr, eller om den är större eller mindre här än i gamla landet, är väl en fråga som ingen är kompetent att bedöma. Vi är förstas tacksamma för upplysningen om vilka gator som det är livsfarligt att gå på i Stockholm, alldenstund vi har i tankarna att fira 4 juli på Skansen i sommar. När man tar i betraktande att skrivaren inte varit i Sverige på nästan 60 år, så måste man erkänna, att hans urskilningsförmåga är beundransvärd.

Och så var det smälänningen, som blivit förbaskad på svenska folket för att de tagit bort katekessen och infört biologi i skolan. Nu tar han barn och blomma och drar iväg till Australien. "Joe Hill arkebuserades för snart 45 år sedan, och hans aska ströddes över hela landet av hans meningsfränder. Om han var skyldig eller ej, hör inte hit. Det är i alla fall en episod som helst borde glömmas. Där jag växte upp sades det: låt de döda vila i friid."

Ett par inlägg i en annan tidning visar, att alla inte hyllar den satten. Tonen i ett par av inläggen och inblandandet av en okänd förbrytare gjorde det inte mera smakligt.

"Litet gnabb ibland skadar inte grand", skriver någon. Men det får ursäktas om vi yrkar på lite mer hovsamhet. Våra tidningar skulle inte begagnas att ge luft åt personligt agg eller verkliga eller inbillade oförräträtter, som vi ingenting kan göra åt. Om ett årtionde eller två är både vi och våra svenska språkrör borta. Till dess borde vi taga vara på de vita fläckarna på kartan, vad som hänt och vad som händer, hellre än börja kontroverser som inte leder till någonting. Vi har väl våra roliga sidor allsammans, vilket erinrar mig om en strof som skötten Robert Burns skrev i poemet "Till en lus":

O wad some power the giftie gie us
to see oursels as ithers see us.

PASTOR LARSON HYLLAD.

TACOMA, WN. — I dagarna var det 40 år sedan pastor E. Arthur Larson anlände till Tacoma och övertog herdebefattningen i lutherska Bethel-församlingen. På den tiden hörde Immanuel-församlingen i South Tacoma och Messias-församlingen i Auburn till pastoratet. Alla var svaga församlingar utan något större medlemskap. Sedermera förenades South Tacomas församlingen med Bethel, och 1942 hade Auburn-församlingen uppabetsats, så att den bildade eget pastorat.

I 36 år tjänade pastor Larson i Bethel. Medlemskapet mångdubblades. Det lilla kapellet, som uppfördes 1914 för en kostnad av \$1,800.14, har blivit en tegelbyggnad med tillhörande söndagsskolbyggnad. Från år 1932 fram till 1950 var pastor Larson dessutom lärare i svenska vid Pacific Lutheran University.

Att hans gärning har blivit uppskattad visade sig på torsdagskvällen den 25 jan., då över 300 församlingsbor och utomstående vänner samlades på Brads restaurant för att ge honom erkännande för vad han utfört under de gångna åren. Hans efterträdare, pastor Lyndon Murk, läste bordsbönen. Pacific Northwest-synodens president dr Fjellman och Olympic-districtets dekanus, pastor Carl Fargerlin, var närvarande. Både bisiken och domprosten höll anslå-

ende tal. Mr Laurence Kerwin var ceremonimästare. Han ställde till med ett korsförhör med pastor Larson — något i stil med "This Is Your Life" — om vad som hänt under åren. Det frambringade många både allvarliga och lustiga poänger.

Olyckligtvis var fru Larson sjuk och kunde ej delta, till stor saknad för alla. Hon har ständigt bistått sin make i hans arbete, både inom och utom församlingen.

En gäva i kontanter överlämnades, och till sist tackade pastor Larsen för den hyllning som kommit honom till del, och han avslutade med att läsa välsignelsen.

Det är nu fyra år sedan han blev emeritus. Men det har inte betytt, att han dragit sig tillbaka. Han deltar i gudstjänsten varje söndag, utför prästerliga förrättningar på anmodan och besöker de som är sjuka och instängda. Han ger också kurser i svenska språket i aftonskolor och för privata grupper.

Om allt det arbete som han nedlagt inom sin församling kan jag icke yttra mig närmare, ty vi är icke medlemmar. Men våra vägar har korsat varandra under skiftande omständigheter, och jag har lärt mig att uppskatta pastor Larson som en rejäl människa och en rejäl svensk — även om han är född i Ohio som inte precis är någon svenskbygd.

Jag höll nästan på att säga, att han är "en renhårig svensk i mer än en bemärkelse". Det är inte tu tal om, att han är landsmännens präst och har varit det länge.

Så må du få leva och verka i bland oss ett tag ännu, för du har en ganska stor församling — utanför församlingen.

☆ ☆ ☆

Vid Valhallaföreningens januarimöte installerades tjänstemän för föreningens 84:e verksamhetsår. Som följer:

Ordf., Amund Wilkenson; vice ordf., Victor Johnson; sekr., Clarence Person; kaplan, Edgar Lindquist; finanssekr., Clayton Windahl; kassör, Hans Fredrickson; marskalkar, Sven Fredrickson och Stan Lindwood; vakter, Arlo Liebelt och Eugene Smith.

Den avgående ordf. Ralph Packard, som tjänstgjort i två år och nedlagt ett intensivt arbete,

avtackades. Han i sin tur tackade för äran att ha fått tjäna som ordf. och försäkrade, att det varit angenämt.

Efter mötet serverades lunch och förfriskningar.

• Medarbetaren som upplyste oss om, att när han besökte Gloria Dei-kyrkan i Philadelphia år 1907 var den inte längre svensk, hade fullkomligt rätt.

Då hade kyrkan ej heller varit i svensk ägo på cirka 118 år. År 1789 överlät dåvarande svenska ärkebiskopen Uno von Troil samtliga av den f. d. svenska kolonins kyrkor till den amerikanska protestantiska episkopalkyrkan, enär det då ej fanns någon luthersk synod i verksamhet.

Under en tid av 130 år sände den svenska statskyrkan ett 30-tal själasörjare till den svenska folkspillrnan i Amerika. De två första var Johan Campanius och Israel Fluvander. Den siste blev Nicholas Collin, som verkade från 1770 till sin död 1831 och predikade på både svenska och engelska och ibland även på holländska. Han var bekant med George Washington och de andra ledande frihetskämparna och var förtrolig vän med Benjamin Franklin.

TACOMA, WN.

— Axel M. Hendrickson avled på ett lasaret hästädes den 6 aug. av svitterna av hjärnblödning, som han drabbats av en månad tidigare. Han var 72 år gammal och sörjtes närmast av maka Borghild samt syskon i Sverige. Han var född i Färnäs, Mora församling, Dalarna, och hade vistats här sedan 1913. Nästan hela tiden hade han varit anställd som lagerbiträde hos engrosfirmor inom livsmedelsbranschen. Först hos Lindberg Grocery Co., tills den firmän upphörde, och sedan under 34 år, till pensionsåldern, hos West Coast Grocery Co.

Han tillhörde Vasa- och Valhallaföreningarna, men var en tillbakadragen natur och tog ej någon livligare del i verksamheten. Han efterlämnar minnet av en god och ädel kamrat, som jag kommer att sakna mycket, ty vi har varit närmaste grannar de senaste sju åren och umgåtts dagligen. Aminnelseakten ägde rum i kapellet på Mt. View griftegård med bisättning därstädes. Pastor E. Arthur Larson officierade.

• En medarbetare i Svenska Posten anser, att vårt utrikesdepartement borde skicka någon till Sverige, så att Medel-Svensson kunde få klart för sig varför vi är i Vietnam. I fjol försökte amerikanska ambassaden att ordna s. k. teach-in i skilda delar av landet för att förklara situationen. Men jag tror inte att försöket slog vidare väl ut.

Medel-Svensson har tillgång på mera upplysningar om världspolitiken än vi är tillåtna att få och är följaktligen mera insatt

världshändelserna. Här följer ett referat från en synnerligen konservativ sydsvensk tidning om ett teach-in som hölls i Lund vid det här laget för ett år sedan, medan vi var där. Rubriken lyder: USA-diplomat gick sin väg. Sedan texten:

Vietnamdebatten, den första s. k. teach-in som anordnats i Lund, slog väl ut: att debatten skulle vara av maratonformat avskräckte inte publiken, som tålmotigt satt kvar till bortemot kl. 2 på natten.

För amerikanska ambassadens utsände man, John Holloway, tröt dock tålamodet: efter ett studentinlägg blev han så förfärad att han lämnade salen. Därefter — händelsen inträffade efter midnatt — mattades debatten något.

De befarade demonstrationerna uteblev, debatten förlöpte lugnt och snyggt. Inlägget som föranleddes mr Holloway att lämna debatten var inte provocande, och får väl knappast heller ses som annat än utlösande orsak: hela aftonen fick mr Holloway höra åtskilligt om USA, som knappast kan betecknas som smickrande.

Man kan ju känna ett visst medlidande för vem som helst, som blir skickad i ett ärende utan att vara tillräckligt väl utrustad. För en diplomat att förvara besinningen, även om han blivit förfärad, lär dock vara en oförlätlig synd. Säkerligen höjde ej mr Holloway genom sitt uppförande sitt eget anseende eller den republiks han var där att representera.

TACOMA, WN. — Valhallaföreningen hedrade årets tjänstemän med en bankett på lördagskvällen den 22 okt. Liksom under flera av de föregående åren hölls den å Roses Inn på den gamla 99-vägen. Efter den obligatoriska cocktailtimmen avåts en delikat kycklingmiddag. Därefter trädde dansen till fram på småtimmarna. Utom tjänstemanen hade en stor skara medlemmar och gynnare av Valhala ifunnit sig, och glädjen stod högt i tak.

Hade nu en Gary Jennings, som i senaste numret av Holiday Magazine påstår att vi svenskar har ett trumpet lynne och styler detta med en noggrann kontekthet i vårt uppträdande, eller en mr Altschull, som i en TV-ändring lätt påskina att svenska gick omkring och hade de tråkiga som riktiga tråkmånsa, varit med på den här hippen och hade de nog funnit sina påståenden ganska ohållbara. Men folk som fått en fix idé finner väl för den, när som helst och var som helst, oberoende av fakta.

• Valhallas nästa evenemang blir på söndagsmorgonen den 13 nov., då den årliga frukosten äger rum. Elof Lindström och Albert Blixt blir mästerkockar vilket borgar för att det blir mad å möte med å mad i rättan tid — även om Elof är ångermajländning och Albert dalmas. Ett gott program kommer att presteras, och sedan blir det tillfälle för

dem som är hågade att dra en spader.

• Allas vår Marie Gustafson uppvaktades av en skara vänner söndagen den 23 okt. med anledning av att hon i dagarna nådde sina 75 år. Marie är född i Näs, Dalarna, och kom hit år 1909. Under åren tog hon livligt del i verksamheten inom våra svenska kretsar och har bl. a. innehåft ordförande- och andra tjänstebefattningar inom vasalogen till för några år sedan, när hon drabbades av sjukdom. Med o-kuvlig energi har hon dock bemästrat sitt handikapp, så att hon nu och då kan bevisa våra tillställningar.

För några årtionden sedan förvärvades ett hem med en stor tomt på East B St., en knapp mil från städens centrum. Hur många bjudningar och samkväm som hållits där under åren går inte att räkna. Skulle någon överraskas på en bemärkelsedag, och det var fråga om utrymme, alltid fanns det rum i Maries hem och trädgård.

Vasa-damerina har sin picnic där varje sommar ännu. På den tid Dalaförbundet existerade och räknade 150 medlemmar, hölls de flesta av våra samkväm där. Med behörigt tillstånd från städens brandkar firades där Valborgsmässa på äkta svenska männer under ett tiotal år, tills bebyggelsen inkräktade. Medan balet, brunn, sjöngs de gamla värssångerna. Vi kanske inte sjöng så bra, men vi sjöng högt så det hördes nog över halva McKinley Hill.

Marie har gjort sitt för att upphålla samhörigheten bland oss svenskar. Tack, Marie! Grätulationer — och må du länge leva!

• Omedelbart efter han övergick till det civila, efter 28 års tjänst i USA:s flotta, där han avancerade från rekryt till kommendöröfjtnant, erbjöds Ed Lindbeck en tjänstemannahbefattning inom Weyerhaeuser-koncernen, med förläggning till Aberdeen. Familjen har nu etablerat sig på East 8th St. därförstades.

Häromsistens blev det av att göra ett par dagars besök i tvillingstäderna Aberdeen och Hoquiam. Städerna har kanske upplevat sin storhetstid för ett tag framåt. De flesta ságverken har ju försvunnit, men andra industrier har kommit in, och jag tyckte att allt såg ganska hyggigt ut därförstades ännu. Har ett svagt minne av hur det såg ut, när jag var där första gången, på hösten 1913. Det regnade, och det var gytta och gölar överallt. Många hus stod på stolpar, och folk tog sig fram på landgångar av plank. I affärsdistrikten såg det ut, som om varannan dörr ledde till en krog. Stora förbättringar har gjorts sedan den tiden. Och städerna går nog mot nya mål, även om modernäringen är i avveckling.

TACOMA, WN. — Värdets makter var ej vidare nädiga sista gången vi var på besök i Blekinge. Det regnade oavbrutet nästan varje dag. För att fördra tiden började jag inventera bokhyllan där vi bodde och fann åtskilliga exemplar av "Kristlig Årskalender för Blekinge Län". Det blev en överraskning, då jag i nästan varje häfte fann en längre eller kortare skildring om salig Fabian Måansson. Så jag drog slutsatsen att han, trots sin radikala läggning och sin kanske mindre ortodoxa religiösa åskådning, hade blivit landskapets stora son.

För min del var dessa skildringar av intresse. I min gröna ungdom, under de senare åren av detta sekels första decennium, var han en ofta anlitad föredragshållare i det samhälle, där jag växte upp. Då var han medredaktör i Arbetarbladet i Gävle, och det är föga troligt, att hans kunde ha blivit omnämnd på den tiden i den publikation jag ovan namngett. Merendels var han hållen som något av ett original, och jag tror nog att han lade manken till själv att få behålla den värdigheten, både i tal och uppförande.

Fabians föredrag var aldrig av det tråkiga slaget. Föll det honom in, kunde han dra fram ett bord och sätta sig på en stol, medan han orerade. Inte så underligt — ibland kunde han dra på i ett par timmar, och utan något koncept. Föredragen var alltid kryddade både av satir och en lätt humor, men han drog sig ej för att sjunga ut om det var något som han reagerade emot.

"Ska man reagera emot nägonting, då ska man svartmåla", brukade han säga. Om det behövdes kunde han även citera bibeln. Den hade han på sina fem fingrar. Det berättas, att sedan han blev riksddsman, kom en bondeförbundare som hade en starkt frireligiös valkrets till honom och sade:

"Hör du, Fabian, du som är biblesprångd, kan du inte plocka ut några bibelspråk åt mig, som jag kan använda i mina valtal. Du får 25 öre stycket för dem."

En vecka senare överräckte Fabian ett konvolut innehållande 2,000 bibelspråk och en räkning på 500 kr. till bondeförbundaren.

I en kalender såg jag han gitit ett gott råd till en ung man, som var nybörjare på den politiska banan:

"I politik, ser du, ska du vara lite religiös, lite fosterlänsk — men mycket full i fan." Där slog han nog huvudet på spiken, och vad han sade kan nog mycket väl tillämpas på våra egna politiker här i landet — om vi tar i betraktande den pers vi nyss har gått igenom.

Entusiasmen brann högt under genombrottsgåren. "Arbetare i alla länder förenen eder" hördes både vitt och brett. Fabian var dock en smula skeptisk rörande det internationella samarbetet — han ansåg att de internationella kongresserna var en Babels för-

bistring.

"När våra delegater kommer tillbaka har de kanske uppfattat ett enda utländskt ord: 'reslisen' (resolution). Det finns mycket att uträffa på närmare håll."

Sin religiösa åskådning lade han kanske fram i romanen Rättfärdiggörelse genom tron. Jag har haft tillfälle att läsa endast några brottstycken därav och kan ej yttra mig därom. Som ledamot av riksdagen var han medlem av det råd som omarbetade den svenska psalmboken.

Han skrev också åtskilliga historiska romaner om Dackefejden och Engelbrekts frihetsrörelse osv. Med den sistnämnda höll han dock på att bli mindre populär i min hemort, ty han hade förlagt fästet Borganäs till Grådö, nära Hedemora. En udde nära Domnarvets järnverk var i folkmun benämnd Borganäs. Enligt sägner och gamla urkunder skulle Jösse Finssons fäste, som Engelbrekt brände ner, varit beläget där. Fabian var dock bländad av en 1700-talstradition och förlade fästet till Grådö. Men det hade Fabian fått om bakfoten, ty vid schaktningsför ett bygge senare, fann man brandlager och nog med fornslämningar som visade var fästet stått.

Detta är inte ämnat att vara en biografi, bara några hågkomster om en av dem som verkade för ändrade förhållanden när seklet var ungt. Då kallades sådana för uppviglare, men det ser ut som om åsikterna har ändrats i alla läger. Och de har blivit erkända, där de mötte största motståndet förut. Alla blir bra, när något som han reagerade emot.

Bland bondeförbundare och högermän i Skåne träffade jag ingen, som hade något gott att säga om den nuvarande regimen i Sverige. "Men si Per Albin Hartsson och F. W. Thorsson, de var karlar de . . ."

TACOMA, WN. — Har just haft tillfälle att studera en nyutkommen bok: "En Smålandssocken Emigrerar". Det är en bok om emigrationen från Långasjö socken i Kronobergs län. Innehållet är mycket intressant — även för en dalmas — ty boken är på samma gång ett styrke svenskamerikansk historia.

Det är en diger volym på över 900 sidor, utgiven av Långasjö emigrantcirkel. Ett mångårigt arbete ligger bakom verket. Som inledning ges en del historiska och statistiska uppgifter om de förhållanden som rådde i socknen från emigrationens början 1850 fram till 1930, då emigrationen i stort sett hade avstannat. Därefter följer ett register på alla som uttagit flyttningbetyg för att resa till Amerika under den perioden, med många uppgifter om emigranternas öden i det nya landet. Vi träffade åtskilliga bekanta i det registret.

Vid det här laget är väl de goda sockenborna spridda över hela kontinenten. Tidvis ser det dock ut som att emigrationen huvudsakligen gått åt två håll. Först till Chisago County i Minnesota, där de sällade sig till de andra kroنوbergarna i Amerikas Småland. Efter sekelskiftet ser det ut som att en större del av de manliga dragit iväg till Canada och blivit rallare. Golden, B. C., är en plats som ofta nämns i biografierna. Alla ser ut att ha varit sysselsatta med järnvägsarbete.

Den svenska evangeliska lutherska församlingen i Chisago Lake organiserades i maj 1854. Någon stor lokal fanns ej, så Bergs loge fick duga. Pionjärpastorn Erland Carlson från Chicago hade blivit ditkallad för ändamålet. Året före hade han som religiös ledare åtföljt en skara på 176 smålänningar, som satte kurs över Atlanten från Kalmar. Före sin avresa hade han varit komminister i Lessebo. Siffrorna från församlingslängden i Chisago Lake-församlingen för åren 1855-91 är kanske betecknande:

Av de inskrivna var 889 från Kronobergs län, men endast 39 från de två andra smålandslänen. 376 från det övriga Sverige, bara 1 från Dalarna och ingen värländning. För perioden 1892-1942 var 1551 från Kronobergs län, 108 från Kalmar och Jönköpings län, 603 från det övriga Sverige. Östgötar och blekingar dominarerar, men nu fanns det åtta dalamar och 17 värländer i längden.

Statistiken från dotterförsamlingarna som sedanmera bildades i trakaterna däromkring visar att ungefär hälften var värländningar, fast andra läningar hade gjort intrång.

Då man granskade emigranternas biografier är det lätt att se, varifrån Moberg fick figurerna i sina emigrantromaner. Visserligen förlägger han scenen till grannsocknen Ljüder. På sin tid hade de två socknarna gemensam folkbokföring, så det går väl på ett ut.

Mitt i Amerikas Småland ligger samhället Lindstrom, uppkallat efter en Daniel Lindström från Hälsingland. Han ville inte släppa fram järnvägen över sina marker, om de inte kallade anhalten Lindström. "Gud välsigne gubbens högfärd", skrev någon i en av våra tidningar en gång.

För snart två år sedan stod vi på planen mellan kyrkan och sockenstugan i Långasjö och betraktade utvandrarmonumentet, som de goda sockenborna rest till minne av bygdens söner och döttrar som utvandrat till Amerika. Betecknande nog består det av en meterhög kullersten, placerad på en sockel i en gjuten damm, vars sidor är klädda med granit och har en botten av glasmosaik, som visar en karta av Europa och Nordamerika och emigranternas väg över Atlanten. På stenen finns inskriptionen:

"Till minne av de tolvhundra Långasjöbor som under åren 1850-1930 utvandrade till Amerika."

Monumentet avtäcktes 1961 av den välkände svenskamerikanske historikern och språkmannen Amandus Johnson, som då var 84 år gammal och då gjorde sitt första besök i hemsocknen, som han lämnade vid tre års ålder. Långasjö kyrka fick en ny altartavla 1957, målad av en av socknens döttrar, Elisabeth Bergstrand-Poulsen, och den har ett kombinerat bibliiskt och emigrantmotiv.

Långasjö är ingen stor församling. I areal är den ungefär 10 km. bred och 20 km. lång. År 1885 hade socknen en befolkning på 2,765 personer. År 1930 hade befolkningen gått ner till 1,778, och det är föga troligt att siffan gått upp sedan dess. Nu har skogen tagit igen en hel del, av vad som en gång var odlat, heter det i boken.

Heder åt de goda Långasjöborna, som ej glömt sina fränder vars lott det blev att fara till en annan världsdelen för att skapa sig en framtid.

INT-1-2-64 That Marriage Has Best Chance

HONOLULU AP** — When a man of Japanese ancestry marries a girl of Chinese ancestry in Hawaii, the chances are good that the marriage will last.

Such a racial combination is the best, statistics indicate, of nearly three dozen possible racial combinations in the Hawaiian Islands.

The worst combination—again viewed statistically—is the Japanese man who marries a Caucasian girl. More than half the marriages end in divorce.

The statistics come from Dr. Andrew W. Lind, senior professor of sociology at the University of Hawaii. In an added footnote, he said: "As races merge in Hawaii, variations in ethnic group divorce rates will probably be reduced."

Om Valhalla-föreningen, som nu påbörjar sitt 85:te år, och hur Sverige erkände USA, innan nya staten slutit fred med England.

TACOMA, WN. — Trots den karga kylan och det halkiga vägslaget var en anseelig skara av medlemmarna närvarande vid Valhalla-föreningens januarimöte. Medlemmarnas fruar och fjällor var även inbjudna. En gemensam supé avåts före mötet, och medan förhandlingarna pågick underhölls damerna med sällskapsespel. Dessa aftnar har blivit synnerligen populära de senare åren. Logen består på det väsentligaste i både mat och dryck, men om damerna så önskar kan de bringa en favoriträtt, en sallad, någonting hembakat etc. Det blir alltid ett överflöd av alla sorter och mat för gudar. Våra fruar är sannerligen hemma i den ärla kokkonsten.

Det var en upplevelse för mig att få vara med igen. Det var första gången på snart ett år, som jag vågat mig på att gå uppför de många trappstegen. I detta sammanhang kan det påpekas, att änkor efter medlemmar alltid är välkomna att bevisa föreningens enskilda tillställningar. Försök har gjorts tid efter annan, att sända ut särskilda inbjudningar. Men när människor blir ensamma ser de ut att ha en benägenhet att flytta. Och när en del inbjudningar gick fram och andra inte, så hände det ibland att det blev förargelse.

Valhalla-föreningen börjar sitt 85:te verksamhetsår med följande tjänstemän:

Ordf., Sven Fredrikson; vice do., Victor Johnson; finanssekr., Clayton Windahl; kassör, Hans Fredrikson; sekr., Clarence Person; marsalkar, Carl Fredrikson och Leonard Lövström; kaplan, Lennart Vik; vakter, Holger Neslund och Helmer Johnson.

Samtliga installerades av f. d. ordf. Ralph Packard, med Albert Blixt som marskalk. Vice ordf. Vic Johnson hade dock blivit utledsen på det kyliga väderet och kvistat iväg ner till det soliga Arizona för några veckor och kommer att installeras vid ett senare möte.

☆ ☆ ☆
I stort sett hade all förbindelse mellan Sverige och avkomingarna av den svenska folkspillran i Amerika upphört, när de engelska kolonierna i Amerika bröt sig loss från det engelska väldet. Av den orsaken observerades händelserna på dena kontinent mest från en politisk synpunkt i Sverige.

Sveriges regent då var den tålangfulle om än ombytlig och något nyckfulle Gustav III. När nyheten kom att Förenta Staterna hade utfärdat sin oavhängighetsförklaring, blev kungen mäktig intresserad och förklarde, "att om han inte vore kung, så skulle han inte tveka att fara till Amerika för att se hur en stat formas och skapas och se hur den väcker till".

Han profeterade också, att någon gång i framtiden var det möjligt att Amerika komme att härska över Europa. Han kunde ej annat än högakta revolutionärernas mod och djärvhet. Senare, genom korrespondens med den franska noblessen och när hans egna undersåtar började visa en viss motsträvighet till hans envälde, kom han på andra tankar och ansåg att de fätt sin inspiration västerifrån, både från Amerika och Frankrike, och fruktade den verkan dessa idéer kunde ha på de regerande kungarna, sig själv inberäknad.

År 1778, när Frankrike hade beslutat att understödja de amerikanska revolutionärerna, skrev han till sin ambassadör i Paris, greve Gustav Filip Creutz, att "jag kan ej tillstå att det är rätt att understödja rebellerna mot deras egen kung, det kan få alltför många konsekvenser". Han beklagade också, att på grund av att Sverige hade ett fördrag med Frankrike, måste han foga sig därefter.

På den tiden var det många svenska officerare som hade tillfälliga fullmakter som officerare i franska armén. Ändamålet var att få praktik, som underlättade snabbare befordran, när de kom hem. Ett regemente kallades för det Kungliga Svenska.

Detta regemente blev dock inte sändt till Amerika, men omkring 90 svenska officerare deltog i befrielsekriget i andra re-

gementen. Deras bedriften är en historia för sig själv och lämnas härhän i detta sammanhang.

När det blev klart, att rebellererna hade vunnit kriget, var Gustav III praktisk nog att erkänna den nybildade regeringen i Förenta Staterna. Redan på våren 1782 — innan britterna ens hade ingått ett förberedande fördrag om stillestånd, uppmanade han ambassadör Creutz att söka underhandla med Benjamin Franklin, som då var Förenta staternas representant i Paris, om ett fördrag om vänshap och handel med den nya republiken.

Underhandlingarna pågick till den 3 april 1783, då traktaten undertecknades — fem månader innan fredsöverenskommelsen mellan Förenta Staterna och England underskrevs i Versailles.

Sverige blev därmed den första makt som erkände Förenta Staternas självständighet. Ett steg som kanske var lika impulärt i vissa landamären och lika riskfyllt som att erkänna Vietnam nu.

Joe Hill -- ungdomsidol

STOCKHOLM (FLT). — "Joe Hill slogs för arbetarna, inte genom handgemäng, utan genom protestera och skriva protesånger. Han var på ett sätt sin tids Bob Dylan." Så skriver 22-åriga Hans Gustafsson från Växjö till Arbetarrörelsens arkiv i Stockholm, där man anordnat en utställning om den svenska protestångaren. Brev som Joe Hill skrivit från fängelset, olika minnen från hans liv i US, en enkät om ungdomarnas upplevelse av Joe Hills gestalt i dag i Sverige ingår i utställningsmaterialet. Samtidigt kom en LP-skiva med Joe Hills sanger inspelade på engelska av Mats Paulson.

I Sverige är Joe Hill på väg att bli ungdomens idol — i varje fall den ungdom som skrivit till utställningen:

— Av Joe Hills sanger gillar jag bäst Rebel Girl, skriver Ingall Kekkonen från Norrköping.

— Joe Hill var en stor idealist, säger Göran Söderlund i sitt brev från Landskrona.

— Vi har saknat äkta kamp-

sångare. Hans sånger är enkla och kan sjungas av alla, anser Maj-Britt Johansson från Hallstahammar.

☆ ☆ ☆

I Nordens mest spridda tidning, Expressen i Stockholm ingick nyligen en stor artikel av Lars Svedgård. Vi gör en del utdrag:

Joe Hill, arbetarsångaren som aldrig dog, återvänder inom kort till sin hemstad Gävle. Han gör det genom den utställning som nu avslutas i Stockholm och skickas vidare till Gävle. Därifrån skall den sedan vandra även till andra svenska städer.

53 år efter arbetarsångarens död framför gevärsmynningarna i statsfängelset i Utah, USA (det hände kl. 7.42 den 19 nov. 1915) har Joe Hill-intresset vaknat på allvar i Sverige. En LP-skiva börjar säljas i dagarna. En bok med översättningar av hans visor är planerad till våren. Ingvar Söderström skriver på en biografi. Och Ture Nermans Joe Hill-bok trycks i ny upplaga...

Det var i Earl Robinsons "Balladen om Joe Hill", som den svenskamerikanske arbetarsångaren blev "mannen som aldrig log":

ag drömde att jag såg Joe Hill,
i stod där man mot man.
Du är ju död, Joe Hill, sa jag.
ag kan ej dö, sa han...
ag kan ej dö sa han...

Det var som facklig organisator i IWW (Industrial Workers of the World) som Joe Hill vann in ryktbarhet i den amerikanska arbetarrörelsen. IWW hade för övrigt även en avdelning i Stockholm...

De flesta av sina visor skrev han på kända melodier, religiösa väckelsesånger t. ex., och många var skrivna för allsång. En av de mest kända handlar bl. a. om prästerskapet. I den överättning som gjorts av Himlapelsförfattaren Rune Lindström () låter refrängen så här:

Du får mat, salig mör,
du får sjunga i himmelens
kör.

Bed och slit,
gnag din bit,
du får smör ovanför när du
dör...

Det var i slutet av 1913 som Joe Hill begav sig till Utah för att organisera arbetarna där. I januari 1914 greps han för det påstådda mordet. Den mäktiga koppartrustens män låg bakom denna anklagelse mot Joe Hill — detta hävdades bestämt från de amerikanska arbetarorganisationerna. Det kan noteras att väsentliga delar av domstolens rättegångsmaterial numera är försvunnet. Vid ett attentat hos IWW förstördes också större delen av det Joe Hill-material som fanns där.

Svenska utrikesdepartementet har till Joe Hill-utställningen lämnat kopior på en rad UD-dokument som visar ansträngningarna från svensk sida att förhindra avrättningen. Dessa försök att rädda arbetarsångaren ledes av — en Wallenberg! K. A. Wallenberg hette nämligen vår utrikesminister under dessa år.

Askan efter Joe Hill spridde av IWW i små kuvert över hela världen. Det var meningen att askan skulle strös för vinden från olika platser på vår jord. Men ett av kuverten tömdes aldrig utan finns med på den utställning, som från Stockholm nu vandrar vidare till Gävle.

Mannen som aldrig dog är på väg hem.

TACOMA, WN. — Även i år samarbetade affärsmännen nere i centrum och våra skandinaviska föreningar med anordnatet av en Skandinavisk Vecka, den 7–12 okt. De skandinaviska ländernas och Islands flaggor dekorerade gatorna, och i affärernas skyltfönster var familjeklenoder och andra saker från de nordiska länderna utställda. Damerna demonstrerade sin förmåga att förfärdiga handarbeten av olika slag. Bland dem var fru Arthur Sandin, som visade hur det går till att knyta ryamattor. Fru A. Victor Johna var ordförande för det hela även i år. Två rundresebiljetter till Skandinavien bortlottades, men jag fick aldrig reda på vilka som blev de lyckliga. Gemensam lunch var anordnad på Winthrop Hotel på onsdagen. Det hela avslutades med ett program och stor bal i Fellowship Hall på fredagskvällen.

☆ ☆ ☆

Central Baptist Church, f. d. Svenska Baptistsamlingen, har i dagarna firat 75-årsminnet av sin tillkomst. Församlingen organiserades år 1893 med 34 medlemmar. Tidigare hade det tillhört en skandinavisk församling, stiftad år 1885. På grund av språksvårigheter och andra olikheter började man inse, att verksamheten bland landsmännen kunde bäst tillgodoses genom upplösandet av församlingsbandet. År 1900 köptes tomter vid S. 12th och J St., och en kyrka byggdes, vilken användes fram till 1950, då den nuvarande helgedomen vid S. 11th och Grant invigdes. Svenska språket användes fram till 1935, då det nuvarande namnet antogs.

Herde sedan 1941 är dr Bror O. Lundgren. En söndagsskolbyggnad uppfördes år 1961. Under dr Lundgrens ledning har församlingens tillgångar stigit från \$12,714 till \$340,000 och medlemskapet från 150 till 600.

☆ ☆ ☆

Lögen Norden Nr: 233 av Vasa Orden högtidlig häll 56 årsdagen av sin tillkomst med en gemensam middag vid senaste mötet. Där är man gammal i gärde, men den här gången kunde jag inte vara med. Närmare detaljer saknas, så vi hoppas att någon av logens korrespondenter omnämner vilka som medaljeras denna gång.

• Gust Mattson, som hade sin hemvist här i Tacoma under ett par årtionden eller mer, och som följde med strömmen ner till Cloverdale, Calif., för ett 20-tal år sedan, då en kooperativ industri startades där, var på besök och tittade in häromdagen. Gust har uppnått den i skriften stadgade åldern men är lika nyter och fripräkig som han var på den tid han bodde ibland oss.

• Ole Brant avled härstadies den 11 okt. i en ålder av 79 år. Han var född i Nedre Gärdsjö, Rättviks socken i Dalarna och kom hit till landet i unga år. Han efterlämnar bröderna Karl och Erik i Sverige och en systerson, Mark Renfrow, i Daly City, Calif. Brant var veteran från första världskriget, tillhörde American Legion och Elks-logen här i Tacoma. På sin tid innehade han en bårdning i Puyallup, men annars har han delat sin tid mellan California, Washington och Alaska och prövat på olika yrken.

• Att vår nuvarande president begärt sina oförlätliga misstag medges gärna. Men att därför kalla honom en "accidental president", som någon gjorde i ett av de senare numren av SP, var dock en smula hutlost.

Det påstas att fruntimmer alltid bländas av blanka knappar. Antagligen skedde detsamma med presidenten. Och det blev hans olycka. Hade han lyssnat mindre till generaler och amiraler, hade han nog fått ett mildare omdöme i historien. Men därför kan ingen fräntaga honom vad han genomdrivit av positivt värde för menige man. Särskilt Medicare, som jag är säker på att hundratusentals av oss äldre välsignar honom för.

Jag är övertygad om, att om någon av dessa som nu är så malliga i pipen skulle hamna på ett lasarett, så blir de de första att se till att de kommer i åtnjutande av de stipulerade förmånerna.

OCT. 68

TACOMA, WN., den 9 okt. 68
Inte så värst mycket att berätta från denna horisont. Själv kom jag ut från lasarettet för bara några dagar sedan. Så jag får hålla mig på mattan ett tag framöver. Det var inte pumpen, som mankerade den här gången, men ett kirurgiskt ingrepp blev vidlyftigare än beräknat, så jag blev där i 18 dagar.

Nu börjar räkningarna att anlända. Man får intrycket att "var och en är sig själv närmast". Bara för att de vet, att man nått en mogen ålder och har Medicare, så drar dom till, för de vet att räkningen är garanterad.

Fick just en räkning från de där sömnspecialisterna på \$108. Men så gjorde de ett ordentligt jobb också, för jag var fullkomligt avdomnad i över nio timmar.

Medan jag var på lasarettet höjdes vårdavgifterna med 10 procent. Det var två sängar i rummet, som betingade \$49.50 stycket per dag efter förhöjningen. När jag tittade ut genom fönstret, föreföll det att vyn därifrån var ovanligt bekant, och jag erinrade mig att jag hade precis samma rum för en 15 år sedan efter ett olycksfall i arbetet. Låg då på en allmän sal först men där var ingen ro vare sig natt eller dag, så jag bad att få ett rum med bara två bäddar. Det fanns inte, men om jag ville betala skillnaden mellan försäkringsbeloppet och rumskostnaden kunde jag få ett privatrum. Så jag sade: Kör till.

Statens olycksfallsförsäkring betalade \$5.50, och jag lade till \$2.50. Summa \$8.00. Nu, med två sängar i rummet, blir inkomsten \$99 om dagen enligt min beräkning. Men det var trångt om saligheten där. Varje gång något måste göras, fick de ta en del av möblemanget ut i korridoren.

• Jag träffade Jerry Miller, som varit anställd på lasarettet i många år. Han är son till spelmannen Adolf Miller. Jerry saade, att pappa snart skulle komma hem till Tacoma igen efter nio år i gamla landet. Vid det här draget är Adolf 88 år gammal.

Hur många resor han gjort till Sverige de senaste 20 åren har han väl knappast någon räk-

Den årliga frukosten avates söndagen den 10 nov. Kommiten påstår, att det skall bli något nytt på tapeten den här gången.

• Ja, jag läste om Blå Max neare i California. I U. S. and World Report. Och ändock var det väl inte det värsta vi hört om den jycken. Det tar nog mage att föredra en sådan. I samma nummer fick vi veta, att det var ryssen med sitt intåg i Tjeckoslovakien som hjälpte de svenska socialdemokraterna att behålla sin marktställning. Så nu vet vi det.

Den stackars hin och ryssen ser ut att få skulden till allt som händer här i världen.

• Till sist får jag tacka släkt och vänner för besök, kort och blommor, som jag erhållit, och för alla tjänster ni utfört för oss. — Steve.

ADOLF MILLER

ning på själv . . .

• Såg i dagstidningen att fru Ernest Bloomquist avlidit i Evanston, Ill., nära 90 år gammal. Sörjd av dotter, barnbarn och barnbarnsbarn. Hon var änka efter pastor E. C. Bloomquist, som verkade i Första Lutherska Församlingen här åren 1913 — 1928.

Det var under svenskhetens glansperiod här i vår stad. Och det var till stor del hans förtjänst att landsmännen kunde samarbeta under de åren. Fru Bloomquist var född Florence Lindgren i Malone, Ill. Hon var mycket musikalisk och bistod sin make både som körledare och solist.

• Fröken Cornelia Larson avled nyligen i en ålder av 97 år. Sörjd närmast av en adoptivdotter, Emma Anderson, samt syskonbarn. Hon var född i Stenbrohult, Småland, och hade vistats i Tacoma sedan år 1904.

• Valhallaföreningen firade sin 84-åriga tillvaro med en laxmiddag med tillbehör av både

vått och torrt vid senaste månadsmötet. Damerna var inbjudna och tillslutningen var god.

Nästa evenemang blir tjänstemännens middag på Rose's Inn den 12 okt. Så detta är överståndet, när detta trycks.

vidare smickrande hade han intet säga om tillställningarna. Han påstår att vid dessa tillfällen blir folk hedningar igen och kastar sig in i vilda orgier, när de får opp ångan.

På en plats i Tyskland t. ex. blir folk så vilda att de sliskar och pussar varandra vid en föreståndskarneval, fast de aldrig sett varandra förut. Och skulle de sen gå så långt att det blir otukt eller äktenskapsbrott, kan detta ej anföras som giltigt skäl för skilsamma, om det har hänt under karnevalsveckan.

I München, där korrespondenten bevistade en annan karneval, gick det ungefär lika tokigt till. Sen var han med på ett par festligheter i Spanien, där tjur-

äktnings och vindrickning var det förmästa på programmet. Där väntade de i alla fall till påskens var över, innan de släppte Belzebub løs.

Sen beskrev han, hur det går till att fira midsommar i Sverige. Han hade haft för sig att svensken var både reserverad och tillbakadragen. Men under den sura ytan kunde svensken vara explosiv och gå från en ytterligitet till en annan. Han hade tagit tåget från Stockholm till Leksand och kom dit dagen före midsommarafon. Han fann samhället fullt av mygg men intet mycket annat.

Dagen efter blev det invasion av omkring 40,000 mänskor. Hans beskrivning av midsommarstången och händelserna kunde lämnas därhän, även om uppgifterna är både skeva och oriktiga, om det inte vore för en underton av sex och synden i Sverige. Till texten hörde en illustration, som i oförskämdhet överträffar allt jag sett hittills.

Teckningen visar en hop med smålfeta nymfer med lingult hår, som dansar i bara mässingen med påklädda herrar i alla åldrar. De är så oppspelta, att de flyger högt i skyen och faller pladask i vattnet. En prelat står och betraktar det hela. Naturligtvis har herrarna en plunta på fickan, och i ett hörn ser det ut som om en lapp försöker få en ren att dricka ur flaskan.

Alla vet vi ju, att det i Leksand vid midsommar är ringdans kring midsommarstången med ända upp till 20,000 deltagare, och att ett stort spelmanslag furnerar musiken. Men tecknaren hade väl en livlig fantasi och på samma gång en snuskig fantasi för att kunna rita något sådant med rubriken "Midsummer Eve in Sweden".

Det är både bedrövligt och beklagligt, att en välrenommerad tidskrift vill publicera sådan smörja.

• Allen R. Johnson, född i Stockholm, har avlidit i en ålder av 99 år. I sin krafts dagar var han bankir i Walla Walla och var mycket verksam inom flera grenar av Frimurarorden. En dotter, en bror, barnbarn och barnbarnsbarn överlever.

• Holiday Magazine har haft en korrespondent, Kenneth Tyman, över i Europa för att rapportera sina intryck av traditionella fester och karnevaler med traditioner som går tillbaka till hednighet och firas i olika länder. I januarinumret av nämnda publikation delger han sina intryck. Skildringarna präglas av en viss överlägenhet, och något

TACOMA, WN. — John R. Berglund avled den 14 mars i en ålder av nära 92 år. Han var bördig från Svartvik, Medelpad, och kom till dessa trakter i början av seklet. Han var medlem av Valhallaföreningen sedan år 1906 och hade tillhört härvarande vasaloe i över 50 år. I yngre dagar var han en intresserad sängare och verkade i samtliga av de mansköter som existerade här under åren. Nämast sörjande är en bror i Sverige och syskonbarn. Aminnelseakten hölls i kapellet vid Mt. View, med bissättning i griftegården därstades. Pastor E. Arthur Larson officierade.

• I en nyligen anländ tidning från Sverige meddelades, att L. Olof King hade avlidit under ett besök i hemlandet, i en ålder av 92 år. Nu var han väl både bortglömd och förgäten av de flesta. Men i början av seklet var Kings Olle vida beryktad som en populär ledare för Skansens folkdanslag, och den gruppen syntes i tidningarna allt som oftast.

Han var uppväxt i Mora, och där hade han tillhört Zorns folkdanslag. Mot slutet av 90-talet åkte han ner till Stockholm och blev husbyggare på Skansen. Där fick han samtidigt utlopp för sin förmåga både som fiolspelman och folkdansare.

Ar 1905 kom han med Skansens folkdansare på en turné i USA. Här fattade han tycke för vad han såg och emigrerade år 1907. Här blev han omsider farmare. Ryktesvis hörde jag för några år sedan, att han fanns nere i Oregon. Han kom hem till midsommar i fjol, och meningen var att han skulle återvända hit till landet, men ödet fogade annorlunda. Två tystrar samt syskonbarn är de närmast sörjande.

• First Covenant Church har invigt sitt nya tempel, beläget vid Fircrest, en av Tacomas förstäder. Den gamla kyrkan, en gedigen tegelbyggnad invigd år 1909, har förvärvats av en annan församling.

Därmed gick den sista helgedomen, som våra svenska pionjärer byggde här i staden, ur ätt

lingarnas händer. Församlingen grundades 1889 av några nykomna landsmän. Nu är det åtskilliga årtionden sedan svenska språket bortlades, och vid det här laget kanske medlemskapet har blivit ganska kosmopolitiskt.

• I samband med Valhallas senaste månadsmöte avåts den sedvanliga påskmiddagen, till vilken medlemmarnas familjer var inbjudna. Skinka och ägg med alla tillbehör serverades.

Tillslutningen var god. Runebergskören var tillstädels och medverkade förtjänstfullt med flera väl valda sånger under ledning av professor Carl W. Svedberg.

Under åretsmedot meddelade ordf. Ralph Packard att om allt går efter beräkning så blir det kanske ett krabbskalas efter nästa möte. Liksom Orsa kompani lovade han ingenting bestämt, men han håller på att underhandla med någon att skaffa de läckra skaldjuren.

Föreningen har tre s. k. jacks pots med dragning vid varje möte. För en gångs skull var samtidiga vinnare närvärande: Einar Olund, Harold Molander och Arvid Beck.

• Med anledning av att ett par insändare till SP var bekymrade att utlänningsar som invandrat till Sverige under senare år skulle verka som någon sorts katalysator och ruinera både folk och språk, var jag oförsiktig nog att försöka trösta dem med, att jag ej trodde att 400,000 utlänningsar (ungefärl 5 procent av befolkningen) kunde få något större inflytande. SP:s redaktör instämde en vecka senare. Så det blir två av oss.

Nu har en av skribenterna bevägrat att göra ett personligt utfall mot mig och likatänkande i en annan svensk tidning. Han undrar om vi har reda på att sydlänningar avlar dubbelt så många barn som nordbor, och han har bekymmer för hur våra landsmän skall se ut om 30—40 år.

Sådana utfall tas med jämmod, enär de ej vittnar om någon större belevenhet, så kanske insändaren är ursäktad. Redan som nykomare, när jag gick i en aftonskola för att lära seder och språk, lärde jag mig att i muntlig eller skriftlig diskussion skulle argumenten bemötas sakligt, och att upprepa namn och att göra personliga utfall hörde ej till god ton. Det är 55 år sedan dess. Och under åren har jag märkt att så går det till i någorlunda bildade kretsar . . .

Största gruppen av invandrare är ju finnar, närmast de som kommit från de andra grannländerna. Sydeuropeer och andra folkgrupper är nog en försvinande minoritet.

Att se ner på folk på grund av deras ursprung osar Hitler, vad mig beträffar.

TACOMA, WN. — Efter längre avtynande avled en bekant landsman, John Anderson, den 6 nov. Följande dag skulle han ha uppnått sitt 83:e levnadsår. Han var född i Halland och kom till Tacoma år 1903. Innan han drog sig tillbaka för några år sedan var han verksam som entreprenör inom betongbranschen. Valhallaföreningen hade han tillhört sedan 1905, och vid sitt frånfälle var han nr 2 i medlemsmatrikeln. John var en av de första landsmän jag blev bekant med, när jag anlände till Tacoma på våren 1911, och vänskapen har varat genom åren.

Han sörjes närmast av maka, Viola. Parets firade sitt guldbållopp för tre år sedan. Den bortgångne sörjes av två döttrar, mrs Ellen Hartman i Tacoma och mrs Viola Goudie i Bremerton, två barnbarn, sju barnbarnsbarn och en talrik vänkrets. Aminnelseakten ägde rum i Buckley-Kings kapell med pastor E. A. Larson som officiant, med gravsättning på Tacomas nya griftegård.

• En större menighet än någonsin förut beväistade den årliga svenska högmässan i Första lutherska kyrkan söndagen den 12 nov. Församlingens pastor Paul Seastrand förrättade altärtjänsten, och pastor E. A. Larson predikade. Runebergskören bidrog förtjänstfullt med sånger i två grupper. Samsjungning och nyansering var utmärkta, och fastän de flesta i kören är av andra generationen eller kanske inte alls har något svenskt påbrå, att döma av deras namn, var uttalet oklanderligt. Härmed en blomma både till kören och till dess energiske ledare prof. Carl W. Svedberg.

Efter gudstjänsten blev det kyrkkaffe i kapellvåningen, där det blev tillfälle att skaka hand och samspråka med många gamla bekanta.

• Firman Mong and Larson, som har entreprenad på att rasa en del byggnader nere i centrum, vilka blev mer eller mindre ramponerade vid den senaste jordbävningen medan en del andra har börjat lida av ålderdomssvaghet, har anlånt och satt upp sina maskiner. De flessta av byggnaderna daterar sig från slutet av 80- och början av 90-talet, då spekulationsraseriet grässrade efter det N. P.-banan nätte fram till Puget Sound. Nu skall området saneras, och flera projekt för nybyggen är alaredan på ritbrädet, bland annat en bankbyggnad på över 20 våningar.

I detta sammanhang kan vi erinra om, att det var en landsman, Peter Sandberg, som lätt

uppföra den första skyskrapan här i Tacoma i början av seklet: en massiv 12-våningsbyggnad, som ännu pryder sin plats på 15th och Pacific Ave. Enligt Skarstedts uppgift i "Washington och dess svenska befolkning" lär den ha kostat den då svindlande summan av nära 300,000 dollar. Man kan undra, vad en sådan byggnad skulle kosta nu.

TACOMA, WN. — Något av större intresse har ej hänt i dessa trakter de senaste veckorna, så vitt jag vet. Vasadamerna här kunde glädja sig åt en fullsatt matsal, när de serverade en synnerligen delikat kycklingmiddag lördagen den 15 okt. i Valhalla Hall. Behållningen, som blev betydande, kommer att utdelas till behövande vid julhelgen.

• 54-årsminnet av sin tillkomst firade vasalogen Norden med program och förfriskningar på mötet den 21 okt. Logens egen korrespondent refererar väl tillställningen utförligare. En stiftelsemedlem finns kvar i legen. Vi var 16 stycken, som fick våra 50-årsemblem vid 50-årsbanketten. Av dessa har fyra gått över gränsen sedan dess.

• I bland blir man påmind om att landsmännen hade moro i den gamla goda tiden också. Vårdagstidning har en spalt, där det påminnes om vad som hände för 25, 50 och 75 år sedan. Den 15 okt. 1891 uppförde svenska amatörer en pjäs, "Major Grip." En L. A. Olson var direktör för sällskapet. Rollinnehavarna uppräknades, men av dem var det endast Gus Callson som jag kommer ihåg. Detta var ju långt före min tid, då jag ej ens var påtanke. Callson var västgöte, drev skrädderi, var en av de tidiga sekreterarna i Valhalla och uppnådde en ganska hög ålder.

• Den 6 okt. 1916 serverade Brödraföreningen i Svenska Lutheriska Kyrkan middag och utförde ett program. Det var i den gamla träkyrkan som brann ner, och jag tror jag var med på den hippan. Kommitterade var: John Hedberg, C. J. Ahnquist, B. Anderson, C. Lindblom, Gustave Pahrson och N. G. Nelson. Djupa gubbar allesammans.

Hedberg hade skoaffär på C Street, numera Broadway. Anderson hade en vagnfabrik, och Nelson var bankir. Ahnquist, och Lindblom o. Pahrson var skräddare, sälunda mycket klipska av sig. Pahrson, som hade en skarp penna, hade utarbetat en karikatyrbeskrivning av en del av de

En gång på 20-talet etablerade han sig också som småbönande i Småland. Samtidigt som han var flitig skrifftällare och forskare ansåg han att han behövde ytterligare kvinnlig hjälp utöver sin trogna livskamrat Maja. Till den ändan införde han både i lokal- och huvudstadspress följande annons:

"Ung kvinna, kunnig i mjölkning och ladugårdarbetet, maskinskrivning och korrekturläsning erhåller plats. Svar till denna tidnings expedition."

På denna annons fick han ej ett enda svar. Vilket lär ha föranlett ett dovt morrande över den moderna ungdomens bristande mängsidighet.

JO, justitieombudsmannen, behandlar 1,500 ärenden per år, vald på fyra år

STOCKHOLM (FLT) — En julafton för några år sedan satt nuvarande justitieombudsmannen lagman Alfred Bexelius i sitt hem. Julklappsutdelningen hade börjat. Telefonen ringde, och JO svarade. En röst i trädens andra ände ville veta, om en sådan knöl som JO kunde känna julefrid!

— Ingen normal ämbetsman eller tjänsteman tycker om att bli kontrollerad, säger den nuvarande JO. Man trampar folk på tårna och måste räkna med en och annan sur reaktion. Jag tar dem kallt. Det är en så storslagen företeelse detta, att det finns ett politiskt oberoende ämbete, hos vilket vilken medborgare som helst kan klaga på vem som helst utom regeringens ledamöter. Deras fögderi granskas inte av JO utan av konstitutionsutskottet. Det är den enda gräns JO vet av när det gäller rätten att granska hur förvaltningen sköts.

JO av i dag, lagman Alfred Bexelius, är 63 år, innehavare av JO-ämbetet sen 1956 o. den 30:e i ordningen av den svenska riksdagens justitieombudsmän. Av elektorer från riksdagens båda kamrar väljer JO på fyra år. Han hämtas alltid bland förtjänta män inom domarekåren.

Riksdagens JO är ett barn av 1809 års grundlagsreform och har arbetat sen den 1 mars 1810. Och JO:s arbetsbördor har ökat eftersom. Lagman Bexelius säger:

— I stället för att åtala och straffa näjer jag mig så ofta det går med att påpeka att ett fel begåtts och vari det består. Jag söker få ämbetsmännen att lära av felen, sa att upprepningar kan

undvikas utan att därfor tillgripa represialer. JO vill vara ett organ som söker lära ämbetsmännen att handla rätt och lära all-

Riksdagens JO, lagman Alfred Bexelius: JO vill lära både ämbetsmän och allmänhet att lära av sina misstag.

mänheten varför de måste handla så eller sa.

Det svenska JO-ämbetet var länge unikt i världen. Men när Finland blev självständigt inrättade man något motsvarande där. Alltjämt är det bara Sverige, Finland, Norge (sen tre år), Danmark sen 1953 och New Zealand som har JO-ämbeten. Och i England söker man nu åstadkomma något liknande. Även i USA diskuteras att inrätta en JO efter svenska mönster.

Det var danskarna, som efter 1953 började göra propaganda för JO-ämbetet som institution, stolt pekande på sin JO och sa:

— Se hur väl vi har ordnat det.

Därmed började JO-institutionen bli känd och omdiskuterad världen över. Bättre sent än aldrig förstås. Men faktiskt hade Sverige — i all tyshet — haft sin JO 134 år före danskarna och ämbetet haft 31 innehavare Sverige; innan en dansk för första gången blev klagomur förfolk som anser sig trampade på tårna av ämbetsmännen.

TACOMA, WN. — Pastor E. Arthur Larson, som verkat bland landsmännen här i Tacoma i över 40 år, fyllde 75 år den 19 aug. Meningen var, att dagen skulle firas i stillhet med en familjemiddag i sonen Roy Larsons hem. Roy och Maria Larson firade visst en årsdag av sitt giftermål samtidigt. Vilken i ordningen vet jag inte. I all hemlighet hade dock en mottagning anordnats i pastorshemmet, så när pastor Larson anlände var en anseelig skara tillstädés för att gratulera. Bortåt hundratalet anlände under eftermiddagen och kvällen. Dottern och maken, Dorothy och Marvin Harshman från Pullman, agerade värdar.

Pastor Larson kom till världen i Ashtabula, Ohio. Jag snokade i mina uppslagsböcker efter nägra närmare upplysningar om den staden. Men allt jag fann var en karta över Ohio samt uppgifter om statens resurser och produkter. I närheten av Ashtabula läser man: Potatoes, chemicals och, knappast synligt, shipping. Det är väl det sistnämnda, som är det mest betydande, ty staden är avlastningsplats för malmen från Minnesotas bergslag. Pastorns far var anställd vid hamnen där. Ryktesvis har jag hört att både svenskar och finländare blev nedsända från trakterna omkring Hibbing för att lossa malmen. Under pastor Larsons uppväxttid fanns det både en Swede-town och Finn-town där.

Annars så tillstår pastor Larson, att han är kunglig östgöte. Hans föräldrar kom från Norrköpingstrakten. Jag vet ej om han hade någon större tur med att spåra upp släktingar, när han var i Sverige för några år sedan. Atminstone inte på faderns sida, ty denne lämnade i början på 80-talet.

Sina studier bedrev pastor Larson vid Augustana College. Under studietiden fick han åtskilliga förordnanden, bl. a. i Missoula, Montana. Där mötte han sin blivande fru, och de blev ett äktapar omkring 1920. Till familjen hör en dotter och fyra söner. En son är visst till äktenskap ledig ännu. Hur många barnbarn som hör till, har jag ingen räkning på.

Pastor Larson kom till Astoria i början på 20-talet och verkade där fram till 1928, då han kallas till Bethel-församlingen här i Tacoma, där han verkade i 36 år och ännu fortsätter som emeritus. Om hans verk bland landsmännen här har vi nämnt tidigare, och vill nu endast tillägga:

Tack för det som varit och de hjärtligaste gratulationer på bemärkelsedagen!

Min hustrus systerson Elis Lageroth med familj flög hem till sitt land igen den 22 aug. efter fem veckors besök här.

Vid veckoslutet fick vi ett annat kärt besök av min kusin Gerd med familj, som var på genomresa. Hennes make, fil. dr Anders Ehrenberg, är professor i molekylär biologi vid Stockholm universitet och Karolinska institutet och är en auktoritet på området. Under sommarmånaderna har han varit "visiting professor" vid University of Wisconsin. Nu var de på väg till University of Californias campus i La Jolla, där han skall föreläsa och bedriva forskningar på området till efter nyår. Till familjen hör John, 15 år, och Anna,

Tiden var knapp, men vi fick i alla fall tid att anordna en familjeträff hos Bill och Ragnhild Förlund och lyckades även få syster Agda Lindbeck att resa upp från Kelso. Med barn och barnbarn blev vi en natt samling.

☆ ☆ ☆

Dagtidningen publicerade ett fotografi av en man vid namn Herman Stone, som fyllde 105 år häromdagen. Han påstår att han är född i Lappland. Hans recept för lång livstid var "plenty of whisky and lots of nice women". Under mer än 40 år kände jag en skotte som uppnådde den äldern och var vital in i det sista. Han gick till sina fäder för några månader sedan. Hans råd var: "Tag dagen som den kommer."

Bay Ward

MORE ABOUT THOSE SWEDISH TRANSLATIONS

By Maureen Daines

Recent "Letters to the Editor" have briefly mentioned the Swedish translations Brother Reinhold Peter Ahleen of Bay Ward has been doing. Two years ago Brother Ahleen received the assignment to prepare a new Swedish LDS hymn book from President Alvin Fletcher of the Swedish Mission. Besides translating many of our LDS hymns into Swedish, he also wrote some new hymns that will be included in the book. The present Swedish Mission president, Reid H. Johnson, wrote to Brother Ahleen recently that the hymn book is being prepared for publication and will soon be available for use.

For the music Brother Ahleen managed to have bright vowels, particularly a, correspond to the high notes F and G for the choir without losing the meaning and spirit of the original text. Brother Ahleen's knowledge and understanding of music was obtained in his younger days when he studied at the Utah Conservatory of Music under Professor Lund. He also studied theory and harmony under Profes-

Before Brother Ahleen began his translation for the Swedish Mission he had several years of experience in this field. In San Francisco he had published in book from Swedish Poets of the Seventeenth Century, a translation into English of the best writers of Sweden's Grand Era. Another of his publications includes Swedish translations of Elizabethan singers and modern Slavic poets. Some of the 50 authors included are Shakespeare, Dr. Den. Milton, Longfellow, Bryant, Poe, Lowell, Whittier, and Holmes.

Brother Ahleen has also studied languages and Gregg Shorthand. He contributes regularly to the Swedish-American Press (Seattle, Chicago and New York) with news articles, book reviews and short stories. He is translating into Swedish Joseph Fielding Smith's Doctrines of Salvation.

Brother Ahleen joined the church in Sweden with other members of his family. During World War I the family came to the United States and made their home in Salt Lake City. While in the U. S. Army Brother Ahleen was stationed at the Presidio of San Francisco. Since then he has made his home in the Bay Area.

Kära läsningar
Reinhold

Kapten Ahrenberg död Han tog hand om 348 nödlandade USA-plan under världskriget

STOCKHOLM (SIS). — Flygkapten Albin Ahrenberg, välkänd flygpionjär, har avlidit i Bäckefors i Dalsland, 79 år gammal.

I början på 20-talet förde han trafikplan på routen Stockholm-Reval. Därefter gjorde han rundflygningar i Sverige med betydande insatser för svenska civilflyg. Ahrenberg företog flera uppmärksammade flygningar över Atlanten, bl. a. en undsättningsexpedition till Grönland år 1931.

Under andra världskriget organiserade han omhändertaget av 348 nödlandade amerikanska bombplan. Ahrenberg fortefatte sina rundflygningar efter kriget ända fram till 1947. På senare år övergick han till segelflyg och tog som 70-åring segelflygcertifikat.

Pränt om
Ditt
Och
Datt

Av Stephen Forslund

1963

En menighet på över 300 bevitnade vigselakten för Nancy Ann Lundquist och John William Oblanas i Första Lutherska Kyrkan i lördags åtta dagar. Under uppväxtåren har Nancy haft två tillfällen att besöka Sverige. Intycken blev så starka, att nu när bröllop skulle stånda, yrkade hon på att det skulle bli så svenska betonat som möjligt.

Nancy är dotter till Gunnar och Gunhild Lundquist, 5233 South Thompson St. Hon graduerade från U. of W. 1962 och har verkat som lärarinna på Mercer Island det senaste året. Brudgummen växte upp i Boston, graduering från Tuft College i hemstaden och från U. of W. Till professionen är han elektronisk ingenjör och anställd vid Minneapolis-Honeywells laboratorium i Seattle.

Helgedomen var dekorera med svenska färger — blå delphiniums och gula gladioler, jämta de traditionella vita gladiolerna. Kyrkan var upplyst med levande ljus i böjda kandelabrar. När bruden fördes till altaret av sin far bar hon en äkta svensk brudkrona. Under brudbuketten fanns mormors psalmbok. Den bar mormor då hon vigdes 1890 i Tvinge kyrka i Blekinge. Mormors vigselring var förlorad i över 50 år men kom tillräckligt att 1957 och överlämnades till brudens fader. Klenoden överläts till Nancy. En guldsmed fasoneerde den till en modern ring som användes vid vigselakten. (Far-

mor hörde hemma i Husum, Angermanland.)

Vigselakten förrättades av pastor Roger N. Olson från Des Moines, Iowa. Mrs James Eu-banks var organist, Nels Ander-son solist. Det var prästbリスト. Pastor Seastrand är på semester. Pastor Larson i Bethel församlingen, som både döpt och konfirmerat Nancy, tillbringar med fru Larson sommaren i Sverige. Som på beställning kom pastor Olson, liksom Nancy uppmotstrad i Bethel, hem på besök och fick förrätta akten.

Efter vigseln blev det mottagning i kyrkans undervåning. Dekorationerna där domineras av de svenska färgerna. Vid kaffeturorna presiderade fruarna F. Carlson och Ivar Alm. Utan "spettekaka" är det ingen fest för skåningar och blekingar. Släkten därhemma räddade situationen med ett sända ett praktiska praktexemplar som bröl-

lopsgåva. Inte alla hade tidigare sett en spettekaka, så de blev föremål för en del intresse och förfrågningar. Den bättre hälften stod med kniven i högsta hugg och såg till att alla fick en smakbit. Småpojkarna Steve och Eric Lindbeck samt Mark och Scott Forslund delade ut brudgumstårten. Lyckönskningar per telegram kom från släkt och bekanta i Sverige. Pastor och fru Larson sände en gratulation från den svenska huvudstaden.

Efter en bröllopsresa till California redes det nya hemmet på Mercer Island.

T.N.T.
SUNDAY, MAY 29, 1963
Interpretive Report

U.S. Lies On Viet Charged

Sylvester Says Public Is Stupid to Think Any American Official Will Tell Truth

By RICHARD WILSON

WASHINGTON, D.C. — A lively little brawl is going on between the chief press and public spokesman of the Defense Department, Arthur Sylvester, and some of the correspondents and radio-TV people covering the Viet Nam war.

That would be par for the course in almost any war, but in this case more is involved than internecine journalism. The critical point involved is whether or not the public is getting the true story of the war or is being deluded by a conscious and nefarious policy of lying and deception to place the best face on events or serve some hidden policy of which the public is not informed.

These nagging doubts have haunted the Viet Nam intervention from the beginning and in certain earlier instances were justified. Many well meaning and respected people have come to feel that the public was lulled by lies or deceit while willful officials stealthily increased the U.S. involvement beyond the point of no return.

That is why Arthur Sylvester's brawl with correspondents in Viet Nam is of importance, for he is accused of stating to them:

"Look, if you think any American official is going to tell you the truth, then you're stupid. Did you hear that? — stupid." This is the same Assistant Secretary of Defense Arthur Sylvester who was reported during the Cuban missile crisis to have asserted "the inherent right of government to lie to save itself when faced with nuclear disaster."

Drew Pearson's Merry-Go-Round

Catholic Church, Military and American Oil Are Chief Power Factors Lurking in Background in Dominican Situation

WASHINGTON, D.C. — My first interest in the Dominican Republic came about when my friend, Angel Morales, duly elected vice president of that beleaguered country, was shaving in a New York apartment and had the mirror shot out from in front of him by an assassin sent by a former U.S. Marine sergeant, Rafael Trujillo.

Trujillo exiled Morales and the first elected government of Santo Domingo had experienced in 20 years, then ruled the country himself for 31 years.

In 1931, I wrote a series of articles describing him in print as a cattle thief, forger and convicted mail thief, following which he invited me to stop in and see him while I was en route to the Virgin Islands. I did so.

We drank a bottle of champagne together in the old Faustus Hotel, but the visit did not change my opinion of Trujillo, nor the belief that the country over which he ruled was and is troubled by the power of the military, the Catholic clergy and American oil.

This triumvirate is all mixed up in the revolution now convulsing the Dominican Republic. President Johnson has landed almost twice as many U.S. troops in this small country than the Dominican Republic has in its entire fighting force — for the avowed purpose of suppressing communism.

There is on file in the Pentagon a list of about 50 Communists participating in the revolt. Some Latin ambassadors in Washington refer to the list as the 57 varieties of Communist pickles. They ask why the Unit-

TFX ROW RECALLED

It is the same Arthur Sylvester who infuriated members of the McClellan investigating committee by intimating that their "state self-interests" would interfere with a judicial rendering on whether Defense Secretary McNamara was right or wrong in the TFX controversy.

Sylvester denies that he said reporters are stupid if they think American officials are telling them the truth, at least in the reported context. He denied also in a congressional hearing that he had said the government has an inherent right to lie to the people, at least in that unadorned form.

The latest charges against Sylvester, which he describes as "bull," were made by a CBS correspondent, Morley Safer, in a publication of the Overseas Press Club of America (New York) on press and radio-TV coverage of the war. Safer relates that in the summer of 1965 the chief information officer in Viet Nam, Barry Zorthian, invited a group of correspondents to his house in Saigon for a "bull session" with Sylvester on mutual problems in covering the war, which were many.

Among other incandescent remarks attributed to Sylvester was that he fully expected reporters to be "handmaids of government" with a patriotic duty to disseminate information that makes the United States look good. At one point, Safer reported, Sylvester declared he didn't have to deal with the reporters there at all, he could get to them through their editors and publishers in the states.

United States needs 14,000 troops to combat 57 men.

Regardless of this argument, the background of President Bosch's original troubles dates back to the church and American oil.

Former U.S. Ambassador John Bartlow Martin explained the situation to a closed-door meeting of the Senate Foreign Relations Committee when President Bosch was first ousted. Bosch had just put through a law separating church and state. Hitherto, the church had received direct government funds to pay priests' salaries, and the priests had supervised instruction in all schools.

Bosch, however, followed the same church reform as the 1910 Mexican revolution which separated church and state. Thereafter the church in the Dominican Republic lined up with Bosch's military foes.

Leader of the present military coup against him is Gen. Elias Wessin y Wessin, determined, devout Catholic, who had the all-out support of U.S. Ambassador Tapley Bennett. The ambassador's statement, "Perseverance will prove you are right," indicated that the American embassy was in on the ground floor in conspiring against the Bosch forces.

OIL COMPANY OPPOSITION

Third factor operating against Bosch, when he was kicked out in September, 1963, was the Texas Oil Co. Sen. Wayne Morse, D-Ore., in hearings before the Senate Foreign Relations Committee, developed the fact that Duane D. Luther, of Texaco, a former member of the cloak-and-dagger OSS, had con-

tributed \$2,500 to Bosch's opponent, Virgilio Fiallo, and was reported to have plotted the anti-Bosch revolt.

When I telephoned Bosch in San Juan to ask about this, he said he had canceled a contract signed by Trujillo with Shell, the Texas Company, and Esso-Standard Oil to build a local oil refinery.

"Standard retired from the contract in a very gallant way with no demand for indemnification," said the ex-president. "But the Texas people were very angry. I don't know whether they worked against me or not. I was very busy."

"My estimates showed that in 20 years the refinery contract would have meant a profit of \$300 million for Standard, Texaco and Shell. I wanted this to go to the Dominican people, not to foreign companies."

When I telephoned Mr. Luther to get his side of the story, the overseas operator reported that he would not take the call.

Unquestionably there are pro-Castro elements in the ranks of the Dominican rebels. Unquestionably also the Castro forces in Cuba plus the Chinese in Peking would like nothing better than to take over this little country where Christopher Columbus landed over 400 years ago.

But those who have studied Caribbean politics through the years are convinced that its military dictatorships pave the way for communism, and that it's countries like Mexico which early purge themselves of military-clerical-oil company rule, which build the most solid foundations against communism.

(Copyright, 1965)

Whereupon, according to Safer, Assistant Secretary Sylvester "put his thumbs in his ears, bulged his eyes, stuck out his tongue and wiggled his fingers."

NOW THE REBUTTAL

Now, Secretary Sylvester rebuts all this in a vigorous way. He intimated in a letter published in the Congressional Record that Safer had too many "cool drinks," and does not shrink from asserting that "distortion" by Safer over CBS of U.S. Marines in action had won him a prize and the "undying contempt of the Marines." Safer also, according to Sylvester, violated security rules and endangered American troops.

One can read Safer and listen to Sylvester and believe something of what they both say. Sylvester was undoubtedly talking in the context of his career as a reporter when he made a practice of receiving with skepticism the self-serving statements of all officials and probed for their reasons for using him. At the "bull session" with "cool drinks" he was giving his own professional philosophy as a newspaperman, and he was a good one. As a government official he now had more reason to know that officials do lie to newsmen than when he was a reporter himself and could not always prove it.

He could quite logically say now, that as an official he would hope to use reporters to promote the Defense Department's interests, and in that sense expected, or at least hoped, that newspapermen would be his "handmaids."

No doubt the discussion in Zorthian's villa that night was free-wheeling. Assistant Secretary Sylvester was never one to retreat from a good, abrasive argument. But these arguments do not tell us whether or not we are getting a square deal on information about the war.

There are now two witnesses on that point, one Safer him-

self in the same article in which he excoriates Sylvester. He says: "The fact is, the American people are getting an accurate picture of the war in spite of attempts by various officials — mostly in Washington — to present the facts in a different way."

The other witness is Rep. John Moss (D-Calif.), chief congressional champion of press freedom and the "right to know," who said on his recent return from Viet Nam: "I most definitely do feel that the people of the U.S. are being adequately informed about what is going on."

The Savagery of Sameness

Now and then one comes upon a striking phrase that seems to capture the very essence of some aspect of life. Such a phrase appeared in a Manchester Guardian article by James Morris. Writing about the deadening conformity encountered in what he describes as Sweden's "acquisitive society par excellence," Morris speaks of "the larva of our new bestiality: the savagery of sameness."

Now, there is something to think about: the savagery of sameness. The more one considers the phrase, the more apt it seems. The tendency toward sameness, toward conformity, in modern society has often been characterized as a stultifying thing. But "savagery" may be more precise—savagery in the sense that to conform mindlessly because society expects it is the very opposite of civilization.

The savagery of sameness has come to its most dreadful flowering in the totalitarian societies. Conformity thrives in the nurture of fear; it grows best in the cultural and political darkness fostered by tyrannical governments. To whatever extent sameness is forced upon individuals in our society, we are shadowed by that very darkness in which totalitarian peoples live.

Perhaps the highest goal of civilization is to assure freedom, within the framework of the law, for the utmost development of individual capabilities. The savagery of sameness runs counter to that goal. It is not an idiosyncrasy to cherish the right to be different. That is one of the most precious rights we have.

WEDNESDAY, JANUARY 25, 1967

New Bircher Threat

Robert Welch, the high potentate of the John Birch Society, has made it known that he and his fellow wingers on the far right are "seriously considering" an all-out effort to impeach Chief Justice Earl Warren. He has thus provided Americans with further evidence of the poverty of thought, and the distrust of American institutions, that characterize the John Birchers.

The record of the John Birch Society is shot through with this philosophy—this twisted idea that the way to deal with problems is to "get" somebody. From the lowest to the highest levels of their generally discredited organization, the Birchers have sought to operate in this fashion; they have often used smear and innuendo and calumny in preference to legitimate argument over ideas and methods. This sometimes gets results, but it is not in accord with the American tradition of open discussion.

Welch's hint of an intensive campaign against the chief justice may be regarded by many with some surprise, since the John Birch Society has been spreading its "Impeach Earl Warren" doctrine for some years. Many may also find amusement in Welch's contention that the impeachment campaign thus far has been "educational." It is hard to find anything educational in the mindless stickers and signs, and scarcely more informative letters to the editor, which have stemmed from the society.

The threat of a stepped-up campaign should not be taken lightly, however. Welch has said that he might throw his staff of paid "coordinators" into the fight for an actual impeachment vote in the House of Representatives. That would constitute a vigorous lobbying effort whose impact can only be surmised. Those with greater faith in American institutions than the John Birch Society should be on the alert.

Motion hindrar farligt liv vid "trötthetsgränsen"

Det är inte alltid som ska förlängas utan ungdomen. Denna tänkvärda sats myntades redan av Alexis Carrel som blev nobelpristagare i medicin 1912. Den gäller kanske ännu mer idag när vi lyckats höja medellivslängden till 75 år men inte i samma mån kunnat häva krämporna under detta långa liv. Och att vi inte är friskare beror i hög grad på det automatiserade överflöds-samhället vi lever i. Vi använder inte våra muskler och vi äter fel mat.

Att vara frisk, har det sagt, är ett uttrück för ett visst optimalt förhållande mellan människan och miljön. Den visar tekniken på god hälsa som befinner sig i fysisk och psykisk balans både när det gäller kroppens olika funktioner och kraven från den yttre miljön.

För att en människa ska finna sig i balans och harmoni, fysiskt och psykiskt med sin omgivning fordras bl. a. att hennes fysiska prestationsförmåga ligger över vad vardagen kräver så att hon inte lever så att säga vid "trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständigt vila sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvolym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskel — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kranskärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdssidien men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — cholesterinhalten större — bland

fysiskt inaktiva än bland aktiva personer.

Det är som synes ett farligt liv vi lever och ändå är det så lätt att göra det mindre farligt.

Lösenordet är MOTION. Och motion i en form där de flesta muskler får spela med är något som de flesta människor kan ägna sig åt. Det gällerbara att komma över bekvämlighetströskeln.

Alltså: vilk ett par halvtimmar i veckan åt löpträning, gärna med inslag av korta men snabba ruscher, gymnastik eller raska promenader — om det tar emot att springa i början. Sätt motionsprogrammet i system genom att välja en bestämd tid för övnings-a-na — det underlättar kampan mot bekvämlighetsspöket.

Glöm också då och då att det finns hissar, bilar och TV. Ni skall strax finna att regelbundna utflykter i "friska naturen" är en utomordentlig investering som i utbyte ger bättre hälsa, bättre kondition, större arbetsförmåga och arbetsglädje och som resultat av allt detta — ett bättre humör. Och skyll inte på att ni inte har tid — i bättre trim blir ni dubbelt effektiv.

Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni räkar ut för blessyrer i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medicinlådan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisepticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sådant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det onda värre.

Låt bara inte de här räden hindra er från att ta del av motionens och den förtättrade konditionens välsignelser.

Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

Try praising your wife, even if it does frighten her at first.

— BILLY SUNDAY

Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor.

— ULYSSES S. GRANT

Nothing is politically right which is morally wrong.

— DANIEL O'CONNELL

Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative.

— OLIVER GOLDSMITH

You can do very little with faith, but you can do nothing without it.—SAMUEL BUTLER

It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire.

— ROBERT LOUIS STEVENSON

The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

TNT Feb 22 - 6

40-

BUSINESS MIRROR

Lagging Product Increases Inflation

By JOHN CUNIFF
Associated Press Business Analyst

NEW YORK (AP) — With wage increases now racing well ahead of growth in productivity, the inflationary fever of the American economy is being measured statistically as clearly as if a thermometer had been put to it.

As well publicized by the wage-price guideposts that existed during the first half of the 1960s, increases in wages and prices must be in relation to increases in productivity, or else somebody gets gyped.

In other words, unless the pie grows bigger through increases in productivity, no segment of the economy can cut a bigger slice without depriving its neighbor of its relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a mess, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indigestion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actually declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by raising prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any segment—

of Sameness

comes upon a striking phrase that is very essence of some aspect of life. Red in a Manchester Guardian article citing about the deadening conformity he describes as Sweden's "acquisitive e," Morris speaks of "the larva of our savagery of sameness."

omething to think about: the savagery one considers the phrase, the more tendency toward sameness, toward conformity has often been characterized. But "savagery" may be more pre- the sense that to conform mindlessly it is the very opposite of civiliza-

of sameness has come to its most in the totalitarian societies. Conformity of fear; it grows best in the cultural ss fostered by tyrannical governments.

sameness is forced upon individuals re shadowed by that very darkness in eoples live.

ghest goal of civilization is to assure framework of the law, for the utmost individual capabilities. The savagery of ter to that goal. It is not an idiosyncrasy right to be different. That is one of ghts we have.

SDAY, JANUARY 25, 1967

Threat

h, the high potentate of the John s made it known that he and his fel- he far right are "seriously consider- effort to impeach Chief Justice Earl thus provided Americans with further overy of thought, and the distrust of tions, that characterize the John

of the John Birch Society is shot s philosophy—this twisted idea that with problems is to "get" somebody. to the highest levels of their generally ization, the Birchers have sought to shion; they have often used smear and unny in preference to legitimate argu- and methods. This sometimes gets re- st in accord with the American tradi- ussion.

of an intensive campaign against the be regarded by many with some sur- John Birch Society has been spreading l Warren" doctrine for some years. ind amusement in Welch's contention ment campaign thus far has been is hard to find anything educational tickers and signs, and scarcely more s to the editor, which have stemmed

a stepped-up campaign should not be ever. Welch has said that he might paid "coordinators" into the fight for hment vote in the House of Repre- would constitute a vigorous lobbying act can only be surmised. Those with American institutions than the John uld be on the alert.

Motion hindrar farligt liv vid "trötthetsgränsen"

Det är inte ålderdomen som ska förlängas utan ungdomen. Denna tänkvärda sats myntades redan av Alexis Carell som blev nobelpristagare i medicin 1912. Den gäller kanske ännu mer idag än vi lyckats höja medellivslängden till 75 år men inte i samma mån kunnat häva krämporna under detta långa liv. Och att vi inte är friskare beror i hög grad på det automatiserade överflöds- samhället vi lever i. Vi använder inte våra muskler och vi äter fel mat.

Att vara frisk, har det sagt, är ett uttryck för ett visst optimalt förhållande mellan människan och miljön. Den visar tekniken på god hälsa som befinner sig i fysisk och psykisk balans både när det gäller kroppens olika funktioner och kraven från den yttre miljön.

För att en människa ska hitta sig i hälsans och harmoni, fysiskt och psykiskt med sin omgivning fordras bl. a. att hennes fysiska prestationsförmåga ligger över vad vardagen kräver så att hon inte lever så att säga vid "trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständigt vilja sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvolym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskel — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kranskärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdsdieten men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — cholesterinhalten större — bland

fysiskt inaktiva än bland aktiva personer.

Det är som synes ett farligt liv vi lever och ändå är det så lätt att göra det mindre farligt.

Lösenordet är MOTION. Och motion i en form där de flesta muskler får spela med är något som de flesta människor kan ägna sig åt. Det gäller bara att komma över bekvämlighetströskeln.

Alltså: vilk ett par halvtimmar i veckan åt löpträning, gärna med inslag av korta men snabba ruscher, gymnastik eller raska promenader — om det tar emot att springa i början. Sätt motionsprogrammet i system genom att välja en bestämd tid för övningarna — det underlättar kampan mot bekvämlighetssköken.

Glöm också då och då att det finns hissar, bilar och TV. Ni skall strax finna att regelbundna utflykter i "friska naturen" är en utomordentlig investering som i utbytte ger bättre hälsa, bättre kondition, större arbetsförmåga och arbetsglädje och som resultat av allt detta — ett bättre humör. Och skyll inte på att ni inte har tid — i bättre trim blir ni dubbelt effektiv.

Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni råkar ut för blessyren i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medicinlådan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisепticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sådant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det onda värra.

Låt bara inte de här råden hindra er från att ta del av motionens och den förfälttrade konditionens välsignelser.

Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

Try praising your wife, even if it does frighten her at first.

— BILLY SUNDAY

Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor.

— ULYSSES S. GRANT

Nothing is politically right which is morally wrong.

— DANIEL O'CONNELL

Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative.

— OLIVER GOLDSMITH

You can do very little with faith, but you can do nothing without it. — SAMUEL BUTLER

It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire.

— ROBERT LOUIS STEVENSON

The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

TNT Feb 22-68
40-

BUSINESS MIRROR

Lagging Productivity Increases Inflation

By JOHN CUNNIF
Associated Press Business Analyst

NEW YORK (AP) — With wage increases now racing well ahead of growth in productivity, the inflationary fever of the American economy is being measured statistically as clearly as if a thermometer had been put to it.

As well publicized by the wage-price guideposts that existed during the first half of the 1960s, increases in wages and prices must be in relation to increases in productivity, or else somebody gets gyped.

In other words, unless the pie grows bigger through increases in productivity, no segment of the economy can cut a bigger slice without depriving its neighbor of his relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a ness, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indiges- tion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actually declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by raising prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any sector

shape. If it cannot pay for its needs then it dilutes the value of its money in a vain attempt to meet bills. Money then won't go as far as it used to, as labor and industry quickly realize.

Threat

the high potentate of the John Birch Society has made it known that he and his fellow far right are "seriously considering" to impeach Chief Justice Earl Warren, thus provided Americans with further overtly of thought, and the distrust of institutions, that characterize the John Birch Society.

The John Birch Society is shot through with philosophy--this twisted idea that problems is to "get" somebody to the highest levels of their generalization, the Birchers have sought to fashion; they have often used smear and slumy in preference to legitimate arguments and methods. This sometimes gets renot in accord with the American tradition.

It of an intensive campaign against the John Birch Society has been spreading "arl Warren" doctrine for some years. find amusement in Welch's contention chment campaign thus far has been It is hard to find anything educational stickers and signs, and scarcely more to the editor, which have stemmed y.

of a stepped-up campaign should not be however. Welch has said that he might of paid "coordinators" into the fight for eachment vote in the House of Represat would constitute a vigorous lobbying pact can only be surmised. Those with n American institutions than the John should be on the alert.

"trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständig vila sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvoym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskel — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kranskärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdss dieten men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — cholesterinhalten större — bland

belt effektiv.

Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni råkar ut för blesyrer i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medcinväldan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisepticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sättant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det onda värre.

Låt bara inte de här räden hindra er från att ta del av motionens och den förbättrade konditionens välsignelser.

Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

Try praising your wife, even if it does frighten her at first. — BILLY SUNDAY

Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor. — ULYSSES S. GRANT

Nothing is politically right which is morally wrong. — DANIEL O'CONNELL

Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative. — OLIVER GOLDSMITH

You can do very little with faith, but you can do nothing without it. — SAMUEL BUTLER

It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire. — ROBERT LOUIS STEVENSON

The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

slice without depriving its neighbor of his relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a ness, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indiges- tion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actual- ly declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by rais- ing prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any segment—consumer, labor, industry, military, for example. Right now it is generally agreed that heavy government spending is responsible.

If the federal government had the money to pay its big bills inflation might not result. But, the only way government can get this money is through a tax increase. This would give it the needed cash. And, simultane- ously, it would reduce demand from other segments by depriving them of cash.

In the absence of a tax in- crease or big cuts in spending, government pressure is now blowing the economy out of

Tacoma — stamort för Lucior.

TACOMA, WN. — Luciafirandet ser ut att ha blivit en tradition hos härvarande luge av Order of Elks. På förslag av fru Maja-Lisa Benson, som förestår logens kulinäriska departement, hölls festen för första gången för två år sedan, när Alex Wilson var ordförande. Alex är måg till vår välkände landsman Vic Johnson. Om han hört om Luciafirandet förut är inte bekant.

Aret fest ägde rum tisdagskvällen den 10 dec. Tillslutningen var större än de föregående åren. En typiskt svensk julmåltid serverades — med glögg, rullsyrla, kalvssyrla, torkad färnbog, sill-sallad och alla övriga rätter, som hör till ett välförsett smörgåsbord. Till varmrätterna hörde lutfish, köttbullar, skinka och potatiskorv samt risgrynsgröt — för dem som orkade med det.

Det var ju inte en allmän tillställning precis, endast logens medlemmar och deras gäster ägde tillträde. Det oaktat var det nog närmare 1,000 personer som ivsmakade de delikata rätterna.

Liksom föregående år hade de inga damerna från Pacific Lutheran University engagerats att iföra Luciatablån och programmet. Domare Bertil Johnson presenterade gruppen. Programmet bestod av julvisor och en uppvisning av svenska sånglekar, till sjunget på oklanderlig svenska. Inte alla av de unga damerna hade skandinaviskt påbrå. Det fanns till och med en liten söt geisha ibland dem. Lucia-brud var Kathy Johnsen, som hör hemma i Tacoma. Tärnor

var Ellen Bakke, Seattle, och Gayle Severson, Portland.

Tablån fick ett vackert utförande, och sången var underbar.

I förbigående kan det nämnas, att universitetet har två Lucia-brudar till bland sina studentskor: Karen Wik, som valdes till Lucia i Portland, och Theresa Appelo, Vasa Lucia fr. Seattle. Båda var med på Luciafirandet i Stockholm över veckoslutet.

● Det blir svensk julotta i lutherska Betelkyrkan, S. 54th o. I St., på jullagsmorgon kl. 6.30. Pastorerna Larson och Murk samt Runebergkören medverkar.

I flera år å rad brukade ~~lutherska församlingen~~ ~~lutherska församlingen~~ i novem- ber månad. Den hölls även i år

för några veckor sedan, fast det var inte värst många som hade reda på det, och tillslutningen blev därefter. Med litet mera annonsering hade nog menigheten blivit större. Själva hade vi ingen aning om det, förrän pastor och fru Larson hälsade på häromdagen och talade om det.

THERESA LEE APPELO
Vasa Orden's Lucia in Seattle.

KATHLEEN ANN JOHNSEN
Pacific Lutheran's Lucia.

KAREN ANNETTE WIK
Vald till Lucia i Portland.

OCT. 4-1969

THE TACOMA NEWS TRIBUNE

STUDENTS TOUR TNT—Journalism students from Baker Junior High School, accompanied by teachers and other adults, recently toured The News Tribune, learning about the production of the newspaper. Making the tour were Diane Dunham, Reed Erickson, Ken Goodson, Penny Olsen, Linda Mundy, Sherri Mael, Melissa Householder, Cindy Rowe, Kathy Walsh, Daniel Webster, Joanne Martelli, Mary Van Fleet, Marc Robertson, Roberta Cummings, Jim Massey, Loren Youk, Mark Forslund, Mrs. Estelle Grant and Mr. and Mrs. R. J. Mael.—News Tribune staff photo.

News Tribune Oct 13-64

NEWS TRIBUNE

Your Money's Worth

By SYLVIA PORTER

How You Would Live in Sweden's Welfare State

By SYLVIA PORTER

This is the first of a series of stories by Sylvia Porter, nationally known expert on financial subjects, on her observations on Swedish and Finnish economy gleaned from a tour of Northern Europe which she has just completed.

By SYLVIA PORTER

STOCKHOLM — In the United States, our "wars" on poverty and stubbornly steep unemployment among unskilled young and old workers are just moving into high gear. In Sweden, the country with the highest living standard of all Europe, both wars have been decisively won. As we debate the form which our wars will take, we can learn plenty from the costs and benefits of Sweden's activities.

A vital point about Sweden is that she is not only the most advanced of the world's welfare states. She also is a superbly functioning private enterprise economy which in many ways treats its businessmen with far more tender loving care than we do and which heavily taxes individual workers to finance their protection against poverty, unemployment, old age insecurity, etc.

The emphasis on private enterprise is one of the aspects which struck me most as I studied the birth-to-death welfare system in this largest of the Scandinavian countries.

Put yourself in the position of a middle-income employee of a privately owned Swedish factory. You earn \$350 a month, pay income taxes of about \$83 a month or 31 per cent. You have a wife, a child of 7 and a baby.

45-Hour Week

You, the breadwinner, work a maximum of 45 hours a week and, by law, get a four weeks' vacation each year. The risks of your being unemployed are virtually nil (only 1.4 per cent are jobless), but if you do lose your job, you'll get unemployment insurance amounting to around \$4 a day—plus extra benefits for your wife and two children for up to 156 days. Since there is practically no long-term unemployment, you are more than adequately protected. You also will get help, if you need it, in being retrained for another occupation, or you will receive a traveling and family allowance to assist you in being re-employed in another part of the country.

Your family will receive an annual cash allowance of \$135 for each child under 16—in your case, \$270 a year. Your children will get free school tuition, free lunchmeals, free health supervision and, if they are capable, free education through college.

Your wife will receive pre-natal medical examinations and consultation and free hospital treatment at childbirth. She'll get a minimum maternity allowance of \$180 at childbirth.

Both you and your wife, as Swedish citizens above 16 years of age, are covered by a compulsory health insurance program. This insurance pays up to 75 per cent of your doctors' fees (you

have a free choice of doctor), hospitalization for up to two years, travel expenses connected with the illness, about half the cost of drugs.

Cash During Illness

This program entitles you to a daily, tax-free cash benefit during this period of your illness—amounting, for your family, to \$5.50 a day. There are also special allowances for disabled persons, for protection of mothers and children who lose their breadwinner, for elderly, childless widows, etc., etc.

At the age of 67, regardless of your income or family wealth, you'll get a basic old-age pension under a long-standing law and your pension will be tied to Sweden's cost-of-living index. You could get a moderately reduced pension at the age of 63.

Also at the age of 67 you'll be entitled to a supplementary pension under a program introduced in 1960 and financed entirely by contributions from employers. By 1980, when this program is scheduled to be fully effective, you'll be guaranteed a yearly pension equal to about two-thirds of the income you earn during your 15 highest-paid years.

This is just a random list. Other benefits run the range from housing allowances for elderly persons to cash allowances for youngsters who go to school outside their home towns.

It's such an astoundingly broad welfare state that, even if we could have it in our country, millions would find the cost Sweden pays—in taxes, in tight employment, in wage and price inflation, in "compulsion"—intolerable.

But, with this system, Sweden has won her wars on poverty and joblessness while steadfastly maintaining private enterprise. And even the most capitalistic-minded businessmen I met here would do no more than refine the existing structure.

Private Enterprise Thrives in Sweden

STOCKHOLM—Because of her cradle-to-grave welfare system and the longtime political dominance of her Social Democrat party, Sweden is considered a socialist society by most Americans. This is simply not true—as assuming you accept the traditional definition of socialism as a political-economic doctrine which aims at state ownership of the means of production and elimination of the profit motive.

On the contrary, in many ways this most prosperous Scandinavian nation protects private enterprise and profits far more than we—supposedly the world's leading private enterprise economy—do.

Statistics on sex and suicide have been the titillating stories out of Sweden in recent years,

and admittedly statistics on Sweden's economic structure will be less so.

Yet, as we in the U.S. grope our way toward the forms of our own wars on poverty and unemployment, the facts on how and why private enterprise flourishes in this advanced welfare state will take on unusual significance to us.

Private enterprise: By number of employees, private enterprise accounts for 90 per cent of Swedish industry, and only in the transportation and communications industries is public ownership in the majority. With the exception of mining, there has been no important move toward public ownership for decades. There is less public ownership in Sweden than in West Germany or Britain or France (and if we counted it properly, maybe even less than in the U.S.).

Called Practical Rule

As Lars-Erik Thunholm, chairman of the Swedish Bankers Association and president of the Skandinaviska Banken, told me, "This is a practical government which understands that the best way for our economy to function is under a private enterprise system, and years ago it shelved ambitions for nationalizing our economy." As a leading banker, Thunholm strongly resents the government's control over credit, but, says he, "There is far less difference between your government and ours than you think."

Business taxes: Sweden's tax structure gives many more breaks to her businessmen than ours does—and this remains so despite the great liberalization of our corporation tax laws and regulations in 1962 and this year. A Swedish businessman can write off 51 per cent of his investment in equipment within two years, write off 100 per cent of the investment within five years—and make whatever adjustments he wants within these liberal limits. Any U.S. businessman knows how favorable this is.

The envy of any capitalistic nation well might be the way Sweden's tax laws permit a businessman to write down the value of his inventories so he can slash his corporation income taxes and plow back earnings into developing his business.

For Business Expansion

"The profits of Swedish industry are impressive even in the face of the cost of our social welfare," Thunholm stresses. "This is because our tax laws favor business expansion in order to create more business profits in order to spur more expansion and profits—and so forth. As long as business uses profits for expansion our country's policy is to encourage profits and not meddle much in how business operates. As long as our system works, we don't care who owns the business."

Consumer taxes: Sweden hits her consumers hard with direct income and sales taxes as well as with indirect taxes—in the distinctly capitalistic theory that those who benefit from the welfare state should carry a substantial part of the burden of financing the welfare state. Direct taxes on individuals amount to 15.4 per cent of Sweden's Gross National Product—against 10.1 per cent here. In contrast, direct taxes on business amount to 2.5 per cent of her GNP—against 4 per cent here.

Monetary policy: Sweden's Central Bank has in recent years adopted orthodox monetary policies and is using the traditional techniques of high interest rates and credit curbs to fight inflation.

What, then, is Sweden's system? I'd call it a "private enterprise welfare state" which places primary emphasis on business prosperity and profits to create jobs and paychecks.

P.S.: One of Sweden's key problems today is a severe housing shortage due to her rent and other housing controls. A result has been a thriving black market in leases and widespread profiteering in the construction industry—familiar symbols indeed of a private enterprise system!

(All Rights Reserved)

Does a Welfare State

Lessen Ambition?

STOCKHOLM—Does cradle-to-grave security lessen an individual's ambition to work? Does a government guarantee of basic health insurance and an adequate old-age pension discourage individual purchases of private insurance? Does a full-employment welfare state slash the rate of savings, boost the number of suicides, alcoholics, illegitimate babies?

The questions imply the accusations which are frequently made about the impact of a welfare state on the individual, and we must weigh them as we debate the adoption of new welfare measures in the United States.

In Sweden, the most advanced welfare state in the world, the accusations have long been made. Thus, I asked the questions wherever I turned here and found these answers.

Q. Does a cradle-to-grave welfare society slash the individual's ambition and incentive to work hard for higher earnings?

A. There is no evidence whatsoever that it has in Sweden.

One reason is that, despite Sweden's high level of income taxes, workers and corporations still can keep enough after taxes to make it decidedly worthwhile to try to earn more.

The average income tax paid by a middle-income family is 30 to 35 per cent, the highest effective individual rate is 70 per cent, and the total tax paid by a corporation is around 50 per cent. As Ambassador Sven Dahlman, vice president of the Federation of Swedish Industries, remarked, "Even the steepest rates leave enough to encourage us to work for higher incomes."

Incentive Spurred

Another reason is Sweden's system of piece-rate wages which, of course, spurs incentive and permits workers to earn far more than the apparent wage scale.

A third reason is that the Swedish worker is fully aware that his pension depends on his level of earnings and that the higher his earnings go, the higher will be his future pension.

A Royal Commission study a while ago dug into this precise question, concluded there had been no decline in ambition to work.

Q. Does a government guarantee of basic health insurance and an adequate pension discourage purchases of private insurance?

A. Neither has done this in Sweden to date.

When national health insurance was introduced in 1955, the expectation was that this would cut sharply into private health insurance sales. Instead, sales have been rising steadily as the Swedes have tried to add to their basic health insurance.

Private Insurance Up

When a supplementary, exceedingly generous pension system was introduced in 1960, again the expectation was that sales of private insurance would slump. Instead, sales of private life insurance rose 10 per cent in 1960, also have continued climbing.

Incidentally, the development of Social Security in the United States has had a similar effect. Year after year our private insurance sales have jumped to record totals as millions of us have attempted to build our own old-age protection on top of our basic social security benefits.

Q. What about the rate of cash and other savings?

A. The answer here is not so clear. It could be that the Swedes are saving less in cash because of their awareness of inflation. It could be that because of their welfare protection, they feel more inclined to spend-as-they-live on things and services and less inclined to save for old-age emergencies. The statistics show, though, that savings in forms other than insurance have risen from less than 4 per cent of after-tax personal incomes in 1959 to more than 8 per cent now.

Q. What about the rates of suicide, alcoholism, immorality?

A. Sweden does have a high rate of suicide, a major problem of alcoholism, a disturbing rate of children born out of wedlock.

But I could find no evidence that the problems are due to the fact that her people have security against joblessness, catastrophic illness, poverty, etc.

More likely reasons could be the emotional frustrations of her long, hard winters, of her crowded cities and isolated rural areas.

You well may bitterly oppose extension of welfare measures here because of their cost, inevitable "compulsion" and controls. But the commonplace accusations just don't stand up under objective analysis.

(All Rights Reserved)

Stockholm: This "private enterprise welfare state" of Sweden can show the United States government how it can organize a council representing us, America's consumers, at the White House level without bitterly antagonizing the businessmen who sell to us.

The way is to put representatives of industry on the Consumer Council itself, so that:

(1) Industry's spokesmen are on the inside and always know what the Consumer Council is thinking and planning;

(2) When the council's suspicion of an industry's policy or products are warranted, the business members can take the initiative in urging the offenders to change on their own;

(4) The council can work constantly to quiet business skepticism of consumer groups and, vice versa, to quiet consumer skepticism of business motives.

Might Use Guidance

We can certainly use Sweden's guidance here—unless we are to add one more dismal failure to our long history of dismal failures in giving the consumer a voice at the highest level of government.

The plain fact is that the pioneering Consumer Advisory Council created by President Kennedy in mid-1962 has been an indifferent success. Consisting of men and women whose lives have been dedicated to consumer protection movements, the council has been mistrusted by organized business and finance from the start. While it has made many recommendations in the consumer area to the President, its actual achievements have been minimal.

Soon the President will have to decide whether to reorganize the form and membership of the CAC—or whether to permit it to fade into oblivion as every other consumer board or committee or council at the federal government level has faded in the past.

What, then, does Sweden do that we might consider?

Sweden has a 15-member Consumer Council which is appointed by the government for two-year terms and which has broad powers to allocate funds to start or support research and information projects, to promote collaboration among various consumer interests and to lay down principles for consumer guidance.

Of its members, seven must represent consumer and wage-earner interests; at least three must represent business; the rest may be specialists in suitable fields.

Stumbled at First

"For a couple of years after the council was created in 1957, it stumbled badly," admitted Mr. Ulla Lindstrom, a member of the Swedish government's cabinet, "but then it found its way. Now it is a practical working body which is widely respected. The fighting which goes on among the various interests on the council is healthy."

"We had to listen to a lot of nonsense from people who didn't know anything about business functions," added Osten Fagerlind, president of Cellva, a leading paper manufacturing company, and a six-year industry representative on the council. "But the basic change which has occurred since 1957 is the increasing understanding on the part of both businessmen and consumer representatives that, whether or not they like it, they must work with each other."

"This council makes decisions of major importance to industry and it's essential that industry cooperates with it. The sooner we get together, the better for all of us — particularly the consumer."

Fagerlind was refreshingly frank about some of the "stupid, superficial" suggestions of the council while he was a member, but he also emphasized that, "Many of the proposals have been sound and good and have forced businessmen to take steps benefiting everyone."

Our vast, varied country could not adopt the comparatively simple setup of small, homogeneous Sweden. But it is ironic that from the world's most advanced welfare state we may learn that the way to make a consumer protective council work is to bring into it representatives of the people who produce for and sell to the consumer.

(All Rights Reserved)

Word From Overseas

(From The Tri-City Herald)

Sweden, a highly developed nation of about as many souls as live in metropolitan New York City, long has been held up by our collectivist thinkers as an example for the United States. We were told that this test-tube experiment in social planning could be applied to the giant U.S., and then we should all be as happy as kings.

Naturally, more people have therefore watched Sweden's progress than would normally keep an eye on such a small country. Her every success has been noted, and they have been considerable. Now some failures are coming to light.

The Socialists have won every election since 1932, and each time the welfare state has been expanded. Now some results are becoming apparent. Inflation has trimmed exports in relation to imports. Budget deficits threaten more inflation. Unemployment, a strange word to a whole generation of Swedes, has begun to appear.

The Danes, who embarked on a similar system about the same time, have experienced the same symptoms, and upset their government.

France, which didn't quite go the whole welfare state way, nevertheless is faced with the impending bankruptcy or radical revision of its social security system, depleted through medical payments.

Perhaps we Americans should read the handwriting on these European walls before it appears on ours.

Among the useless statistics which cross our desk we find this bit of intelligence: The year 1961, was curiously arranged so that it could be read upside down the same as right side up. This phenomenon occurred 270 years ago, in 1691, but won't occur again until the year 6009.

—Yakima Herald

A shocked businessman, Harry Hedman, almost a lone voice of protest, is circulating petitions to put pressure on authorities to tighten the law.

"We are asking people to protest against writers and film directors who earn money by stripping bare sexual life, by distortions and by offering women for sale as though they were toys or stimulants," he said.

"It isn't only our womanhood which is being defouled by the immorality which is spreading over the land. Now even males are beginning to figure in the photographs."

Are this flood of pornography and open discussion about sexual freedom damaging Swedish youth and the family structure?

Psychologist Aake Edfeldt says:

"During a certain period of youth, pornographic literature and photos are the normal form of sexual experience. In my view, it is a symptom of the fact that sexual instruction in the schools hasn't advanced far enough, that it isn't sufficiently realistic. Instruction is limited too much to books on biology."

Education Compulsory

Sex education is compulsory from the age of 7. The teaching manual is under review. One issue is what children should be taught about contraceptives.

"There's no doubt our children have much greater freedom in sexual matters than ever before," commented a Swedish father, "but at the same time, if it's a comfort, they also know how to take better care of themselves than ever before."

There was an old tradition in Swedish rural society of getting married only after a child was on the way. Some Swedes say a new tradition is tied to the housing shortage. If a baby is expected, the time on the waiting list can be reduced by a year.

Illegitimate children are officially called "born out of wedlock," with equal rights to adequate care, training and education. The mother has the right to be called "Mrs." and she and her baby are considered a family.

VD Rate Rising

Movies show extended nude sequences and details. Afternoon papers particularly are heavy with sex stories, nude pictures and sex advertisements. Some sample ads: "Homosexual club for men and women"; "Are you looking for uninhibited women eager for sex? You'll find them in the Club."

Strings of ads from "professional models" give telephone numbers.

A commission is studying laws which broadly prohibit all publications and pictorial matter offensive to "propriety and decency." This principle, Justice Ministry officials say, is open to wide interpretation because of changing public attitudes. But 39 pornographic publications have been confiscated this year, against none last year.

Voice in Wilderness

TNT Sep. 15-1966

B-4

Socialist Losses Seen In Sweden Election

STOCKHOLM (NANA) — The eventual dethroning of Sweden's ruling Social Democratic Party, which has been in power for more than 30 years, is the goal of the Conservative, Agrarian, and Liberal parties at the nationwide municipal elections Sunday.

A setback for the Social Democrats would not force them to step down from the government, but it could be a first and important step toward that goal. The Social Democrats stand to lose the control of local government. Moreover, they could gradually lose their majority in the first chamber of Sweden's two-chamber parliament because one-eighth of this body is elected each year by county councils.

Elections in Sweden never result in great shifts of voters. For this reason much attention has been focused during the campaign on the 383,000 first-time voters. There are unusually many first-time voters because the franchise age has been lowered from 21 to 20.

Accent on Youth

Because of the youthful voters, all the parties have stressed planning for the future, youth and rejuvenation. The Conservatives have boasted of having the youngest party leader. The Communist leader is slightly older, but he has a young team around him. The Liberals are running young men — some in their mid-20s — for local government positions.

The Social Democrats have emphasized planning for the future. Security in a rapidly changing world and solidarity with the less-well-off groups are among the key slogans of Tage Erlander, Sweden's 65-year-old prime minister who has been leading the nation for 20 years.

As steps toward a non-socialist alliance, the Liberals and the Agrarians have agreed to have united tickets throughout the country. The Conservatives have wanted to join the alliance, but the Agrarians — in many ways champions of the little man — have refused them entry.

Present indications are that the Social Democrats will suffer losses both on the left and on the right. The changes will be a result of discontent.

Prosperous Economy

Sweden's economy has been marked by prosperity, and there is over-full employment. But the inflation has been considerable in recent years. Labor-management agreements from the early part of the year call for about 8 per cent wage increases during 1966, 1 or 2 per cent less during 1967 and about 6 per cent in 1968.

Many citizens complain that the current rise in prices, combined with their moving up into higher tax brackets, eats up the increases in their pay checks.

Housing is another major issue. Each year, about 90,000 new apartments are completed, but the housing shortage was only worse. Because of rent controls, which were introduced during World War II, rents in older houses are very low. They are even low in the new buildings.

The non-socialists urge the abolition of rent controls. If the artificially low rents were allowed to become more normal, they argue, the demand for new and larger apartments would drop. They point to the long waiting lists for apartments in Stockholm, where there is a 10-year wait for an apartment — and say that proves that government policy has failed.

The Communists want to keep the rent controls. Removing them, they argue, will not produce more apartments.

The Social Democrats point to the large number of apartments that are built — mostly with various forms of government and municipal subsidies or loans.

Communists

The Communist Party is expected to gain — it won 5.2 per cent of the votes in the 1964 parliamentary elections — because Carl-Henrik Hermansson, who was elected chairman of the party shortly before the last election, has been able to convince Swedes that the party has either broken off ties with Moscow or Moscow has broken with it. Hermansson urges increased social reform, but his personality seems to appeal more than his program. He is modest, soft-spoken, and apparently sincere and sincere.

Being more outspoken in his condemnation of American actions in Viet Nam has also won support for Hermansson. However, the Social Democrats regularly express their disapproval whereas the Liberals and Agrarians avoid the subject, and the Conservatives approve in principle.

Drew Pearson's Merry-Go-Round

The Man in the White House Answers Questions; Visiting Opinion-Makers Sense His Worry Over Vietnam *SEP-14-67*

WASHINGTON, D.C.—A man stood in front of the mantel in the state dining room of the White House—where other presidents have stood since the days of John Adams, proposing toasts, addressing guests down through the years of American history.

This man was graying a bit, a bit worn from the cares of office, a bit gawky, impassioned, sincere, determined. He did not look as suave as some of the Harvard men who had stood there before him, but more like Jackson, whose Tennessee friends had scuffed the East Room floor with their muddy boots.

This man was talking not to Tennesseans, or Texas countrymen, but to highly sophisticated opinion-makers—publishers, editors, commentators, a sprinkling of cabinet members, mayors, governors, some of them just back from viewing an election in Southeast Asia.

The man in front of them was answering questions about what was happening in Southeast Asia, what was going to happen and how the United States could get out of the predicament in which it is involved, yet get out with honor, stability and peace. The questions were tough, sometimes complicated, and the answers sometimes a bit too long. But the feeling of sincerity came through.

Here was a man trying desperately to solve a problem which kept him awake nights, which had aged him 10 years in four, a problem which he had inherited, which the French had found insoluble and which perhaps we would find insoluble. The man was not ready to admit this, however—certainly not to this group of opinion-makers, perhaps not even in his own heart.

WARS THAT DIVIDE

You could feel his worry as he talked. You could sense his concern over the bombing pauses and the fact that more troops, more supplies, more armament rushed south during those pauses. Yet he needed pauses in order to explore peace, and had to balance off the loss of a few lives against the hope of saving many lives by exploring for peace.

Tough decisions had to be made, as tough as those made by another man, also gawky—his critics said he was uncouth—who also stood in front of that mantelpiece worrying over an earlier war that split the nation.

Looking at that mantelpiece,

at the stately chandeliers and the portraits of other presidents, you could almost see a train of history rolling behind them. The man referred to some of this history as he talked—the dissension of past wars, the critics

who wanted Madison to abandon the War of 1812, those who poured abuse on Lincoln in the Civil War, the critics of Wilson in World War I. You could tell that the man felt his own current criticism deeply.

There was more recent history which he did not allude to but which most of those who listened knew about. It had begun with the Korean truce in 1953, a truce which was polished up as an Eisenhower victory at home but received by gloating Orientals as the white man's first defeat abroad.

Immediately after the truce the Cabinet began discussing a stand in Southeast Asia to block the southward march of Red China. Chinese troops released by the Korean victory would now move south, and the Eisenhower Cabinet was concerned that the French, fighting desperately to hold Southeast Asia, would not be able to withstand the Chinese advance.

President Eisenhower himself voiced this fear in a speech before the Governors Conference in Seattle in the summer of 1953. He stressed the importance of

the Kra Peninsula. Few Americans had ever heard of the Kra Peninsula, but their president said that if it fell all that lay beyond—Burma, India, Indonesia, most of Asia—would fall to China.

The American public didn't really understand what it was all about, but the Cabinet did, and went ahead with plans to make a stand. Finally it was decided to make the stand in Indochina by sending troops to rescue the French in the Battle of Dien Bien Phu.

HOPES FOR THE FUTURE

There was dissension. Charles Wilson, then secretary of defense, was opposed; also George Humphrey, then secretary of the Treasury; also the Army, then led by Gen. Matt Ridgway, who had relieved MacArthur in Korea and knew what it was like to fight on Asian soil.

But Secretary of State John Foster Dulles was determined. We should not avoid, but seek out a confrontation with China, he argued. The atomic bomb would be used if necessary. Ike finally concurred.

Then an over-eager Nixon spilled the beans to the American Society of Newspaper Editors dinner April 1954. Public reaction was sour. Eisenhower changed his mind. The plan for a confrontation with China was called off.

Instead, Dulles negotiated the SEATO Pact, a political alliance of nations involved in Southeast Asia. But while our Senate ratified this pact with only one dissenting vote, the French and British, wiser in the problems of the Orient, refused to guarantee the future of the new countries carved out of French Indo-China. We, however, in the second year of the Eisenhower administration, officially took on the task.

Thus did the train of history roll back behind the man standing in front of the mantelpiece. He did not talk of this history. He talked of bombing pauses, of Russian hopes of securing peace if there was a bombing pause, hopes that did not materialize. He talked of hopes for the newly elected government; the headaches, the heartaches, the problems of war. Through it all you could understand why when one editor asked whether he would run again in 1968, the man in front of the mantelpiece said he would cross that bridge when he came to it. He hadn't yet made up his mind.

(Copyright 1967)

When a businessman gets into a bad fix, either he pulls out quickly and takes his losses, or he disengages slowly and saves what he can, or he gets in deeper and deeper for fear of facing and admitting his mistake, until finally he goes bankrupt.

Which is the wisest course? Not the last, certainly. Yet, this is what we are doing in Viet Nam.

THREE WAR REASONS CITED

TNT
Nov. 29-66

U.S. Following Bankrupt Course In VN, Says Child-Care Expert

The writer is the famed author of several books on child care. He is professor of child development at Western Reserve University in Cleveland.

By DR. BENJAMIN SPOCK
CLEVELAND (NANA)—People ask pessimistically whether there is any hope of avoiding future wars. Does psychology have an answer?

I think there are three psychological reasons why mankind gets drawn into wars.

First: Men have a fear of backing down, appearing weak, which is drilled into them from early childhood. When they feel challenged, most of them don't stop to ask what is fair or reasonable; they just react with "bad."

Blame Shifted

Second: Most human beings can be fairly easily persuaded to fear and hate groups they don't know, especially those who are of a different color, religion or nation. And when they have become fearful and hostile, they are ready to blame all the aggressiveness on their opponents and insist that they themselves are completely innocent. This is how they relieve themselves of painful guilt.

Third: Most men who are able to climb to the top in politics in any nation have a great eagerness for grasping opportunities to enlarge their power, which they then transform into a drive to expand the nation's power. Then, because of their high positions, they are much more afraid than ordinary men of seeming to be weak—in dealing with an enemy for instance or in admitting they were wrong.

All these irrational reactions we see today at play in the Viet Nam War. It is important to understand them because the future not only of our country, but even of our civilization, may depend on whether we act in a mature, realistic way or fall again into the traps that have led, in half a century, to the two greatest wars in history.

A third world war would be a catastrophe greater than those that destroyed the mighty empires of the past—it would almost destroy mankind.

How do the three psychological reasons apply?

Going Bankrupt

First, take the fear of backing

down. In Viet Nam we got involved in a mistaken course in

1954.

Second, each side is trying to shift all the blame. We Americans are in Viet Nam, of course, for a mixture of motives. We went as advisors and became belligerents.

Now it has become almost automatic for many Americans to feel that the Viet Cong, the North Vietnamese, and even the Chinese are our enemies, that they are wrong, that they are "bad."

Our opponents clearly feel the same way about us. This irrational reaction on both sides stands in the way of any sensible search for a solution.

Let's remember that the world was plunged into the First World War in 1914 because a purely local conflict—between Austria and Serbia—spread all over Europe like a flash fire because Europe was already divided into two groups of hostile powers, slaves of their own propaganda.

Powerful Leaders

Third, there is the power drive of leaders. Ho Chi Minh, Mao-Tse-Tung, and Lyndon B. Johnson have each achieved great power through their own skill and determination. Each one's power seems to him proof that he has been right in his aims and methods.

He feels committed to go forward on the same course. He cannot let it be questioned, or challenged or abandoned. Mao-Tse-tung and Ho Chi Minh, because they rule one-party nations, could change course a little and still keep their power. But an American president feels more threatened. He faces an election every four years, his party faces one every two years, and his program can be challenged daily in Congress.

So in each country there is a fateful spiral of willfulness: Action breeds commitment, and commitment becomes more and more difficult to limit or reverse. This can go on until the whole structure breaks down in disaster.

Face Reality

In psychology, the first step to sanity is to face reality. In politics, we must look into our own wishful thinking and into our leaders' actions with the same honesty.

If we see fear of weakness, the irrational shifting of all blame to the opponents, and the drive to power as the main determinants of our present policy, we must retrace our steps and find a saner and more honorable course.

(Copyright 1966)

SUNDAY, OCTOBER 12, 1969

Change in Germany

This is a milestone year for European politics. In France De Gaulle has been succeeded by another Gaullist. And now in Germany the man who has been vice chancellor and foreign minister becomes chancellor.

Willy Brandt's Social Democrats have come a long way. The German people evidently believe they can go even farther. The new Bonn team will include Free Democrats in coalition.

The Brandt party in recent years has backed a "mixed economy," the profit motive, parliamentary democracy and close ties with the West. The party today is much closer to the center than it was, say, 10 years ago.

Meanwhile, the Christian Democrats of Kurt Kiesinger (they actually received more votes than the Brandt party) will now have to assume the role of loyal opposition. This may prove a difficult role for a party that for 20 years has enjoyed the fruits of office and admittedly large successes.

Parties of the far left and far right fell by the wayside in the German elections. This is hopeful for those who want to see parliamentary democracy the long-range winner in Germany.

Tacoma Pioneer Businessman Swanson Dies

ALMIN L. SWANSON

Almin L. Swanson, 91, long-time Tacoma businessman, died Saturday in a local nursing home.

Mr. Swanson, a former Tacoma School Board member, lived at 6844 Portland Ave. He was born in Baltared, Sweden, and moved to Tacoma 70 years ago.

Mr. Swanson had been active in the work of Gideon's Bible Society, YMCA, Boy Scouts, Rotary Club and Tacoma Chamber of Commerce. He was a member of First Presbyterian Church, where he had been an elder and adult Bible school teacher, Masons, Scottish Rite bodies and Afifi Temple of the Shrine.

Survivors include three sons, Melvin, of Seattle, and Cecil and Wilmont, both of Tacoma; a sister, Miss Ada Swanson, of Seattle; six grandchildren; and three great-grandchildren.

Services will be announced by Buckley-King Mortuary.

TACOMA, WN. — Almin L. Swanson avled på ett vilohem härstädes d. 22 febr. vid 91 års ålder. Han var född i Levene församling, Skaraborgs län, och hade vistats i Tacoma sedan år 1892, då han anlände hit med sin mor och fyra yngre syskon. Fadern hade emigrerat hit fyra år tidigare. Han sörjs nu närmast av tre söner, sex barnbarn och tre barnbarnsbarn samt en systera.

Hans första jobb blev som sättnare på Tacoma Tribunen, som salig Tobias Sandgren hade startat ett par år tidigare. Genom självstudier, en termin i de allmänna skolorna och en kurs i Professor Powelsons Akademi — som var inhyst i Svenska lutherska kyrkans kapellvåning — lyckades S. på ett par tre år inhämta nog kunskap i engelska, så att han kunde antaga en kontorsyssla hos en firma, vars uppgift var att utfärda köpebrev och gravationsbevis. Där stannade han en följd av år och blev en expert på området. Senare grundade han sin egen firma i branschen. Mot slutet av sin verksamhetstid sysslade han

Han tillhörde Missionskyrkan, där han hade flera förtroendeuppdrag, bl. a. var han under åtta år ordf. i ungdomsföreningen. Vid sin bortgång tillhörde First Presbyterian Church, där han var en av "the elders" och även haft andra uppdrag. Han tillhörde också Frimurarorden och The Shriners. På sin tid var han aktiv inom handelskammaren och tillhörde skolstyrelsen. Han hade varit ordf. för Gideonsällskapet, KFUM, Rotary-klubben och innehade andra värv. Han var en gärna hörd talare och behandlade svenska och engelska med samma lätthet. Han gjorde mer än en resa till Sverige och brukade säga att han besökt alla landskap utom Häradalen.

Almin L. Swanson var alltid redo att slå ett slag för svenskheten, när det behövdes. Frid över hans minne.

• Victor G. Nygard har avlidit i en ålder av 75 år, närmast sörjd av maka, Elvira, två söner och en dotter samt nio barnbarn. Han var född i Finland och kom till Tacoma 1942, närmast från Rochester, Wn., där han var bosatt i 30 år och sysslade med skogsarbete. Här var han delägare i och arbetade vid Puget Sound Plywood, tills han drog sig tillbaka. Han tillhörde

Lutherska kyrkan samt Runberglogen i Rochester.

• Alden E. Visell, Rt. 1, Gig Harbor, avled nyligen. Han var född i Tacoma och bodde i dessa trakter livet igenom. Nämast sörjd av hustru och syskonbarn. Han flyttade till Keyport 1920, där han senare anlade en brädgård och en shoppingcenter.

Han var son till framlidne J. F. Visell och den siste i kullen på fem barn. Visell d. ä. kom till Tacoma på 1880-talet och innehade en bokhandel och ångbåtsagentur i nästan ett hälsekel. Genom honom förökades nog stadens befolkning ty till honom gick landsmännena när de skulle sända biljetter till släktningar eller blivande makor eller makar i gamla landet. Och till honom gick också de som "gjort gammalands-steken" och skulle fara hem.

Smånotiser från skilda håll.

Nog är det en välsignelse, att SP har lokalkröniker som t. ex. Steve i Tacoma. Om det inte varit för honom, så skulle Almin Swansons och den siste Visellättlingens bortgång aldrig blivit nämnd i våra spalter. Och ett annat stycke svenskamerikansk historia hade försunnit utan spår.

Drew Pearson

Kennedy Faces Much Deeper Problem in Latin America Than Castroism

WASHINGTON, D.C. — When President Kennedy gave that rousing pep talk to the Cuban freedom fighters in the Orange Bowl last week, most people didn't know that he threw aside the text of an entirely different speech submitted to him by Dr. Arturo Morales-Carrion, deputy assistant secretary of state.

Dr. Morales-Carrion, a protege of Luis Munoz Marin, the farsighted governor of Puerto Rico, had drafted a speech for Kennedy which pledged a battle not so much against Castro but against the root problems which cause Castroism — poverty, disease and hunger.

The President, carried away with enthusiasm for the released freedom fighters, scrapped all but a brief, indirect reference to ideas in the speech and launched into a tirade against Castro.

However, the fact remains that it is not Castro which causes the real trouble for the United States in Latin America, but poverty and the wide gap between the wealthy aristocracy at the top and the landless, illiterate Indian peons at the bottom. In Latin America there is no middle class. And the middle class in the United States and Western Europe has been the bulwark against communism.

Perhaps the freedom fighter would not have agreed with this. Most of them come from the old aristocratic elite of Cuba, which was why the relatives who landed in Miami were probably the best dressed refugees ever to arrive in the U.S.A. Many of their lands have been confiscated and their exclusive yachting clubs and bathing beaches opened up to the unwashed rank and file of Cuba.

This is one of the problems inside the ranks of the Cuban refugees: Do they plug for a return of things as they were under Batista; or recognize some of the fundamental reforms Castro has put across?

These are some of the problems the United States faces in Latin America; some of the ideals which the State Department tried to get President Kennedy to put across in his speech to the released Cuban freedom fighters. Such a speech would have electrified all Latin America.

LATEST TEXAS STORY
Here's the latest Lyndon B. Johnson story. His friends say that originally it came from him, but anyway it's now being told with great relish by them. Two cowboys met for the first time. One said to the other, "Just call me Tex." "So you're from Texas?" the other cowboy said. "Naw," the first replied, "I'm from Maryland — but who wants to be called Mary!"

KENNEDY PACIFIED VENEZUELA

At almost the same time President Kennedy was peping up the Cuban freedom fighters in the Orange Bowl, he was sending White House aide Meyer Feldman as special envoy to Caracas to try to pacify President Romulo Betancourt of Venezuela, one of our best friends and most vigorous opponents of Castro.

Reason Betancourt had to be pacified was because just before the Army-Navy football game in November, Kennedy had signed a decree which had the effect of restricting Venezuelan oil imports into the United States. Kennedy signed the decree at the demand of the late Sen. Bob Kerr of Oklahoma, champion of the oil interests who, six weeks later, was to pass on to a less controversial world.

There was nothing much special emissary Feldman could do about the oil decree except use his charm and persuasion to keep President Betancourt happy.

Actually, it's not so much whether Betancourt is happy but whether the Venezuelan people are happy, because Betancourt is one of the very few Presidents ever elected in Venezuela, and his pro-U.S. party comes up for re-election again quite soon. Can it win if its leader is kicked in the teeth by Kennedy on oil imports — even if the kick was inspired to please the late Sen. Bob Kerr?

This is a question many Latin diplomats are asking, and these are some of the fundamental reasons why the Alliance for Progress is not working. Though one of the best-conceived projects President Kennedy has proposed, it has been so slow, so inefficient that any alert Republican opposition could tear it to pieces.

Another reason the Alliance for Progress is not working is fear of teaching birth control. Here President Kennedy runs up against his own church. So far, neither he nor the government leaders of Latin America — most of them Catholics — have dared oppose the Catholic church by disseminating any information on birth control. Mexico is the only exception.

Yet the greater and hungrier the populations of Latin America, the more most political leaders use the United States as a whipping boy to get elected. It's always popular to attack the colossus of the north. It's a ready-made campaign issue.

And the more this issue is stirred up, the more American investors are inclined to withdraw their funds from Latin

America. This, in turn, defeats one important goal of the Alliance for Progress — namely, to pump more money into Latin America.

So goes the vicious circle, in an area close to home which probably has the greatest potential for communism.

(Copyright, 1963)

TNT - MAY 29
'66

Policies On Viet Masked

History of U.S. Wars Since 1898 Shows Situations Have Involved Clear Seas

By RAYMOND MOLEY

WASHINGTON, D.C. — It has been a characteristic of American foreign policy that in every war in which we have been, especially since 1898, our real objective has been masked by professions of idealism and morality.

Perhaps this has been because wars are proclaimed by politicians, and politicians must of necessity align themselves, verbally, with the simple moral virtues.

When Woodrow Wilson aligned the United States with the "associated" nations against Germany, the slogan was "democracy against autocracy." The real reason for our involvement, expressed by more candid hawks of that time, was our national interest. We could not be safe if Britain and France were overwhelmed by the Central Empires of Germany and Austro-Hungary.

Substantially the same confusion of aims prevailed when President Roosevelt dropped even the pretense of neutrality in 1941.

We said we were bound in honor to protect the Independence of Korea in 1950. But realists know that we used armed force in that corner of Asia to protect Japan, the Philippines and our Pacific interests from Communist imperialism.

Before we consider our real mission in Viet Nam, it may be well to consider the factors which pushed us into war with Spain in 1898.

EYES ON CUBA

For many years American expansionists with eager anticipation had eyed the prospect of driving Spain out of Cuba. It was our "manifest destiny" to extend our sovereignty by acquiring outposts beyond the continental United States to shore up our security. President McKinley used the expression when his administration annexed the Hawaiian Islands.

McKinley on taking office in 1897 inherited our concern about the bloody rebellion in Cuba against the Spanish rulers of that island. Americans were morally shocked by the brutality that attended the Cuban revolt. The pressure of public opinion was reflected in Congress. But for a time the peace-loving McKinley sought to pacify Cuba by diplomatic maneuvers with Spain.

**Pränt om
Ditt
Och
Datt**

Av Stephen Forslund

TACOMA, WN. — Året 1968 gick ut som en ulv här i våra trakter. Tror knappast att jag sett så mycket snö på en gång sedan nyåret 1916. Visserligen hade vi det stora yrvädret 1950, men jag betvivlar att vi hade så mycket snö den gången.

Många som skulle ut och "måla stan röd" på nyårsafton stannade hemma, och flera större tillställningar som förberetts måste inställas.

• Juldagen var mild och vacker. Den svenska julottan i Bethel lutherska kyrka besöktes av en menighet som fyllde kyrkan till sista plats. Pastor Murk sjöng den liturgiska delen, och pastor Larson läste juevangeliet och predikade. Runebergskören under ledning av prof. Carl W. Svedberg medverkade stämningsfullt med fyra sånger.

Det var en högtidlig otta, och tillslutningen bevisade att det finns intresse ännu för svenska traditioner här i vår stad.

Bland långväga besökande märktes Anna och Carl Andersson från Portland samt fru Anna Dahl från Sundsvall, som tillbringar några månader hos sin väninna fru Esther Pearson. Fru Dahl var bosatt i Tacoma i flera

In the decade of the 1890s, however, a strong new element favorable to armed intervention appeared in Washington. In 1890 there was published Alfred Thayer Mahan's great and influential book, "The Influence of Sea Power on History."

The implications of Mahan's message were quickly recognized by far-sighted naval officers and by senators who were "Navy minded." Those implications were that the nation that dominated the great sea lanes of the world not only could determine international destiny but maintain freedom of the seas by its power.

Britain then enjoyed that distinction, but far-sighted Americans envisioned the time when the United States must take over that responsibility. Theodore Roosevelt became assistant secretary of the Navy in 1897 and quickly caught the infection. His close friends and collaborators in the Senate were Lodge, Frye, Foraker, Chandler and Cushman Davis.

RECOGNIZED BY T. R.

T. R. accepted with vigor the ideas of Mahan, with whom he maintained constant contact. He not only labored with great foresight for an enlarged Navy but recognized the immense value of an Isthmian canal to link the oceans. Essential to that plan was the elimination of Spain from the Caribbean.

ra årtionden fram till 1950, då hon med sin framlidne make Gust Dahl återvände till gamla landet.

• Valhallaföreningen höll månadsmöte under mellandagarna. Val av tjänstemän för det kommande året stod på dagordningen. Så gott som alla de gamla tjänstemännen återvaldes. Sven Fredrickson nyvaldes som ordförande. Efter mötet serverades förfriskningar.

Installering sker vid nästa möte. En hippa planeras för den kvällen, men alla detaljer är inte klara ännu.

• Elof och Karin Lindström har blivit farfar och farmor. En dotter, Lisa Kristin, anlände till Arne och Carol Lindström, 2339 N. W. 94th, Seattle, den 27 dec. Morföräldrar är mr och mrs Rand Wardell i Edmonds. Vi gratulerar samtliga.

• Min syster Agda, fru Victor Lindbeck från Kelso, som torde vara välbekant i Vasakretsar, flög till Anchorage, Alaska, strax före helgdagarna och kommer att tillbringa några veckor där hos sin son, medan hon konvalescerar från en operation, som hon genomgick nyligen.

Fru Gunhild Lundquist tillbringar några veckor hos sin dotter med familj i Sunnyvale, Calif.

Eric och Signe Kaija lär ha satt kurs på Hawaii för helgen.

Hälsningar! — Steve.

AMID all the forces, humanitarian and otherwise, which brought about the war with Spain, this new concept of American destiny was a powerful factor. As matters turned out, Spain was eliminated from the Caribbean, and far away in the Pacific, the Navy made possible the acquisition of the Philippines. The aim there was to prevent Germany from acquiring those islands, perhaps by purchase from Spain which could no longer defend them.

All this was a prelude to Viet Nam. Maritime strategy, so vigorously exploited by T. R., dictates that the U.S. Navy, master of the seas, together with the Air Force must of necessity keep the avenues clear to Australia and India. A Communist takeover in Southeast Asia would threaten that access. And the "manifest destiny" of the United States is to hold the lifelines against communism in any form.

And so, while there has been much talk by three presidents that we have a moral obligation to assure the independence of South Viet Nam, the real reason for our commitment is to assure passage by sea for the free world, which includes Australia, India, the Philippines and Japan as well as ourselves.

If it happens that the moral obligation to Viet Nam is eliminated by the course of civil war there, it still remains our responsibility to keep a foothold in Southeast Asia. The Strait of Malacca means to that part of the world what the Panama Canal means over here.

Mahan, dead for more than 50 years, still dominates American policy—or should dominate it.

(Copyright, 1968)

TACOMA, WN. — Det var "krabbfest" vid Valhalla-föreningens senaste möte. En anseende skara av medlemskapet var på hand att frossa på de läckra skaldjuren, som det fanns nog av så att alla kunde få sitt lustmåte.

För nästa möte, som hålls den sista fredagen i denna månad, går ordet. Sven Fredrikson och ruvar på några planer för någon sorts påskhoppa. Detaljerna är inte klara ännu, men antagligen blir damerna inbjudna. Och det blir nog både skinka och ägg med alla tillbehör. Mera därom senare.

• Fru John (Catherine Mabel) Seaberg avled hårstädens den 1 mars i en ålder av 59 år. Hon var född i Seattle, dotter till de framlidna makarna Daniel Pearson, och hade bott i Tacoma 52 år. Närmast sörjande är hennes make, två söner, Harold i Poulsbo och Arland i Tacoma, styvmodern Alva Pearson, broder Gordon i Tacoma, systern Nettie Simonson i Seattle och sex barnbarn. Fru Seaberg var en verksam kvinna, så länge krafterna stod bi. Hon hade tillhört Frälsningsarmén i 45 år. Förs den skandinaviska avdelningen Tacoma, medan den fanns på 1 St. När den upplöstes övergick hon till den amerikanska kåren. I sammanlagt 25 år tjänade hon som sekreterare inom sammanslutningen. Före varje julhögtid kunde man vara säker på att fissa fru Seaberg hålla grytan koka för de behövande.

På sin tid, medan distrikte var övervägande skandinaviskt, var hon ordförande för lärarnas och föräldrarnas förening vid McCarver-skolan. Och jag minns hur vackert hon och systern Nettie brukade sjunga på våra sammankomster på den tid vi hade vårt Dalaförbund. Både hennes föräldrar och hennes make hårstämmar från Leksand.

Begravningen ägde rum den 4 mars enligt Frälsningsarméns rituel, och stoftet jordades på Tacomas ny griftegård.

• På sistone har det blivit av att klistica in klipp både från SP och andra blad, som legat i kuvert och annorstädens i åratad. Det var intressant bli påminde om saker som man nästan glömt — bl. a. en runa över en Elmer Smith, som var advokat i Centralia för ett halvsekels sedan. Runan var skriven av hans dotter. Det var någonting ruttet i len byn på den tiden. Smith hade vägat att agera rådgivare till den på den tiden av träbaronerna så förhatliga IWW-organisationen. Efter kravallerna på Armistice-dagen i Centralia 1918, blev Smith åtalad för delaktighet men frikänd.

Detta påminde mig om att jag höll på att råka illa ut i det samhället en gång omkring 1913, medan jag jobbade för N. P.-ba-

nan. Jag hade varit ute på ett lok hela veckan, och vi hade lagt ut räls och slipers ända neråt Portland. Vi fick sova i konduktörsfinkan, tvätta oss i en hink och fick någonting till livs när vi kom i närheten av en restaurang. Efter en full vecka av detta kanske man inte såg särskilt presentabel ut.

På lördagskvällen ködde vi upp till Centralia, lämnade loket och finkan i nedre delen på bangården. Jag var på väg till stationen för att ta först tåg hem till Tacoma, nära ett par sällar kom fram ur skuggorna och tog mig i kragen och pockade på att få se mitt kort. Jag hajade till förstås och förklarade, att jag ej hade den blekaste aning om, vad det var fråga om. De förklarade, att det inte var lönt att jag spelade oskyldig, för de hade medel att hantera sådana som jag, ty i Centralia talde man inga "wobblies".

Vid det laget började jag bli arg och lätt dem veta i inte allt för väl valda ordalag, att det enda kort jag hade på fickan var en fribiljett, som gav mig rätt att åka på tåg mellan Tacoma och Portland när som helst.

— A, sa dom, vi trodde du var en IWW.

Sen slank dom in bakom nägra vagnar utan att så mycket som be om ursäkt för sitt beteende. Hemkommen rapporterade jag förloppet till mina överordnade. De skulle undersöka. Men jag hörde aldrig något mera om det.

MARCH 12 - 69

TACOMA, WN. — Värdets makter var inte nödiga, men det oaktat fick Vasa-damernas knyt-kalas hos Marie Gustafson en beaktansvärd tillslutning. Meningen var att tillställningen skulle ha hållits i det fria, men som det varken regnade eller lät bli, fick vi hålla oss inomhus. Det var mycket mat och god mat, och sedan blev det sällskapsspel. Vi äldre herrar, som tjänstgjorde som skjutsbönder, fick även vara med på ett hörn.

• Kommitterade för Vasa-logen basar har haft sammanträde, och det beslöts att evenemanget skall äga rum söndagen den 9 nov. kl. 2 e. m. i Veterans bf Foreign Wars Hall, S. 20th och Union Ave. Sedvanliga basaransordningar kommer att finnas såsom tombola, karamellständ, fiskdamm, kaffestuga, ett stånd för hemslöjd, etc. Kommitterade har tillsatts att handhava olika ständen, men de är allt för många att räkna upp här.

• Fru John Oblanas jämte barnen John Jr. och Judy Ann, som tillbringat en månad hos mor o. mormor fru Gunhild Lundquist, återvände hem till Sunnvale, Calif., förra veckan, då hr Oblanas kom och hämtade dem.

Lilla Judy Ann, som anlände hit till världen sistlindne april, döptes för ett par söndagar se-

dan i Bethel lutherska kyrka där pastorerna Larson och Murk officierade. Pastor Larson döpte även fru Nancy en gång i tiden.

Jag sporde John Sr., som är forskningsingenjör vid Stanford, om han haft något att göra med de där laserstrålarna som skulle nå månen, och fick till svar: Inte ännu, gudskeloy. När vi sist var där nere på besök, fick han stiga upp mitt i natten och ge sig ut någonstans för att fotografera de där strålarna. Jag undrade då vad det var fråga om, Han förklarade fenomenet. Men jag har nog för mycket "lörv" i klotet, för jag begriper inte ännu vad det är fråga om.

• Änkefru C. O. (Hilma Marie) Lynn har avlidit i en ålder av 86 år. Hon var född i Muskegon, Michigan, och kom med sina föräldrar till Tacoma för 80 år sedan. I sin krafts dagar var hon verksam inom flera allmänna värv och sammanslutningar. I sin ungdom var hon organist i Svenska Lutherska Kyrkan. Ungefär samtidigt var hon anställd som sekreterare vid Hoskas begravningsbyrå. Där blev hon antagligen bekant med Clarence O. Lynn, som var född i Wyanette, Ill., av svenska föräldrar.

Det blev aktenskap år 1905. Vid det draget började hr Lynn egen rörelse inom branschen. Först i kompanjonskap med en mr Gaffney under firmanamn Gaffney and Lynn. Kompanjonerna beslöt dock inom kort att gå sina egna vägar, och då blev firman känd som C. O. Lynn, den svenska begravningsbyrån. Hr Lynn avled 1962. En sonson är nu föreståndare för firman. Både hr och fru Lynn behärskade svenska oklanderligt. Fru Lynn efterlämnar en son, fyra barnbarn, åtta barnbarnsbarn o. flera kusiner, både här och i Sverige.

• John A. Johnson avled för någon vecka sedan i den höga åldern av 97 år. Han var född i Småland och anlände till Tacoma första gången 1889. Lämnde dock samhället efter några år men återkom 1908 och har varit bosatt här sedan dess. Han tillhörde Gideon-sällskapet och var medlem av Missionskyrkan i över 50 år. Från 1915 till 1928 var han föreståndare för Washington Market, en charkuteriaffär tillhörande Frye-bolaget i Seattle. Han slog sig sedan på försäkringsaffärer, med vilket han fortsatte nästan intill det sista. Två söner, barnbarn och barnbarnsbarn överlever.

• Förra veckan tillbringades norr om gränsen. Det är åtskilliga år sedan vi var där sist. Vancouver har sannerligen växt under den tiden. Bolaget jag arbetade för brukade sända mig dit upp ungefärligt varannat år för att

Elsa har lämnat sitt giftermål "Att emigrera till Amerika nu vore nästan att gå baklänges"

Att nu för tiden emigrera till Amerika vore nästan att gå baklänges, anser 73-årige förra gjutmästaren Stephen Forslund, Tacoma, Wash., som nu har varit på besök i hemstaden Borlänge. Det är

bättre i Sverige rent standardmässigt, med sjukvård och mycket annat. Borlänge har utvecklats oerhört bara på de senaste fem åren.

Senaste gången han var hemma var 1960. Då hade han inte sett Sverige och födelsestaden sedan 1911 då han emigrerat. Han är född på Forslundsgården i Forssa och fadern ägde mycket av marken där nu Bergslagsbyn ligger. Det var sju syskon i gården, Stephen som tidigt kom till ett amerikanskt gjuteri där han så småningom blev gjutmästare och fick det mycket bra. Han gifte sig med en flicka från Blekinge, som han träffade där ute.

Broderen Julius Fors-

Stephen Forslund

lund reste till Amerika 1912 men återvände 1917 till Sverige med en lastångare. Det var skärpt u-båtskrig och vid avresan måste alla ombord lämna ifrån sig rökverk och tändsticker (för att inte något ljus skulle synas, hette det). Först när en större engelsk flottstyrka

(Forts. på sid. 5)

The Swedes Are Critical

It may come as a surprise to the thousands of Swedish-oriented Americans living in the Pacific Northwest that Sweden is becoming increasingly critical of America, particularly in respect to its Viet Nam policy.

There have been fund raising drives for the Viet Cong in Sweden. Opposition to the Southeast Asian War has been so widespread that Swedish leaders apparently have felt they must be openly critical of Washington.

The daily Stockholm Tidningen called American Ambassador J. Graham Parsons a "prototype of the Ugly American." Although our State Department protested and Swedish officials denied any affiliation with the statement, the Tidningen has, in the past, sometimes reflected government thinking.

What are some of the reasons underlying this apparent departure from traditional Swedish neutrality?

First, public opinion has become increasingly aware and sensitive to world problems by improved communications.

Second, the younger generation is showing a sharper interest in world issues and is speaking out (as are students almost everywhere). Although this criticism is led by young leftist political leaders and intellectuals, it apparently is widely supported. Almost all the Swedish press has become critical in varying degree.

Third, the Swedish Communist Party, although quite small, was the only one to gain votes in the national election last year. As a result, it has drawn some additional support from the left wing of the ruling Social Democratic Party.

Do these elements add up to an abandonment of traditionally Swedish neutrality? Not necessarily, at least at this time. Sweden is a small but proud nation, generally realistic in its approach to world politics. It has a dread of world war. But Americans must consider this country's political demeanor carefully. Its power to do good in the world exceeds by many times its modest geographical size.

mötte och eskorterade fartyget fick de ombordvarande veta att de befunnit sig på den största flytande krutdurk som då var känd — den största ammunitionstransport som gått över Atlanten vid den tiden. Tre dygn dimma hade räddat dem. Julius och hans fru Elsa skulle nu ha följt med Stephen till Amerika på återvist, men Julius avled under sommaren. Han hade varit Stephens bröllopsvitne och under 50 år brevväxlade bröderna varje månad och Stephen fick regelbundet Borlänge Tidning i vilken han noga följde allt som hände i födelsestaden.

Systern Agda reste till Amerika 1918 och är bosatt i Kelso, Virginia. Hon gifte sig med en ångermanlännings Victor Lindberg som avled i somras. Deras son är kommendörkapten i amerikanska flottan. Han var med när Japan överföll Pearl Harbor där han då tjänstgjorde.

Broderen Bill (Wilhelm) kom till Amerika 1919 och bosatte sig i Tacoma där han nu är delägare i ett plywoodföretag. Hans hustru Ragnhild är från Kiruna. De har två söner, en är ingenjör, den andre har eget apotek.

Broderen Filip emigrerade 1923 men avled efter bara ett par år i Amerika.

Broderen Gösta Forslund är järnverksarbetare och bor kvar i Borlänge.

Systern Anna är också kvar här hemma. Hon är maka till maskinist I. Hedlund vid KLA och de är bosatta i Övre Forssa.

Och i Forssa bor också sverigeskan Elsa Forslund som nu har besök av Stephen och hans maka. De återvänder 26 oktober från Köpenhamn med flyg till New York där de först besöker världsutställningen och sedan fortsätter hem till Tacoma. Just nu besöker de fru Idas släkt i Blekinge.

Ännu har syskonkretsen från Forslundsgården många vänner kvar här hemma och därfor har vi redogjort litet för dem.

Det är Stephen Forslund som har gjutit minnesplattan på monumentet över de hårt striderna på Wake Island, vars försvar av 450 man gått till amerikanska krigshistorien. En av initiativtagarna till monumentet över de stupade var dåvarande löjtnanten Edwin Lindbeck, systersonen som alltså nu är kommendörkapten och överlevande från de intensiva strider som rasade kring öarna i 15 dagar utan uppehåll.

ODE TILL BORLÄNGE

O du stad, du stad på slätten:
säg gjorde det ont att bli stor?

Gjorde det ont
att växa till gråa
nittigradiga vinklar,

i hyreshus och breda gator?

Säg mig du stad:
när de tog dina träd, grät
du en skvätt?

Och bilarna som kom - de
måste mullra mot
ditt inre?

O du stad, du stad på slätten:
led du inte, lider du inte
av de kalla neonljusen
av bullret
Och av vilsna människor,
sökande efter
varandra:

Du måste lida, stad, det måste
ha gjort ont.

Och säg mig då varför, du
stad på slätten:
för vem är du byggd? Ditt
och dina avgaser,
dins skyltfönster och
smutsiga fabriker,
vem ville väl nänsin ha det?

Skogen är nära, du stad,
men ljusår bort
när jag ser ut över ditt centrum.
O du stackars stad! vad det
måste ha gjort ont!

Tilda Maria Forselius.

SAT March 20 '74.

Göran Svensson:

BÅDA PARTER ÄR GRÅ

• Bertil Häggman intar en förbluffande förenklad attityd i KvP:s Vietnamdebatt. Gör si och så, och allt blir bra. Vad som hela debatten om Vietnam, såväl i KvP som annorstädes, pekar på är ju emellertid att hela problemet är betydligt mera komplext än att det går att tillämpa patentlösningar modell Häggman.

"En viss form av humanitär socialism är nödvändig. Om Ni är rädd för ordet socialism, kalla det vad Ni vill. Väsentligt är en social reform, med en jordbruksreform att börja med". Detta citat ur ett brev till en amerikansk tidningskorrespondent från den sydvietnamesiske översten Pham Ngoc Thao, som nyligen mördades i egenskap av besvärlig kuppmanare, inrymmer en god portion av det amerikanska dilemmat i Vietnam.

En diktatur är inte bättre än en annan. Men om en diktatur endast är ett skäl för att bevara etablerade maktställningar, dvs högerdiktaturer, är detta den sämsta formen. Även om landet inte är en diktatur enligt papernet, vad spelar det för roll för arbetaren och bonden att landet har fria val och yttrandefrihet, när en liten klick i realiteten styr och motsätter sig alla社会reformer?

USA-mislyckanden

Man torde kunna påstå att den alltmer oroande Vietnamkonflikten har en stor del av sitt upphov i tidigare amerikanska mislyckanden. USA är otvivelaktigt den fria världens ledare. USA accepterar också rollen: "Vi valde inte att bli gatans väktare, men det finns inte någon annan", uttryckte Johnson saken under sin senaste presskonferens. Men innebär detta att USA skall ta som sin uppgift att etablera otvetydigt USA-vänliga, icke-socialistiska länder? Eller annorlunda uttryckt: innebär det att en satsning på herrar modell Ngo Dinh Diem måste vara en regel?

Det råder ingen tvekan om östsidans aggression i Vietnam. Men det råder heller ingen tvekan om att denna aggression hade blivit betydligt mindre lyckad om den inte haft något stöd bland befolkningen. Varför anordnades inte de val som Genève-konferensen 1954 stodgade? Ar det någon som tvivlar på att valen blivit av om den sittande regimen varit säker på seger?

Dilemmat

Det är naturligtvis bäst om de nya fria länderna kan skapa sig

TNT June 5 '66
Det går inte att svarmla den ena sidan och vitmåla den andra och sedan uppmana alla att helhjärtat stödja den vita, när båda parter i själva verket har en grå ton, menar civil-ekonom Göran Svensson i detta inlägg i KvP:s Vietnamdebatt.

ett välordnat samhälle under lugna demokratiska former. Men som Armas Lappalainen påpekat i DN, så är detta foga realistiskt. Förhållandena i de berörda länderna är sådana att mycket kraftiga åtgärder måste sättas in för att få acceptabla förhållanden — medförande kraftiga motsättningar, här ligger västerlandets och

VI DISKUTERAR

främst USA:s dilemma. USA har i stort sett visat sig motsätta sig sådana sociala (fredliga) revolutioner som är otänkbara i USA — utom där man inte fått acceptera faktum. Speciellt torde detta vara otänkbart under en president som Johnson, vars största intresse är att handla så att hans popularitetsprocent stiger. Men dilemmat kvarstår.

Två krav

Två krav kan urskiljas: 1) kontrollerbart väst-vänliga länder med mitten- eller helst högerregim; acceptabel regim; 2) acceptabla samhällsförhållanden. Mycket sällan kan dessa krav tillfredsställas samtidigt. Ofta står man inför ett klart val. Av olika anledningar har USA valt att i första hand tillfredsställa det första kravet. Det är vad Häggman kallar omsorg om västvärldens säkerhet. Det är i alla fall inte omsorg om invånarna i de olika länderna — och knappast heller omsorg om västvärldens säkerhet på lång sikt. Ett i första hand tillfredsställande av det första kravet medför i regel intensifierade motsättningar och landets nationalistiska (naturligt och för-

stäligt vänsterinriktade) rörelser drivs allt längre åt vänster för att antingen självmant samarbeta med kommunistiska rörelser eller överflyglas av dessa.

USA:s dilemma i Vietnam och andra länder är således ett problem att välja rätt grupp eller person att satsa på. Ett krav borde vara att denna satsning som kriterium har dels allmänt stöd, dels inriktning på sociala reformer. Men som det tidigare varit har det inte spelat någon roll om "ledarna" varit förtryckande dicatorer (som Syngman Rhee och Ngo Dinh Diem, vilken senare kom till makten i Vietnam efter en lång vistelse i USA och som vid tiden för makttillträdet var så gott som okänd). Bara de uppriprade banala frågor om anti-kommunism tillräckligt ofta kvalificerade det dem som "ledare" av den fria världen.

Det kan spekuleras i det närmaste vad betydde det först med sig att USA satsade på Diem. Man kan i alla fall konstatera att det antal länder som dylika experiment i framtiden kan göras på blir allt färre. I allt fler länder får USA acceptera att vänsterregimer sitter vid makten.

Båda är grå

Mot allt detta pekande på tidigare misstag och allmänna svårigheter kan man hävda att det nu först gäller att driva ut kommunisterna ur Vietnam och sedan kommer problem om lämpliga ledare. Visst, men det går inte att svarmla den ena sidan (Viet Cong) och vitmåla den andra (USA) och sedan uppmana alla att helhjärtat stödja den vita, när båda parter i själva verket har en grå ton. Och inte heller kan man stödja USA helhjärtat när man inte kan förmärka allvarliga strävanden efter andra lösningar än escalering i små steg (upp till vad?) — neutralisering, erkännande av Viet Cong som förhandlingspartner, etc. Det är bara att hoppas att den i styrka tilltagande opinionen utanför USA som uppmanar landet att allvarligt prova andra vägar än den som nu beträdes, kommer att föra med sig konkreta resultat.

What Is Your Question?

Write to 'Dear Abby'

By ABIGAIL VAN BUREN

Dear Abby: Since you took it upon yourself to defend Sweden's policy on sex education in the schools, perhaps you will want to come to her defense again. She could sure use it.

The Swedes have made a lot of enemies in the United States by opening doors to American draft-dodgers and deserters. Do you call this friendly to the United States?

I don't! — Annoyed With Sweden

Dear Annoyed: Sweden has not issued any special invitations to American draft-dodgers and deserters, but you should be aware of the following: A convention between Sweden and the United States on October 24, 1961, stated that no extradition may take place for military offenses — including desertion. In plain lan-

Drew Pearson's Merry-Go-Round

U.S. Involvement in Viet Nam Started in 1954 With Diem's Visit; He Wooed and Won Cardinal Spellman and JFK

WASHINGTON, D.C.—All over the U.S.A. people are asking how it happens that the United States finds itself opposed by 80 per cent of the population of Viet Nam, the Buddhists, while supporting 10 per cent of the population, the Catholics and the military.

The answer, in the opinion of diplomats who have watched the Viet Nam tragedy develop, goes back to three little-known events. They are:

1. The intervention of Cardinal Spellman with President Eisenhower when the country was first divided in 1954.

2. The Bay of Pigs disaster.

3. The Madison Avenue buildup given the Catholic regime of President Ngo Dinh Diem by the public relations of Harold Oram in New York.

The American public, both Catholic and Protestant, had no idea when these events occurred, that they could lead the country into another Korean War.

Inside story of how the United States got sucked into the present impasse dates back to 1954 when Ngo Dinh Diem came to the United States. This was when the French had decided to

The story of Diem's build-up in the United States has been told in detail by Ramparts, the Catholic magazine on the West Coast.

JFK's SUPPORT

Diem came to Washington, was introduced to then-senator John F. Kennedy, and induced Kennedy to make a Senate speech in 1954 warning against a negotiated peace in Viet Nam which would permit Ho Chi Minh to participate in a new government. This was just before the Geneva Treaty of 1954 was negotiated.

Cardinal Spellman also had enlisted the support of Sen. Kennedy's father, one of the most powerful men in New York.

"When these two powerful men got on the line together one winter afternoon in 1955," reports Ramparts, "they settled quickly, as men of decision do, the steps that had to be taken to swing the wavering Eisenhower administration solidly behind the young regime of Premier Ngo Dinh Diem."

Eisenhower was not particularly sympathetic to Diem. As a military man he knew the problems of getting involved with

American troops on the Asian mainland.

However, Vice President Nixon, today a critic of the Johnson administration for not moving more deeply into Viet Nam, was closer to Cardinal Spellman than Eisenhower. Spellman flew to Viet Nam to hand-deliver the first check of Catholic Relief Agency aid of \$100,000, and simultaneously Nixon helped put across the first American government aid to Diem, later to roll up into billions of dollars.

The military buildup did not start until the fall of 1961, the first year of the Kennedy administration. At the time Kennedy took over from Eisenhower, there were only one thousand American advisers in South Viet Nam, well within the limits set by the 1954 Geneva treaty. Eisenhower had not violated the treaty. Nor did Kennedy during the first nine months of his administration.

BAY OF PIGS IMPACT
Close friends of President Kennedy's, who worked with him inside his administration and loved him dearly, say that after the Bay of Pigs fiasco he felt compelled to demonstrate his strength.

It was a humiliating experience. To offset it, Kennedy engaged in several spectacular moves.

First he invited Khrushchev to meet him in Vienna. This turned into a dud.

Shortly after the Vienna impasse, Kennedy turned to a more distant area and decided to throw the military of the United States behind the small Catholic minority in South Viet Nam. And from Eisenhower's total of only one thousand military advisers, Kennedy rapidly escalated American troops. By the end of 1961, his first year in office, there were 33,000 Americans in South Viet Nam.

In doing this, Kennedy was aided by the general picture given the American public of the Diem regime by Harold Oram, crack public relations counsel, for a fee of \$3,000 a month.

It was Oram who gave President Diem the build-up as a great Democrat at the same time he was cracking down on the Buddhist majority with his secret police, financed by the American taxpayer through Central Intelligence. It was these years of oppression against the Buddhist majority by the 10 per cent Catholic minority which has come to the surface in street rioting, suicide burning, and protests against the United States today.

(Copyright, 1966)

TNT July 8 '70.

By ABIGAIL VAN BUREN

I don't! — Annoyed With Sweden

Dear Annoyed: Sweden has not issued any special invitations to American draft-dodgers and deserters, but you should be aware of the following: A convention between Sweden and the United States on October 24, 1961, stated that no extradition may take place for military offenses — including desertion. In plain lan-

Drew Pearson's Merry-Go-Round

Danger of World War Increases; U.S.A. and U.S.S.R. Continue on Collision Course

JUNE 2-64

WASHINGTON, D.C. — Last March, writing from Moscow, I reported that the United States and Russia were on a collision course.

The reason, I said, was that American bombing of North Viet Nam, which had cut the ground out from under Khrushchev's co-existence policy, set the Chinese to chortling that co-existence wouldn't work, and played into the hands of the old Stalinist, anti-American clique inside the Kremlin.

Last week, Cyrus Eaton, the Cleveland industrialist, returning from Moscow, reported that Premier Kosygin had told him American policy in North Viet Nam had left Russia with no alternative but to fight and that Moscow would retaliate against American forces "with everything we have" unless the bombing of North Viet Nam comes to an end.

Next day, Secretary of State Dean Rusk issued what was described as a stern warning to Russia and China not to widen the war in Viet Nam. He revealed that a new SAM missile site had just been sighted in the north. Rusk, when working for John F. Kennedy, had held Russian SAM missile sites to be purely defensive when constructed in Cuba only 90 miles away. But he viewed them with alarm 9,000 miles away.

Previously, Russian diplomats had conveyed informal but quite definite warnings to the State Department that if Russian missile sites in North Viet Nam were bombed, Russia would have no alternative but to retaliate. They have not, of course, been bombed 90 miles off the Florida coast at any time since placed there four years ago.

DANGEROUS DIPLOMACY
So runs the dangerous game of diplomatic tic-tac-toe between two nations which have the power, with a single push of the nuclear button, to wipe out 60 of each other's major cities. Like small boys with chips on their shoulders, each dares the other

while each accumulates more chips and more grievances.

The United States has now sent or is sending a total of 65,000 troops to Viet Nam, three times the number President Johnson found there when he took over from the late John F. Kennedy.

The North Vietnamese government is now stripping its key government ministries from its capital, Hanoi, and moving them to areas where they cannot be easily bombed. This is the act of a government preparing for a long siege, not one ready to talk peace.

Reports from South Viet Nam indicate that the Viet Cong is ready to take advantage of the monsoon rains by coming out of the jungle for prolonged ground battles; also is preparing to set up embassies in every major country to claim it, not the frequently changing government in Saigon, is the true representative of this troubled area.

In brief, the American policy of bombing North Viet Nam, sold to President Johnson by Gen. Maxwell Taylor and White House adviser McGeorge Bundy, has been a miserable failure.

TAYLOR'S FLOP

Taylor had left the Army during the Eisenhower administration to write a book, "The Uncertain Trumpet," in which he advocated small brush-fire wars for settling international problems rather than relying on the Eisenhower policy of push-button war.

Taylor sold his ideas to John F. Kennedy, who brought him back into government as chairman of the joint chiefs of staff. However, Kennedy never entirely bought Taylor's theory of brush-fire wars. He dabbled with the idea in South Viet Nam, but never gave Taylor free-rein. It remained for Lyndon Johnson, inheritor of an insoluble military and political mess, to appoint Gen. Taylor as ambassador to South Viet Nam and tell him to go all out to solve the mess he helped create.

Gen. Taylor soon deviated

from his original idea of brush-fire war and extended the war to his disastrous policy of Navy-Air Force bombing of North Viet Nam. This has failed. And with the beginning of the monsoon rains, we are now right back where we started—fighting an unseen, jungle enemy which sleeps by day and raids by night—the kind of warfare which the Continental Army used against the British when conducting an unpopular war against 13 relatively weak colonies in 1776.

Those thirteen colonies won—partly because they were fighting on their own soil; partly because they were fighting for something they passionately believed in; partly because British troops were fighting a long way from home for something they did not believe in.

American troops half-way around the world in Viet Nam are in the same position today. They are fighting a battle which continued 8 years under the French, 10 years under American "advisers," and will continue another 18 years, or even more—for the simple reason that the Vietnamese are fighting on their own ground against foreigners and white men.

Significantly, the George Washington of both North and South Viet Nam is Ho Chi-Minh, now the leader of North Viet Nam. But as the father of independence he is revered in the South as much as in the North.

The fact that the "George Washington" of Indo China is viewed with love and admiration by the people of the South whose alleged independence we are trying to preserve is a political fact which no bombing of bridges or raids on supply trains or skirmishes in the steaming jungles can eradicate.

And if Cardinal Spellman had not sold President Eisenhower on protecting the migration of one million Catholics, from North to South Viet Nam immediately after the signing of the 1954 Geneva Treaty, these two unhappy peoples might well be happily united and completely independent of Red China today. (Copyright, 1965)

From left, Tacoma's Exalted Ruler William Hansch, Sweden's national Lucia Bride Maigret Andersson, Pacific Lutheran University Lucia Bride Sharon Anderson, and Honorable Bertil Johnson, justice of the Pierce County Superior Court and one of

Two 1973 Lucia Brides were honored at the Tacoma Elks Christmas Festival. From left, Tacoma's Exalted Ruler William Hansch, Sweden's national Lucia Bride Maigret Andersson, Pacific Lutheran University Lucia Bride Sharon Anderson, and Honorable Bertil Johnson, justice of the Pierce County Superior Court and one of

1973

A-16

Sweden Claims Progress In Fight on Alcoholism

By EDWIN SHANKE

STOCKHOLM (AP) — In Sweden a company is trying to cut down its sales — and is bragging that it is succeeding.

This is part of an official temperance policy to change the drinking habits of the Swedes and stem the use of alcohol among the youth.

Nya Systembolaget, the state-owned monopoly which runs all the retail outlets for spirits, wines and strong beers, is happy because its liquor sales dropped sharply in 1968.

Its advertisements say: "The sale of spirits dropped by 2.3 million liters, 607,602 gallons, compared with 1967. Distilled liquor dropped most of all. More and more people are choosing good wine in place of expensive spirits. Even we, whose cash registers suffered, think that's wonderful. Keep it up in 1969."

National Disease

Drunkenness and alcoholism are among the greatest social problems in this welfare state. Heavy drinking is commonly referred to as a national disease.

For 40 years Sweden tried a liquor rationing system. Depending mainly on income and social status, some 40 per cent of the Swedes over 21 years of age had permits to buy one to four liters of spirits monthly. Opponents said the

system encouraged Swedes to buy the full ration and go on binges. It resulted in moonshining and a thriving black market.

In October 1955 Sweden dropped this experiment. Anyone over age 21 could buy as much to drink as he wanted — provided he wasn't blacklisted for abuses. Authorities switched to other ways of trying to bring alcohol under control — mainly through high taxes.

Prices today are from 90 to 100 per cent higher than in the last year of rationing. Taxes make up 89 per cent of the price of a bottle of aquavit, a Swedish schnapps which is a fixture on every smorgasbord. The retail price is \$6.50 to \$7. A bottle of whisky, taxes about as heavily, retails at \$10 for most standard brands. Wines and strong beers carry around half the tax load.

A good bottle of wine retails at about \$2. Wines mainly are bought by the monopoly in casks and bottled here.

Aside from pricing policy, a campaign to drink more wine — "it's cheaper and better" — has been pushed. Systembolaget recently advertised. "We

Swedes are getting smarter" and pointed out that by buying a bottle of wine instead of whisky a Swede could save \$5 to \$6 in tax per bottle.

Many Fronts

Instruction on the effects of alcohol is required in the schools and in the armed forces. Official temperance boards are charged with an intensified program of treatment for alcoholics and others who misuse spirits. Temperance societies are strong. Restaurants may dispense spirits only under a strict licensing system. Driving under the influence is heavily penalized. Parliament has under consideration a bill to ban liquor advertising.

All this is bound to have an affect on Swedish drinking habits. Yet Systembolaget has an annual sales turnover of around \$500 million, about half of what the state spends on defense annually.

Statistics show Swedes are, in fact, drinking more wine and beer at the expense of stronger spirits. The consumption of liquor per Swede 15 years of age and over dropped from nine liters in 1957 to 8.5 liters 10 years later. In the same period wine consumption rose from 3.2 to 6.3 liters, while beer jumped from 26.7 to 51.3 liters per person.

Even so, published estimates put the number of Swedes "with an alcohol problem" at 250,000 or more than 1 in every 30. Social workers report a rising rate of misuse of alcohol among teen-agers. They attribute the trend to looser discipline and the fact that youth today have more spending money.

Product of Prosperity

Why is there heavy drinking in the Swedish welfare society, where the state, theoretically at least, is well-equipped to combat the social and personal disorganization which often takes the form of alcohol addiction?

Doctors and social workers cite a rising standard of living. "The rise in our standard of living has brought with it a demand for unessential goods, and alcohol is one of them," commented Goesta Nordstroem, chief of the temperance bureau in the government's social welfare department.

"Social adversity has, on the whole, been eliminated. Sweden and prosperity is on the increase," said a doctor at Maria Polyclinic. "But so drunkenness among the young and among women."

The Swedish press has campaigned for a special research institute on the drinking problem, pointing out that there should be no mystery about it because it is the "most democratic" of sicknesses. A state commission has recommended that alcoholism be regarded as an illness, with all alcohol eligible for sickness insurance benefits during treatment in state-run or private clinics.

A SOUTHERN EDITOR OPINES

Sky Is Always Falling, According to Critics

By RALPH McGILL

WASHINGTON, D.C. — Fall-out reaction from the grim and weary dilemma of Viet Nam reminds us somewhat of the folk fable of Chicken Little. A leaf fell one day and landed squarely on the head of a nervous young chick who promptly caused a panic in the barnyard by running about crying that the sky was falling.

There perhaps is a little bit of Chicken Little in all of us. However, the leaves falling from the daily record of Viet Nam have caused an unreasonable number of Chicken Littles to be rushing about with the news that the sky is falling.

There are days, to be sure, when it does seem to be about to fall. But it hasn't fallen yet. What we desperately need is not so much denunciation of the policy that has not attained solution, but a recognition that a policy that has not yet succeeded and may not, of course, prove effective, has been employed but a short time.

Dulles Policy

The present policy followed one initiated by the late Secretary of State Dulles, who first "put us in" Southeast Asia. President Kennedy, watching the military situation deteriorate, and taking advice from a general to whom history is most unlikely to be kind, sent more troops to Viet Nam. This was an effort to boost their morale and convince the Viet Cong that we were not about to depart.

These policies were intended to give the Vietnamese time to create a stable government.

Dulles, when he reached his decision to put the U.S. presence in Saigon, was so optimistic he announced that within a year the Vietnamese should be able to handle the situation without us. President Kennedy also sought to create stability. It could not be done.

Step Forward

President Johnson has a new policy, in force but a short time. It has not yet brought on a ceasefire or any sign of negotiation, but it assuredly is not a negative program. That the policy is a gamble is obviously true. That it is dangerous also is true and unavoidable, but the situation is in some aspects improved.

The issue is greatly clarified. The Chinese know what we will do if they come in, and what we will do is greatly disturbing. The alternative is for the Chinese not to come in. If they do they will be disturbed, as will everyone else.

Johnson's critics insist that his policy is unreasonable, but they do not propose any other. They want us out. But they do not know where the path is that we may use to get out. There also are those who insist that

U.S. defeat is inevitable. This may be, but again it may not. It is too early to be sure.

Officials have learned one thing, if the public has not. It is peculiar to Viet Nam and is that our men trained in Southeast Asia, do the job well!

ing group that governed so long under the French.

Since the American policy contends with these developments of 40 years, surely we can give President Johnson and his policy a little more time before crying that the sky is falling.

(All Rights Reserved)

NEWS TRIBUNE

They probably are as good, or better, at this new technique of warfare as the enemy.

Troops Handicapped

The lesson, however, that may have escaped the general public is that such guerrilla warfare is most successfully carried out by indigenous populations. The U.S. Special Service — as were the

French—are of a different color. They cannot merge with populations in the villages or in the countryside. They are more visible and, therefore, more handicapped.

In the April issue of "Foreign Affairs" George A. Carver Jr., Asian scholar and former U.S. aid officer at Saigon, writes that

the campaign of Indonesian Communists to acquire complete political control over all Viet Nam, Cambodia, and Thailand has been going on for 40 years.

At the same time a social revolution has been creating semi-

chaos in South Viet Nam. It

grew out of religious animosities

and opposition to the older rul-

ASHAMED

To the Editor: As a lad of poor teen-age immigrants (my dad was born in a sodhouse in Smaaland and my mother in Ockelbo), I withstood the taunts of "Swede," without riots, and finally grew into my teens, fiercely aware of and defending my existence in the United States, the greatest of all nations, yet always proud of Sweden, in particular, for having given up wars and liberating Norway.

Now in The News Tribune, page one, large bold letters state, "Foreign Minister Nillsson, Sweden Plans to Give North Vietnam \$40 million."

I am an ashamed Swedish-American, as should be 65 per cent more of us of Scandinavian descent.

I have excused the filth and immorality emanating from

Sweden of recent times, but this latest episode and the harboring of AWOL U.S. soldiers has caused me to lower my once proud opinion of the land of my precious forebears.

Why not give South Vietnam her share now? North Vietnam will eventually get it anyway if some have their way.

HARRY V. ANDERSON,
7656 Pacific Ave.

nam. Med denna episod, och när Sverige därjämte härbärgerar desertörerna från den amerikanska armén, har han varit tvungen att revidera sin förut så stolta opinion om sina förfäders land ...

Så långt insändaren, och man behöver inte vara någon större människokänna för att räkna ut på vilken flygel en sådan kille hör hemma. I varje fall borde han ha skaffat sig lite mera pålitliga uppgifter, innan han som pigan "fata penan i sin hand". På sin tid fanns både torvtak och backstugor. Men jag betvivlar högeln, att någon smälning var född i en jordkula eller torvhedda. Vad synden i Sverige beträffar, så borde skrivaren fara över och se för sig själv i stället för att lyssna till käringsprat av reaktionära präster och frikicklar både i pressen och över etern.

Själva president Eisenhower var Karl nog att erkänna att han språkat smörja och tog tillbaka vad han sagt om Sverige, då han var på besök där år 1962. Ursäkten var, att han hade läst Peter Wydens artikel i Saturday Evening Post och trott att det var sant, men nu visste han bättre.

(Rörande hjälpen till Nordvietnam se artikel om Palms TV-intervju på annan plats i dagens nummer. — Red.)

Vad angår de amerikanska soldater som tagit bondpermisjon och hamnat i Sverige, så fick vi ju veta i Svenska Posten vad situationen verkligen är. Så det behöver ej upprepas. I vissa kretsar, där jag rör mig ibland, kan folk bli rätt så spydiga. Med de upplysningar som ingick i SP kan man ge svar på tal. Så du ska ha mången tack, Fabbe!

Något sådant ser man inte i ett annat svenskamerikanskt språkrör, som jag hållit mig med i över 55 år. Där får hemmasvenskarna en känga i nästan varje nummer, och vederböran-

de tycks inte ha någonting över för vare sig regering eller folk. Till stor del går tidningens ledare i samma stil som den tidigare nämnde svenskättlingens åsikter.

Jag ämnar inte hota redaktörn med att jag skall säga upp prenumerationen. Om den redaktörn tror, att han hedrar sig med att citera vad som står i högerriktade hemmasvenska tidningar och i U. S. and World Report, etc., kan han ju gå på i ullstrumporna. Vad den sistnämnda blaskan beträffar så finns det klipp på hand, mer än tio år gamla. Då hade inga knektar förirrat sig till Sverige. Men tidskriften var då minst lika kritisk mot gamla landet, som den är i dag.

De flesta av oss, som en gång tog Gud i hägen och begav oss över Atlanten kom väl från arbetar-, torpar- eller bondehem. När vi kommit tillbaka till Sverige efter ett halvsekels bortvaro och sett förändringarna till det bättre, har vi glatt oss över det. Även om vi märkt, att det inte finns någon ros utan törnen, och vet att ingenting blir fullkomligt på den här sidan saigheten. — Steve.

Lyckad basar hos Vasa, Luciafest i amerikansk regi.

TACOMA, WN. — Vasalogens basar förliden söndag drog en fulltalig publik, och kommersen var livlig. Elmer Sellin, som hade hand om annonseringen, mötte mig i dörren då jag kom och utbrast:

"Se vad annonseringen du ordnade i Svenska Posten har gjort — vi har 500 personer här!"

Det var nog en smula i övertant, men det var i varje fall fullt hus. Så föreningar och enskilda: Lägg det på minnet och kom ihåg Posten med en annons nu och då i gengäld för all den gratispromotion ni får för jämnan!

Det var trevligt att få träffa många gamla bekanta, som man ej sett på år och dag. Elof Lindström fick ta med sig hem den gedigna afghanen, som Evelyn Becklund stickat. Vem som fick bärta hem den vackra "Daldockan" fick jag inte reda på. Skulle inte ha haft något emot att ha fått den själv — fast jag inte leker med dockor. Ty det var ett äkta konstverk i sig självt, något som endast Anna Loman är i stånd att utföra.

Fick just meddelande, att det blir Luciafest igen på Eliks Club den 9 dec. Detta blir det fjärde året i följd, så nu är det en tradition där. Antagligen blir det en typisk svensk julmiddag med smörgåsbord, lutfisk och gröt, glögg ej att förglömma. Så blir det väl uppträdande av de unga damerna från andra ringen vid P. L. U. med svenska sånger och danser liksom föregående år. Tillställningen är privat för medlemmar och deras gäster. I fjol serverades närmare tusentalet personer.

Det är inte mycket bevänt med svenskheten här numera. Annars kunde väl vi göra något att uppehålla en sådan säregen svensk tradition som Luciafirandet. När en hundraprocentig amerikansk organisation kan adoptera den och röna en sådan storartad framgång, så kunde väl med en smula god vilja vad som finns kvar av våra svenska föreningar samarbeta och ställa till med något storartat — och "sätta liv i de döda benen", som det står i skriften.

TACOMA, WN. — Från början föredrog skandinaverna att sätta sig på krönet av den långsluttande backe som Tacoma är byggt på. Där byggde de sina hem, kyrkor och föreningshus. På sin tid fanns det drygt tio skandinaviska kyrkor på området och två föreningshus.

En del församlingar upplöstes, andra kyrkor blev för omoderna för nutidens krav, och samtliga har övergått i andra händer. Men de två föreningshusen finns kvar och ägs av sammanslutningarna som byggde dem.

Det fanns alla sorters folk i grannskapet, men skandinaverna var i majoritet. Något år före det första världskriget började latin-ska folkslag flytta in i större antal, vilket inte sågs med blida ögon av alla. Den som sålde till sådana fick beräkna att bli bannlyst av närmaste grannar. Några mindre kalabaliker var oundvikliga, men det orände sig så småningom. Allt var frid och fröjd fram till andra världskriget, då de färgade skeppades in för att arbeta i krigsindustrierna.

Innan detta inträffade hade Tacoma mindre än 1,000 färgade — nu mångdubblades antalet. Snart började de ta sig upp för backarna och blev i majoritet uppe på krönet. Men jag hörde aldrig att någon drog sig för att komma upp till gamla "Snusgatan". Om det jäste under ytan så hade myndigheterna i alla fall kontroll. En eller annan ölstuga eller gasolinmack blev ju rånad. Någon här och där fick ett slag i skallen och berövades sin plånbok. Fruntimmer fick sina väskor frånryckta. Men situationen var ej värre än på andra håll i stan.

Då fick politikussarna klart för sig att det här gick det att göra propaganda av. Två radiostationer — både belägna utanför staden — basunerade om laglösheten i Tacoma av lejda och importerade hejdukar. Af-färsmännen på Snusgatan greps av nervositet och anställde en tant, välkänd för sitt ansvarslösa snack och reaktionära tendenser, som exekutiv sekreterare.

Det blåstes på från alla håll och kulminerade i ett par ras-kravaller. Och då var det hänt.

Den ena sammanslutningen efter den andra flyttade från samlingslokalerna, där de hållit möten i åratäl. Fast det är nog inte något farligare nu än det var för fem eller tio år sedan att vanka på K Street. Jag är där nästan varje dag.

Nu är den gamla svenska högborgen nästan utrymd. Endast en svensk förening utom den som äger byggnaden håller möten där nu. En tredje kvensvensk förening fann för gott att flytta.

Otack är världens lön. Jag vet, att under de 11 år, som jag var med i styrelsen för byggnaden, tillmötesgicks varje rimlig förmän de begärde. Den andra föreningen utlyste också ett sammanträde för någon vecka sedan för att bestämma om de skulle flytta. Jag bestämde mig för att lysa med min fränvaro. Ty jag har ju hunnit bli en av de gamla gubbarna med mossbeluren rygg som står i vägen för varje framgång. Men lika bestämd var jag i mitt beslut, att om det begicks en dumhet den kvällen, skulle jag ta min Mats ur skolan efter 57 års medlemskap.

De som var där fick visst lyssna till en hel del löjligheter. Det har berättats, att en del sade att de skämdes för byggnaden och skulle inte våga att ta sina döttrar dit. Något sådant hördes aldrig, när det fanns vissa förmän att få. En talträngd yngling påstod, att byggnaden var full av smuts och orenlighet och han försökte torka av väggen med näven — men fick inte någonting på den. Men det var en förolämpning av styrelse och vaktmästare, som arbetat hårt att hålla byggnaden i fullgott skick.

Det var nog med sansat folk där, så det blev ingen flyttningsav. Så länge son ingen spekulat har anmält sig att förvärva byggnaden har vi en samlingsplats. Går den oss ur händerna, blir det nog slut med samhöfigheten.

De som nu springer med träskoposten och dillar om, att de ej törs parkera sina bilar där i närheten kan ju stanna hemma. De kommer knappast att saknas.

Någon borde ha tagit bladet från mun och sjungit ut om det här för länge sedan. Det har inte berett mig något större nöje att skriva om det. Har jag nu trampat någon på tårna, kommer jag inte att be om ursäkt. — Steve.

MAY - 28 - 69
Några sansade — och lugnande
— ord från Steve i Tacoma.

Det har varit nära explosion i den krutdurk som kallas religionsdebatt i de senaste numren och vi hade så smärt funderat på att blåsa eld upphö i innan debattörerna blir ovänliga för livet och tröttar ut både sig själva och läsekretsen. Här en bekännelse: Red. är redan mycket trött, ty det har rört sig om frågor och citat, som hör hemma i andra organ än Svenska Posten. Men nu har den lugne dalmasen Steve Forslund Tacomaskrivit och sagt vad som bör sägas. Vi tackar och åter er hans artikel här:

Säg, gubbar, vore det inte lika bra att ni lämnade den teologiska spörsmålen där de här hemma? Ni kommer ju i luven på varandra ögonkrök. Vi som här är mögna ålder har nog vårt egna uppfattningar om dessa saker, beror

ende på egna erfarenheter.

Vad vi vet, det vet vi. Vad vi inte vet eller inte är så säkra på, det tror vi. Finns det sedan ingen grund för eller fakta på det vi tror, blir det ju rama vidskepelsen.

Vi skall ju gå från den ena klarheten till den andra, säges det. De som ej förmått att förra sig i de teologiska labyrinterna får väl trösta sig med, att det är som Tegnér kväder: "Ingen svarar för det han ej undfått i högvälvd domsal i det blå."

Jag hyllar också satsen: "Lat de döda vila i frid." Men att citera ett historiskt faktum kan väl knappast räknas som smutskastning eller höja blodtrycket hos någon. Vår nyligen avlidne ex-president var militär, och det var hans olycka. Han var alltför benägen att delegera sin auktoritet till underordnade. Mr Dulles fick obehindrad sköta utrikesaffärerna. Lite till mans torde vi minnas de allianser han drog oss in i.

Många skakade på huvudet då och profeterade att det inte skulle gå bra i längden. När fransoserna blev grundligt slagna vid Dien-Bien-Phu, ville han atombomba för att skrämma Kina. Vilket förhindrades av Churchill i England, som bestämt tog avstånd. Hade presidenten haft mod nog att stå vid sina egna åsikter: "att aldrig inläta oss i ett krig i Asien", i stället för att låta sig övertalas av Dulles och kardinal Spellman, kanske vi aldrig behövt att kriga i Vietnam. Dulles blev ju kallad till sina fäder, och det är att hoppas att han från sin himmel kan se ned och begrunda den oreda han ställde till.

Så långt Steve Forslund. Vi

(Forts. från sidan 1)
tackar honom för ett klart och sansat utlätande. Samtidigt avblåser vi den teologiska debatten i och med inläggen i dagens nummer. Det finns annat att skriva om . . .

TOUGHT FOR TODAY

To succeed in the world, it is not enough to be stupid, you must also be well-mannered — Voltaire, French writer, 1694-1778.

TACOMA, WN. — Tacoma-avdelningen nr 106 av Runebergorden presenterar Finlands Sv. Sång- och Musikförbunds Amerika-kör i en stor konsert tisdagen den 24 juni kl. 8.30 e. m. i Temple Theatre härstädens. Kören består av ett 40-tal vältränsade röster och presenterar ett väl valt och balanserat program av både folkvisor och klassiska sånger, de flesta på svenska, men även finska och engelska sånger finns på repertoaren. Professor John Rosas, musiklära vid Abo akademi, är körens dirigent. Vid sidan av sin lärarbefattning är han aktiv inom flera musikorganisationer och är även en framstående kompositör. Fabian Dahlström är assisterande dirigent. Flera framstående solister medverkar, bland dem Leila Kilppinen och Marianne Segerstam, sopraner, tenoren Gösta Storbacka och Per Snickars, baryton. Ackompanjemanget sköts av Gun-Britt Hansson och Helge Degerman.

Amerika-kören 1969 har ju redan framträtt i flera av de större samhällena här på västkusten och fått de amplaste lovord varhelst de dragit fram. Till Tacoma kommer de närmast söderifrån, där de vallfärdat så långt söderut som till San Francisco och österut till Reno, med konserter i Coos Bay och Portland. De kommer även att bevisa Runebergordens distriktsmöte Vancouver och ge en konsert

JUNI 1969

den 27, innan de flyger österut till uppträdanden i Milwaukee, Wis., och Manistique, Mich., innan de flyger till New York och hem igen.

Medlemmarna av Runeberglogen här har gjort stora ansträngningar och uppföringar för att körens besök i Tacoma skall bli en succé. Det är att hoppas att både rikssvenskar och finlands-svenskar ger dem sitt understöd med att bevista konserten, så att den rymliga teatern blir fyllt till sista plats. Vi är sannerligen inte bortskämda här i Tacoma med något så gediget som denna kör representerar. Sångarna uppträder i nationaldräkter, representerande den socken eller distrikt där de växte upp, vilken säkert sätter färg på det hela. En njutningsrik kväll är att vänta. Så tag barn och blomma till Temple Theatre den 24 och uppmanna era vänner o. grannar att göra likadant.

I gamla goda tiden brukade man fira midsommar den 24 — fast på senare år har de visst krånglat till det och firar helgdagar vid veckoslutet. Hemma i Masriket är det inte alla som går med på det och firar dagen som förr. För oss, som en gång växte upp i de nordiska länderna borde denna afton bli som en fläkt från svunna barndomsår.

Om arrangerarna går och känner sig en smula skakis dessa dagar, kan jag sympatisera med dem. Jag kommer väl ihåg sangerfesten 1917 i Tacoma, när vi slog på stort och hyrde Tacomas Stadium för en konsert och gick och vändades i veckotal över hur det skulle lyckas med den affären. Men vi drog en publik på 14,000 personer den kvällen. Är det för mycket att hoppas, att Runeberg får en publik på åtminstone 700?

TACOMA, WN. — Valhallaföreningen firade 85-årsdagen av sin tillkomst vid senaste månadsmötet med en middag för medlemmarna och deras familjer. Tillslutningen var ungefär densamma som den varit de senare åren. För oss som varit med sedan seklet var ungt, känns det en smula vemodigt att tänka på den tillslutning dessa fester rönte för bara några år sedan, innan så många av gamla kamrater och vänner gick över tidens gräns.

Föreningen har ännu ett betydande medlemsantal och är i finnsciellt hänseende en av de solidaste bland landsmännen härute. Vi hoppas att föreningen kan existera och fira sitt 100-årsjubileum — fast vi av den äldre årsklassen kan knappast se framåt mot det evenemangen.

Ray Gord, Sven och Hans Fredrikson hade sina piglock med,

och det blev musik. Man sjöng "Happy Birthday" för fru Gunhild Lundquist som firade en beklärdesdag följande dag.

Det meddelades att Bror T. Truedson firar sin 90-årsdag den 8 okt. Han ingick i föreningen år 1912. Efter hustruns fräfälle för ett par år sedan är han gäst på Lutheran Home i Puyallup.

Carl M. Carlson, medlem sedan 1903, som vistats på hemmet åtskilliga år, rapporterades vara frisk och kry vid 91 års ålder.

Föreningen hedrar tjänstemännen med en bankett på Roses Inn lördagen den 18 okt. Och den årliga frukosten avätes söndagen den 16 nov.

* * *

Logen Norden Nr: 233 av Vasa Orden har nu existerat här i 57 år och ämnar hugfästa minnet därav med en årsfest på söndagseftermiddagen den 19 okt. Planerna är ännu ej fullt fastställda, men det läter som om det skall bli en supé med program, och man hoppas att man kan förmå DM och övriga dignitärer att hedra festen med sin närvaro, enligt vad ordf. John E. Nelson meddelar.

Systrarna är verksamma med att virka, sy och sticka artiklar för basaren, som hålls i VFW Hall den 9 nov. Evelyn Becklund har stickat en "afghan", Anna Loman har klätt en större docka i en naturtrogen daladräkt. Edith Alm tar hand om handarbeten, Mae Olund är i bagarboden, Thelma Johnson, konstnär på området, har tillverkat blommor och andra artiklar av plast. Ruth Nelson tar hand om kaféet, Bea Neslund karamellståndet, Gun Vik importerade artiklar. Elsie Person har hand om finanserna, och fruarna Sellin och Molund är chefer för det hela. Det är fler anordningar och funktionärer, men listan har redan blivit lång.

* * *

Fru Philip Erikson har avlidit i en ålder av 82 år. Hon var född i Alnö och kom till Tacoma år 1907. Utexaminerades från Tacoma General Hospitals sköterskesskola 1917. Efterlämnar en dotter, en syster och barnbarn. Mr. Erikson, som innehade Western Monumental Works, avled för flera år sedan. Hon tillhörde Central (f. d. Svenska) Baptistkyrkan o. lasarettets sköterskeförening.

* * *

Ryktesvis har jag hört, att det skall bli en "Skandinavisk Vecka" här i vår stad mellan den 11 och 18 okt. Leif Erikson-kommiten som innehåller samtliga

skandinaviska föreningar, och affärsmännen nere i centrum samarbetar. Har ej sett något om programmet i pressen ännu, men det blir väl något i stil med vad som hänt de närmast föregående åren. De respektive ländernas flaggor kommer väl att synas efter gatorna, och det blir skyllning med skandinaviska artiklar och reliker. Damerna brukade sälja hembakat i affärerna. Och så blir det visst en lunch, dit samtliga ländernas konsuler inbjudas. Och jag hörde något om en bal på Winthrop Hotel som avslutning på det hela. — Steve.

TACOMA, WN.— Högmässan i Bethel lutherska kyrka fick en särdeles gripande och högtidlig avslutning söndagen den 9 mars. Efter predikan tågade prelater och menighet ut för att inviga ett stort kors, helgat till minnet av Edgar Lindquist, som hastigt avled i september i fjol.

Pastor Larson invigde korset och förrättade bönen. Firman som tillverkat korset hade sin kran där och placerade korset på kyrkans tak. Meningheten läste unisonet Fader vår, och pastor Murk avslutade med välsignelsen.

Medlen till korset hade kommit från den avlidnes familj, släkt och vänner. Dagen till ära hade fru Lindquist och dottern fru Betty Rostet placerat två stora blomsteruppsatser på altaret inne i kyrkan.

Edgar Lindquist var en vänställ och verksam människa, som har lämnat ett stort tomrum och är saknad i vida kretsar. Vår bekantskap gick minst tre årtionden tillbaka i tiden. Vi tycktes ha samma intressen och umgicks i samma kretsar. Han var en god och ädel kamrat, som jag saknar mycket.

Bethel-församlingen har även fått mottaga en uppsättning nattvardskärl till minne av Gunnar Lundquist, som avled för närmare ett år sedan. Medlen för gåvan kom huvudsakligen från den avlidnes familj, med bidrag från några vänner.

Fru Mathilda Hedborg, som vistas på ålderdomshemmet i McKenna, fyllde 100 år häromdagen. Enligt uppgifter i ortstidningen, som ägnade henne en utörlig minnesruna, var hon född i närlheten av Sollefteå. Hon

267 H A S - 1969

blev tidigt moderlös och uppförades av en moster i Dalarna. Som 20-åring kom hon till dessa trakter, dit hennes far hade emigrerat och skaffat sig land vid Ohop Lake. Efter ett kort besök hos honom, kom hon till Tacoma, där hon vistades de första nio åren. Hon skaffade sig ett hus och hyrde ut rum åt arbetande flickor. Höll sig även med en ko, fast hon bodde så gott som mitt i stan.

Här blev hon bekant med Henry Hedborg, som ägde 160 acres uppe i Alder, på vägen till Mt. Rainier. Paret gifte sig i maj år 1898 och flyttade ut till urskogen, där träden stod så höga och så tätt att de kunde se himlen endast om de tittade rakt upp. Genom bådas bemödanden blev större delen av området omsider röjt. Hela hemmanet brukas än i dag av sonen Curtis Hedborg.

Utom sonen hör tre döttrar till familjen: fru Sadie Cronkhite, fru Ida Nagley och fru Helen Gilbert. Alla är bosatta i närheten av det gamla hemmet. Fru Hedborgs make, som var två år äldre än hon, dog 1942. Fru Hedborg hade fyra systrar, fyra halvbröder och två halvsystrar — en av dessa lever ännu i Sverige, 91 år gammal. Och så finns det fyra barnbarn, 12 barnbarnsbarn och 10 barnbarns barnbarn.

I sin krafts dagar var hon aktiv inom flera sammanslutningar. Hon var den sista chartermedlemmen av Nisqually Rebekeh-logen, vars ordf. hon var år 1920.

Det här skrivs på S:t Patricks-dagen. Det är i dag precis 58 år sedan jag landsteg i Boston, Mass. Så jag dricker alltid en skål till Pat den dagen. Även om det blir "bara vatten och ingenting i hatten" som salig Skarstedt kvad en gång.

Då jag hamnade i Boston kunde jag inte begripa, varför byllingar och andra gick omkring med en fyrväppling på bröstet. Det fann jag ut senare. De första åren jag var här, brukade det vara stora festligheter på S:t Patricks-dagen. Men nu tycks de ha torkat in. Kanhända det inte numera finns så många från "the auld sod" kvar. Tiderna förändras och vi med dem.

Tacoma firade '100-årsminnet' men glömde svenska banbrytare som anlände tidigare

JULY 23 '69
TACOMA, WN. — Med övlig pomp och ståt firade Tacoma nyligen 100-årsminnet av sin tillkomst. Av någon okänd orsak räknades jubileet från sommaren 1869, då en general M. M. McCarver uppenbarade sig och förvärvade ett större område från en Job Carr, som tagit det som frihemman några år förut. Generalen delade upp området i tomter och hoppades att bli rik på företaget.

När Job Carr märkte, vad det var fråga om, var han inte sen att få tag i en lantmätare och lägga ut ett område i tomter. Han räknas ofta som "The Father of Tacoma", fast det är väl allm bekant att vår landsman Nicholaus Delin kom hit redan 1852, tog regeringsland och uppförde en sågmölla nere vid stranden, ungefär där Dock St. och Puyallup Ave. nu korsar varandra.

Delins broder Andrus (troligen Andreas) anlände några år senare. I arbetslaget på fem man fanns en Peter Anderson, som fällde timret. Så troligen fanns här i Tacoma tre lands-

Pränt om
Ditt
Och
Datt

Av Stephen Forslund

män 10 a 15 år innan de ovan-nämnda herrarna uppenbarade sig.

Nicholaus gifte sig 1854 med en miss Gertrude Meller från American Lake. Det var det första äktenskapet som ingicks här. Deras dotter Grace Alice föddes 1860, den första vita flickan som föddes inom detta område.

Den unge mannen som hade hand om jubileumsnumret av dagtidningen i Tacoma, har inte varit så värst kinkig med att kontrollera sina uppgifter — enligt hans utsago föddes den för-

sta vita flickan 1870. Och det första äktenskapet hade ingåtts senare än det.

Antagligen hade tomtjobbarna fått nys om, att Tacoma hade utsetts till ändpunkt för stambanan, som skulle byggas från Stora sjöarna ut till Stillahavet, norr om 45:e breddgraden. Storverket började någonstans i närheten av Duluth, Minn. Atminstone såg jag en skylt vid vägen där med den upplysningen. Byggandet fortsatte västerut därifrån. Västra delen blev bara en stump mellan Tacoma och Kalama, och det dröjde ett 20-tal år innan banan österifrån kom ut till kusten. Tomtjobbarna blev dragna vid näsan. Ändpunkten förlades några miles söder om deras landområde, och de ledande i järnvägsbolaget förvärvade stora arealer av land däromkring och startade tomtjobber i stor skala.

US Census 1870 gav Tacoma en befolkning på 73 personer. Det är inte bekant om det fanns några landsmän bland dem. Under 1870-talet anlände väl en (Forts. å sidan 4)

(Forts. från sidan 1)
och annan som tog sig hit på omvägar. När Augustanaynodens hemmissionär pastor Peter Carlson besökte samhället år 1879 fann han endast en svensk familj. Men säkerligen fanns här åtskilliga ungkarlar och löst folk. De flesta som tog sig hit kom nog via Portland, Ore., som fick direkt förbindelse med de östra staterna redan 1869.

I oktober 1882 då pastor Carlson igen besökte Tacoma, fanns här nog landsmän att bilda en församling med 22 medlemmar. Det följande året byggdes en kyrka mellan 11th och 12th Sts. på Tacoma Ave. Hörnstenen till den andra helgedomen lades år 1889 i närväro av en större menighet. Tal hölls inte bara på svenska utan även på norska, danska, tyska och engelska. Kyrkan brann år 1924. När församlingen flyttade in i sin tredje helgedom mot slutet på 20-talet, blev det slut med svenskan som församlingsspråk.

En missionsförsamling kom till stånd 1889, metodisterna började 1891. Baptisterna organiserade sin församling 1893, då de bröt sig ut från en skandinavisk sådan som organiserats år 1885. Vidare har det bland svenskarna här funnits en friförsamling, en kår av Frälsningsarmén samt en adventistgrupp. Så för de andliga behoven var det välsörjt från början. En del av dessa församlingar gick i stöpet för länge sedan. De som finns kvar tycks helst vilja glömma sitt ursprung.

Landsmännen har lämnat vissa spår efter sig, även om de inte precis är så djupa. En kort gata i en uppförsbacke bevarar minnet av Delin. På det politiska området har landsmännen aldrig gjort något större intrång. Peter Johnson, smed och vagnfabrikör, tillhörde stadsfullmäktige i början av seklet. Desslikes C. E. Höglberg, murarmästare och sväger till salig Ernst Skarstedt några år senare. Sedan stadsfullmäktige fått en ny utformning 1911, valdes Nic Lawson till kommissionär för vatten- och elektricitetsverket. Under hans regim byggdes den första kraftstationen. Någon direkt förbindelse med sina landsmän hade han ej.

Almin Swanson, som nyligen avled, satt i skolstyrelsen i flera år. C. E. Carlson (Sjömans-Kalle) var brandchef i åratet. Så fanns det en Svenskamerikansk Republikansk Klubb som hade en snopradisk tillvaro.

En landsman och ett tidevarv som totalt bortglömdes, då de gångna åren skildrades, var det första årtiondet av seklet, då det påstods, att Peter Sandberg var mäktig nog att bakom kulisserna dirigera stadens väl och ve. Det finns många historier i omlopp om honom, men de måste utelämnas i brist på utrymme.

Många av landsmännen blev privata företagare. På en nyårsvecka 1883 träffades W. P. Sundberg och Hjalmar Nyman. De slog sina kloka huvuden ihop och startade ett hotell med utskänkning. Där startades Valhallaforeningen år 1884. Föreningen fick sin egen byggnad år 1906 och är ännu i verksamhet

Peter Holmgren kom hit 1883 och startade skrädderi. Charles F. Erickson kom 1885, brodern Hjalmar 1892, innehade en större målerifirma. Kapten G. F. Lindquist kom 1880. Han var verksam som politiker och hade också en tält- och markisfirma.

Efter det järnvägen blev färdigbyggd över bergen 1887 anlände en massa nya medborgare och svenskarnas antal ökades proportionellt. Arvid Rydström, som varit topografisk ingenjör vid järnvägsbygget, fick äran att åka med på det första tåget.

De närmaste åren anlände Gustave Pahrson, skräddarmästare och ivrig föreningsman, och Frank Ekberg, som startade en försäkringsfirma 1896, vilken än i dag innehålls av hans son. Han var även Notarius Publicus, och var i åratet landsmännens "sokvenskrivare". J. F. Visell, ångbåtsagent och bokhandlare, kom samtidigt. Och Tobias Sandgren inte att förglömma. Han ansåg att samhället var moget för en svenskspråkig tidning och startade Tacoma Posten år 1890.

Swan Samson, hotellägare, ivrig politiker och stark republikan, sökte aldrig något ämbete själv men han lyckades placera åtskilliga landsmän i politiska sysslor. Otto Carlson, verksam i Valhallaforeningen och Vasa Orden in i det sista, var distriktsmästare för Vasa år 1925.

Det har funnits många framstående svenska byggmästare. Främst av dem var kanske O. F. Larson och Young (författnet har jag glömt), som byggde skolor, kyrkor och andra större byggnader.

De flesta av landsmännen har nog varit sysselsatta inom träd-

varu- och byggnadsindustrin — men de har varit verksamma på många andra områden. C. A. Hallin tillverkade bensinmotorer för båtar, då det var en tämligen ny uppfinning. Gustaf Lindberg blev grosshandlare inom specri- och kolonialvarubranschen. Olof Bull kom hit som kapellmästare vid Tacoma Theatre år 1889, verkade som musiker till sin död. J. R. Brown, svensk läkare och kirurg, praktiserade i flera årtionden.

Det här är bara att skumma litet på ytan. Visserligen började jag en mera detaljerad redogörelse. Men då jag hade fyllt sex skrivmaskinsark och ändå inte mer än börjat, ansåg jag att det skulle bli för långt för Svenska Posten, så det var bäst att göra ett sammandrag. Men jag skall fortsätta, och kanske jag kan få den färdig, innan jag lägger näsan i vädret. I förbigående kan det nämnas här, att Vasa Orden har verkat här sedan 1912.

Steve Forslund.

THE TACOMA NI

James Dolansky Dies in Florida

James Dolansky, 67, a former University Place resident living in Seminole, Fla., died there Wednesday. *1944-1-20*

He was born in Chicago and moved to the Tacoma area in 1944. Mr. Dolansky was superintendent of the Griffin Wheel Co. foundry in South Tacoma until he moved to Chicago in 1960.

He moved from Chicago to Birmingham, Ala., in 1963 and from there to Seminole after retiring from Griffin Wheel Co. in 1968.

Mr. Dolansky was a member of the South Tacoma Kiwanis Club and the South Tacoma Businessmen's Association.

Survivors include his wife, Alice, of the home, and several brothers and sisters in Tacoma. Services in Chicago have been announced.

Hört och Hänt

Okt 15 - 69

Palme blev inte svarslös — och han besöker gärna USA igen.

Vid en presskonferens efter upphöjelsen till partiledare, bezeichnade Olof Palme det som helt osannolikt att frånvaron av en amerikansk ambassadör i Stockholm — Nixon har ännu inte utnämnt någon sådan — skulle bero på att USA ogillar den politiska regimen i Sverige.

"Det skulle betyda att amerikanska regeringen gillar regimerna i t. ex. Sydafrika, Grekland, Spanien, Bulgarien och andra länder, där man har ambassadörer."

På en fråga om han skulle acceptera en inbjudan att besöka USA, svarade Palme:

"Det måste vara en svensk linje att ha goda förbindelser med de ledande stormakterna, som i så hög grad har nyckeln till de frågor som engagerar oss, så det är självklart att sådana inbjudningar skulle uppfattas positivt varifrån de än kom."

* * *

God läsning för president Nixon.

Enligt sina kampanjtal för ett år sedan hade Richard Nixon en ofelbar plan för att få ett slut åt kriget i Vietnam. Det är inte

(Forts. & sidan 4)

Denmark Says No / INT Nov. 19 - '69

Denmark has refused to grant asylum to two American GI deserters. This is in contrast to the policy of the left-oriented government of Sweden, which has been eager to offer haven to American deserters.

Friendship for the American people may have been one factor guiding Copenhagen's decision. Denmark is one of the few European countries where celebration of America's Independence Day draws thousands of participants.

The tradition of doing what is right, rather than what is expedient, may also have been a guide. In 1943, the Danish people ignored orders from their Nazi occupiers to surrender all Danish Jews for shipment to Germany, saving 8,000 by first hiding them and then ferrying them secretly to neutral Sweden.

Now, the Danish government has correctly decided that the right of sanctuary has limits. Resisting pressures from the left, it found that those limits do not include harboring foreign soldiers deserting their army.

TACOMA, WN. — Valhalla-föreningens årliga frukost, som var den 28:e i ordningen, avåts för ett par söndagar sedan och fick den största tillslutningen på senare år. En synnerligen läcker måltid, bestående av skinka och ägg, potatiskorv, makrill och alla andra tillbehör av både vatt och torrt serverades. Kockarna Elof Lindström, Albert Blixt och Dick Carlson hade varit uppe i ottan för att få allt i ordning i

(Forts. från sidan 1)
kriget protesteras det inte bara i Sverige, protesterna blir ljudlighare i USA varje dag.

Desertörerna är ett märkt kapitel. Den 7 okt., således för en vecka sedan, var antalet amerikanska desertörer med tillstånd att stanna i Sverige endast 292. Ett försvinnande antal jämfört med de officiella siffrorna över desertörer från USA:s krigsmakt. Var de alla befinner anges inte, men här siffrorna: För fiskalåret 1967 40,227 desertörer; fiskalåret 1968 rapporterade Pentagon 53,352 desertörer. För de första tre kvartalen av fiskalåret 1969, som utlöpte sistlidne 30 juni, var siffran 55,454 desertörer. Om rymningarna fortsatte i samma tempo blir siffran för hela fiskalåret 1969 73,839. De som sysslar med denna statistik väntar att antalet skall bli ännu större.

De som tycker om siffror, kan ju addera ihop de tre summorna för de tre åren och sedan göra en jämförelse med de 292 som hamnat i Sverige och som det förts så mycket väsen om. Det blir 167,418 mot 292 och bör ge Nixon något att tänka på.

Alla springer inte och gömmer sig inför kritik och vi skall här återge några utdrag av en artikel av Rune Moberg i svenska tidskriften *Set*:

"Jag tror Nixon vill ge svenskarna en läxa för att vi har erkänt Nordvietnam, för att vi tar emot amerikanska desertörer och för att Palme ränner i demonstrationståg mot USA till sammans med höga nordvietnameser.

Därmed är också problemet väckt om hur vi ska svara på en sådan läxa. Ska vi ta det hårt? Ska vi börja sova dåligt om nättarna och över huvud bärta oss åt som folk som ligger på sträckbänken? Eller ska vi ta det lätt och tycka att det gör oss det-samma om vi har någon amerikansk ambassadör i Stockholm eller inte?

Vi hoppas att en liten bra bok kommer i Nixons händer. Att den hamnar i vartenda hem i USA. Boken heter 'USA — Sweden', och där får Nixon se vackra Gullersbilder som visar hur nära vi hänger ihop, USA och Sverige, antingen vi vill det eller inte. Och han får läsa en artikel av den amerikanske skriftstälaren Robert Skole:

tid och förtjänar beröm för sina anrättningar. De andra som förtjänar en blomma i stället för en slant är Hans Fredrikson och Person, som var på handräckning och såg till att tallrikar och fat var väl fylda, samt föreningens ordf. Sven Fredrikson, som var en ypperlig överste munskänk.

'Vi amerikaner kan tycka att det är konstigt att Sverige har erkänt Nordvietnam', skriver Skole. 'Och att de ger blanka fasen i att USA tycker illa om det. Men dom är sådana, svenska. Har alltid varit sådana. Svenskarna var de första som erkände Amerikans Förenta Stater, då gav dom lika mycket fasen i att Amerikas gamla herrar England blev fly förbaskade. Vi kan tycka att det är ett sabla sätt av svenskarna att de har tagit emot ett par hundra amerikanska desertörer. Men sådana är dom. Vet ni hur många flyktingar från kommunistiska stater samma svenskar har tagit emot och gett arbete och trygghet? Över 25,000.

Vi amerikaner kan bli arga för att svenskarna med Palme i spetsen demonstrerar mot USA:s Vietnampolitik. Men vet ni vilken demonstration som hittills har samlat det största antalet uppörda svenskar? Jo, den ägde rum i augusti i fjol och var riktad mot Sovjet och inmarschen i Tjeckoslovakien. Då drog det rökar av brända Sovjet-flaggor över landet. Och vet ni vem som fann de bästa och mest vibrerande uttrycken för den harm som svenska folket då kände? Det gjorde Olof Palme.

Vi amerikaner kan tycka att svenskarna vänder sig bort från USA. Då ska jag tala om för er', skriver Skole, 'att om alla industriländer i världen gjorde sådana affärer med oss som svenska, då skulle USA:s trubbel med betalningsbalansen vara bortspad på nolltid.

Om Sveriges regering vill få amerikanen i gemen att se Sverige i en bättre dager, så finns det inget bättre sätt än att se till att den lilla boken sprids i miljonupplagot i USA. Och om det nu är viktigt att vi får en amerikansk ambassadör hit, så se till att Nixon snarast får sitt provexemplar av Gullers USA-Sweden.'

* * *

Smanotiser från skilda håll.

Vi fick ett trevligt personligt brev från vännen Steve Forslund i Tacoma. Han slutar med: "Anars mår jag tämligen bra, och jag hoppas att hälsan är efterhängsen hos dig."

Det har varit lite si och så med den saken de senaste tre veckorna, men vi har varit på benen för det mesta. Ett gott råd: Akta er för att få lungemysem. Och skulle ni få det, så gör allt ni kan att undvika en fökyllning.

Marty Carlson var ceremonimästare, en uppgift som han är klippt och skuren för. Den musikaliska delen av programmet renderades av Fredriksonpojkarna och Herb Erikson med sina dragspel. En herre som hette "Gus" blåste saxofon med Marty Carlson vid pianot. Gruppen

fick inållande applåder för sina prestationer. Dagens talare var herr Erling Bergeson, som är någon sorts ichthyolog med både teoretisk och praktisk utbildning på det området. I många år hade han anställning i statens fiskeridepartement. Men när det

DET 10 - 69

blev ombyte av guvernör och departementet fick en ny storkucku, kanske fisken också ändrade sin politik, så han fick skaffa sig annan sysselsättning. Han är emellertid i kontakt med vad som händer, och uppträder ofta som föreläsare inför sportfiskare och andra grupper.

Föredraget var kryddat med anekdoter och åhördes med spänt intresse. Bland annat berättade han, att i år hade så mycket lax gått upp i Chambers Creek och Minter Creek — ett par av de bästa laxbäckarna i nedre delen av sundet — för att leka att det var fara för att det inte fanns plats för alla. Så staten hade fångat en hel del till avsalu. Han påstod också, att experiment pågår att blanda ihop mjölke och rom från laxar från dessa två bäckar, så att avkomman blir så förvillad att den stannar i sundet i stället för att bege sig till havs under uppväxttiden.

Ja, den historien får han stå för själv. Men kanske det inte vore så omöjligt. En gång i tiden lade ju hönsen några ägg fram på värsidan endast och nu finns det höns som lägger 300 ägg om året. Och häromsistens läste jag, att man kan lura krysantemer att blomma tidigare, om man skyler dem med något svart tyg några timmar om dagen på sensommaren.

Så det finns nog undantag till den gamla satsen, att det går inte att ändra naturens gång. Större delen av de närvarande vid frukosten är sportfiskare, så föredraget avtackades med livliga applåder.

Efteråt fick gubbarna tillfälle att dra en spader. Fram på eftermiddagen knatade jag iväg hem. Men alla kom nog inte hem till aftonvarden. — Steve.

TACOMA, WN. — Glöm inte den svenska julottan i Bethel lutherska kyrka kl. 6.30 på julmorgonen. Se annonsen! (Som generöse Steve betalat ur egen ficka. — Red.)

APRIL 17 - 69

Bethel är den enda av våra f.d. svenska kyrkor som fortsatt genom åren att uppehålla denna gudstjänst på svenska. Tack vare pastor Larson. Så låt oss som vanligt fylla kyrkan till sista plats som bevis för att ansträngningarna att hålla denna tradition levande är uppskattade.

● Det stora Elks Temple höll på att gå upp i limningen, då det ärliga Luciafirandet ägde rum där den 9 dec. Minst 1,200 personer serverades i matsalen. De som inte anlände tidigt fick stå i kö för att komma in.

Det fattades ingenting som vanligen finns på ett svenskt jubileum. Maja Lisas rätter är alltid läckra. Men den här gången överträffade hon sig själv, förklarades det enstämmt.

Programmet presterades av en grupp studentskor från PLU, The Spurs. Domare Bertil Johnson välkomsttalade och presenterade en ung man med fyllig röst som ceremonimästare. De unga damerna utförde en grupp svenska sånger och danser och måste ges betyget "med utmärkt beröm godkänt" för det vackra och klara uttal de fick på de svenska sångerna den här gången.

Kristi Harstad, ordf. för The Spurs, läste Lucialegenden. Luciabrud var Jane Morsman, som hör hemma i Battleground, Wn. Tärnor var Rochelle Rysanek fr. Tacoma och Karen Lasgard från Sumner. Tablån fick ett särdeles imponerande utförande genom att arrangörerna hade dekorerat estraden och fonden utomordentligt vackert med flosserade granar och levande ljus mot ett stort flosserat korfönster som bakgrund.

● Elis A. Rönbeck har avlidit i en ålder av 80 år efter ett längre avtynande. Han var född i Boden och kom till Tacoma 1909. Han var hamnarbetare innan han drog sig tillbaka och tillhörde Förmännens fackförening, Valhalla och Frimurarorden. Han efterlämnar maka Martine och sonen Ellis Jr., violinist vid Metropolitan Opera i New York.

Med Rönbeck bortgick ännu en unedomskamrat — det är snart inte många kvar.

● Ejnar Hedin har avlidit i en ålder av 82 år. Han tillhörde Valhalla och sågverksarbetarnas fackförening. Han var född nära Sundsvall och hade vistats i Tacoma i över 50 år. Han var äneman och sörjes närmast av syskonbarn.

TACOMA, WASH.— Valhalla-föreningens påskfest, som hölls i samband med det senaste mänadsmötet, drog den största publiken dessa tillställningar haft på senare år. Föreningen bestod på skinka, ägg, "tiger-mjölk" och diverse andra tillbehör. Damerna inbjöds att taga med en favoriträtt. Och det blev mat för gudar. APRIL 8 '70.

När alla fått sitt lystmåte, vidtog ett program under ledning av Marty Carlson. Gus De Bock var där med sin saxofon, och med Marty vid pianot renderades flera nummer, som mottogs med ihållande applåder. Madame Mueller presenterades och underhöll med flera sånger till sitt eget ackompanjemang på bälgspel. Även om tonerna ibland gick upp i sega hö, så blev publiken stormförtjust. Till utséendet verkade artisten kunna vara en syssling till Amanda Pettson, enligt senaste konterfejet från Skrälboms Atelier. Så namnet var kanske fingerat.

Medan affärerna avhandlades, underhölls damerna och de utomstående med sällskapsspel. Långväga gäster var herr och fru Nils Nilsson från Färnäs, Mora församling, Dalarna. De är på besök hos herr och fru Eric Frid i Gig Harbor.

● På tal om Fryberg-ätten så erinrar jag mig att i mitten på 20-talet brukade vi ofta fara till Camp Madrona, nära Union vid Hood Canal. Fisket var gott där på den tiden.

Ägaren till Camp Madrona var Charles Fryberg, som då var en man i 50-årsåldern. Hans fru var en reslig kvinna, som såg tämligen bra ut, och det syntes att hon hade en hel del indianblod.

Enligt uppgift i Hedin och Bensons bok "Americans from Sweden" anlände en kapten Hans Fryberg på ett segelskepp, till sammans med sin hustru och en tre månader gammal son, till Seattle redan år 1874 från Sverige. Om kapt. Frybergs senare öden nämndes inte. Men samma källa anger att hans äldste son Charles jämte bröderna William G. och Henry F. — de två sistnämnda födda här i staten — innehade Ballard Marine Railway i flera årtionden och byggde båtar och skepp av alla storlekar.

JAN. 21 - 70.

TACOMA, WN. — Vid logen Nordens av Vasa Orden senaste möte installerades följande tjänstemän för innevarande år av dist. dep. Olof Carlson:

Ordf., Gunnar Anderson; vice ordf., mrs John Nelson; sekr., Alexis Johnson; asst. do., mrs Louis Person; fin. sekr., mrs Clarence Person; asst. do., mrs Oscar Johnson; kassör, mrs Eric Nilsson; kaplan, mrs Lilly Nelson; ceremonimäst., mrs Beatrice Johnsen och miss Signe Seastrom; vakter, Ivar Alm och Ivar Gustafson; musikant, mrs Maurice Sargent; förtroendeman Ivar Alm; revisor, mrs Victor Johnson. De båda sistnämnda befattningarna för tre år.

Aftonen avslutades med servering av förfriskningar samt med sällskapsspel.

Logen står som värd för årets distriktsmöte, som hålls över Labor Day-helgen, så medlemmar och tjänstemän kan se framåt mot ett mycket livligt år.

● Valhalla-föreningen installerar årets tjänstemän vid mänadsmötet den 23 jan. Antagligen har ordf. Sven Fredrikson

någonting på tapeten för den kvällen.

● Gustaf Akson har avlidit i en ålder av 76 år. Han tillhörde Valhalla-föreningen och Eagles-orden. Sörjes närmast av sin maka Ethlyne, systern fru Hilda Christenson i Sverige samt syskonbarn. Han var född i Ramnäs i Småland och hade vistats i dessa trakter i 55 år. Han var smed till yrket och pensionerad från St. Paul-möllan sedan åtskilliga år.

● Carl Moritz har avlidit, 83 år. Närmast sörjd av son och dotter, barnbarn och barnbarnsbarn. Han var född i Råneå Norrbotten. Tillhörde luthersk kyrkan, Vasa samt Lakewood XYA Club. I sin krafts dagar använde han trädgårdsmästarytet.

● Dear Abby har i tidning från kust till kust en spalt, där hon ger råd till både kärlek, kranka och svartsjuka, såsom i andra brännande frågor.

Vid något tillfälle hade hon förfrågan samtyckt till att ses alundervisning hade sin plats schemat i de allmänna skolorna. På grund därav blev hon forligen överhopad med brev

annan smörja från en välmenande läsekrets, som bad henne för Guds skull ändra sina åsikter härvidlag. "Titta på Sverige, på vad som hände där sedan det ämnet infördes i skolorna!" Till och med vissa kyrkosamfund sände mimeograferade blad om synden i Sverige.

Dear Abby blev visst arg, men hon tog inte till harvärjan utan skaffade sig uppgifter från United Nations Health Organization i Geneve. I en spaltlång artikel delgav hon de statistiska uppgifter hon erhållit. Det är ju ingenting annat än vad de flesta har vetat förrut. Det skulle ta för mycket utrymme att återge.

Stort i alla fall att någon tog bladet från mun och kom fram med sanningen. Hoppas att en presbyterianpräst här i Tacoma, som tycks ha som uppgift att räcka ner på hemmasvensarna och varit tämligen världslös med sanningen, läste artikeln. Kanske han då kunde få klart för sig att han farit vilse.

MARCH 18 - 70.

TACOMA, WASH. — Fröken Gun Johansson från Stockholm har anlött för ett tre veckors besök hos sin faster, fru Ragnhild Forslund, kusinen Harry i Edmonds och Walter i Tacoma samt farbror Folke Johansson i Steilacoom.

Till professionen är hon kemisk ingenjör, har ingenjörssringen att bevisa det och är nu anställd vid Apotekarnas Central-laboratorier, Stockholm, efter åtskilliga år hos läkemedelsfirman Astra i Södertälje. Under studietiden körde hon t. o. m. taxi i Stockholm. Hon är född och uppväxt i Kiruna. Någon sporde henne hur lång sommar de har där norr om polcirkeln.

"Ja, ibland kan vi ha ända till två veckor", svarade hon.

Hennes föräldrar, herrskapet L. R. Johansson, som förvärvade många vänner här under ett längre besök för ett antal år sedan, har nu dragit sig tillbaka från affärerna och njuter sitt o

● Fru H. Walter Waadne har avlidit i en ålder av 75 år. Närmast sörjd av make, systrarna fru Elvira Swanson och fru A. E. Hofstad samt syskonbarn, samtliga i Tacoma.

Hon var född i Forshaga, Värmland, och anlände till Tacoma för 59 år sedan. När vi och seklet var unga, hette hon Hilda Norder och var en av den unghemsgruppen som tillhörde den för länge sedan nedlagda godtempelarlogen Enighet, vilken var den enda organisationen, där ungdomen kunde samlas. Vi som finns kvar av den gruppen kan väl snart räknas på en hands fingrar.

● (Det följande skrevs, innan förra veckans SP var tryckt. — Red.)

Stadsfullmäktiges ordförande i Göteborg, Hans Hansson, gjorde även en fransysk visit i Tacoma och höll ett föredrag ute vid Pacific Lutheran University. Han tycks vara en rivande karl men kanske även åtskilligt av en pratmakare. Atminstone kan

man få det trycket att man läste i dagtidningen. Partipolitik hör hemma på hemmaplan. Om Hansson och hans parti anser att utvecklingen har gått för fort därhemma, så var detta knappast platsen att orera om det. I stort sett representerade han väl Sverige. Sina personliga åsikter om saker och ting kunde han ha behållit för sig själv.

Inte heller var han borgmästare i Kalle och Adas stad. Det var kanske bara tidningsmurveln som fick det trycket. I varje fall gjordes ingenting att skingra denna uppfattning. Även om han försökte att släta över en del av orsakerna som vällat missförståndet mellan de båda länderna på senare tid, så fick

de som alltid tror det värsta om förhållandena i gamla landet höra åtskilligt som de helst vill höra.

Som good will-ambassadör för Sverige blev nog Hansson tämligen misslyckad.

● Hade medarbetaren i SP, som försökte skriva om händelser i världshistorien så de passade hans egna åsikter kastat en flyktig blick i en Britannica eller något annat uppslagsverk, kunde han väl knappast gjort sig saker till de lögigheter som han plitarde i ett senare nummer av SP.

Egentligen ingenting att fästa sig vid, även om en del fraser som förekom osade McCarthy. Utgjutelsen var ju bara ett idisslande i översättning av den ultra-reaktionära propagandan. Lincoln yttrade mycket som var beaktansvärt och kan citeras i tid och otid. Han hade även något att säga om dem som griper till patriotism och religion, när de ställt sig i en ohållbar situation.

● Vid en lunch häromdagen var County-kassören närvärande. I ett anförande meddelade han, att 5,000 egnahemsägare ned en inkomst av \$3,000 eller mindre, åtnjuter den rabatt på 50 dollar som lagen tillerkänner dem som är över 65 år eller är invalider. På samma gång sade han, att han var säker på att det fanns många här i Pierce County i dessa kategorier som ej hade reda på den förmånen, och han uppmanade oss, ifall vi kände någon som är berättigad till avdraget meddelade dem att genast sätta sig i förbindelse med hans kontor. Om skatten blir betald, så är det för sent. Lagen gäller förstås för hela staten, därför omnämndet.

● Märkte ni att Robert Finch, sekreterare för Health and Wel-

fare, höll ett tal i San Francisco häromdagen, där han yrkade på snar lagstiftning att kontrolera Medicare-betalningarna till läkare och lasarett. Det behövs förstås. Bara det inte blir så, att patienterna får sitta emellan värre än nu. Kanske bäst att vi är på vakt.

Small White Marker Adorns Ie Shima Grave of Ernie Pyle

IE SHIMA, Ryukyu Islands (AP) — A small white marker adorns the spot here where 25 years ago America lost one of its greatest war correspondents — Ernie Pyle.

Occasionally the American Legion Post on neighboring Okinawa boards Navy transports and sails to this small island to hold a memorial service for Pyle, who died from a Japanese machine-gun bullet on April 18, 1945.

Other than that, only an occasional island native may wander by and stop to stare at the stone pillar, which overlooks the South China Sea.

It was Easter Sunday, April 1, 1945, when one of the world's mightiest forces gathered off the shores of Okinawa to launch the invasion that most hoped would end World War II in the Far East.

Aboard one of the transports was Pyle, who had covered the war in Europe since 1940, and who had come to the Pacific after "the hurt in Europe has finally become too great . . . If I heard one more shot or saw one more dead man, I would go off my nut."

He waited aboard the invasion ship and wrote, "There's nothing nice about the prospect of going back to war again. Anybody who has been in war and wants to go back is a plain damn fool in my book."

But, in his own words he told why he chose to follow the infantry through Africa, Europe and, finally, to the Pacific.

His columns were: "A salute to the infantry. The goddammed infantry, as they like to call themselves. I love the infantry because they have no comforts and they even learn to do without the necessities. And in the end they are the guys that wars can't be won without."

Ernest Taylor Pyle was born Aug. 3, 1900, on a farm near Dana, Ind. He attended the University of Indiana and left just six months short of graduation from journalism school to work for the LaPorte, Ind., Herald.

that he, like myself, had come to feel that terror."

Pyle had covered the bombardment of Iwo Jima from a carrier, participated in the in-

vasion of Okinawa with the Marines, and observed the assault of Ie Shima from the command ship Panamint.

On April 17, 1945, Pyle went

ashore on the island of Ie Shima, scarcely more than a 10-square-mile dot in the Pacific.

He spent the first night in a captured Japanese dugout. The

next morning Pyle started for the front in a jeep with Col. Joseph B. Coolidge of Helena, Ark., commanding officer of the 305th Infantry Regiment; Maj. George H. Pratt of Eugene, Ore.; T-4 Dale W. Bassett of Brush, Colo., a radio operator, and T-5 John L. Barnes of Petersburg, Va., the jeep driver.

As the jeep reached a junction in the road, a few hundred yards outside the town of Ie, a machine gun opened fire. The five men dove into the roadside ditches.

Pyle and Coolidge were in the same ditch, and when the firing stopped they raised their heads. Pyle asked Coolidge, "Are you all right?"

Before Coolidge could answer, the machine gunner fired again and when it stopped, Pyle was lying face down in the dirt.

He was laid to rest in a simple wooden coffin. A cross was put up with the inscription, "At this spot the 77th Infantry Division lost a buddy — Ernie Pyle — 18 April 1945."

The cross has since been replaced with the permanent marker that stands today.

Paying tribute for the nation, President Harry S. Truman said then: "More than any other man he became the spokesman of the ordinary American in arms doing so many extraordinary things. It was through his genius that the mass and power of our military and naval

forces never obscured the man who made them . . ."

Even in death, Pyle was thinking about the men who fought the war. In his pocket was a column on which he had been working. It read in part:

"My heart is still in Europe, and that's why I'm writing this

column. It is to the boys who were my friends for so long. My one great regret of the war is that I am not with them when it has ended.

"For the companionship of 2½ years of death and misery is a spouse that tolerates no divorce."

**Ernie Pyle (Right) With Hal Boyle
AP War Correspondents Shown in Paris in 1944**

An offer of \$30 a week took him to the Washington, D.C., Daily News. From there he moved to the New York Evening World and the New York Post, but by 1935 he was back at the Daily News as managing editor.

He had taken the managing editor's job against his better judgment, and after he had "distinguished" himself by burying the arrest of the Lindbergh kidnapper at the bottom of page one, Pyle persuaded Scripps-Howard into letting him give up the desk to experiment with a roving-reporter assignment.

He never returned to desk work.

Pyle's first encounter with war came late in 1940 when he went to London to cover the blitz.

From Britain he accompanied American troops on the invasions of Africa, Sicily, Italy and France.

Twice in Europe Pyle narrowly escaped death.

In 1944 he was awarded the Pulitzer Prize for distinguished war correspondence and received the Purple Heart for wounds incurred in action on Anzio beachhead.

While in Europe Pyle wrote about the dangers of a war correspondent:

"I try not to take any foolish chances, but there's just no way to play it completely safe and still do your job. The front does get in your blood and you miss it and want to go back."

"Life up there is very simple, very uncomplicated, devoid of all jealousy and meanness that float around a headquarters city, and time passes so fast it's unbelievable."

"I didn't have my clothes off for nearly a month, never slept in a bed for more than a month," Pyle wrote.

In his farewell column from Paris, Pyle said, "I'm leaving for one reason only — because I have just got to stop. I have had all I can take for a while."

He had written his daily column plus three best-selling books — "Ernie Pyle in England," "Here Is Your War" and "Brave Men." Pyle's annual income was well over \$250,000.

"I'm certainly not going because I've got itchy feet again, or because I can't stand America, or because there's any mystic fascination about war that is drawing me back."

"I'm going simply because there's a war on and I'm part of it, and I've known all the time I was going back. I'm going simply because I've got to — and I hate it."

Before going on to Okinawa, Pyle told friends on Guam of a premonition that his luck might run out "this time."

In his last column, "A Tribute To A Fallen Buddy," Pyle wrote of a fellow correspondent, Fred Painton, who had died of a heart attack on Guam:

"The wear and weariness of war is cumulative. To many a man in the line today, fear is not so much of death itself, but fear of the terror and anguish and utter horror that precedes death in battle."

"I have no idea how Fred Painton would have liked to die. But somehow I'm glad he didn't have to go through the unnatural terror of dying on the my dear friends and I know battlefield. For he was one of

APRIL 19, 1970
ERNEST PYLE

To the Editor: Ernie Pyle can't be buried in two places. In July 1949 we were spending a vacation in Hawaii and were present when the Punch-bowl Cemetery, high above Honolulu was dedicated and the remains of Ernie Pyle which had been exhumed from Ie Shima was re-interred there together with four other servicemen's remains. Ten thousand ser-

vicemen from various parts of the Pacific had found their last resting place there before but this was the first time the public had been allowed to enter. Two thousand people were on hand for the dedication July 19, 1949.

The Honolulu Star-Bulletin, in large letters, announced that: "Ernie Pyle had reached his final resting place at 9:50 this morning." Chaplains of the various faiths officiated at the brief but impressive ceremony. The top brass of the Army and Navy was present. A representative of the family placed a wreath saying: "This is from Dad and Aunt Mary, Ernie." Other wreaths were from representatives of the press and from Indiana University. I still have the clippings and some snapshots from this memorable occasion.

STEPHEN FORSLUND,
920 So. Ridgewood Ave.

50 YEARS AGO—MAY 10, 1925

The First Norwegian Lutheran Church will hold a festival service marking its 40th birthday. It was organized in 1885 by S. O. Nessen, Hans

Hansen, Andrew Strubstad, John Wolland, O. J. Kelppen and John Aasland.

Dr. A. W. Bridges has begun construction of a \$20,000 sanatorium at Ohanapecosh Hot Springs. Stanley and Frederick Shaw are the architects.

111 MAY 3 70

Who'd Waste \$200 Billion to End a War?

By DON TEWKESBURY

Local economist Fritchley Crutch, who aspired to be adviser to presidents, died here during the past week—a broken, but apparently vindicated, man.

His daring plan to end the Vietnam War overnight was first outlined in 1962, with U.S. forces numbering only 4,000, when Crutch wrote President Kennedy:

"Rather than continue futile expenditures on soldiers' salaries, explosives and bullets—the richest nation in the world might succeed simply by filling an armada of bombers with \$200 billion and rain the money on the 20 million citizens of North Vietnam.

"The most agile scavengers would be able to pick up more than \$100,000. The slower ones

will get somewhat less than \$100,000. In any event, there would be no more Communists in North Vietnam. Name one person with approximately \$100,000 who is a Communist."

Try Johnson

Receiving no response to his plan, Crutch, in 1963, with the U.S. force in Vietnam numbering 15,000, wrote President Lyndon Johnson:

"Perhaps my plan for dropping money on North Vietnam has been ignored because some presidential advisers believe there are inherent drawbacks in the scheme.

"Obviously, Ho Chi Minh would order his soldiers to gather up as much money as they can, confiscate it from civilians and turn it over to

the government, which could use it to finance the war.

"Assuming there are enough conscientious soldiers in North Vietnam to follow such an order, Ho Chi Minh could increase his net worth to something like \$20 million. Who wants to wage a war in favor of the division of personal property when he simply can buy a nice casino and hotel in Las Vegas and live comfortably for the rest of his life?"

Nixon's Turn

Ignored again but undaunted, Crutch, in 1969—

with U.S. troop strength at 542,500 — wrote President Nixon:

"Admittedly dropping \$200 billion on North Vietnam would be costly for U.S. taxpayers—and, of course, the money would immediately become valueless in that country because of overnight inflation that would result from 20 million people each with \$100,000 vying for available goods and services. Our immigration quotas also would hold down the number of Vietnamese who could purchase airline tickets to the United States.

"However, \$10,000 in Ameri-

can money would be a sizeable nest egg for anyone who wanted to open a business elsewhere in Asia. One can easily envision hand laundries and Chinese restaurants springing up all over Formosa, Hong Kong, Japan, India, New Zealand and Australia.

Who'll Stop Them?

"Some conscientious North Vietnamese soldiers will follow orders to block a mass exodus. However, with 20 million people all moving toward the border at once, the

problems the soldiers will have should be obvious.

"In short, North Vietnam no longer could carry on a war without any citizens. They'd all be somewhere else investing in small businesses and IBM stock, living in the suburbs, buying color TV sets and campaigning for conservative candidates."

Ignored for the final time, Crutch died of a broken heart here last week, leaving a poignant letter, noting that by year's end the United States unsuccessfully will have spent about \$200 billion in Vietnam — all of it on soldiers' salaries, explosives and bullets.

OCT 7 70

TACOMA, WASH.—Utan någon särskild pomp och ståt högtidliggöll Valhalla-föreningen på senaste månadsmötet 86-årsminnet av sin tillkomst. Medlemmarnas damer var inbjudna och tillslutningen var god. En delikat supé med färsk lax som huvudrätt serverades. Medan förhandlingarna pågick, underhölls damerna med sällskapsspel.

Nästa evenemang blir den 10 okt., då årets tjänstemän hedras med en bankett på Roses Inn vid den gamla Seattle-vägen. Reservera i tid om ni önskar delta.

Den årliga frukosten — som merendels varar hela dagen och ibland ända in på smätmimarna avvärtes någon gång i november.

* * *

En ung man, som föll för en kula häromdagen när han och en antagonist försökte att göra upp sitt mellanhavande på gammaldags Vilda Västern-manér, fick en rusiktig begravning. Han hade varit känd som en diärv motorcylist, och hans kolleger från när och fjärran hade mött upp för den sista hedersbevisningen, även från andra stater.

Från kapellet till griftegården fölides korgtogen av ett 50-tal smattrande motorcyklar. Sedan

den tjänstgörande prästmannen lyst friid över stoftet, tog vännerna över. En ölkagge placeras vid kistan, glasen fylldes, och vännerna skålade till den bortgångnes minne och gav sina bragelöften. Kistan öppnades, ett munspel och ett fyllt öglas placerades bredvid stoftet. Kistan sänktes, blomstergården revs sönder och kastades i graven.

Slut var orgien och de långhäriga sällarna med sina långhäriga kväarfjällor för sina färde på smattrande cyklar. Hemsktsa Rydingen.

Det ser ut som om den unge Olof Palme kommer att sitta vid rodret ett tag till i gamla landet.

Men enligt U. S. and World Report i numret för den 15 juli 1970 skulle han egentligen varit arbetslös vid det här draget. Tidskriften meddelade, att det var på grund av oro och bekymmer över det politiska läget därhemma, som han kom till USA för att hjälpa den situationen. Det socialdemokratiska partiet skulle komma att splittras, på grund av att väljarna i medelåldern lämnar partiet i förtret över att förbindelserna med USA blivit snända. Och så är det förstås "backlash" bland landsmännen på grund av attackerna mot ambassadör Holland. Samt mer i samma stil.

Vilket endast bevisar, att den blaskan är föga trovärdig i sina spådomar.

Om statsministerns besök var till någon större nytta är ej bekant. En del saker blev i alla fall uppklärlade. Och det är mer än man kan säga om s. k. borgmästar Hansons besök. Sådana killar borde stanna hemma.—Steve.

TACOMA, WASH. — Fru Maja Lisa Benson, som varit kökschef på Elks Club de senaste sju åren, lämnar i dagarna sin befattning för att bosätta sig i Sverige, där mor och systrar väntar. Förleden söndag hade en större mottagning arrangerats i klubbens balsal. Flera hundra medlemmar och deras fruar anlände för att önska henne lycka på resan och för att visa att hennes bemödanden på det kulinariska området varit uppskattade. Förfiskningar serverades och en subskription gavs överlämnades.

Fru Bensons rykte som mästare på kokkonstens område var väl grundat redan innan hon tillträde ovannämnda befattning. Cirka 15 år dessförinnan innehade hon Viking Restaurant med dess berömda smörgåsbord på gamla riksväg 99, strax utanför stan.

Både personal och höga ve-

derbörande medger: "Elks dining room won't be quite the same without Maja Lisa."

Allhärjaren har grässerat väldigt bland äldre landsmän de senaste veckorna.

Fred Olson avled å Valley Terrace Nursing Home i Puyallup i en ålder av 86 år. Bördig från Leksand i Dalarna. Efterlämnar maken Esther, dotter, dotterdotter och ett barnbarnsbarn

Paret firade 60-årsdagen av sitt bröllop å nämnda vårdhem för ett par månader sedan. Olson var medlem av Valhalla och lutherska kyrkan.

• Mrs Selma M. Antonson, född i Minnesota, har avlidit 86 år gammal. Sörjes av barn och barn.

I ett föregående äktenskap var hon förenad med framtidne hans Bergman, på sin tid redaktör och utgivare av Svenska Nordvästern i Spokane. I mitten av 20-talet, då han vistades i Tacoma, utgav han "A History of the Scandinavians in Tacoma and Pierce County". En smula knapphändig kanske att kallas för historia. Volymen börjar i varje fall att få ett visst historiskt värde och blir efterfrågad på vissa antikvariat.

• Adolph Bylund avled efter en månads sjukdom, 89 år gammal. Bördig från Angermanland. Hade vistats i dessa trakter bortåt 70 år. Tillhörde Vasa Orden. Efterlämnar inga närmare släktingar här i landet. Endast några syskonbarn i Sverige. I sin krafts dagar var han hamnarbetare.

• Hugo G. Johnson avled i en ålder av 84 år. Härstammande från Småland. Makans Vivian, tre döttrar och sex barnbarn är de närmast sörjande, jämte två bröder och en syster i Sverige. Han var delägare i och

anställd vid Puget Sound Plywood tills han pensionerades. Tillhörde Vasa Orden, Valhalla och Första Lutherska Kyrkan.

AUG 16 72

Våra Sverige-farare börjar nu komma tillbaka: Herr och fru Elof Lindström, John och Ruth Nelson, Alva Pearson och flera andra.

Vår syster fru Agda Lindbeck i Kelso har återvänt efter över ett år hemma i Masriket. I sällskap hade hon en kusin, Vilhelm Eriksson, och hans son Erik från Kvärnsveden. Ville var en femåring, när jag reste ut — nu är han pensionerad. Huj, vad tiden går! Erik är ämnslärare i en yrkesskola för handikappade. De ämnar tillbringa en månad eller så här och i Mellanvästern.

TACOMA, WASH. — Föreningen Valhalla började sitt 86-årsjämförande med att installera männen för 1970 vid mötet:

If., Sven Fredrickson; vice Ray Gord; sekr., Clarence n; finanssekr., Clayton ahl; kassör, Hans Fredrickmarskalkar, Carl Fredrick och Eric Nilsson; kaplan, Karl Vik; vakter, Ernest Nor och Jess Oelke; revisor, Jon Johnson; förtroendemän, Carl Carlson, Helmer Johnson Gunnar Erickson.

V rapporterna framgick, att ningen haft ett tämligen långårsrikt år. Endast tre sfall noterades, och sjukfrekvensen bland medlemmarna var något mindre än de mest föregående åren. Kassören rapporterade ett betydande röskott, som lades till kapitalet.

Så föreningen kan fortfarande hävda sin ställning som en av de mest solida bland landsinnen härute.

Som vanligt blev det förfriskningar och samkväm efter mötet.

• Ett dödsfall som väckte förämning i vida kretsar timade i sista veckan, då Eric S. Carlson

vled i sviterna av ett olycksställe i arbetet, i en ålder av endast 48 år. Han var född i Luleå och kom som treårig med sina brödrar till Tacoma. Under andra världskriget tjänstgjorde han flottan. Han tillhörde Emanuelutherska församling och Elksorden. Han efterlämnar maka, Margaret E., två söner som f. n. fullgör sina militära skyldigheter, Thomas G. i flottan och Glenn E. i armén, samt föräldrarna Augur och Emmy Carlson i Tacoma.

Våra djupaste sympatier går till de sörjande.

• Boken 'Island in the Sound' — som utkom från U. of W:s förlag för ett par år sedan — har nu utkommit i häftad upplaga, vilket gör det möjligt för vem som helst att äga ett exemplar.

Författarinnan Hazel Heckman har inget skandinaviskt påbrå, men eftersom hon fått det mesta av sitt stoff från en fru Bessie Johnson Cammon, dotter till en Bengt Johnson som

var en av de tidigaste bebyggarna på Anderson Island i Puget Sound, så innehåller boken en hel del svensk pionjärhistoria.

Vem som var den allra första att slå ner sina bopålar där, blir väl knappast utränt. En dansk vid namn Christensen synes ha anlände omkring år 1870. Svensken John Ekenstam med familj anlände 1879 och bosatte sig på öns södra udde.

Halländningen Bengt Johnson med hustru och en son anlände 1881 och bosatte sig på norra delen av ön. Vägen mellan dessa båda sättlement kallas Ekenstam-Johnson Road än i dag. Båda familjerna hade förvärvat regeringsland och erhållit gravationsbevis på detsamma i Kansas, innan de kom västerut. Varifrån i Sverige Ekenstams härstammade är inte bekant. Av allt att döma var de nog s. k. bättre folk. I en annan beskrivning står det: "Ekenstam left extensive business interests in Sweden to give his children better advantages in America."

Av ett fotografi framgår, att Ekenstam var en stor och reslig patriarch med yvigt hår och skägg. I skildringen nämndes också att fru Ekenstam kom från ett hem, där det fanns sju tjänare.

Utrymmet tillåter inte att gå in på detaljer. Det är stort i alla fall, att något av banbrytarnas historia blir tillvarataget. Samtidigt är det beklagligt, att inte mer av landsmännens bedrifter blev nedtecknade, medan tider var. Även på de närliggande öarna McNeil och Fox var landsmännena talrika på sin tid. "Våra svenska ör" brukade salig Tobias Sandegren benämna dem i Puget Sound Posten.

MARCH 4 - '70

"Så kanske jag vet, vad jag språkar om . . ."

TACOMA, WASH. — Inflötarna ska kivas om både smått och stort. Därför ynkligt på därför sätter många svenska", yttrade Krestina, när hon blev förargad på sina grannar borta i Chisago Lake, när de inte kunde komma överens om vilken färg deras nya kyrka skulle målas. Det där skulle väl ha hänt någon gång i mitten på förra århundradet, men det ser ut att vara lika ynkligt på det sättet bland landsmännena än i dag, när de inte kan få någonting annat att bråka om än att registrera sitt missnöje med att Sverige fått en färgad USA-diplomat. Nu när båda sidorna haft sitt ord med i laget, kan det väl blåsas "eld upphör".

Få landsmän torde finna det förenligt med sin värdighet att räknas till s. k. 'white backlash'. Min erfarenhet är, att även om

det finns alla sorter ibland dem, så finns det mycket gott folk bland de svarta också. Medan jag jobbade, hade jag flera färgade hantlangare. När jag sedan tog över en arbetsstyrka, som ibland uppgick till 50-60 man, var en dryg tredjedel färgade. Så jag lärde känna deras egenskaper. Under åren tog jag nog in något hundratals av den rasen — och gav kanske lika många sparken. Så kanske jag VET, vad jag språkar om.

• Om USA:s anseende i omvärlden behöver förbättras, vore det inte lika bra om de som drager i häpnad för ändamålet komme med verkliga och faktuella uppgifter i stället för att generalisera och dra på, som en annan svenskamerikan behagat göra i en hemmasvensk tidning. Om det inte finns en tilläggsension av något slag, eller litet i sparbössan, blir det nog magert för pensionärer på enbart Social Security. Även för dem som nått toppen. När skribenten sedan påstod, att personer fylda 65 får läkar- och lasarettsvård för en mindre avgift skarvade han nog en hel del.

Ar 1968 råkade jag hamna på lasarettet tvenne omgångar, till sammans 29 dagar. Om sagda herre vill komma och hälsa på, så kan ha få se räkningar på till sammans \$740.23, som jag fick släppa till själv. De första \$40 till lasarettet och de första \$50 till läkarna inberäknade.

Tar läkarna mer än skäligt arvode för sina tjänster, får patienten stå för skillnaden. Detsamma för röntgen och laboratorietjänster. Just detta hände mig. Men något sådant hade Skåneaugen antagligen inte reda på.

Om skatterna är lägre här kan jag inte yttra mig om. De tycktes i alla fall få någonting för skatten i gamla landet. Onkel Sam har inte fått mycket från vårt håll de senare åren. Men jag vet att de sista åren jag var i verksamhet, lade han beslag på 22.5 procent av månadslönen efter det lagliga undantaget. Och jag kan inte se, att jag fick något särskilt för de slantarna.

Någon bostadsbrist förekommer ju inte här. Men hur någon som är på Social Security skall kunna betala \$100 till \$150 i månaden för en våning och få någonting över till maten, överlämnar jag åt någon annan att räkna ut.

Ett höghus ägnat åt dem som har låga inkomster blev färdigt i grannskapet för någon tid sedan — 40-50 lägenheter och över 500 sökande. Lägenheterna betingade ett pris av från \$45 till \$60 per månad.

Det finns mycket gott, som

O STORE GUD

O store Gud, när jag din värld beskådar,
som du har skapat med ditt allmänts ord.
Hur du din visdom leder livets trådar.
Och alla väsen mättas vid ditt bord.
Då brister själen ut i lovsångsljud;
O store Gud; O store Gud; då
brister själen ut i lovsångsljud;
O store Gud, o.s.v.

När jag betraktar himlens höga under.
Där gyllene världsskepp plöja etern blå.
Och sol och måne, måla tidens stunder.
Och växla om som tvenne klockor gå.

När jag hör åskans röst i stormen brusa.
Och blixtens klingor springa fram ur skyn.
När regnets kalla, friska vindar susa.
Och löftets båge glänser för min syn.

När västanvindar susa över fälten
När blommor dofta omkring källangs strand.
När trastar drilla i de gröna fälten
Ur furuskogens tysta, dunkla rand.

När jag i Bibeln skådar alla under.
Som Herren gjort sen förste Adams tid.
Hur nödefull han varit alla stunder
Och hjälpt sitt folk ur livets synd och strid.

När jag hör därar i sin därskaps dimma
Försaka Gud och håna vad han sagt.
Men ser likväl, att de hans hjälp förfimma.
Och uppehållas av hans nåd och makt.

Och när jag ser hans bild till jorden sväva
Och göra väl och hjälpa överallt.
När jag ser satan fly och döden båva
För Herren i förklarat korsgestalt.

När tryckt av syndens skuld jag faller neder
Vid nådens tron och ber om nåd och friid
Och han min själ på rätta vägen leder
Och frälsar mig från all min synd och strid.

När slutligt alla tidens höljen falla
Och i åskådning byter sig min tro
Och evighetens klara klockor kalala
Min frälssta ande till dess sabbatsro.
Då brister själen ut i lovsångsljud.
Tack, gode Gud! Tack gode Gud!
C. Boberg.

SEPTEMBER 23 - '70

TACOMA, WASH. — Aren går, och guldbrolloppen har dugnat ganska tätt bland landsmännien och även bland deras avkomlingar under de senare åren.

Söndagen den 13 sept. gavs det tillfälle att hylla Albin och Esther Danielson på deras bemärkelsedag. Mottagningen hölls i sonen Dons hem, och för värdskapet svarade söner och sonhustrur. Parets har alltid varit verksamt inom våra svenska kretsar, och den talrika tillstötningen bevisade att deras bemödanden blivit uppskattade.

Esther är född i Algutsboda församling i Småland och kom till Tacoma år 1912. Algutsboda är ju Vilhelm Mobergs hemskogen, och honom och den övriga familjen kommer Esther väl ihåg. Ville var då bara en snorig pojkalp och såg knappast ut att ha några anlag att bli en så nämnkunnig författare.

Esther fick sitt 50-årsemblem från Vasa Orden för något år sedan. Hon har alltid varit villig att stå bi där såväl som annorstäd — så långt tillbaka som vid sångarfesten härstädes 1917.

Albin växte upp i silverstaden Sala och kom till Tacoma år 1914. Sin borgerliga gärning har han utfört som målarmästare, tills han drog sig tillbaka från affärerna för några år sedan. Yrket lärde han sig i Sverige.

Jag erinrar mig, att han var ordf. i Valhalla-föreningen, då vi för 36 år sedan firade vårt 50-årsjubileum. Som "Allfader" hade han då nöjet att presidiera, när 72 kandidater — de flesta söner och sonsöner till äldre medlemmar — gick igenom "Nidungsselen". Att inte så värst många fanns kvar i medlemsmatriken efter något år kan endast tillskrivas "det yngre släktets bristande intresse för fädernas traditioner".

Albin var också intresserad sångare och tillhörde tiel efter annan samtliga körer som existerat i Tacoma.

Till familjen hör sonen Alvin, dekanus vid Spokane Community College. Dennes son, Alvin G., vigdes kvällen förrut med Janet Ann Neschwander från Tacoma. Dottern Donna gör sitt inträde vid U. of W. i höst. Sonen Don var i många år föreståndare för South Tacoma Boys Club, och han har nu överinseende över samtliga klubbar i Pierce County. Till hans familj hör dottern Joann och sonen Curt.

Vi önskar både de nygifta och guldbolloppsparet all möjlig lycka i framtiden.

FEB - 4 - '70

TACOMA, WASH. — Föreningen Valhalla började sitt 86:e verksamhetsår med att installera tjänstemännen för 1970 vid januarimötet:

Ordf., Sven Fredrickson; vice ordf., Ray Gord; sekr., Clarence Person; finanssekr., Clayton Windahl; kassör, Hans Fredrickson; marskalkar, Carl Fredrickson och Eric Nilsson; kaplan, Leonard Vik; vakter, Ernest Norman och Jess Oelke; revisor, Gordon Johnson; förtroendemän, Marty Carlson, Helmer Johnson och Gunnar Erickson.

Av rapporterna framgick, att föreningen haft ett tämligen framgångsrikt år. Endast tre dödsfall noterades, och sjukdomsfrekvensen bland medlemmarna var något mindre än de närmast föregående åren. Kassören rapporterade ett betydande överskott, som lades till kapitalet. Så föreningen kan fortvara den ställning som en av de mest solida bland landsmännen härute.

Som vanligt blev det förfriskningar och samkväm efter mötet.

• Ett dödsfall som väckte förstämning i vida kretsar timade förra veckan, då Eric S. Carlson avled i sviterna av ett olycksfall i arbetet, i en ålder av endast 48 år. Han var född i Luleå och kom som treårig med sina föräldrar till Tacoma. Under andra världskriget tjänstgjorde han i flottan. Han tillhörde Emanuel lutherska församling och Elksorden. Han efterlämnar maka, Margret E., två söner som f. n. fullgör sina militära skyldigheter, Thomas G. i flottan och Glenn E. i armén, samt föräldrarna Augur och Emmy Carlson i Tacoma.

Våra djupaste sympatier går till de sörjande.

• Boken 'Island in the Sound' — som utkom från U. of W:s förlag för ett par år sedan — har nu utkommit i häftad upplaga, vilket gör det möjligt för vem som helst att äga ett exemplar.

Författarinan Hazel Heckman har inget skandinaviskt påbrå, men eftersom hon fått det mesta av sitt stoff från en fru Bessie Johnson Cammon, dotter till en Bengt Johnson som

var en av de tidigaste bebyggarna på Anderson Island i Puget Sound, så innehåller boken en del svensk pionjärhistoria.

Vem som var den allra första att slå ner sina bopålar där, blir väl knappast utrört. En dansk vid namn Christensen synes ha anlant omkring år 1870. Svensken John Ekenstam med familj anlände 1879 och bosatte sig på öns södra udde.

Hallänningen Bengt Johnson med hustru och en son anlände 1881 och bosatte sig på norra delen av ön. Vägen mellan dessa båda settlement kallas Ekenstam-Johnson Road än i dag. Båda familjerna hade förvärvat regeringsland och erhållit gravationsbevis på detsamma i Kansas, innan de kom västerut. Varifrån i Sverige Ekenstams härstammade är inte bekant. Av allt att döma var de nog s. k. bättre folk. I en annan beskrivning står det: "Ekenstam left extensive business interests in Sweden to give his children better advantages in America."

Av ett fotografi framgår, att Ekenstam var en stor och reslig patriarch med yvigt hår och skägg. I skildringen nämndes också att fru Ekenstam kom från ett hem, där det fanns sju tjänare.

Utrymmet tillåter inte att gå in på detaljer. Det är stort i alla fall, att något av banbrytarnas historia blir tillvarataget. Samtidigt är det beklagligt, att inte mer av landsmännens bedrifter blev nedtecknade, medan tider var. Även på de närliggande öarna McNeil och Fox var landsmännen talrika på sin tid. "Våra svenska ör" brukade salig Tobias Sandegren benämna dem i Puget Sound Posten.

MARCH 4 - '70

"Så kanske jag vet, vad jag språkar om..."

TACOMA, WASH. — ... Inflöttarna ska kivas om både smått och stort. Dä ä förynkeligt på dä sättet må di sven-ske", yttrade Krestina, när hon blev förargad på sina grannar borta i Chisago Lake, när de inte kunde komma överens om vilken färg deras nya kyrka skulle målas. Det där skulle väl ha hänt någon gång i mitten på förra århundradet, men det ser ut att vara lika ynkligt på det sättet bland landsmännen än i dag, när de inte kan få någonting annat att bråka om än att registrera sitt missnöje med att Sverige fått en färgad USA-diplomat. Nu när båda sidorna haft sitt ord med i laget, kan det väl blåsas "eld upphör".

Få landsmän torde finna det förenligt med sin värdighet att räknas till s. k. 'white backlash'. Min erfarenhet är, att även om

det finns alla sorter ibland dem, så finns det mycket gott folk bland de svarta också. Medan jag jobbade, hade jag flera färgade hantlangare. När jag sedan tog över en arbetsstyrka, som ibland uppgick till 50-60 man, var en dryg tredjedel färgade. Så jag lärde känna deras egenskaper. Under åren tog jag nog in något hundratals av den rasen — och gav kanske lika många sparken. Så kanske jag VET, vad jag språkar om.

• Om USA:s anseende i omvärlden behöver förbättras, vore det inte lika bra om de som drager i hännad för ändamålet komme med verkliga och faktuella uppgifter i stället för att generalisera och dra på, som en annan svenskamerikan behagat göra i en hemmasvensk tidning. Om det inte finns en tilläggspension av något slag, eller litet i sparbössan, blir det nog magert för pensionärer på enbart Social Security. Även för dem som nått toppen. När skribenten sedan påstod, att personer fylda 65 får läkar- och lasarettsvård för en mindre avgift skarvade han nog en hel del.

År 1968 råkade jag hamna på lasarettet tvenne omgångar, till sammans 29 dagar. Om sagda herre vill komma och hälsa på, så kan ha få se räkningar på till sammans \$740.23, som jag fick släppa till själv. De första \$40 till lasarettet och de första \$50 till läkarna inberäknade.

Tar läkarna mer än skäligt arvode för sina tjänster, får patienten stå för skillnaden. Detsamma för röntgen och laboratorietjänster. Just detta hände mig. Men något sådant hade Skåne-paugen antagligen inte reda på.

Om skatterna är lägre här kan jag inte yttra mig om. De tycktes i alla fall få någonting för skatten i gamla landet. Onkel Sam har inte fått mycket från vårt håll de senare åren. Men jag vet att de sista åren jag var i verksamhet, lade han beslag på 22.5 procent av månadslönen efter det lagliga undantaget. Och jag kan inte se, att jag fick något särskilt för de slantarna.

Någon bostadsbrist förekommer ju inte här. Men hur någon som är på Social Security skall kunna betala \$100 till \$150 i månaden för en vänning och få någonting över till maten, överlämnar jag åt någon annan att räkna ut.

Ett höghus ägnat åt dem som har låga inkomster blev färdigt i grannskapet för någon tid sedan — 40-50 lägenheter och över 500 sökande. Lägenheterna betingade ett pris av från \$45 till \$60 per månad.

Det finns mycket gott, som

O STORE GUD

O store Gud, när jag din värld beskådar,
som du har skapat med ditt all-
makts ord.
Hur du din visdom leder livets
trådar.
Och alla väsen mättas vid ditt
bord.
Då brister själen ut i lovsångs-
ljud;
O store Gud; O store Gud; då
brister själen ut i lovsångslijd;
O store Gud, o.s.v.

När jag betraktar himlens höga
under.

Där gyllne världsskepp plöja eter-
blå.
Och sol och måne, måla tidens stu-
der.
Och växla om som tvenne klockor
gå.

När jag hör åskans röst i stor-
men brusa.

Och blixten klingor springa fram
ur skyn.
När regnets kalla, friska vindar
susa.
Och löftets båge glänser för min
syn.

När västanvindar susa över fäl-
ten

När blommor dofta omkring käl-
lans strand.
När trastar drilla i de gröna fäl-
ten

Ur furuskogens tysta, dunkla rand.

När jag i Bibeln skådar alla un-
der.

Som Herren gjort sen förste Adams
tid.
Hur nödefull han varit alla stu-
der
Och hjälpt sitt folk ur livets synd
och strid.

När jag hör därar i sin därskaps
dimma

Försaka Gud och håna vad han
sagt.

Men ser likväl, att de hans hjäl-
förfirrimma.
Och uppehållas av hans nåd och
makt.

Och när jag ser hans bild till
jorden sväva

Och göra väl och hjälpa överallt.

När jag ser satan fly och döden
bäva

För Herren i förklarat korsge-
stalt.

När tryckt av syndens skuld jag
faller neder

Vid nådens tron och ber om nåd
och frid

Och han män själ på rätta vägen
leder

Och frälsar mig från all min synd
och strid.

När slutligt alla tidens hölj-
la
Och i åskådning byter sig
tro
Och evighetens klara klock-
la
Min frärla ande till dess sa-
ro.
Då brister själen ut i lov-
ljud.
Tack, gode Gud! Tack gode
C. E.

SEPTEMBER 23 - 70

TACOMA, WASH. — går, och guldbröllopen har
gat ganska tätt bland lands-
nen och även bland deras
komlingar under de senare

Söndagen den 13 sept.
det tillfälle att hylla Albin
Esther Danielson på deras
märkelsedag. Mottagningen
i sonen Dons hem, och för
skapet svarade söner och
hustrur. Parets har alltid
verksamt inom våra sv-
kretsar, och den talrika ti-
nningen bevisade att deras b-
danden blivit uppskattade.

Esther är född i Algut-
församling i Småland och
till Tacoma år 1912. Algut-
är ju Vilhelm Mobergs he-
cken, och honom och den
familjen kommer Esther
håg. Ville var då bara en
pojkvalp och såg knappa
att ha några anlag att bli
namnkunnig författare.

Esther fick sitt 50-års-
från Vasa Orden för något
dan. Hon har alltid varit
att stå bi där såväl som a-
städes, — så långt tillbak-
vid sångarfesten härstädes

Albin växte upp i silver-
en Sala och kom till Tac-
1914. Sin borgerliga gärni-
han utfört som målarm
tills han drog sig tillbak-
affärerna för några år sedan
ket lärde han sig i Sverig-

Jag erinrar mig, att h-
ordf. i Valhalla-föreningens
för 36 år sedan firade v-
årsjubileum. Som "Allfad-
de han då nöjet att pr-
när 72 kandidater — de
söner och sonsöner ti-
medlemmar — gick igend-
dungselden". Att inte s-
många fanns kvar i med-
trikeln efter något år kai-
tillskrivs "det yngre
bristande intresse för
traditioner".

Albin var också int-
sångare och tillhörde
annan samtliga köre-
sterat i Tacoma.

Till familjen hör son-
dekanus vid Spokane C-
ty College. Dennes so-
G., vigdes kvällen föru-
net Ann Neschwander-
coma. Dottern Donna g-
träde vid U. of W. i h-
Don var i många år ft-
re för South Tacoma B-
och han har nu överin-
ver samtliga klubba-
County. Till hans fami-
tern Joann och sonen

Vi önskar både de n-
guldbröllopsparet all i
ka i framtiden.

THEN AND NOW—Friends and relatives of the Rev. and Mrs. E. Arthur Larson, of Tacoma, are invited to a reception next Sunday afternoon in honor of their golden wedding anniversary. Hosts and hostesses will be the couple's five children and their spouses. Mr. Larson is pastor emeritus of the Bethel Lutheran Church where the reception will take place. Today's photo by Richards, Villa Plaza.

Retired Pastor, Wife To Observe Jubilee

The Rev. and Mrs. E. Arthur Larson, of Tacoma, will be honored on their golden wedding anniversary next Sunday at a reception at Bethel Lutheran Church.

Hosts and hostesses will be the couple's son-in-law and daughter, Mr. and Mrs. Marv Harshman, of Pullman, their sons and daughters-in-law, Robert E. Larson, of Renton, and Messrs. and Mmes. E. Arthur Larson Jr., of Puyallup, Roy F. Larson, of Tacoma, and Richard T. Larson, of Parkland. The honorees also have 11 grandchildren.

Friends and relatives are invited to call from 12:30 to 3:30 p.m.

Mr. and Mrs. Larson, married June 2, 1920, in Missoula, Mont., have been Tacoma residents for 42 years.

The Rev. Mr. Larson, a graduate of Augustana

College and Seminary in Rock Island, Ill., is pastor emeritus of the Bethel Lutheran Church.

Mrs. Larson graduated from the Augustana School of Nursing in Chicago, Ill. The couple lived in Astoria, Ore., eight years before moving to Tacoma.

Till familjen hör en dotter, fru Marv Harshman, Pullman, sönerna E. Arthur, Jr., Puyallup, Richard, Parkland, Roy, Tacoma och Robert, Renton. Samtliga ästådes bosatta i staten Washington, och samtliga var närväande jämte måg, sonhustrur och 11 barn. Robert är ännu till ättenskap ledig.

Pastor Larson utexaminerad från Augustana College och blivit prästvigd 1919. Under studieår kom han att vikariera i Missoula, och där träffade han sin blivande hustru. Som nämnts var något tidigare tillfälle är pastor född i Ohio. Fru Larson är född i Närke och kom hit till landet som barn. Hon är utexaminerad sjuksköterska från Augustana Hospital i Chicago.

Parets första hem reddes i Astoria, Oregon, där pastorn tjänade i åtta år. Sedan var han heder i Bethel-församlingen här i Tacoma i 36 år, fram till pensionssåldern, och han tjänstgjorde ännu som pastor emeritus.

TACOMA, WASH. — Pastor E. Arthur Larson och Ebba Anderson förenades till äkta makar i Svenska lutherska kyrkan i Missoula, Montana, den 2 juni 1920. Med den anledningen blev guldbröllopsparet vederbörligen hyllat av släkt och vänner från när och fjärran efter gudstjänsten i Bethel lutherska kyrka söndagen den 31 maj. Mottagningen varade till fram på eftermiddagen, och hundratals kom att gratulera.

Att deras gärning ibland oss har blivit storligen uppskattad bevisades av den stora tillslutningen på deras bemärkelsedag. Mycket som borde sägas i detta sammanhang måste förbliva osagt, och vi inskränker oss till:

Tack för allt ni utfört ibland oss. Ni har stött oss nära i både glädje och sorg. Till sist våra härtligaste gratulationer. Må hälsan stå er bi, och må ni länge leva!

Har just mottagit en synnerligen intressant historik över First Ev. Luth. Church i Des Moines, Iowa. Den är utgiven med anledning av församlingens 100-årsjubileum. Särskilt intres-

de hjälpa nyanlända svenskar. Det gavs kurser i engelska — och även svenska — en verksamhet som aldrig erhöll det erkännande den förtjänade.

Men tiden står inte still, och dr Friborg drog sig tillbaka med titeln pastor emeritus och med pension från Baptistsamfundet och från den stora församlingen han byggt upp. Någon personlig förmögenhet hade han inte samlat eller sökt att samla.

Det kom nya krafter i församlingen. Till slut kom en "herde", pastor Jensen, som besatt ett nit av sällsam art. Nu behövdes det pengar för evangelister m. m. Jensen lyckades värvä anhängare, och till slut blev hans grupp inom församlingen stark nog att regera. Det fattades beslut. Det unkligaste och skämtligaste av dem alla var: ATT FRÄNTAGA DR FRIORG HANS AV FÖRSAMLINGEN FASTSTÄLLDA PENSION.

Jensens hjord gladdes sin herde med att rösta för ett sådant förslag. Om det finns någon av den färskocken kvar och kan lära historia i Seattle såg i söndag rit vid Svenska Posten har han sista kapitlet skrivas. Då upplös aldrig sett eller hört talas om näst församlingen som på senare gått, som bland den svenska allår kallats Central Baptist Church märket väckt en sådan storm men tidigare hette Första Svenska avsky och förakt som denna Baptistskyrkan. Man hade nu åtgärd.

JUNE 10 70

F. d. Första Svenska Baptistkyrkan slutar verksamheten.

Ett stycke stolt och imponerande men mot slutet bedrövlika svenska, så kan undertecknad och skämtlig svenskamerikan intyga att under de 43 år han varit församlingen i Seattle såg i söndag rit vid Svenska Posten har han sista kapitlet skrivas. Då upplös aldrig sett eller hört talas om näst församlingen som på senare gått, som bland den svenska allår kallats Central Baptist Church märket väckt en sådan storm men tidigare hette Första Svenska avsky och förakt som denna Baptistskyrkan. Man hade nu åtgärd.

Svenska Posten tog initiativet till "Dr Friborgs hederssevä", och så vitt vi har oss bekant har något liknande under sådana omständigheter aldrig förekommit bland svenskar i Amerika. Det kom större och mindre belopp från så gott som varje stat i Amerika. Mest naturligtvis från Seattle och staten Washington. SP publicerade namnen på givarna.

(Forts. sidan 4)

(Forts. från sidan 1) na, och de var så många, att det måste ha varit hjärtskärande rent av för Jensens trogna.

Nu är det sista kapitlet skrivet. Församlingen har sålt fastigheten som de gamla svenskarna slet och strävade och offrade för att bygga. De gamla har samlats till sina fäder. Dr Friborg även. Må deras minne leva och hedras. De utförde något stort och varaktigt. Må de som upplevde vad som blev rena skandalen komma ihåg att inte alla ledare, inte alla präster, inte alla välgörare har en pekpinne till himmelriket.

Vi vet inte bestämt, men vi hörde för rätt länge sen, att pastor Jensen som förstörde Första Svenska Baptistskyrkan, fick bud från ovan och lämnade detta jordiska. Vi, och tusentals andra svenskar här i Nordvästern, hoppas att den allsmäktige, som han nästod sig tjäna, skall visa sig förlåtande mot honom och andra från samma grupp, som så skämdes ut sig här på jorden.

JUNE 10 70

Det var krabbskiva med alla tillbehör efter det senaste Valhallamötet. Och de läckra skaldjuren fick en strykande åtgång.

Mötet var talrikt besökt, och Len Svedberg fick ta hem dörrpriset. Vad ord. Sven Fredriksson har lur för nästa möte är inte bekant ännu.

Det var intressant att läsa om Falu gruva i ett föregående nummer av SP. Atskilliga gånger har jag blickat ner i Stora Stöten.

Undrar just om det står i en viss medarbetares läsebok, att det var Falu gruva och det katolska Franciskus som stod för kostnaderna

TACOMA, WASH. — Carl E. Forsberg har avlidit i en ålder av 84 år. Han var född i Borlänge, Dalarna, och hade vistats i dessa trakter sedan år 1905. Han var medlem av Faith Temple, där han var diakon i flera år. Valhallaföreningen hade han tillhört sedan 1908 — han var nummer två i matrikeln och hedersmedlem. Forsberg pensionerades från den gamla St. Paul-möllan för ett antal år sedan efter att ha varit anställd där i flera årtionden.

Forsberg efterlämnar maka i andra giftet, Emelie, som vistas i Sverige, sonen Carl H., sonhustru, sex barnbarn och tio barnbarnsbarn härstädas, bröderna Harald i Sverige och Herman i Olympia samt systrarna fru Amy Johnson i Wisconsin och fru Adelia England i Olympia.

• Arvid B. Gustafson avled d. 15 maj i en ålder av 80 år. Han var bördig från Kalmar-trakten och kom till Tacoma 1915, närmast från Galesburg, Ill. Vår bekantskap härledder sig från den tiden. Han var veteran från första världskriget och tillhörde World War I Veterans, Valhalla-föreningen, härvarande loge av Vasa Orden samt hamnarbetarnas fackförening. Han efterlämnar brodern Oscar i Galesburg samt bröderna Ake och Thor och systern fru Thora Johnson i Sverige.

* * *

"I ska inte saia 'saja', I ska saia 'säga'. Så ska I saja", förmånde den gamla sydsvenska skolläraren sina elever. Någon större lärdom i bokstaveringskönsta fick man ju inte. Fick inte ens lära oss nystavningen. När Fritjuv Berg kom med den reformen, låg skolären bakom.

Dock har det märkts, att både svenskamerikanska och hemmasvenska tidningsmurvar har böriat att skriva dei, mei, sej etc. i stället för dig, mig, sig. Inte mig emot precis. Har även försökt att eftervara. Men jag tycker att meningarna blir ganska larviga med den stavningen.

Så jag tog en titt i Svenska Akademien Ordbok. Nionde upplagan, tryckt 1968. Det finns inte där, mej finns inte heller — sei anges vara en sorts fisk. Jag er-

inrar mig att på den tid jag var strutsvarvare graderades lutfisk-knipporna i storsej, mellansej och småsej, beroende på storlek.

Att den som ingen lärdom har inte alltid är som en skävara, då är inga unner. Men när de som ska vara lite för mer inte är klar i bokstaveringskönsta en gång, då är lett, säger Fröding.

Så förlåt en yngling, om han driver med er en smula. — Steve.

TNT - AUG-25-70

Case of Unwilling Soldier Going All Way to President

By DWIGHT JARRELL
News Tribune Staff Writer

O L Y M P I A — Gov. Dan Evans, expressing himself as "deeply moved," has sought the intercession of the White House in the case of a 20-year-old Kitsap County GI, wounded twice in Vietnam, who refuses to return to combat.

The soldier is Spec. 4 Robert Purinton, of Silverdale, near Bremerton, veteran of six months of combat duty and holder of two Purple hearts, the Army Commendation Medal, and a recommendation for the Bronze Star.

Evans, in a letter to John D. Ehrlichman, adviser to President Nixon, wrote that the youth's wartime experiences have "preyed upon his mind and convinced him that he could take no more of war, killing or Vietnam."

TRAUMA

"The dual trauma of having to kill a woman and two children used as shields by the enemy, and having a buddy bleed to death in his arms," the governor wrote Ehrlichman, "have become burdens he is not able to bear."

Purinton is presently a patient at Madigan General Hospital where, according to an Army spokesman, he is on a medical hold status pending results of a final review of his case by the U.S. Surgeon General's Office.

Purinton, according to the Madigan spokesman, returned to this country on 30 days' leave after reenlisting for three years. He afterward was listed as AWOL on three separate occasions, the spokesman said, the last time following a study of his case by three Madigan psychiatrists and the Surgeon General's Office in which he was found fit for duty and ordered to Ft. Lewis for shipment overseas.

AWOL CHARGE

Purinton afterward was charged with being AWOL. He returned to Madigan Aug. 14 accompanied by U.S. Rep. Floyd V. Hicks, whose aid was sought earlier by Evans in the case.

Hicks interceded with Rep. L. Mendel Rivers, chairman of the House Armed Services Committee, who in turn prevailed upon the Pentagon to review the matter, dismiss the AWOL charge and provide for Purinton's reexamination, again by Madigan.

"But," the governor in his letter sent Aug. 21 to Ehrlichman, stated, "this examination began

yesterday morning and the outlook is not hopeful. It would be difficult for Madigan to reverse its earlier findings, having locked itself in on the Surgeon General's review. This is particularly and unfortunately likely in that Dr. Stoller, who was in the Surgeon General's office and conducted the initial review of Bob's case, has been reassigned to Madigan and will head up Bob's reexamination. So the situation stands, and I fear that this young man may be shattered in the ponderous machinery of the military."

DENIAL

(Maj. Jerry J. Stoller is the recently assigned chief of psychiatry and neurology at Madigan. Tuesday, he denied of having anything to do with the initial review of Purinton's case, and had no knowledge of it except for one telephone call from Purinton's family physician, Dr. Glen Gordon, of Bremerton, while Stoller was still assigned to the Surgeon General's Office. At that time, he said, he assured Dr. Gordon that findings of private physicians in the case would be considered.)

Gov. Evans, concerning Dr. Gordon, in his letter to Ehrlichman, wrote:

"Once home he (Purinton) came to the attention of his family doctor, Dr. Gordon. Dr. Gordon, suspecting Purinton was developing serious psychological problems, referred him to a private psychiatrist whose diagnosis was that Bob was close to developing psychosis.

"A week after this examination by Dr. Barbara Bliss, of Bremerton," the governor's letter continued, "Dr. Gordon referred Bob to Madigan for examination, fully expecting that they too would diagnose the problem and act accordingly. Although Madigan denied this later to the Surgeon General's office, there is considerable reason to believe that Madigan's examination was cursory and inadequate. At any rate, Madigan reported him fit to return to U.S. training."

PROPOSAL

Although the spokesman at Madigan Tuesday pointed out Purinton had been examined by American Lakes Veterans Hospital staff psychiatrist Dr. M. R. Stuen last week, Evans urged Ehrlichman that such an examination should be made by a neutral, indifferent, competent authority.

"If such an examination indicated a serious mental condi-

tion as I believe highly probable," he wrote, "I would urge that Bob either be given a medical discharge or perhaps retained in a stateside medical facility where he can receive suitable help and care at the same time. Even reassignment to a noncombat zone might be a medically tolerable arrangement for him."

"I have been deeply moved by this young veteran's plight," Evans' letter continued, "and can not be insensitive to the very immediate and real possibility that his mind may be broken by his military service to his country, this in a time of great skepticism, particularly in the military, of the depth of individual aversion to killing and war. I hope you can find a way to keep Bob from being its victim."

Defecting GI Says He Was Abandoned

STOCKHOLM (AP) — A U.S. Marine, listed as missing in southeast Asia, says his company commander tried to kill him, his unit abandoned him in the jungles of South Vietnam and he spent the next nine months working for the Viet Cong.

John M. Sweeney, 21, of West Babylon, N.Y., arrived in Sweden Tuesday and asked for political asylum. He said the Marines left him suffering from malaria in February 1969 and that two Viet Cong scouts found him and took him to their unit.

When he became too weak to carry out orders, his company commander threatened to kill him and fired a shot at him with an M1 rifle from 10 feet away. The shot creased his helmet.

UNIDENTIFIED

"I am going to leave you here to die and list you as missing," the officer said.

The officer, whose name Sweeney did not give, ordered the other Marines not to give him any aid. The unit then moved out and left Sweeney in the jungle.

Two Viet Cong scouts finally found him and carried him to a base camp, where he was given medical treatment.

Asked if anyone could back up his story, Sweeney gave the name of a friend, Pfc. Craig Thomas. Thomas now a civilian in Chester, W.Va., said Sweeney's account was accurate.

Thomas said he was in a rear area on the day Sweeney allegedly was abandoned, but learned of the incident and later "told the whole story" to an investigating officer.

He said he had heard rumors that the commander of Sweeney's unit-M Company of the 9th Regiment's 3rd Battalion — had been reduced from captain to second lieutenant.

**Pränt om
Ditt
Och
Datt**

Av Stephen Forslund

nett, son till en amerikansk metodistpastor och pionjär, läste en bordsbönbok på oklanderlig svenska. Efter måltiden äskade fru Edith Lund-Davenport ordet — hon har varit den drivande kraften bakom träffen. Hon meddelade, att sedan den första sammankomsten 1953, då det fanns 121 åttingar till de tre familjerna, har gruppen nu ökats så att det finns 205 registrerade. Tilläggas bör, att hon även gav en välkomsthälsning på båda språken.

En tyst minut ägnades minnet av alla som gått bort sedan den sista träffen. Alla de äldre som då fanns kvar och som hade anlänt på 80-talet till början av det nya seklet har avlidit, liksom flera av de yngre.

Ruby Lund-Bennett presentrade och gav en särskild eloge till oss som fortfarande finns kvar och som anlände under de tre första årtiondena av seklet. De är: Edla Bennett, Seattle; J. A. och Signe Anderson, Portland; Pearl Carlson, Hoquiam; Helmer och Aline Johnson, Edith och Ivar Alm, Ida och Steve Forslund, Gunhild Lundquist och Anna Akeson, samtliga från Tacoma.

Undertecknad, som genom giftermål blev medlem av släkten för över 55 år sedan, hade i förväg fått i uppdrag att skriva släktens historia och föredrog densamma. Bob Bennett rullade tillbaka åren, då han visade film som tagits vid den förra släktträffen. Eftermiddagen tillbringades i livligt samspråk och upplivandet av många gamla minnen. Först när solen börjat dala skildes vi åt efter en synnerligen trevlig och intressant dag.

Lärda herrar har vanligtvis förmågan att pika fint. Men det märks att det finns undantag.

Att döma av brev som anlände vid det draget, var den där teologiska debatten i SP inte så lidelsefri och broderlig som man lätt påskina. Ett par sådana brev, som inte hamnat i papperskorgen, finns kvar.

Alla tycktes ej heller vara så imponerade av de visdomsord som syns i spalterna ibland. Att bara undra, om det inte vore lika bra att förlägga sådana spörsmål dit de hör hemma, kan väl inte rimligen räknas som censur.

Att titeln "gubbe" är något slags skällsord hade jag inte heller kläm på förut — även våra åsklingar använder den ibland som smekord, och det på båda sörskräken. Om någon blev förnämd, får jag väl be om ursäkt. Men då skribenten inte ansåg sig träffad, kan episoden endast anses som en utlösande orsak

t klappa
annan

TACOMA, WASH. — Mr och mrs Alvin Stenström firade 50-årsdagen av sitt bröllop med en mottagning i Bethel lutherska kyrka söndagen den 16 aug. Båda kontrahenterna är födda i Tacoma och har vistats här livet igenom. Bruden var dotter till framtidna herr och fru Anton Brown, Alvins föräldrar var Alfred Stenströms i Fife. Båda familjerna var på sin tid välkända svenska pionjärer i dessa trakter. Till familjen hör sonen dr William Stenström i Eugene, Ore., och dottern mrs Arthur Schacklett i Tacoma samt fem barnbarn. Egentliga datot för evangemanget skulle ha varit d. 19 aug. Den dagen sammanvigdes dotterdottern Annette Marie Schacklett med Alan Bruce Crest, son till makarna Axel B. Crest, i Första lutherska kyrkan.

* * *

Någon gång efter mitten på förra århundradet fanns i näheten av "Gäddegö" i Eringsboda församling i Blekinge tre familjer, Isakssons, Martinssons och Carlsons, som var eller blev på något sätt näresläktade. Familjerna spridde först till närliggna socknar i Blekinge och Småland, och vid det här draget är de väl spridda över hela det avlånga landet. I början av 1880-talet utvandrade den första av Isakssons-sönerna till USA och följdes av fem bröder. Här tog de namnet Bloom. Mot slutet av det årtiondet kom Olof Bloom till Tacoma. De andra kom efter, utom två som återvände till Sverige. Släktlingar till dem såväl som från de andra familjerna anlände.

Det märkvärdiga är, att ännu efter nästan 90 år och efter att ha blivit uppbländade med alla olika folkslag, så håller åttingarna reda på varandra. Söndagen den 23 aug. hölls en familjträff i Waller Road Grange Hall med över 100 deltagare. Åttingar kom inte bara från vår stat, utan även från Oregon, Iowa o. Wyoming.

Borden dignade under de medförla rätterna. Allan Davenport förrättade bordsbönen. Robt. Ben-

SUN., DEC. 13, 1970

Days and Customs

St. Lucy's Renown Calendar Error

By DR. HOWARD HARPER

Today is St. Lucy's Day, the feast of the famous Santa Lucia, about whom school children and Venetian gondoliers have been singing for centuries. Her universal renown, however, has more to do with an accident of the calendar than with the good lady herself.

Before 1582, most of the Western world went by the Julian calendar, and in that calendar St. Lucy's Day fell on the same day as the winter solstice. This solstice has always been an occasion of great celebration, and it is natural that it should be. It is one of the two big turning points of the year, and it seems of much more consequence though of course, it is not, than the one that comes in summer. With nature at a standstill and the world dark and cold, the winter solstice is the moment that brings to man the hope that earth will come to life again and will once more be warm and light, and most important of all, will once more produce crops.

Long before St. Lucy lived, long before Christianity came, our remote forefathers celebrated the promise that lies in the beginning of the sun's return northward. With bonfires, they symbolized the heat of the sun, encouraging it and perhaps even believing they were helping it. They filled their houses with evergreens when there were few green things outdoors and they lighted extra lamps when the nights were at their longest. In the dark of the year man has always held a festival of lights.

TRIBUTE TO LUCY

Early church fathers, ever eager to Christianize a pagan festival tried to turn the solstice into a tribute to St. Lucy. How successful they were is impossible to say. The same old customs continued, with Masses added. How much depth there was to the Christian part of it is questionable. It might be more nearly accurate to say that St. Lucy was slipped in than to say she took over.

Then, when the calendar was revised and St. Lucy's Day no longer coincided with the solstice, people went right on observing the day with the same customs they had always followed. Nothing happened except that the beginning of the winter holiday

mood was moved up a few days. The jovial state of mind continued through the whole month of December. Christmas was swept into it, too. In many places Christmas customs and St. Lucy's Day customs were indistinguishable. The confusion didn't seem to bother anyone. In some countries, the Scandinavian for example, St. Lucy's Day was called "Little Yule." All the calendar change really amounted to was that the solstice revelry, now considered part of Christmas festivity, began a few days earlier.

CAPITAL CRIME

St. Lucy deserves veneration for herself and it is a pity that she got lost in the solstice celebration. She was a Sicilian girl, in the late 3rd and early 4th centuries. Her father died when she was an infant, which left all family responsibilities to her mother, Eutychia. By the time Lucy came to marriageable age her mother was negotiating for her with a very eligible young man. Lucy, however, had become a Christian and had secretly taken a vow of perpetual virginity. To be a Christian in those days was a capital crime. Eutychia did not expose her daughter to the authorities but she did insist that the marriage take place.

When Eutychia was taken seriously ill, Lucy persuaded her to go with her to the tomb of St. Agatha, where, through Lucy's prayers, she was miraculously healed. In her joy and gratitude Eutychia gave in to Lucy's pleading and the marriage plans were called off.

The prospective bridegroom, enraged, reported to the magistrate that Lucy was a Christian, which, if true, automatically

carried the death sentence. Lucy was convicted, tortured and finally stabbed to death. The date given for her martyrdom is Dec. 13, 304.

It is said that the rejected fiance, watching as Lucy endured her torture, was himself converted to Christianity. There is no evidence that her mother ever became a Christian.

Copyright, 1970

Nov 4 - 70

TACOMA, WASH. — Kerstin Rundkvist, mezzo-sopran från Stockholm, gav en synnerligen njutbar och lyckad konsert inför en publik som fyllde den rymliga Central Baptist-kyrkan för ett par söndagar sedan. Hon bevisade att hon var en artist av stora mått. Med sin fylliga och välskoldade röst och enkla, flärdfria uppträdande blev hon publikens gunstling från första ackordet. Endast rummets helgd höll tillbaka ovationsartade applåder. Hennes engelska var mjuk och behaglig, och texttalet oklart.

Rundkvist är hennes flick- och artistnamn. Sedan några år är hon fru Johansson. Maken är med på färden och blev vederbörligen presenterad. Ett charmant ungt par. Fru Johansson är uppväxt i Sundsvall men numera bosatt i Stockholm, där hon fortsätter sin röstutbildning. Hon

har flera skivor ute i marknaden sedan.

Jag träffade pastor Bror Lundgren, och han meddelade, att patienten nu befinner sig i California. Men det är möjligt, att fru Johansson kommer att medverka vid förmiddagsgudstjänsten den 8 nov. Och om allt går efter beräkning skall hon uppträda i en baptistkyrka i Ballard på kvällen, innan de återvänder till Sverige, där en liten tös väntar på dem hemma hos mormor.

Tilläggas bör, att ackompanjemanget vid konserten sköttes mycket förtjänstfullt. Men eftersom det inte fanns några program, fick vi ej reda på damens namn.

* * *

Conrad Dahlberg, en välkänd landsman, har avlidit i en ålder av 79 år. Han var född i Västerbotten och hade vistats i våra trakter i 60 år. Tillhörde Första Lutherska församlingen, härvarende Vasa-loge samt Valhalla-föreningen. Han efterlämnar maka Ida, två döttrar, fem barnbarn och fem barnbarnsbarn. Begravningen var från Lynns kapell med bisättning på den nya griftegården. Pastor Harald Sigmar var officiant.

• Anton Lundgren, mångårig Tacoma-bo, har avlidit i Umeå, där han vistats det senaste året. Han var änke man och vid sitt frärfälle 81 år gammal. Sörjs närmast av en son i California och en i Hawaii, barnbarn samt två systrar i Sverige. Lundgren

1965

Pränt om
Ditt
Och
Datt

Av Stephen Forslund

TACOMA, WASH. — Eric Soldin avled den 2 juli i en ålder av 84 år. Närmaest sörjd av sönerna Everett och Delmar, sonhustrur och två barnbarn i Tacoma, två systrar i California och brodern Hans i Alaska. Han var född i Rättvik, Dalarna, och kom till Brooklyn, N. Y., kring sekelskiftet och till Tacoma 1909.

Till yrket var Soldin båtbyggare. Han tillhörde snickarnas fackförening, Frimurarorden och Vasa Orden. Begravning och bisättning ägde rum från Mt. View med pastor Seastrand som officiant.

• Bill och Ragnhild Forslund blev farfar och farmor igen för ett par veckor sedan, då Harry och Dorene Forslund i Seattle välsignades med en son, den tredje i ordningen. Harry är apotekare i Lafferty's Pharmacy i Ballard.

• Gunhild och Gunnar Lundquist blev mormor och morfar för första gången den 9 juli, när

en son anlände till Nancy och John Oblanas i Menlo Park, Cal. Före sitt giftermål för två år sedan var Nancy lärarinna i en Junior High School på Mercer Island.

• När telefonen ringde här-omkvällen var Ed Lindbeck på andra ändan av tråden och förklarade att han med barn och blomma var ute vid McChord Field och väntade på skjuts. Kommendörölfjätnant Lindbeck har tjänstgjort vid flottstationen i Kodiak det senaste året och måste återvända redan nästa dag men återkommer om ett par veckor. Fru Mary Ann och pojkena Stephen och Eric kommer att tillbringa de närmaste veckorna i dessa trakter. Besöken gäller främst fru Lindbecks mor, fru Linda Pearson i Seattle, och herr och fru Victor Lindbeck i Kelso jämte släkten i Tacoma och på andra platser.

• Lloyd och Margret Tekse, som vistats i Hedelberg, Tyskland, de senaste två åren, meddelar att de återkommer till Sverige mot slutet av året. Överste Tekse har då fullbordat sina år i armén och blir pensionerad. De kommer att se sig om efter en plats att slå sig ned. Något som kanske ej är lätt för dem, som har flackat världen runt de senaste 25 åren.

Överste Tekse är uppväxt i Nordstjärnastaden, men fru Margret, född Akeson, är uppväxt i Tacoma. Och det borde väga tungt vid avgörandet. Dottern Katherine kommer att inskrivas

vid Pacific Lutheran University instundande hösttermin.

• Vi mot tog också en jobbspost från gamla landet häromdagen, då ett telegram meddelade att vår broder Julius hastigt avlidit i en ålder av nära 71 år. Han vistades i Tacoma några år för ett halvsekel sedan och reste hem 1915. Han efterlämnar maka, tre barn och nio barnbarn, en syster och en broder i gamla landet, en syster och två bröder här.

Stort steg för svenska flyg

S P OCT 18 - 72

MALMÖ (SIS). — Månads- skiftet november-december blir historiskt för svenska flyg. Då läggs Bulltofta ned och Sturup tas i bruk. Kronprins Carl Gustaf inviger den nya flygplatsen.

Sturup, som kostar 100 milj. kr. att anlägga, är praktiskt taget redan klart, med banor, stationsbyggnad och tillbehör, allt dimensionerat för trafiken 1975. Då beräknas omsättning på Sturup till 5,000 passagerare och 70 flygningar per dag. Drygt 1,200 personer väntas få sysselsättning på det nya flygfältet. Vad som skall hänta med Bulltofta är ännu inte bestämt.

Bulltofta är Sveriges äldsta kommersiella flygplats och var Skandinaviens ledande flygplats fram till 1935, då Bromma öppnades. Redan 1920 bör-

S
I
o

Not All That Rosy

- TNT
Oct 18 - 72

At this point in history it probably would be possible to find many nations dissatisfied with their lot and willing to emigrate elsewhere, at least in theory. Polls taken in various countries, including the United States, have indicated exactly that.

One of the more interesting of these polls, however, is one taken recently in Sweden. That nation long has been the admired Utopia among welfare statist. Sweden is the model of what a relatively free country can do for and to its people when it goes all out for cradle to the grave welfarism.

That illusion has been shattered by the pollsters. One out of every eight Swedes is dissatisfied with his place in the welfare state. Sixteen per cent said they would personally be better off in another land, and 9 per cent said that was a possibility.

The poll found 100,000 Swedes with definite plans for emigrating, and the direction they wanted to go overwhelmingly was away from the welfare state. Fifty-one per cent chose Australia, Switzerland, Canada, the United States and West Germany.

OCT 25-72

TACOMA, WASH. — 90-årsminnet av sin tillkomst firade Första lutherska församlingen med en gudstjänst söndagen den 15 okt. och en bankett följande tisdagskväll. Hedersgäst vid firandet var 88-åriga fru Bessie Cammon, dotter till en av församlingens första kyrkvärdar, Bengt Johnson, som härstammade från Vegatorp i Halland och anlände till Anderson Island år 1881, via Lindsborg, Kansas, där han innehad ett hemman. Första kapellet byggdes vid 11th och Tacoma Ave. år 1883. Den första pastorn, G. A. Anderson, anlände 1884. Den andra helgedomen byggdes vid S. 8th och I St. år 1889. Detta snickarglada tempel förstördes vid en eldsvåda år 1924. Antagligen brann väl församlingens gamla protokoll och andra handlingar samtidigt. Vad vi läst i ortspressen om församlingens tidigare historia stämmer knappast med det som varit publicerat för åtskilliga årtionden sedan.

Församlingen räknar nu 525 medlemmar. Hälften svenskaättlingar. År 1924 var antalet 921, därav 707 kommunikanter. Den tredje helgedomen uppfördes efter branden och invigdes mot slutet av 20-talet, samtidigt som svenska övergavs vid de reguljära gudstjänsterna. I samband med jubileet är en svensk gudstjänst annonserad för söndagen den 19 nov., vilken lär bli den sista i detta tempel.

• Reinhold E. Gord lyft en ögonblicklig död, när han blev överkörd av en bil på Bremer-tonvägen, nära Gorst, den 15 okt. Ray var född i Tacoma och var vid frånfallet 62 år gammal. Han var äneman och sörjes närmast av två styvbarn, barnbarn, fyra bröder och en syster. Tillhörde Bethel lutherska församling, Vasalogen och Valhalla, där han tjänade som ordf. under innevarande år efter att ha innehad den befattningen en gång förut för åtskilliga år sedan.

Reinhold var virtuos på dragspel, och på sin tid hade syskonen Gord sin egen orkester. Tills han drog sig tillbaka var han delägare i och anställd vid Puget Sound Plywood. Under andra världskriget tjänstgjorde han i flygvapnet. Begravningen

var från Bethel-kyrkan. Pasto-rerna E. Arthur Larson och L. Murk officierade.

• Mrs Elvera Douglas avled nyligen i en ålder av 82 år. Hon var född i Tacoma, dotter till makarna W. P. Sundberg, pionjärer här i samhället. Sundberg anlände till Tacoma år 1883. Påföljande år öppnade han Svea Hotell med Hjalmar Nyman som kompanjon. Där stiftades Valhalla-föreningen år 1884.

Sundberg överlevde alla stiftelsemedlemmar. Vid föreningens 45-årsfest 1929 var han närvanande och fick mottaga medalj för sina insatser. Han av-

led någon tid därefter. Mrs Douglas efterlämnar två döttrar och en son, barnbarn, barnbarnsbarn, två systrar och en bror.

TACOMA, WASH. — Årliga lantbruksutställningen i Puyallup hade en obetydlig början i ett tält i början av seklet, och den var nog ingen större attraktion, när vi besökte den för första gången för precis 60 år sedan. Den har utvecklats till en av de mest betydande i sitt slag, och var i år större och omfängsrikare än nånsin förut. På grund av det ogynnsamma väderet var nog tillslutningen åtskilligt mindre än under föregående år. Utställningen är en av de få av det slaget som alltid klarat sig utan något statligt understöd.

OCT 11 - 72
• Gust Backström har avlidit i Morton, Wash., i en ålder av 81 år. Han hade varit bosatt där sedan 1934. Han var född i Bygdeå, Västerbotten, och anlände till dessa trakter i unga år.

Utom en tid då han innehade en affär i Tacoma, hade han för det mesta sysslat med skogsarbete. På sin tid hade han ryktet om sig att vara duktig "high-climber", och han var senare Camp superintendent för ett timmerbolag tills han pensionerades. Han tillhörde Vasa-logen, Valhalla och Scandinavian Fraternity i Tacoma. Begravningen ägde rum i Morton, och sist-nämnda föreningen utförde sin begravningsceremoni. Närmast sörjande är syskon i Sverige.

• Vid senaste mötet firade Valhalla-föreningen 88-årsminnet av sin tillkomst. Det var också precis på dagen 66 år se-

dan byggnaden invigdes, och 58 år i dagarna sedan sista re-versen av byggnadslånet brändes.

Damerna var närvanande och en gemensam supé avåts. Tillslutningen var god. Sven Fredrikson och Marty Carlson svärade för den musikaliska delen av programmet. Marty var också aftonens ceremonimästare.

Undertecknad som fält i uppdrag att skildra något av landsmännens och föreningens tida historie, påpekade att i år är det 125 år sedan den förste svensken anlände till dessa trakter. Han hette Peter Runquist, vår smed och hovslagare och soldat i U. S. armé. Han kom till Fort Steilacoom 1847. Efter värvningstiden var över, etablerade han sig som smed i

det närlägna samhället med samma namn.

Nicolaus Delin, som vanligen får den äran att ha varit den förste, anlände 1852. Andra skisser om pionjärer och deras tid framdrogs.

Sedan manna dragit sig tillbaka för att behandla föreringens angelägenheter, underhölls damerna med sällskaps spel.

Inga viktiga frågor fanns på dagordningen. Nästa evenemang blir middag för tjänstemännen den 21 okt. Och den sedvanliga frukosten i november.

diktade bedrifter En gång hade de varit nere vid älven och såg en stor gädda i vassen. Vi hade inga fiskedon, men jag fann på rå. Ja to av mä västen å stack ner an. Å när ja dro opp ha du sett på f-n där satt gädda i armhållet. I 35-års åldern var han med på ett 70-års kalas och skräderade om sina bedrifter då han var luffare och hade jobbat vid vartenda järnverk i Bergslagen. En av fåstdeltagarna räknade ihop åren och avbröt Kalle med "Om det här skulle vara sant Kalle så vore du precis 167 år vid det här laget, Kalle tapade hakan en sekund och utbrast "Ä då inte för jäkligt va tia går fort här ve järnbruka." Av folkhumorn fick han namnet Kispen och det fastnade. Ett ordstäv som blev så allmänt att när någon började rana och överdriva sades det: "nu kispar du nog." Somsagt: "Kispen hade en livlig fantasi, men han var harmlös". En av de många original som fanns vid bruket.

Signaturt G.O.P's bidrag i ett senare nummer av SAT var synnerligen intressant emedan det berörde den lilla fläcken på klotet, där jag en gång växte upp. Gick i skolan det nämndes om åren 1899-1900 för samma närsynta lärarinna, och var en gång väl förtrogen med de platser G.O.P. nämnde om. Som jag tillhör en betydligt äldre årgång och det är 63 år sedan jag lämnade hemorten. Är det väl tvivelaktigt att G.O.P. har någon kändedom om mig. Det vällade dock inte någon större huvudbry för mig att räkna ut att G.O.P. måste var en dotter till Mårtens Oscar, som jag minns mycket väl. Han var till och med min förman då jag först började vid kraftstationsbygget vid Bullerfors. Den gamla skolan var igenbombad men stod kvar när vi kom hem efter ett hälvtsekels bortvaro. Stod likadan då vi var där 5 år senare, men nu är den borta. Liksom alla gårdar närmast vägen vårt eget barndomshem därifländ. Kvarnsvedsvägen skall vidgas ut. Sådan är världens gång.

Steve Forslund.

SAT JAN 30 '74

DEC. 23 - 70

—News Tribune staff photo by Wayne Zimmerman

Setting 'Em Up for the House

Drink to New Carling Facility

Product sampling was above average amounts Friday at Tacoma's Carling-Heidelberg Brewing Co. as a new \$4 million packaging center was officially dedicated before more than 300 civic and business leaders.

The special dedication ceremony and luncheon, served in the new 55,000-square-foot facility, was hosted by Carling in cooperation with the Tacoma Industrial Bureau.

The packaging center is the second step in a multi-phase expansion program now underway at the Tacoma facility. The first phase — addition of a new fermentation cellar — was completed more than a year ago.

Tacoma is the location of Carling's only West Coast brewery, serving a vast market in the United States and overseas. The Carling-Tacoma plant brews and packages Heidelberg and Black Label beer.

The Heidelberg brand, long marketed in Washington, Oregon and Idaho, has recently been introduced in Montana, Wyoming, Northern California and Southeast Asia. Tacoma-brewed Black Label is marketed in 10 western states, including Alaska and Hawaii, as well as throughout the Far East and Southeast Asia.

The new facility has the capacity to fill 1,200 cans per minute. It has the versatility to accommodate two different styles of packaging cases at the same time, as well as handle either 12-ounce or 16-ounce cans.

The entire expansion program was under the general supervision of Walter L. Forslund, Carling's Tacoma plant engineer. Several Tacoma firms were involved in the project, including Macdonald Building Co., the general contractor. Two other firms, Bergh-Griggs Co. and McWik Electric Co., were the me-

chanical and electrical contractors respectively.

Although the packaging center is now finished and operational, expansion at Carling is not yet complete. Still to come is the installation of a new high-speed bottle line scheduled for service in the spring of 1971.

Read "Down The Road a Piece," the award-winning feature appearing each Sunday in *The Tahoman*.

Valhallas årliga frukost, som nu ligger ett par veckor tillbaka i tiden, blev en fullsträff. Tillslutningen var god, mat och dryck likaså, underhållningen förträfflig, och stämningen var hög. Vid senaste mötet valdes tjänstemän för föreningens 87:de verksamhetsår. De kommer att installeras vid januarimötet. En enskild hippa för medlemmar och inbjudna, är planerad för nyårsafton.

18-åriga Joan Richter, en blåögd blondin från Spokane, körades till Luciabrud vid Pacific Lutheran University, fredagen den 4:de dec.. Tärnor var Nancy Barker från Seattle och Nancy Holsinger från Anaheim, Calif. Det var ett starkt inslag av svenska sånger och danser på aftonens program. Detta var den 23:dje gången festligheten hölls.

Luciafesten på Elks Club drog åtminstone tusentalet deltagare. Fru Maja-Lisa Benson hade arrangerat ett fullständigt svenskt julbord i likhet med de föregående åren, och ingenting fattades från glögg till risgrynsgröten. I år fanns det t.o.m. gravlax på det välförsedda smörgåsbordet. Som uppasserkorna fick springa med de fylda lutfiskfatet, måtte de ha haft ett halvt ton av den varan.—Programmet gavs för fullsatt salong. Domaren Bertil Johnson hälsade alla hjärtligt välkomna. Det är hans och Maja-Lisas förtjänst att evenemanget kom till och blivit en tradition i denna 100% amerikanske organisation. De unga damerna från P.L.U. presenterades. Linda Zurfluh, ordf. i "The Spur," som har haft hand om programmet varje år, läste Lucialegenden. De unga damerna, 35 av dem, presenterade ett gediget program av svenska sånger och danser. Odd Wannebo, en bassångare, född i Norge och utbildad i Wien, bidrog med en grupp av både skandinaviska och amerikanska sånger. Bland dem "Hälsa dem därhemma." Han inbjöd publiken att stämma in i refrängen och det var många röster som höjdes. Jag tror att vi hedrade oss, för jag hörde komplimanger från fullblodsamerikanare att: "You Swedes certainly can sing."—Till sist Luciatablån. Lucia med tärnor klädda i vita dräkter, de andra i nationaldräkter, alla vackra som en dag. Någon knuffade till min och undrade, om jag någonsin sett så många vackra flickor på en gång. Nej, inte sén i fjol, men de är lika vackra varje år! Luciasången, först dämpad, starkare, och skaran marscherade in och till sist ett mäktigt crescendo, gjorde ett starkt intryck. Det var en oförgätlig afton, som vi sent skall glömma. Det kunde inte hjälpas, att jag kände mig en smula förargad ändå, när jag tänkte på en svenska tillställning för några månader sedan. Där hade det yrkats att det här meetinget vara en svensk sång på programmet. Vederbörande ryckte på axlarna och mente på "att nog skulle det vara någon-

center was
and Southeast Asia. Tacoma-
brewed Black Label is mar-
keted in 10 western states, in-
cluding Alaska and Hawaii, as
well as throughout the Far
East and Southeast Asia.

The entire expansion pro-
gram was under the general
supervision of Walter L. Fors-
lund, Carling's Tacoma plant
engineer. Several Tacoma
firms were involved in the
project, including Macdonald
Building Co., the general con-
tractor. Two other firms,
Bergh-Griggs Co. and McWik
Electric Co., were the me-

the same time, as well as
not yet complete. Still to come
is the installation of a new
high-speed bottle line sched-
uled for service in the spring
of 1971.

Read "Down The Road a
Piece," the award-winning
feature appearing each Sun-
day in The Tahoman.

ska sånger och danser. Odd
Wannebo, en bassångare, född i
Norge och utbildad i Wien, bid-
drog med en grupp av både skan-
dinaviska och amerikanska sånger.
Bland dem "Hälsa dem där-
hemma." Han inbjöd publiken
att stämma in i refrängen och
det var många röster som höjdes.
Jag tror att vi hedrade oss, för
jag hörde komplimanger från
fullblodsamerikanare att : "You
Swedes certainly can sing."—Till
sist Luciatablå. Lucia med tärn-
or klädda i vita dräkter, de andra
i nationaldräkter, alla vackra
som en dag. Någon knuffade till
min och undrade, om jag någon-
sin sett så många vackra flickor
på en gång. Nej, inte sén i fjol,
men de är lika vackra varje år!
Luciasången, först dämpad,
starkare, och skaran marscher-
ade in och till sist ett mäktigt
crescendo, gjorde ett starkt in-
tryck. Det var en oförgätlig
afton, som vi sent skall glömma.
Det kunde inte hjälpas, att jag
kände mig en smula förargad
ändå, när jag tänkte på en
svenska tillställning för några
månader sedan. Där hade det
rykts att ~~död~~ ^{att död} Armino-
tone vara en svensk sång på
programmet. Vederbörande
ryckte på axlarna och mente på
"att nog skulle det vara något
ing bättre än det." Det blev ett
par som behövt tjänster av både
frisör och frisörska, som sjöng,
medan de slog takten på en till-
bucklad tvättbalja. Smaken är
forsklig!

Fru Hilma Segerlund avled
hastigt den 10 dec. Hon var född
i Torsby, Värmland, kom till
Amerika i unga år och till Ta-
coma för 50 år sedan, närmast
från Moorhead, Minn. Hon har
alltid varit verksam i våra sve-
nska kretsar och hade nedlagt
mycket arbete i Ascension Luth.
Church i Ruston. Begravningen
hölls i Lynns kapell med pastor
Kelly officiant. Närmast sörj-
ande är en syster och syskon-
barn. Stoftet jordades på Taco-
ma nya griftegård.

Glöm inte den svenska julot-
tan i Bethelkyrkan på S. 54th
och I Street, Juldagsmorgon kl.
6.30!

JULY 22 - 70

TACOMA, WASH. — En del av dem som hälsat på i Sverige i sommar börjar komma tillbaka. Fru Alva Pearson anlände här om dagen i sällskap med fröken Mildred Larson, dotter till framtidne Andrew Larson, på sin tid framstående byggmästare här i stan. Fröken Larson är rektor i en flickskola i California och hade gästat hos släkten i Leksand.

Alva rapporterar ett trevligt besök. I Borlänge gästade hon hos fru Elsa Larsen, som hörde hemma på 1408 E. Pike St. i Seattle i många år och återvände till hemorten för fyra år sedan. I Leksand besökte hon Anna Johnson, f. d. Tacoma-bo, och till sist blev det några givande dagar på Strand Hotell i Stockholm.

Alva kom hit som 16-åring år 1910 och hon har inga närmare släktningar kvar, men ändå har jag förlorat räkningen på hur många gånger hon flitigt hem till Borlänge under de senare åren.

* * *

Det var ju bedrövligt, att en sådan stabil församling som Svenska Baptistskyrkan i Seattle skulle råka ut för en äventyrare och sedan få en så snöplig ändalykt. Den killen gjorde även ett strandhugg här i byn på några år — då var han ej ens baptist. I en stor församling inträffade en klyvning, och sedan klövs på nytt den färskock som bröt sig ut, ty de kunde inte komma överens om någon viss tolkning av skriften — precis som gubbarna som kommer i luven på varandra i Svenska Posten.

Några större landvinningar gjorde väl inte den mannen här, så han försvann om något år, och det sista som hördes om honom här, var en gång senare när han kom hit på besök. Då hade någon brutit sig in i hans bil och stulit fem par byxor, så han måste ha blivit byxlös den gången.

Det kan inte hjälpas, att sådana gynnare påminner mig om "Elaken", som brukade komma till våra trakter från Värmland varje vår på timmerflottning och han sörp, slogs och levde rullan. När hösten kom, drog han iväg hem till sitt land igen och gick omkring i skogsbygderna och predikade. "Kan du tolka ordet, då har du födan köpt", brukade han säga.

Med all aktning för dem som fått sitt kall och utövar predikoaämbetet, känner man dock bara vämjelse för dem som principiellt använder både religion och barmhärtighet endast som en födkrok.

Även om den gamla svenska församlingen i Seattle utplånades, lämnade den dock vissa varaktiga spår. För jag vet att vissa medlemmar gjorde sitt när Swedish Hospital kom till stånd. Hur mycket de donerade förblir väl en hemlighet. Men jag vet de som lätade ut sina besparningar för ändamålet, vilket torde ha varit ganska riskabelt vid det draget. Yrkesmän donerade en del tjänster. En maskinist brukade vaka över ångpanna och maskineri, och om sjukhuset hade fått en oerfaren eldare kunde det hänta att maskinisten fick stanna långt in på natten.

Men det går ju så, att en generation river ner vad en föregående byggt upp. Det var väl de nyfrälsta, som satte församlingen på det hala. Sådana kan bli farliga, både för församlingar och föreningar. I sin nyvunna entusiasm vill de möblera om och ändra på allting. Tradition och erfarenhet räknas ej, ty de är allvetande. Får de ej sin vilja

fram, klagas det på bristande samarbete.

Jag var på en ordensfest här förliden. En talare skulle skilda ordens historia, dess forntid, nutid och framtid. Men han hade inte lärt sig sin läxa vidare väl. Ty han placerade ordens tillkomst i en stat, dit den nådde först två år senare. Och enligt honom var spinnssidan portförbjuden i 10-12 år, fast faktum är att inom loppet av två år blev de vederbörligen uppmärksammade. Ändock hade talaren suttit i styrelsen och varit stor-kucku för det här området de senare åren. Allt som behövts hade varit att han tittat på första bladet i ordens konstitution och där funnit ut, när och var hans orden kom till.

Man läser ju historia för att kunna spå framtiden, säges det. Framtiden är väl oviss för de flesta etniska organisationer vilka stiftades under pionjärtiden. Men med lite mindre liknöjdhet bland de ledande om det förflutna, kanske den åsyftade orden kan hålla i sig längre än beräknat.

Reflektioner

av
Eric
Olson

AUG 26
'70

SEATTLE, WASH. — Inte för att jag på något sätt kände mig träffad av det nedlättande tillmålet, som en av våra medarbetare gav oss andra för ett par veckor sedan i SP, där han okynnesvis betecknade sina ärligt strävande kolleger som "gubbar, som ligger i luven på varandra". Åven som en gliring är en sådan tillvittelse oförtjänt och opåkallad, och som kommande från den annars alltid sansade och briständige Stephen Forslund är den oförstäelig.

När man som jag känner sig vara i sin krafts bästa dar, ser man helst att gubbtiteln framsljutes på obestämd tid, och det där att ligga i luven på någon, aktar jag mig personligen för, i betraktande av att jag fortfarande har för mycket här i behåll, både bokstavligen och bildlikt talat, för att ta några chanser.

När den 80-åriga Gustaf V tillråddes att sluta med den ansträngande tennisen och i stället ta upp golf, gennämde den livskraftige kungen: "Så gammal är jag väl ändå inte?" Jag tror att varenda skribent i SP, Forslund inkluderad, känner sig på samma ungdomliga sätt och betack-

ar sig för gubbtiteln.

Som det anstår självständigt tänkande män, råder det bland oss skribenter olika idéer och uppfattningar, och vi kan därför lätt komma i konflikt eller stå i oppositionsställning till någon annan skribents åsikter. Att kalala sådana situationer för osämliga är väl att gå för långt. En saklig diskussion eller tankeutbyte är inte detsamma som att ligga i luven på varandra. Ett sådant efter omständigheterna överdrivet uttryck är mera passande för en gammal förskrämd kärning. Förresten är redaktör Fabbe fullkomligt kapabel att själv bestämma, utan ytter påståtningar, när ett ämne börjar bli utslitet eller för personligt. Någon självutnämnd klockarefar kan jag inte se något behov av.

TACOMA, WASH. — Den årliga svenska högmässan i Första lutherska kyrkan förliden söndag blev en högtidsstund för dem som hade förmånen att närvara. Pastorerna Murk och Larson från Bethel-församlingen tjänstgjorde och altartjänsten förrättade de tillsammans. Det är en fröjd att få höra pastor Murk med sin väl skolade röst sjunga den liturgiska delen av mässan. Pastor Larson talade över dagens högmässotext. NOV. 18 - '70

Runebergkören bidrog med två grupper svenska sånger, som alltid mycket förtjänstfullt. Professor Svedberg måtte vara en lika kinkig ledare som OD:s dirigent för att få fram sådan harmoni, nyansering och rent och tydligt textuttal. Denna lilla blandade kör kan man verkligen ge vitsordet: De håller tillsammans bara för glädjen att få sjunga tillsammans.

Bedrävligt nog fick denna högtidsstund inte den tillslutning den förtjänade. Vi får kanske trösta oss med, att det var som som kyrkvaktaren i min hemförsamling Stora Tuna sade till turisten, som beklagade att det var så få personer i kyrkan: "Ja, men det var bra folk som var där." Med litet bättre ordnad och tidigare publicitet kunde nog menigheten ha fyrdubblats. En liten rad i finstil inklämd i en annan annons i dagtidningen kvällen förut var knappast nog att nå de vitt spridda landsmän. Hade vi ej fått reda på det genom "träskoposten" kvällen före, hade vi antagligen inte varit där heller.

• Orpheus Drängar kom och sjöng och segrade, enligt vår uppfattning. Det är tvivelaktigt att många av oss kommer att få höra något så fulländat igen på den här sidan om saligheten.

Enligt min åsikt förtjänade den längst bättre kritik än den som Tant Miller gav dem i Seattle P-I. Visserligen sades det, att kungen kunde vara stolt över körens prestationer. Men det kanske hör till professionen att bera myge. Inte heller var det precis nödvändigt att avsluta artikeln med ett illvilligt påstående att "med konserter som denna kan kören bliva ett medel att främja Sveriges internationella relationer". Det var en onödig känga.

Rector magnificus var med si-

na alumner på färden och gjorde en fransysk visit hos sin ämbetsbror vid Pacific Lutheran University i Parkland. Enligt vår dagstidning meddelade han att de svenska universiteterna är anförtade av samma problem som de amerikanska. Orsaken är att studenternas antal har ökats så kraftigt genom att det blivit lättare att vinna inträde vid de högre läroanstalterna, och universitetet har blivit mer och mer o-personliga. Alla skolor är under kontroll av den socialistiska svenska staten.

Narkomaner är de också bevärvade av, men inte i samma utsträckning som vid en del andra europeiska universitet. En fördel med svenska systemet pågick dock i tidningen: Att även de obemedlade kan erhålla en högre utbildning genom räntefria lån, som är garanterade av staten.

Rector magnificus, som motsvarar en amerikansk university president, är vald av fakulteten i stället för att vara utsedd av någon styrelse. Före sitt val till rektor hade han varit professor i sociologi. Så långt dagtidningen.

Det var ju både ros och ris. Jag har ej hört om några kavalier ute vid PLU. Inte heller har

jag hört att någon försökt att ta presidentens kontor i besittning eller försökt att lägga dynamit på trappan på Old Main. Inte heller har vi hört att någon försökt att spränga universitetsbyggnaden eller Carolina Rediviva i Uppsala heller. Så jag tycker att dessa lärda herrar pratade smörja som inte rörde dem. Men det gav tidningen tillfälle att med feta bokstäver rubricera artikeln "Colleges in Sweden Also Hit by Unrest." Ty det måste ovillkorligen vara något på tok med svenskarna, anser bladet.

• Den årliga frukosten på Valhalla avvärtes den 22-nov., och jag fick just meddelande, att det blir Luciafest med en fullständig svensk julmiddag och Luciaprogram på Elks Club den 8 dec. På denna evenemang är privata för medlemmar och deras gäster — och inte går det an att få någon annons för SP heller. Men det är definitivt att det blir en svensk julotta i Bethel lutherska kyrka på 54th och I St. kl. 6.30 på julmorgonen. Det kan ni få reda på närmare genom annons, här alla detaljer är klara.

Big Jump in Army Deserts During Past Year, Says General

WASHINGTON (AP) — The Army says it expects 50,000 soldiers will have deserted by the end of the current fiscal year, an increase of nearly 30 percent over the 1968 total.

In testimony released today, Lt. Gen. A. O. Conner, Army deputy chief of staff for personnel, told the House defense appropriations subcommittee, the jump in the number of soldiers going over the hill is the result of:

"Getting more kooks into the Army, for one thing. We are getting more young men who are coming in undisciplined, the product of a society that trains them to resist authority."

Connor said there were 39,234 desertions in fiscal 1968, 26,782 in fiscal 1967, and 14,244 in fiscal 1966.

The subcommittee also released testimony from Vice Adm. G. M. Davis, chief of Navy medicine, that 2,372 sailors were discharged for drug abuse in 1968—a three-fold climb over 1967.

"It is actually alarming," get satisfaction from their com-

Davis said during the closed hearings held last March. The problem is most severe in Vietnam, he said, "and that makes it worse because particularly in the Marine Corps, and with the use of marijuana, it distorts your judgment and you can see what it might do on a patrol to a man who perhaps is not well grounded."

Conner, who said the 50,000 figure was a projection based on the first quarter of the fiscal year ending June 30, also stated that over 500 soldiers deserted to foreign nations.

"In this group," he testified, "that are deserting to foreign countries it runs the gamut from the extreme pacifist to the no-good drug addict who is just trying to escape detention."

The General said although the increase in desertions is cause for concern, the figures are still far lower than during World War II and the Korean War.

Typical deserters, Connor said, are not philosophical or religious war objectors, but misfits "who because they cannot

mander on the ground or because the commander is not far enough along in his development to handle their problems, will take off and go AWOL."

Conner said the Army has established a program to help overcome the problems of dissatisfaction and undisciplined personnel.

"We have opened up a training facility at Ft. Riley, Kan., he said. "This is a rehabilitation type facility where we're having pretty good luck in taking a young man who has gone AWOL two or three times, put him under the right kind of leadership and right kind of trainers, and we have turned them into useful soldiers."

Conner also touched on the unrest on some college campuses concerning military training program.

He said the Army is moving to meet some student objections by dropping nonproductive drill sessions and adding additional "academic-type subjects to make it more palatable."

Ledaren i ett föregående nr av SP var intressant och på sin plats. Den Svensk-Amerikanska pressens framtid är nog så är möjligt så att Svenska när seklet var ungt har väl ej någon längre framtid framför oss heller. Därför synes det mig att det skulle vara i allas intresse att bidraga i den män s? är möjligt så att Svenska Posten kan fortsätta att utkomma — åtminstone i vår tid. Vad innehållet beträffar får väl red. låta det gå på känd ett tag, tills han kan finna ut vad läsekretsen helst vill se i spalterna. "Smaaken er forskjellig". Ortsnyheter och sverigenytt behöver nog balansera varandra. De tyngre nyheterna är det kanske bäst att vara försiktig med De sentida svenska författarna är vi inte vidare bekanta med. Moberg är kanske ett undantag. Troligt är att inte ens 10 % av läsarna är intresserade av sport och idrott. Vi har varit borta alltför länge. Religion o. politik är ömtåliga ämnen. Särtryck från hemsvenska tidningar kan vara nog så bra om de begagnas med urskiljning och inte går till överdrift. Sådana artiklar är i alla fall skrivna för en hemmasvensk publik, något som bör tagas i betaktande innan det klipps. Slutligen så kan ni väl skryta med red. litet ibland som vore gott och väl. Men han kan inte lägga det i kassalådan. Så lyd uppmaningen att "Prenumerera för en vän". Och om ni till äventyrs inte har en vän att prenumerera åt. Överlämna det bestyret åt red. Jag tror ej att han skall börja bråka. Det finns nog många ålderdomshem där tidningen skulle vara väl-

JUN 30 74
kommen, för att nu inte tala om tjogtals landsmän o. landsmaninnor på låg ålderdomspension som icke räcker till allt. Något får vi väl uppoffra för att behålla vårt blad. Steve

TNT DISTORTS NOV 69
To the Editor: Your editorial distorts somewhat

the roles of Sweden and Denmark in helping Americans escape their military servitude. Copenhagen, a short ferry boat trip from Sweden, is the main gateway to freedom. Danes harbor our kids there now just as they once did the Jews who fled Hitler, and allow them to cross without passport or questioning.

Of course, the Danish government does not give sanctuary as the Swedish government does. Economics rather than virtue makes the difference. World War II ruined Denmark. It permitted Sweden to grow rich selling materiel to both sides.

U.S.A. investors also grew rich and ended the war with \$18,000,000,000 of capital to export. (Read Marshall's speech at Harvard.)

Destitute Denmark took its share, with Marshall Plan strings attached. It had to put its troops in a multi-national army, the NATO under Pentagon command. This protected the "private" character of the Marshall Plan investment. No benefitting country could "nationalize" what American investors now "owned." The NATO troops would shoot down natives that native troops would not, as a "Communist aggression." So it was planned.

Having made its Faustian bargain, the Danish government is bound by the NATO treaty to deliver back to our Southeast Asian Hell the souls who try to escape.

PAUL J. BRAUNE
920 S. M

12 APR 11-73
Dödsfall
GEORGE H. LINDBERG

I förra veckan kom budet, att åter hade en av vår tidnings medarbetare, George H. Lindberg, samlats till sina fäder. Jordfästningen ägde rum i Bonney-Watsons kapell på torsdagen och stoftet vilar i Lakeview Cemetery, Seattle.

Lindberg var född i Norrbotten. Tyvärr saknar vi uppgifter om hans födelseår, när han emigrerade och när han kom till Seattle. Han hade dragit sig tillbaka från arbetet, då han sände in sitt första bidrag till SP. Han visste, att hans svenska var ganska knagglig på grund av lång vistelse i USA och brist på övning, men han hade något att berätta om. Hurde i fiskerinäringen i Alaska anställda hade haft det. Där hade Lindberg personliga erfarenheter att relatera och han hade spelat en betydande roll i att förhållanden blev bättre.

Hans språk i bidraget blev också mera nyanserat med tiden och han kastade kritiska blickar på andra företeelser än storbolagen i Alaska. Och fick på pälzen av andra medarbetare

För några år sedan gjorde Lindberg ett besök i Sverige, det första sedan han emigrerade. Och "gammelandet" imponeerde storligen på honom. På senaste tiden har han inte hört av sig så ofta. Vi anar, att sjukdom kommit i vägen.

Svenska Posten tackar George Lindberg för bidrag och intresse. Frid över hans minne.

H. F. E.

By MARQ DE VILLIERS
Toronto Telegram News Service

WASHINGTON — Henry J. Kuss is "director of international logistics negotiations," a title as euphemistic as that of his employer, the Department of Defense. He has a sales staff of

21 and manages to sell upwards of \$2 billion in U.S. arms every year.

Kuss and his men are allowed another half million or so for "promotion" of U.S. arms. And it works: Kuss can say proudly that "no other nation on earth can touch us in over-all technological know-how, quality,

price, delivery time, follow-up logistical support and credit terms."

According to the London Institute of Strategic Studies, big power arms supplies have averaged \$1 billion annually since 1951. When they last reported in 1966, the institute said that the big powers had disposed of 4,500 jet combat planes, 5,000 tanks, 224 warships, missiles and uncounted small arms.

Prod Applied

But this, to governments, is obviously not good enough. A Pentagon sales pamphlet issued in 1966 made the following observation: "Achievement of . . . objectives calls for a very substantial increase over past sales levels. Success in this endeavor will be dependent in large measure on effective sales promotion. The DOD has taken several steps to assist in the successful conclusion of military sales . . ."

Governmental arms sales, of course, are the matter of the highest policy. Simply stated, it is this: Sell guns to those you like for use against those you don't.

Pentagon officials give three main reasons for selling arms abroad. Arms sales help offset the balance-of-payments deficit; they help boost employment and profits at home; and it is healthier for those allies who can afford to do so to pay for their own defense.

As of last year, 70 countries were receiving grant aid, direct sales or credit sales assistance from the U.S. government.

Policy sales, however, don't always pay off — except to the merchants and the manufacturers. Argentina, for instance, agreed to buy 50 combat planes from Douglas in the U.S. Within a few months Chile also tried to buy U.S. planes — for defense

return to the United States, but they know they won't be able to. If these people go back, they face in many cases punishments that are harsher than would be incurred by some other refugees who are given asylum here. I don't understand the Swedish government's way of thinking on this issue."

Sweden now grants American defectors asylum "for humanitarian reasons," and leftist groups have been urging the government to grant them political asylum.

"Sweden does not normally regard American or any other military defectors as political refugees," a government spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits
Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "It would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

against Argentina. Thwarted, they turned to Britain, France and Sweden instead.

Red Bulwark

The U.S. sold arms to India and Pakistan as western bulwarks against the Communist Chinese. The first time the arms were used India and Pakistan turned them on each other.

Jordan and Israel have both been armed by the U.S. So have Greece and Turkey, which may yet find each other dodging Yankee bullets.

And the West Germans? West Germany is glutted with U.S. arms they don't need. But every year.

time a prominent German visits Washington he is urged to buy more. And then the U.S. is amazed and hurt when the Germans sell some of their surplus arms on the international market — to countries embargoed by the U.S.

Many countries have their equivalents to Washington's

Henry Kuss, although most of them are more secretive about arms sales. Britain, for instance, rather shamefacedly announced not too long ago that it had appointed a "head of defense sales," with a modest functionary's salary of \$25,000 a year.

This is Raymond Brown, a mustachioed whizkid called to patriotic duty from the esoteric world of electronic gadgetry. He has some 200 civil servants helping him, and has managed to push British export sales from an average of \$360 million a year to about \$480 million.

Israel Has Share

Israel does a modest but prosperous arms export business. The nationalized munitions industry, Israel Military Industries, has about 20 plants scattered throughout the country.

Its products go to some 50 countries. Precise destination

trialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novelties.

Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth (and at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

OCT - 5 - 1969

C-24

Deserters Find Businessmen In Sweden Wary

By ANN WILKENS

STOCKHOLM, Sweden (AP)

"Sometimes Swedish businessmen are more pro-American than Americans. They are afraid that their relations with American industry would be damaged if they employ an American deserter, but I think this fear is more or less one-sided."

This, said the Rev. Thomas Lee Hayes, is just one of the problems he faces in trying to help the 327 U.S. servicemen who have defected to Sweden.

"Sooner or later, we bump into almost every one of them," said Hayes, an Episcopal clergyman. He was sent to Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

return to the United States, but they know they won't be able to. If these people go back, they face in many cases punishments that are harsher than would be incurred by some other refugees who are given asylum here. I don't understand the Swedish government's way of thinking on this issue."

Sweden now grants American defectors asylum "for humanitarian reasons," and leftist groups have been urging the government to grant them political asylum.

"Sweden does not normally regard American or any other military defectors as political refugees," a government spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits
Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "It would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish

aviators providing an air force for Biafra). But this sort of intelligence is mostly superficial.

There writes to me from Sweden a college professor of political theory, Dr. Folke Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and higher studies. Dr. Leander has travelled and resided in America from time to time, and so has some standards for comparison.

"The Americans are tasting the fruits of the liberal-humanitarian dispensation, in such extreme forms that even Swedish affairs sometimes seem idyllic in comparison," he says.

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedaled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

in the Arms Race—But Then, So Are the Profits

price, delivery time, follow-up logistical support and credit terms."

According to the London Institute of Strategic Studies, big power arms supplies have averaged \$1 billion annually since 1951. When they last reported in 1966, the institute said that the big powers had disposed of 4,500 jet combat planes, 5,000 tanks, 224 warships, missiles and uncounted small arms.

Prod Applied

But this, to governments, is obviously not good enough. A Pentagon sales pamphlet issued in 1966 made the following observation: "Achievement of . . . objectives calls for a very substantial increase over past sales levels. Success in this endeavor will be dependent in large measure on effective sales promotion. The DOD has taken several steps to assist in the successful conclusion of military sales . . ."

Governmental arms sales, of course, are the matter of the highest policy. Simply stated, it is this: Sell guns to those you like for use against those you don't.

Pentagon officials give three main reasons for selling arms abroad. Arms sales help offset the balance-of-payments deficit; they help boost employment and profits at home; and it is healthier for those allies who can afford to do so to pay for their own defense.

As of last year, 70 countries were receiving grant aid, direct sales or credit sales assistance from the U.S. government.

Policy sales, however, don't always pay off — except to the merchants and the manufacturers. Argentina, for instance, agreed to buy 50 combat planes from Douglas in the U.S. Within a few months Chile also tried to buy U.S. planes — for defense

against Argentina. Thwarted, they turned to Britain, France and Sweden instead.

Red Bulwark

The U.S. sold arms to India and Pakistan as western bulwarks against the Communist Chinese. The first time the arms were used India and Pakistan turned them on each other.

Jordan and Israel have both been armed by the U.S. So have Greece and Turkey, which may yet find each other dodging Yankee bullets.

And the West Germans? West Germany is glutted with U.S. arms they don't need. But every

time a prominent German visits Washington he is urged to buy more. And then the U.S. is amazed and hurt when the Germans sell some of their surplus arms on the international market — to countries embargoed by the U.S.

Many countries have their equivalents to Washington's Henry Kuss, although most of them are more secretive about arms sales. Britain, for instance, rather shamefacedly announced not too long ago that it had appointed a "head of defense sales," with a modest functionary's salary of \$25,000 a year.

This is Raymond Brown, a mustachioed whizkid called to patriotic duty from the esoteric world of electronic gadgetry. He has some 200 civil servants helping him, and has managed to push British export sales from an average of \$360 million a year to about \$480 million.

Israel Has Share

Israel does a modest but prosperous arms export business. The nationalized munitions industry, Israel Military Industries, has about 20 plants scattered throughout the country.

Its products go to some 50 countries. Precise destinations

are classified, France is a major customer. Israel sells France items such as small arms, ammunition and jettison fuel tanks for jet fighters.

Top banana in the French arms business is Andre Blanchard, ministerial delegate for armaments for former chairman of the airplane manufacturer SNECMA. Blanchard, who works for the armaments section of the ministry of the armies, is responsible for issuing export permits for arms, and thus effectively controls their destinations.

France exports about 30 per cent of its non-nuclear arms

production — about \$390 million worth annually.

Russia supplies the Egyptians who supply the Yemeni Republicans. Sam Cummings, under U.S. license, supplies the Royalists. Britain has sold jets to Malaysia, kicking off a whole new arms spiral in Southeast Asia.

Henry Kuss in his elliptical style, sums it up: "With it (international trade) comes understanding; the lack of it eliminates communications and creates misunderstandings." The arms merchants, it may be said, are doing their best to help.

SWEDISH LOYALTY

"I could not conceive of Swedish intellectuals being systematically hostile to their own country: In fact, patriotism is so much taken for granted here that it hardly ever becomes conscious. If Sweden were involved in some equivalent of the Vietnam war, it would be unthinkable that the intellectuals should react as the American intellectual community has — a reaction that is one of the monstrosities of world history.

"Whatever the shortcomings of the Swedes, they never have accepted being ordered about. Sweden is a country (the only one in Europe, I think, where the yeomanry never were serfs, and the traditions of self-government go back to pre-Christian times. If our brand of socialism is more reasonable than most others, it is because it has had to adapt itself to this basic fact of Swedish life.

RESISTANCE

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedaled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to

trialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novelties.

Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth and (at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

MAIN
DOWNTOWN
OFFICE
711 ST. HELENS AVE.
BY PHONE—BR 2-2121

**900 to 999
(Real Estate)**

990—For Sale Real Estate
989—Suburban Property
985—Exchange Real Estate
980—Wanted Real Estate

990—For Sale Real Estate

Brand-New
Homes
\$17,500

990—For Sale Real Estate

**FANNING
STARKEY CO.**

**SWEEPING VIEW
PRICE REDUCED**

OVERLOOKING Narrows.
Choice modern 3-bd room
home, 2 baths, entry hall,
Willing to UPS

990—For Sale Real Estate

**UNIVERSITY PLACE
DESIGNED AND CON-
STRUCTED FOR PRESENT
OWNER.** The interior is
finished in rich, warm colors,
the 1,432 square feet of floor
space includes a formal dining
room, 2 baths, separate utility,
and a large kitchen featuring
Scheirich cabinets and built-in
G-E appliances. The covered
patio is a must for summer

OCT - 5 - 1969

C-24

Deserters Find Businessmen In Sweden Wary

By ANN WILKENS

STOCKHOLM, Sweden (AP) — "Sometimes Swedish businessmen are more pro-American than Americans. They are afraid that their relations with American industry would be damaged if they employ an American deserter, but I think this fear is more or less one-sided."

This, said the Rev. Thomas Lee Hayes, is just one of the problems he faces in trying to help the 327 U.S. servicemen who have defected to Sweden.

"Sooner or later, we bump into almost every one of them," said Hayes, an Episcopal clergyman. He was sent to Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

return to the United States, but they know they won't be able to. If these people go back, they face in many cases punishments that are harsher than would be incurred by some other refugees who are given asylum here. I don't understand the Swedish government's way of thinking on this issue."

Sweden now grants American defectors asylum "for humanitarian reasons," and leftist groups have been urging the government to grant them political asylum.

"Sweden does not normally regard American or any other military defectors as political refugees," a government spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits

Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "it would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish

CLASSIFIED

PHONE HOURS: DAILY 7 A.M. TO 8

ANTI-LEFT

"A similar case is Minister of Defense Anderson, who is working to revive the military spirit and organize voluntary youth associations to strengthen the defense of the country. On several occasions Anderson has treated the pacifists and New Leftists with withering scorn.

In Sweden, I may be permitted to add to Dr. Leander's remarks, we see a very interesting struggle between the deep-rooted old Swedish culture and the advocates of total modernity — the advocates of complete secularization, complete socialism, a total break with the moral and political heritage of the country. Since the beginning of this century, Sweden has experienced change at a dizzy rate, what with vast shifts of population to the cities, immense industrialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novelties.

Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth and (at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

Swedish Politics ^{TNT} OCT 12-69 Puzzling

**Small Nation Has
Changed Drastically
But Still Retains
Much of Old Culture**

By RUSSELL KIRK

WASHINGTON, D.C.—Despite the fact that Americans generally enjoy traveling in Sweden, modern Swedish society is little understood in this country. We Americans hear about the total modernization of Sweden; about sexual license among the younger generation; about Swedish pacifism and opposition to the Vietnam war (and, paradoxically, about Swedish aviators providing an air force for Biafra). But this sort of intelligence is mostly superficial.

There writes to me from Sweden a college professor of political theory, Dr. Folke Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and higher studies. Dr. Leander has travelled and resided in America from time to time, and so has some standards for comparison.

"The Americans are tasting the fruits of the liberal-humanitarian dispensation, in such extreme forms that even Swedish affairs sometimes seem idyllic in comparison," he says.

SWEDISH LOYALTY

"I could not conceive of Swedish intellectuals being systematically hostile to their own country: In fact, patriotism is so much taken for granted here that it hardly ever becomes conscious. If Sweden were involved in some equivalent of the Vietnam war, it would be unthinkable that the intellectuals should react as the American intellectual community has — a reaction that is one of the monstrosities of world history.

"Whatever the shortcomings of the Swedes, they never have accepted being ordered about. Sweden is a country (the only one in Europe, I think, where the yeomanry never were serfs, and the traditions of self-government go back to pre-Christian times. If our brand of socialism is more reasonable than most others, it is because it has had to adapt itself to this basic fact of Swedish life.

RESISTANCE

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedaled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

"I think the defectors resent being treated as 'A different breed of cat,' a class apart from other groups of refugees such as Czechs and Greeks," Hayes said. "This also is inconsistent, on a political level, with, for instance, the Swedish recognition of North Vietnam. And if they were only given political asylum it would be a lot easier to get such things as jobs. Now, the employer is wary since he knows the defector only has a temporary residence permit."

Hayes said he thought the American defectors were in Sweden to stay and that the Swedish government hasn't recognized this.

Want to Return

He continued: "Swedes seem to think the American government will take this burden away from them, once the Vietnam war is over. But this is not so. Many defectors would like to

spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits

Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "it would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish society."

"Work and residence permits come through for a year at a time now, which makes living a little more stable for the deserters," he added. "The job situation has improved somewhat, but there still are plenty of our people who need jobs, so we have to keep hustling. While reorganizing the Aliens Commission into the new Immigration and Naturalization Board, the government appointed a curator to handle the affairs of the deserters. The curator is doing a wonderful job but, of course, it is strictly on the level of administration, not of government policy."

Married Couples

Hayes said about one-fourth of the deserters' community consists of married couples, many with children. Several have married Swedish women, others have brought their families with them.

Hayes is a graduate of Oberlin College in Ohio and before undertaking theological studies in Cambridge, Mass., he studied clinical psychology in Iowa.

He said he views the situation among the defectors with some optimism.

"I have seen a lot of maturity, experience and growth developing during my time here," he continued. "Their own organization, the American Deserters' Committee, plays an absolutely essential role in this area. Without it, the guys wouldn't be where they are."

Hayes probably will stay in Stockholm through the coming winter.

"Maybe we will work ourselves out of a job pretty soon," he said, "but then again, that's really what we are here for."

political theory, Dr. FOIKE Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and higher studies. Dr. Leander has travelled and resided in America from time to time, and so has some standards for comparison.

"The Americans are tasting the fruits of the liberal-humanitarian dispensation, in such extreme forms that even Swedish affairs sometimes seem idyllic in comparison," he says.

will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

E. F. Garrison To Edit Labor Advocate

Edward F. Garrison, veteran Tacoma newspaper man, Monday will take over editorship of the Tacoma Labor Advocate, a Friday newspaper with circulation of some 20,000 in the field of organized labor.

Garrison will succeed Paul A. Sandgren, who will retire after 20 years as editor of The Advocate.

The new editor is a native of Port Angeles, grew up in Seattle and is a 1939 graduate of the University of Washington School of Journalism. After working on newspapers in Seattle, Mount Vernon and Boise, Idaho, he joined the staff of The News Tribune in 1947. He was an assistant city editor when he

left in 1961 to establish his own advertising and public relations firm.

While on the staff of The News Tribune, Garrison covered labor as well as marine news. In 1951, he received the award of the Propeller Club of the United States for best daily coverage of marine news in Pacific Coast states. In recent years, he has handled public relations for the Port of Tacoma. He is a former president of the Tacoma Unit of the American Newspaper Guild.

Garrison and his wife live at 3519 N. 29th St. and are the parents of four children.

Retirement will close a long career in the newspaper world

for Tacoma-born Paul Sandgren, son of the publisher of Tacoma's former Swedish paper, the Puget Sound Posten.

He began his printer's apprenticeship on the Posten, received his degree in jour-

EDWARD F. GARRISON

TACOMA, WN. — Leif Eriksson-kommitten och affärsmän Thompson blev vederbörligen nere i centrum stod igen i yllad vid gudstjänsten i Bethel som beskyddare för Skandinaviska kyrka förliden söndag viska Veckan, som hölls den 11 med anledning av att han den 18 okt. Gatorna pryddes med re 24 okt. fyllde sina modiga 90 år. spektive länders flaggor. Under åren har han nedlagt effekten utblev nog till stor de mycket arbete inom nämnda förgenom att det "blåste så svart samling. Efter gudstjänsten ser-varenda dag så flaggorna för de verades förfriskningar i kapell-mesta hängde i tråsor. väningen, då alla fick tillfälle

Veckan inleddes med program att gratulera hedersgästen. Trots och en svängom på Hotel Winåren är han ännu vid god ganska throp. Det evenemanget kan jag god vigör och är både nyter och inte yttra mig om. Vi visste infyndig. te om det i tid och var upptag Vasalogen, som han tillhörte na på annat håll. De som var dä sedan 1912, firade sin årsfest förklarade att det var en trevamma eftermiddag och ihäg- kom 90-åringen med en gratula- lig afton.

På måndagen var det lunch på som undertecknats av samt-hotellet och f. d. borgmästaren i deltagare.

Tollefson var ceremonimästare. Till familjen hör dottern Alice.

Resp. länders konsuler höll kor-ta tal, och fru A. V. Johnson

ordf. för Leif Erikson-kommit-ten, förklarade kommittens än-damål och vad den varit i stånd att uträffa. Maten var förräff-lig. (Men, o smörgåsbord, hur

många synder begås ej i ditt namn!) Det var flaggsalut, och några ungdomar från PLU dansade nationaldanser. Nämnda U. hade också sängt en jazzorkester, men då började folk knata iväg ut. "Ja vi elsker dette landet" fick ett fullständigt deltagande, nära nationalsångerna sjöngs, för den lärde vi oss även i skolan på vår sida om Kölén. Men när "Du gamla, du fria" och "Vårt land" sjöngs, lät det som om jag sjöng solo i vårt hörn med min skrov-liga basröst.

Veckan fortsatte med skytting av skandinaviska föremål, och damerna hade tillfälle att förtjäna en hacka för sina föreningar med att sälja bakverk i affärerna.

Logens programledare Beatrice Neslund ledde programmet. Ågra ungdomar svarade för den musikaliska delen, och undertecknad gav en resumé av de flydda åren. Dist. dep. Olof Carlson utdelade 50-årsemblem till Carl A. Anderson, mrs Carl Bo-lin, mrs Carl Erickson, mrs Wm. Rystedt och mrs Hilma Seger-

alism from Northwestern University and returned to the family newspaper until it was old in 1938.

Then he joined the old Tacoma Times as a linotype operator, moving into its editorial department in 1944 as reporter. He was city editor when the Times quit publication in 1947, then worked for a short time in the composing room of the News Tribune before becoming editor of The Advocate.

The Sandegrens live at 2122 Sunset Drive W. and have two children. He is fond of golf and fishing and expects to spend much time building a place on Hood Canal.

lund. Till mrs Einar Olund överlämnades ett 25-årsemble. Tre av oss som varit med sedan år 1912 blev vederbörligen presenterade: Leonard Svedberg, undertecknad och fru Alva Pearson.

Det var litet om och men från början, om det skulle bli en blandad loge eller ej. Till slut sattes dock ett datum och 24 damer förenade sig med logen den kvällen — bland dessa fru Pearson, som hette Alva Strandell på den tiden. Svea Band var aktivt på den tiden, och musikanterna tillhörde logen. De spelade vid intagningen. Kanske enda gången i hela Vasa Ordens historia, som kandidaterna fått marschera efter hornmusik vid intagningen.

Festkommitten med John Nelson som ordf. förtjänar ett ärligt tack för en trevlig eftermiddag.

▲ ▲ ▲

TACOMA, WN. — Likt som annat gott folk kom vi oss för att bevästa högmässan i Bethel lutherska kyrka på påskmorgonen. Vid ingången märkte vi, att de gamla dörrarna, som började se lite slitna ut, hade ersatts med ett par nya skinande sådana av något av de finare träslagen — en gåva till församlingen av pastor och fru E. A. Larson.

Pastor Larson var herde i församlingen i 36 år och är nu emeritus. Vid högmässan invigdes de nya nattvardskärlen, till minne av vår avlidne sväger Gunnar Lundquist. Vid samma tillfälle kungjordes flera donationer till minne av framtidna medlemmar och vänner till församlingen. Vi märkte en sådan till minne av Fred Granström. Fru Granström är mångårig medlem av församlingen.

• Fru Gunhild Lundquist blev mormor den 2 april, då Judy Ann anlände och välkomnades av föräldrarna mr och mrs John Oblanas (Nancy Lundquist) och brodern Johnny i Sunnyvale, California. Fru Lundquist har tillbringat ett par veckor därnere och väntas hem om några dagar.

• Fru Ida C. Anderson avled den 13 april i en ålder av 86 år. Hon var änka efter framtidne Axel C. Anderson och sörjs nu närmast av sonerna Walter B. i Seattle och Wallace L. i Tacoma, sex barnbarn och sex barnbarns barn samt en broder i Sverige.

• Fru Anderson var född i Halland och kom till USA vid sekelskiftet och till Tacoma 1918. Hon tillhörde härvarande vasaloge o. Vasa Friendship Club. Hennes framtidne make var en verksam medlem i Valhalla-föreningen — på sin tid ordf. i denna. Wallace följe i faderns fotspår och var ordförande för åtskilliga år sedan. Enda far och son som innehaft den värdigheten i föreningens snart 85-åriga historia.

• Den årliga "Daffodil Festival" ägde rum förliden weekend med parad genom Tacoma, Puyallup och Sumner på lördagen och en regatta på sundet på söndag. Det var 26 "floats", en del dekorerade med så många som 100,000 till 150,000 påskliljor. Hur många musikkårer och sköna fjällor och andra som marscherade har jag ingen räkning på.

Det är ett stärtigt färgspel, men vi föredrog att sitta hemma och se staten på TV. Man börjar bli för gammal att stå på ett gathörn i två, tre timmar, medan täget drar förbi. För en gångs skull gynnades paraden av vackert väder, medan den gick genom Tacoma, men vid tiden festtäget gick genom byarna ute i Puyallup-dalen, tog Jupiter Pluvius fram vattenkannan, så drottningen och alla prinsessor fick sig nog en riktig rotblöd-

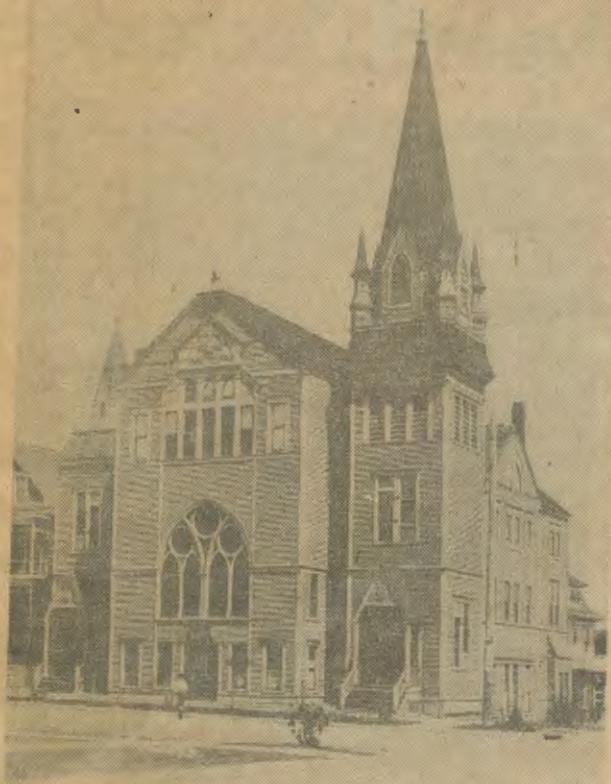
Den har ganger var det bland prinsessorna till och med en svart skönhet, som representerade Stadium High School. Som det står i skriften om drottningen av Sheba: "Hon är svart, men ganska täck."

• Det är nu ett 50-tal år sedan en George Lawler började odla påskliljor i större skala vid Fife utanför Tacoma. Inte så mycket för de vackra blommorna — det var lökarna han ämnde tjäna pengar på. Sedan dess har odlingarna växt till en betydande industri, i synnerhet sedan några holländare kom över och startade större odlingar av både påskliljor och tulpaner åt Orting-hället.

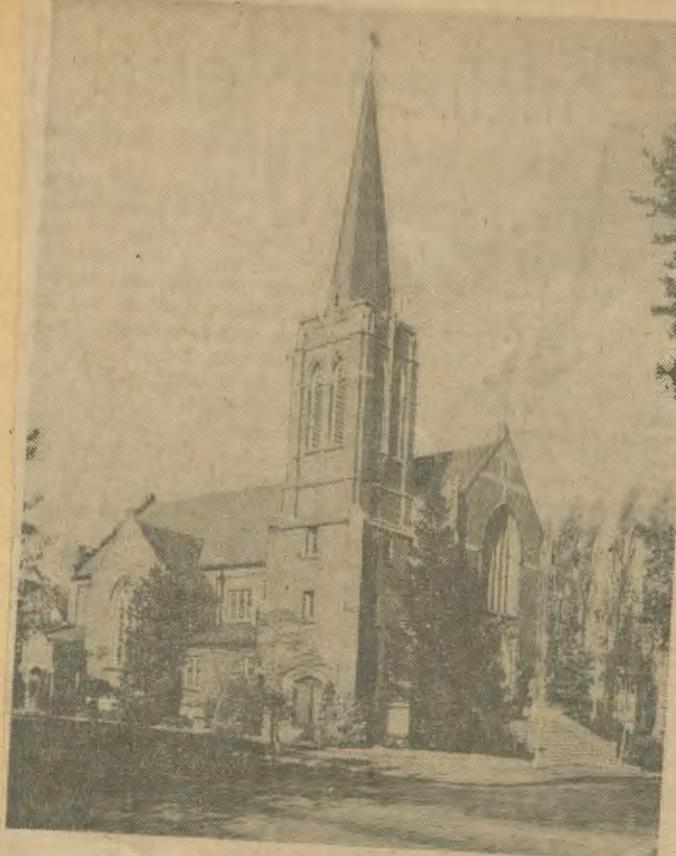
Man hyser dock farhågor för

att om några år kommer kanske denna industri att tillhöra det förgångna. Arealen som odlas blir mindre år från år på grund av befolkningsexplosjonen, som kräver mer och mer av den bördiga jorden för egnahem. Dessutom har skattemasarna höjt taxeringssvärden och med en del andra omkostnader är det föga lönsamt längre, påstår en del av odlarna.

Det går kanske som i Santa Clara-dalen i California, där jag såg stora odlingar av aprikoser, körsbär och annan frukt ligga för fäfot. När man undrade varför, fick man till svar att skatterna var för höga och arbetsomkostnaderna likaså, så ägarerna hade helt enkelt gett upp och sålt områdena till tomtjobbare ör spekulation.

**First Lutheran
In 1889**

**First Lutheran
Today**

First Lutheran Church Organized 90 Years Ago

By DAVID SEAGO

A church anniversary is always a time for a congregation to look backward to its beginning. Next week, however, First Lutheran Church will look back a particularly long way.

First Lutheran, the oldest Lutheran congregation in the state, will observe its 90th anniversary with a special service Sunday and a banquet Tuesday in the church hall.

Speaking at the 10:45 a.m. service Sunday will be Dr. A. J. Fjellman, president of the Pacific Northwest Synod of the Lutheran Church of America. At the banquet at 6:30 p.m. Tuesday the congregation will hear its yet-to-be installed new pastor, the Rev. Lowell Erickson of White Center.

SPECIAL GUEST

And a special guest Tuesday will be Mrs. Betsy Cammon, 88, daughter of Bengt

Johnson, one of the church's founders.

Tacoma was still a rough-hewn logging town in 1882, when a traveling minister named Peter Carlson met with 15 residents of the town's growing Swedish colony and organized the Swedish Evangelical Lutheran Church.

Three years later the congregation had its first church building, at South 12th Street and Tacoma Avenue built on land donated by the Tacoma Land Co., according to Reynold Engvall, church historian.

The first pastor, Rev. G. A. Anderson, was a circuit-riding minister who divided his time between Seattle and Tacoma and made additional visits to other communities as far as Port Townsend and Port Angeles.

Carlson had found only one Swedish family in Tacoma in 1879. But large numbers of Swedish immigrants came to

the city in the next decade, and church membership went from 15 in 1883 to 313 10 years later.

"Culture shock" was a big reason the first church was started," says Dr. Neale E. Nelson, former pastor and presently interim pastor at First Lutheran. "Building their own kind of church gave the Swedish newcomers a point of reference and helped them make the transition to this country."

NEW BUILDINGS

The Swedish people rallied to the church so much that the congregation built a new 500-seat church in 1889 at South 8th and I Streets. This building was destroyed by fire in 1924. It was replaced two years later by the present brick building at 6th Avenue and South I Street.

The church remained so strongly Swedish that it was not until 1908, 25 years after it started, that the congrega-

tion decided to hold services in English, and even then only once a month.

Today perhaps half the congregation is of Swedish descent, but services in Swedish are held only once a year. The service this year, scheduled Nov. 19, may be the church's last.

"The attendance at the service last year was the largest we ever had," says Mrs. Emma Anderson, the church secretary who has been a confirmed member all her 68 years. "But it's getting hard to find a pastor who can handle the language for the liturgy any more."

Although the church will be looking back at its long history next week, the church will also continue to "look ahead in the same pioneer spirit as the founding members," according to Dr. Nelson. "We want to always build on the old and look for new ways to serve."

Stephen Forslund Tacoma
Sedan Bethel Luterska församling stiftades år 1914 har aldrig en julmorgon gått förbi utan att det firats en svensk Julotta därstädes. Fast det är nästan ett halvsekel sedan engelskan ersatte svenska som församlingsspråk. Pastor Arthur Larson, den ohiofödde svensken var herde i 36 år och det är snart 10 år sedan han blev emeritus. Han är liten men naggande god och tjänstgör ännu som församlingens visitationspastor. Fast han har nått en ålder då de flesta av oss helst drar oss tillbaka. Han har varit landsmännens präst länge och jag har sagt till honom att han har en stor församling av oss som står utanför församlingen.

För de som bor utom staden och till äventyrs inte vet precis var kyrkan är belägen ges följande anvisning. Om du anländer via "freeway" från norr eller söder, ta avtagsrampen vid 56th Street, kör 8 till 10 kvarter till I (Eye) St. Sedan ett kvarter norrut till South 54th och till sist 7 kvarter västerut. Vi hoppas att landsmännens uppskattar församlingens bemödanden att uppehålla atminstone en svensk tradition och fyller kyrkan till sista plats Steve

Two Services To Note 90th Anniversary

Two 90th anniversary services have been scheduled for Sunday morning and Tuesday evening at First Lutheran Church, 524 S. I St.

During the 9:30 a.m. Sunday service, guest speaker Dr. S. L. Swenson of Lynden, will describe the first organizational meeting held by Lutheran churchmen in Tacoma for the purpose of establishing a congregation.

The Tuesday evening youth service will feature "The Joyous celebration," a Christian folk music group and Dennis Agajanian, solo guitarist. Lutheran youth groups from throughout the Tacoma area have been invited to the service.

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

June 1-75

Parkway once teemed with rail, ocean business

CARS STARTED ROLLING OVER the new Schuster Parkway along Tacoma's waterfront last Wednesday, and a glance at how a part of that area appeared 70 years ago is interesting for comparison.

In the accompanying photograph note the long line of wheat

warehouses, the large railroad yards known as the Northern Pacific Railway Half Moon, the street car line just under the bluff, the early 11th Street Bridge and the familiar sights of Mt. Rainier, the City Hall and the Northern Pacific headquarters building.

In the May 27, 1900, Tacoma Ledger two full pages were devoted to Tacoma's waterfront, including a sketch map of the area and photographs that showed the Northern Pacific electric coal bunkers, wheat ships loading at Elevator B, Puget Sound Flouring Mills Co. and Wheat Elevator B.

Among businesses on this portion of the waterfront 75 years ago, between 11th Street Bridge and the old Tacoma Boat House and Wharf, were Balfour, Guthrie & Co., Western Machine Shop, Cascade Cereal, Halibut Fishhouse, Commercial Dock, Puget Sound Freight Shed, Crescent Creamery, New Northern Pacific Ocean Warehouse, Tacoma Warehouse & Elevator Co.'s Warehouse, Tacoma Mill Co., Puget Sound Shingle Mill Co. and Puget Sound Flouring Mill Co.'s warehouse.

THERE ARE FEWER companies nowadays. Among them are the tall \$19 million Continental Grain Terminal (on the site of the demolished Shaffer Dock), Tacoma Boat Building and the Sperry Ocean Dock.

Sperry Mill, a division of General Mills, was torn down in 1973 to clear the way for the Bayside Drive project (as it was then called). The drive, named now for the late Gilbert Schuster who was director of Public Works, links downtown with Old Town. The other part of the parkway, from South 7th to South 12th streets, will not be completed until the end of the year.

Along the bluff overlooking the parkway run the new Bay Side Greenbelt Trail Park nature trails for hikers. The two two-and-one-half mile trail opened in mid-May.

Plantings of evergreens, flowers and deciduous trees along the parkway, plus the wide-open views of Commencement Bay, add to the scenic value of the drive. Now, with the area opened to both motorists and hikers, it will be seen and used by more and more people.

Early 1900s picture of what is now Schuster Parkway

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Tacoma General: 95 years serving this community

FIFTY YEARS AGO, the May 8, 1925 Tacoma Ledger reported, "Elaborate preparations for the entertainment of Tacomans on National Hospital Day next week are being made . . . An exhibit of Tacoma-made products with hundreds of samples to be given visitors will be featured at the Tacoma General Hospital . . . The displays will be shown in various departments of the hospital, and refreshments will be served in the nurses' home all afternoon.

"Mothers whose babies were born at Tacoma General are especially invited to visit . . . The hospital contains 160 beds and has a personnel of

175 doctors, nurses and assistants."

THE FIRST FANNIE C. PADDOCK Memorial Hospital, dedicated in April 1882, was located at Starr Street and North Tacoma Avenue in Old Town. A marker now stands on the lawn of the property to mark where the frame building once stood. The hospital was named for Fannie Paddock, wife of Bishop Paddock who became bishop of the Episcopal Diocese of Washington.

Before they traveled west to Washington Territory Mrs. Paddock began to raise funds for a hospital here, after hearing of the need. But she

didn't live to see her dream of a hospital come true. She died in 1881 just before the Paddocks reached Tacoma.

However, the plans for the hospital continued and it was opened a year after her death. Each year at Thanksgiving a wagon was sent around Tacoma to pick up gifts of food for the patients. In 1890 these included a dozen gallons of whisky, five gallons of port wine, a case of claret and other necessities.

The hospital was under the direction of the Episcopal Church until 1912 and has been guided by a board of trustees since.

In late 1887, a new Fannie C. Pad-

dock Memorial Hospital was built on South J Street between 3rd and 4th streets on property donated by the Tacoma Land Co. Funds for the building were raised by subscription in Tacoma and by eastern friends of Bishop Paddock.

Some of the early-day doctors included Dr. G. C. Wagner (Corydon Wagner's father), Dr. Charles M. McCutcheon (John T. McCutcheon's uncle), Dr. D. R. Yocom and Dr. A. H. Coleman.

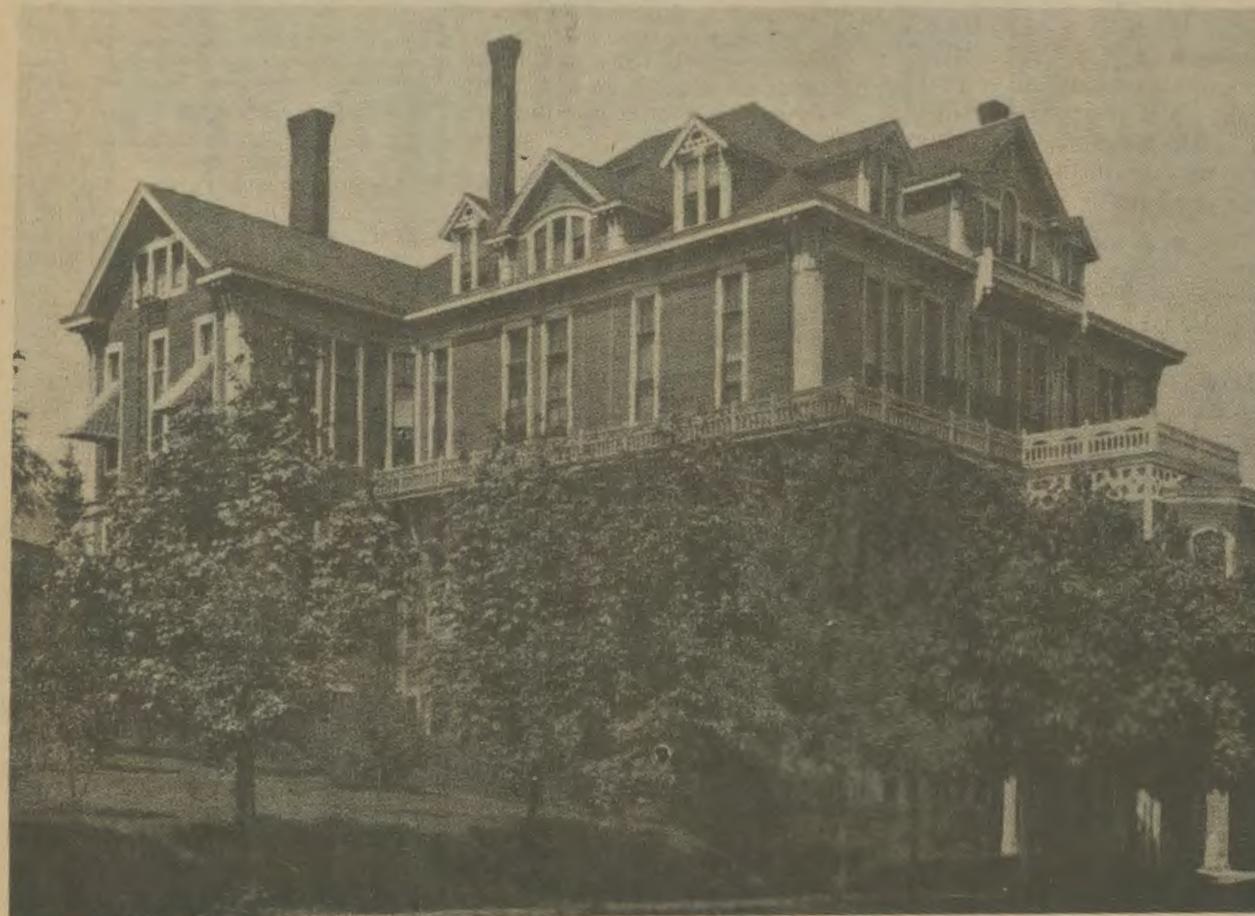
In 1901, Dr. McCutcheon became hospital superintendent, the first non-clergyman to hold the post. Under his direction, the first school of nursing in the state was established in Tacoma.

Then in 1912, through a re-organization, Fannie Paddock Memorial Hospital became Tacoma General Hospital. For 30 years the bishop of the Episcopal Diocese had been president of the hospital. But now a businessman, Samuel M. Jackson, manager of the Bank of California, was elected to that office which he held for 32 years, serving with devotion.

UNDER HIS PRESIDENCY, the present main hospital on the same location was begun in 1914 and completed in 1915. During the 1920s, the hospital earned approval of the American College of Surgeons and the American Physical Therapy Association. At the time, only two hospitals west of the Mississippi were so rated.

The east wing of the hospital was added in 1926, and extensive remodeling has gone on over the years. The hospital has grown in other ways: Present employees number about 950, and there are approximately 261 beds.

Today, work has been started on a new \$13.5-million six-story patient-care pavilion that will span J Street between North 3rd and 4th streets. The building is expected to be completed in two years so that the new building may be opened in 1977, to coincide with the hospital's 95th year of service to the community.

Fannie Paddock Memorial Hospital in the early 1900s

TNT Dec 16 '73

Digestible prices

The days when meat prices were as lean as the product struck a nostalgic note with Leland J. Athow of 910 S. I St. He recently found this 1930s picture of his uncle Richard Athow's Enumclaw meat market. Beef steak sold for 18 cents a pound; ground beef, 15 cents; pot roast, 17 cents; mutton chops, 15 cents, and stewing chickens, 23 cents. Athow says: "If we could just have those prices for one hour today, I'd stock up on meat so fast . . ."

Today
public
skies ar
tal whe
more's
outdoor
at 2 p.m.
events
from th

Pavin
niture
acceler
week as
hours
events. I
trative s
doubled
clean-up
minute.

Admi
Shaffne
ful eye
planned
ication-v
outdoors

Emplo
Wednesday
event, ai
cluded p
and pres
awards.
was a lur
medical

Physic
hospital
participa
on Frida
nings. A
and publi
hospital
for scho
the week

Today
service M
ton Gae
bronze pl
tenacious
founder
opened th
4, 1929,
nor Hospi
ton Buil
Avenue.

The hos
Medical A
first tena
Washingt

Moose on the loose

The SS Klondike

Cemetery at Carcross

The depot at Carcross

Sam McGee's cabin

Spirit houses near Whitehorse

Cheer, nostalgia pervade Union Depot

By MARCI WHITNEY
News Tribune Staff Writer

Like the little engine that could, Minnetonka was loved for its quaintness rather than its sleekness.

Love for the wood-burning locomotive built in 1870 came from a distance. Most people who gathered Saturday in Union Station to celebrate 100 years of railroading service in Tacoma chose to watch svelte ballet dancers, sing Christmas songs and keep dry.

Rain dripped down upon the 12-ton engine which hauled logs between Kamilcho and Montesano in building the Grays Harbor Railroad. Now used for displays, the locomotive was purchased by the Northern Pacific Railway, a predecessor of today's modern Burlington Northern.

The locomotive wasn't the only old timer at the two-day festival, which began Saturday noon and will end Sunday with a town hall meeting to preserve historic buildings.

There was Winfield Peterson who worked on the railroad for 52 years. Peterson, of 137 Harvard Ave., said he came to the festivities to meet his old fellows. "There aren't many left," he said sadly.

Charles Conley and his wife, Anna, were there. Charles, 86, of 4585 NE. 43rd St., said he landed in Union Station 54 years ago from Missouri. The 28-year-old was looking for a job in the shipyard but later turned to carpentry.

"Union Station looks the same except for the spots," he said, eyeing the ceiling in need of repair.

And, of course, the most celebrated old timer was the depot itself, which was designed by Reed and Stem, the architectural firm that also created New York Grand Central Station.

Union Station was dedicated during a two-day 1911 celebration with speeches by Gov. M. E. Hay and Mayor W. W. Seymour. Johnson's military band played classical and martial music to kick off Tacoma's grand age of railroading.

Acoustics under the huge dome of the building were very good, Frank Ross, night caller, said during the April 30 and May 1 celebrations.

But the acoustics must have deteriorated in time, because music Saturday afternoon was difficult to hear.

What the spectators couldn't hear in at least one group, they compensated by seeing.

Mary Thierry led senior citizens from the Model Cities Center, 2316 S. Yakima Ave., by thumping on the piano and belting out gospel songs.

The gospel singers were preceded by the Tacoma Civic Ballet, a company of 26 young dancers from Pierce County. Their dances, based upon Spanish folk tradition, gave a kaleidoscope effect of shifting geometrical designs.

The artist that captured the audience's fancy was 10-year-old Crystal Tanabe, who performed a cherry blossom dance with a fan. The daughter of Mr. and Mrs. Yosh Tanabe said she performs Japanese dancing just for fun.

Also entertaining for fun were the Lakewood Senior Citizens who square-danced. One 5-foot, 110-pound woman said she wasn't nervous dancing in front of 300 people.

"They are just folks," Mrs. Anne Leatherwood said.

When the "folks" were asked if Union Station should be saved, they all agreed the old timer has a place in a sleek, modern world.

Sunday activities

2:00	Centennial Celebration of railway service to Tacoma. Pipe and Drums of Tacoma Short ceremony declaring Union Station a historic landmark
2:40-3:00	Old Time Fiddlers
3:00-3:40	Totem Folk Dancers
3:40-4:00	Sweet Adelines
4:00-4:20	American Square Dancers
4:20-5:00	Blue Sky Boys
5:00-5:45	Multi-Media Show
6:30-7:00	Performing Dance Company of Tacoma, directed by Jo Emery
7:00	Town meeting, "What Happens Tomorrow"

Winfield Peterson stood

Looking backward

75 YEARS AGO MAY 21, 1899

Mrs. C. O. Bean was elected president of the Tacoma Public School Union. Other officers include Mesdames Allie S. Leckenby, C. M. Eastday, S. F. Snell and A. W. Thornley.

Adv: Good business suits for men made here in Tacoma: \$15 and up; first-class business suits: \$30 and up.

50 YEARS AGO MAY 21, 1924

Mr. and Mrs. Earl H. Robbins who have recently purchased the Ripley home expect to move the first of June. It is one of the most charming

older places in the Gravelly Lake district.

At the Rialto Theater: Harold Lloyd in "Girl Shy."

25 YEARS AGO MAY 21, 1949

First Covenant Church will celebrate the 60th anniversary of its founding with a program starting this Sunday and continuing until next Sunday. The group was organized in 1889 by a small group meeting at the home of Charles F. Erickson, 1209 South Yakima Avenue.

Adv: Waterfront, 100 feet saltwater, no bank, large cabin, 14-foot boat, three miles from Gig Harbor. Price: \$3,500.

ne

Nostalgia pervade Union Depot festival

What the spectators couldn't hear in at least one group, they compensated by seeing.

Mary Thierry led senior citizens from the Model Cities Center, 2316 S. Yakima Ave., by thumping on the piano and belting out gospel songs.

The gospel singers were preceded by the Tacoma Civic Ballet, a company of 26 young dancers from Pierce County. Their dances, based upon Spanish folk tradition, gave a kaleidoscope effect of shifting geometrical designs.

The artist that captured the audience's fancy was 10-year-old Crystal Tanabe, who performed a cherry blossom dance with a fan. The daughter of Mr. and Mrs. Yosh Tanabe said she performs Japanese dancing just for fun.

Also entertaining for fun were the Lakewood Senior Citizens who square-danced. One 5-foot, 110-pound woman said she wasn't nervous dancing in front of 300 people.

"They are just folks," Mrs. Anne Leatherwood said.

When the "folks" were asked if Union Station should be saved, they all agreed the old timer has a place in a sleek, modern world.

Sunday activities

2:00	Centennial Celebration of railway service to Tacoma. Pipe and Drums of Tacoma Short ceremony declaring Union Station a historic landmark
2:40-3:00	Old Time Fiddlers
3:00-3:40	Totem Folk Dancers
3:40-4:00	Sweet Adelines
4:00-4:20	American Square Dancers
4:20-5:00	Blue Sky Boys
5:00-5:45	Multi-Media Show
6:30-7:00	Performing Dance Company of Tacoma, directed by Jo Emery
7:00	Town meeting, "What Happens Tomorrow"

Staff photo by Bruce Larson

Winfield Peterson stood by Minnetonka

Looking backward

75 YEARS AGO MAY 21, 1899

Mrs. C. O. Bean was elected president of the Tacoma Public School Union. Other officers include Mesdames Allie S. Leckenby, C. M. Eastday, S. F. Snell and A. W. Thornley.

Adv: Good business suits for men made here in Tacoma: \$15 and up; first-class business suits: \$30 and up.

50 YEARS AGO MAY 21, 1924

Mr. and Mrs. Earl H. Robbins who have recently purchased the Ripley home expect to move the first of June. It is one of the most charming

older places in the Gravelly Lake district.

At the Rialto Theater: Harold Lloyd in "Girl Shy."

25 YEARS AGO MAY 21, 1949

First Covenant Church will celebrate the 60th anniversary of its founding with a program starting this Sunday and continuing until next Sunday. The group was organized in 1889 by a small group meeting at the home of Charles F. Erickson, 1209 South Yakima Avenue.

Adv: Waterfront, 100 feet saltwater, no bank, large cabin, 14-foot boat, three miles from Gig Harbor. Price: \$3,500.

DEC 7 - 73

Staff photo by Bruce Larson

Sweden's national Lucia Bride in Tacoma

Statuesque Maigret Andersson wore a traditional crown of lighted candles while visiting here Thursday in her role as Sweden's national Lucia Bride, the Queen of Light. The

blonde beauty, 19, is the modern symbol of her country's legendary martyred heroine of Viking days. She is visiting under sponsorship of Pacific Lutheran University. Story A-14.

Candle drips and 2 lovely Lucia b

By MARCIA SHANNON

Sweden's national Lucia bride — the modern personification of that country's legendary martyred heroine — includes Tacoma in her ceremonial rounds this weekend. She is blonde Maigret Andersson from Lindesberg, Sweden, who is visiting here under the sponsorship of Pacific Lutheran University.

Candlepower she may have, as she appears wearing a wreath of lighted candles — but horsepower she intends to have. When she returns to her home, she'll begin training to become a mounted policewoman.

Lucia bride Maigret has a fragile appearance. She is tall and, being blonde, her complexion is delicately colored. Riding is her favorite exercise, and she always has owned a horse.

The selection of Sweden's national Lucia bride is sponsored by a weekly family magazine, the "A Ret Runt (The World Around)." Miss Anderson's companion on this tour is Mrs. Anna Nyman, a reporter from the magazine. They were flown here by Scandinavian Air Lines.

Mrs. Nyman explained that the Lucia bride is chosen from many photographs. "Anyone is eligible," she said. "Maigret herself did not know she was a candidate until she learned that she had won. Her relatives sent in her picture."

The Lucia b
Viking days, a
her crown sym
of the original
Roman Christi
dedicate her
refused a sui
cused of bei
tended to be
cording to leg
harm her an
thrust a sword

The Christi
her a shinin
saintly halo o

Miss Ande
son, PLU's L
p.m. tonigh
gram in Ols
pared notes a

"The hard
candle wax i

In Sweden
held on the
Miss Anders
be lighted by
den before a

"But it w
Nyman," a
wreath light

Both Ma
getically ad
flames is s
smiled — a
lianced the

A-10

Sweden's Lucia Br makes pre-Christm

Sweden's national Lucia Bride, blue-eyed blonde Maigret Andersson of Lindesberg, Sweden, will arrive here Wednesday to make a five-day visit.

Miss Andersson, 19, will be the guest of the Spurs at Pacific Lutheran University. Her visit has been made possible by Scandinavian Air Lines.

Thursday she will be honored guest at the Tac Elks Lodge Christmas f

val; Friday and Saturday will be the honored gues the PLU Christmas conc — at 8:15 p.m. Friday on campus and at 8:15 p.m. S

urday in Seattle Opera Hous There will be visits Seattle Sunday in the Swedi Club and in Gethsemane L

DEC 7 - 73

Staff photo by Bruce Larson

Sweden's national Lucia Bride in Tacoma

Maigret Andersson wore a traditional Lucia crown made of white candles while visiting Tacoma in her role as Sweden's national Lucia Bride, the Queen of Light. The

blonde beauty, 19, is the modern symbol of her country's legendary martyred heroine of Viking days. She is visiting under sponsorship of Pacific Lutheran University. Story A-14.

Candle drips annoy 2 lovely Lucia brides

By MARCIA SHANNON

Sweden's national Lucia bride — the modern personification of that country's legendary martyred heroine — includes Tacoma in her ceremonial rounds this weekend. She is blonde Maigret Andersson from Lindesberg, Sweden, who is visiting here under the sponsorship of Pacific Lutheran University.

Candlepower she may have, as she appears wearing a wreath of lighted candles — but horsepower she intends to have. When she returns to her home, she'll begin training to become a mounted policewoman.

Lucia bride Maigret has a fragile appearance. She is tall and, being blonde, her complexion is delicately colored. Riding is her favorite exercise, and she always has owned a horse.

The selection of Sweden's national Lucia bride is sponsored by a weekly family magazine, the "A Ret Runt (The World Around)." Miss Anderson's companion on this tour is Mrs. Anna Nyman, a reporter from the magazine. They were flown here by Scandinavian Air Lines.

Mrs. Nyman explained that the Lucia bride is chosen from many photographs. "Anyone is eligible," she said. "Maigret herself did not know she was a candidate until she learned that she had won. Her relatives sent in her picture."

The Lucia bride tradition dates from Viking days, and the seven candles of her crown symbolize the seven virtues of the original Saint Lucia. She was a Roman Christian girl who had vowed to dedicate her life to God. When she refused a suitor's hand, she was accused of being a Christian and sentenced to be burned at the stake. According to legend, the flames did not harm her and her betrothed had to thrust a sword into her heart to kill her.

The Christianized Vikings imagined her a shining figure, crowned by a saintly halo of light.

Miss Andersson and Sharon Anderson, PLU's Lucia bride, will appear at 8 p.m. tonight at PLU's Christmas program in Olson auditorium. They compared notes about their honor.

"The hardest part is the dripping candle wax in the hair."

In Sweden's forthcoming observance, held on the longest night of the year, Miss Andersson's wreath of candles will be lighted by Princess Christina of Sweden before an audience of 10,000.

"But it will be outdoors," said Mrs. Nyman, "and then she will wear a wreath lighted by electricity."

Both Maigret and Sharon apologetically admitted wearing a wreath of flames is scary. But then they both smiled — and their smilepower out-brillianted the candlepower.

A-10

Sweden's Lucia Bride makes pre-Christmas visit

Tacoma, Wash., Tues., Dec. 4, 1973

Sweden's national Lucia Bride, blue-eyed blonde Maigret Andersson of Lindesberg, Sweden, will arrive here Wednesday to make a five-day visit.

Miss Andersson, 19, will be the guest of the Spurs at Pacific Lutheran University. Her visit has been made possible by Scandinavian Air Lines.

Thursday she will be the honored guest at the Tacoma Elks Lodge Christmas festival; Friday and Saturday she will be the honored guest at the PLU Christmas concerts — at 8:15 p.m. Friday on the campus and at 8:15 p.m. Saturday in Seattle Opera House.

There will be visits in Seattle Sunday in the Swedish Club and in Gethsemane Lu-

theran Church. She also will visit hospitals.

Miss Andersson wears the coveted wreath for the fourth time. She was a Lucia in grade school, junior high school and senior high school.

Both she and her father are employed with the Lindesberg Police Department. Her goal is to become a registered nurse.

Delivered 9,000 babies

Dr. Johnson, obstetrician, dies

Dr. David H. Johnson, 80, prominent Tacoma obstetrician who delivered more than 9,000 babies during his 49-year practice, died Monday.

One of the last babies Dr. Johnson delivered before entering semi-retirement two years ago was typical of his concern for each case. He tended the mother through a difficult pregnancy and rejoiced when she had the 5-pound, 12-ounce child.

"Am I proud of that baby," he said at a recognition dinner given in his honor.

Dr. Johnson delivered 619 babies in 1943, when most Pierce County doctors had joined the military during World War II.

Born in St. Paul, Minn. and starting his practice in Tacoma in 1923, Dr. Johnson never turned down a patient. He was paid with huckleberries, chickens or, if he was lucky, a quarter of a beef.

He was a graduate of the University of Washington and received his doctorate in medicine from the University of Minnesota. He was a member of the Washington State Obstetrical Society, the Washington State Medical Society,

Pierce County Medical Society, the Sigma Xi Honorary Scientific Society, the Alpha Omega Alpha Society, and a member of the American Academy of Political and Social Sciences.

Dr. David Johnson

Dr. Johnson also was a longtime member of First Covenant Church and Tacoma Rotary Club. He was a 35-year member of the Tacoma Rescue Mission and its president for 10 years. He also was a board member for many years of the Washington Children's Home Society.

"Dr. Johnson was a very fine and valued member of the profession," said Dr. W. Ben Blackett, Pierce County Medical Society president. "He probably delivered more babies than any other doctor in Pierce County. He was known and loved by everyone, and we deeply regret his passing," he said.

The Rev. Raymond Marvin, Tacoma Rescue Mission director, said Dr. Johnson "always was a friendly, jovial man who was interested in the welfare of others. He showed this in all his dealings."

Survivors include his wife, Ruth Ellen; two daughters, Mrs. Don (Lois) Noren of Redlands, Calif., and Mrs. Irwin (Meryl) Groce of Torrance, Calif.; seven grandchildren and a niece.

Buckley-King Mortuary is in charge.

Tacoma, Wn. Runebergskörens konsert i Valhalla hall för ett par veckor sedan blev en njutbar afton. Kören var i god form och följde prof. Svedbergs magnetiska fingrar med precision. Mellan sånggrupperna uppträdde Totem Folkdancers. Om deras uppträdande på något sätt ökade kvällens trevnad läter jag vara osagt. För jag har för mig att dans borde åtminstone vara en smula graciös. Efter konserten blev det allmän bal samt servering i sidorummet. En trevlig afton som jag förstår avslutades någon gång fram på småtimmarna ... Valhallas årliga frukost förra söndagen fick en god tillslutning. Blixt Lindstrom och Dick Carlson var kockar. Wally Anderson och undertecknad fick vara malajer. Som vanligt var borden väl dukade och riktigt med både vått och torrt. Ett kort och trevligt program presterades under ledning av föreningens ordf. Len Lovstrom Sedan fick de som var hågade tillfälle att dra en spader. Som ibland räcker till fram på småtimmarna.

George Burkman, välkänd åtminstone bland de äldre, fyllde 90 år häromdagen. Han härstammar från Sandbäcks församling i Blekinge och kom till mellanvästern vid sekelskiftet. Lärde till grovplåtslagare i S:t Paul och kom till dessa trakter år 1912. När han inte arbetade i sitt yrke har han varit "manager" för större hyreshus. Gift sig år 1917 med Adeline Bloom, som avled 1956. En son, Grant, är industriägare i Eugene, Ore. Omgift 1960 med Augusta Nelson som avled 1970. Trots åren är George ännu vital och har en sund syn på livet.

Det blir Lucia-fest på Elks Club i år också. Dessa tillställningar där började år 1965 när fru Maja Lisa Benson var kökschef därstädes. Fru Benson for hem till sitt land igen för snart två år sedan. Men nu har det blivit en tradition där som vanligen drar en publik av inemot tusentalet personer, fast tillställningen är privat för medlemmarna och deras gäster. Det blir ett fullständigt svenska julbord. Studentskor från Pacific Lutheran University utför Luciatablå. Och när jag var på klubben häromdagen såg jag en skylt till: "As an added attraction Stockholm's Lucia Bride will be present". DEC 5 73

Det blir svensk julotta igen i år på Julmorgonen kl. 6.30 i Bethel Lutheran Church med vanliga arrangemang. Närmare genom annons i ett kommande nummer. Vasadamernas middag och Basar fick en tämligen god tillslutning. Anrättingarna var goda och kommersen såg ut att gå friskt. Träffade många gamla vänner som jeg inte sett på åratäl förut.

Steve

De som kommer via "freeway" från norr eller söder till Julottan i Tacoma, tag avtagsrampen vid 56th Street och vik av åt öster en 8 — 10 kvarter till I (Eye) St. Sedan ett kvarter åt norr. Från Pecific Ave (Mountain Road) bara finn 54th St. och vik av åt väster 7 kvarter till I St. (För Julottan)

Tacoma, Wn. Luciafesten på Elks Club drog över tusental deltagare i år. I fjol var det snö, halt och bitande kallt, men ändå serverades det omkring 675 vid det dignande julbordet. I år tror jag att de kulinariska anrättingarna överträffade allt det som vi njutit av under föregående Luciaftnar, från Glöggen till risgrynsgröten. Vem som är kokmor och kan presta sådana anrätningar, vet jag inte bestämt. Men jag har hört att lär vara en svensk dam, som kanske hade samarbete med Maja-Lisa.

Som vanligt presenterades Luciatablå av studentskor från Pacific Lutheran University. Domare Bertil Johnson, var ceremonimästare. Ett gediget program av Julsånger o. svenska folklekars presterades. Ceremonimästaren meddelade att en del av fröknarna hade stigit upp så tidigt som kl. 5 för att lära sig de svenska orden. Det fanns även en liten söt Geisha bland dem. I fjol sågs även en av Ham's döttrar. Innan Luciatablå utfördes presenterades Sveriges Lucia, som hedrade festen med sin närvoro. Hon var verkligen bedårande i både hållning och uppförande. Hen-

PRÄNT OM fortsä från sid. 8
nes inträde "brought down the house" som det plägar sägas när applåderna blir kraftiga. Nästa dag publicerade vår dagstidning ett större porträtt i färg, av henne på första sidan. Efter programmet blev det tillfälle till ett kort ett kort samtal med fröken Margret Andersson och hennes kompanjon fröken Anna Nyman. Det befanns att fröken Andersson var lika intelligent och vänsäll som hon var vacker. Fröken Nyman var också en älskvärd dam med den belevhet som hör till hennes yrke som journalist. Aftonens Luciatablå med P.L.U:s Lucia, stjärngossar samt tärnor fick också ett vackert utförande. Lucians namn var Sharon Anderson.

I dagarna är det jämt 100 år sedan sträckan Kalama till Tacoma på Northern Pacific-banan nådde ändpunkten. Vi antar att åtskilliga svenska rallare var med på bygget, fast vi endast har uppgifter om ett par. Johan Bolander, var rälsläggargarbas och kanske slog i sista spiken själv. Han var född i Hvadhem, Gotland, 1848. Kom till Kansas City år 1869 samt kom nästan omedelbart därefter ut till kusten. Efter bandelen var färdigbyggd blev han lokomotiveldare och sedermera förare. Lämnade tjänsten i början av 90-talet och blev träd-

gårdsmästare och förestod Lincoln Park i många år. Det första täget ångade in den 16 dec. 1873. Det var bara några öppna godsvagnar och en finka. Nicholas Lawson en annan gotlänning var konduktör. Han har en intressant levnadshistoria, men som S.P:s utrymme är begränsat får jag fatta mig kort. Lawson var född nära Visby år 1849. Hans föräldrar var värbärgat folk, som av någon anledning kom på obeständ Hans far emigrerade till U.S.A. år 1860. Tog värvning i inbördeskriget. Blev dödligt sårad. Vid underrättelsen däröm dog hustrun inom kort. 15-årig gick Nick till sjöss. Landade i USA efter något år. Var med på landrusningen till Oklahoma på 60-talet. Var rällarbas vid bygget av U. P. som kom fram till Portland år 1869. Innehade ansvarsfulla befattningar vid N. P.-banan i ett par årtionden. Tills han återvände till byggnadsbranschen och var verksam som både 'superintendent' och entreprenör. Var "comissioner" för Tacomas elektricitets- och vattensystem under en valperiod. Byggde stadens första kraftstation och påbörjade vårt nuvarande vattensystem. Båda dessa hedersmän uppnådde en hög ålder, och jag såg dem ofta under de tidiga åren, fast de sällan rörde sig i svenska kretsar. Steve

DEC 19 73

HARRY F. FABBE

Svenska Postens "redaktör emeritus" har avlidit fredagen den 7 december efter en lång tids sjukdom. Han var född i Stockholm, Sverige 1899. Arbetade tidigare i Alaska bland annat för den amerikanska regeringen och Kennecott Copper. Han fann en aldrig tidigare katalogiserad maskros och sände den till Universitetet i Göteborg. Denna fick senare hans namn på latin (Fabbianum). Efter sin vistelse i Alaska kom han till Seattle och Svenska Posten år 1926 och var dess redaktör i hela 47 år.

Ar 1948 blev han Riddare av Vasaorden för sitt arbete i de svenska pressen och 1972 fick han Kommendörsgraden av samma orden. Under årens lopp fick han många vänner. Han spelade ett tag i Vikingarnas fotbollslag. Han var också hedersmedlem i Svenska Klubben. Under den korta tid jag har haft förmånen att lära känna honom har jag mer och mer kommit att uppskatta honom både som mänskliga och vän. Han lämnar ett stort och gapande tomrum efter sig i svenskkretsarna i USA.

Jordfästningen har redan ägt rum i stillhet med endast familjen närvarande.

Närmast sörjande är hans maka Elisabeth, tre döttrar: Kerstin Brady of Santa Barbara, Calif., Ingrid Bauer, Friday Harbor, Ellen Hawkins, Seattle, en son, Gustav Jon Fabbe, Seattle och tre bröder i Sverige.

En minnesstund kommer att hållas vid ett senare tillfälle.

För dem som önskar att hylla hans minne har från familjen följande önskan framförts: att komma ihåg Svenska Klubbens Stipendiefond. En kondoleansbok kommer att utläggas på

Svenska Konsulatet i Seattle samt vara tillgänglig mellan kl. 10-12 fm och 2-4 em. Senare kommer denna att flyttas till Svenska Klubben.

Med en personlig känsla av en stor förlust så önskar jag själv och alla dina många vänner "Vila i frid Harry".

Bengt Ekbäck

In Memoriam

Harry F. Fabbes död kom inte alldeles oväntat, men trots hans sjukdom, hade vi hoppats att han skulle få vara ibland oss längre än. Fastän sjuklig och fastän nio år hade förflyttit sedan han passerat pensionsåldern, stod han dock orublig på sin post, och det var inte förrän en efterträdare hade funnits, som han följe sin läkares order och drog sig tillbaka. Detta var i februari i år. Sedan dess hörde vi ofta från honom i S.P. Sista gången var den 14 nov. då han skrev en runa över en annan svenskhetens kämpe, Arthur Landfors.

För allt hans arbete att hålla svenskan vid liv i vårt adopterade land, är vi Harry F. Fabbe tacksamma. Och som en memorial åt honom, låt oss följa den av honom utstakade vägen.

Gunnar Nordström

Svenska Posten

utkommer inte

den 26 december

The News Tribune Tacoma, Wash., Wednesday, Jan. 23, 1974 A-3

Bertil Johnson to retire from bench March 1

By JERRY PUGNETTI
News Tribune Courts Writer

Superior Court Judge Bertil E. Johnson announced Wednesday he will retire March 1 after nearly 23 years on the bench.

The 72-year-old judge made the announcement in letters to State Supreme Court Chief Justice Frank Hale and Gov. Dan Evans.

Johnson was appointed as a judge in May 1951 by then-Gov. Arthur Langlie when the Pierce County Superior Court had five judges. That number now has doubled.

JOHNSON IS noted for his lengthy lectures during sentencing of criminals.

"I do that because I want every person to know that I have considered many things," he said Wednesday. "I've felt every person is a human being and not an inanimate object."

Johnson, son of a streetcar motorman, was admitted to law practice in 1925 after graduating from the University of Washington Law School.

He was given a desk in the reception room of the Tacoma office of Fred G. Remann, a prominent lawyer who became a Superior Court judge.

Fourteen months later, Johnson was appointed an assistant U.S. attorney in Tacoma. He prosecuted the cases of Lewis and Grays Harbor County authorities charged

with bootlegging during Prohibition days.

Johnson was appointed in 1927 as the Pierce County prosecuting attorney, replacing John Sorley, who quit because of illness. Johnson then was 26.

HE RETURNED to private law practice eight years later,

Judge Johnson

remaining there until his appointment to the bench.

Johnson served 15 years of his judgeship as a Juvenile Court judge for two days each week.

He has served on a long list of boards and committees over the years and said he intends to remain active in community affairs. He presently serves as chairman of the Allenmore Hospital board of directors.

Tacoma, Wn. Tack för boketten Br. Greenlund! Intressant att få veta att någon läser vad man totar till. Du är inte så bangen själv och borde låta höra av dig litet oftare! När allt kommer omkring kanske du och jag har en hel del gemensamt. Har för mig att du är västmanlänning. Om så, är vi väl Bergslagspojkar båda två. Det kan väl inte vara någon större skillnad på en västmanlänning och en rumpmas. I tolvårsåldern var man färdig med plugget. Sedan gällde det att få tag i ett jobb av något slag. Blev springpojke i en affär och var strutsvarvare till fylda 15. Då var man konfirmerad och kunde få börja i järnverket. Blev rätarpojke i finverket, 8 timmars skift och 8 timmars vila. Således 12 timmars arbetsdag. Vi hade tonlön. Normalt brukade det bli ungefär kronor 1.20 till 1.50 per skift, utom när det valsades bandjärn eller rakknivsstål. Då kunde det bli så litet som 83 öre. 17-årig kom jag med i ett rallarlag. Fast det var en kraftstationsbyggnad. Men det fanns typer i laget "Tjusar Pelle", "Kalmar Lasse" etc. Dessa sällan kunde bli ganska bångstyriga ibland, i synnerhet en som kallades "Gävle Palmen". Om man såg dem de första dagarna efter en avlösningstäg, var det bäst att inte känna igen dem! Förtjänsten var i alla fall god, vi arbetade på accord med schaktningen och för det mesta blev det 5–6 kronor om dagen. Men så en dag blev det färdigt och meningen var att jag skulle följa Skånska Cement till ett jobb uppe i Norrland. Men det blev att fara västerut istället. 18-årig steg jag av tåget i Seattle en disig vårmorgon vid en liten station som Union Pacific då hade nere vid hamnen, inkämd mellan godsvagnar och finkor. Det var också förpestad luft tyckte jag. Det luktade snusk helt enkelt. Så i mitt stil sinne undrade jag: "Kan detta verkligen vara Seattle?" Men det osade lika illa ibland i Tacoma, där jag blev bosatt en månad senare. Slutligen så blev jag upplyst om att det var kloakerna som luktade, då tidvattnet var ute. Reningsverk var ju ett okänt begrepp på den tiden. Vad som hände de näst följande åren var väl inte så olika det som hände tusentals svenska ynglingar som hamnade här i "staterna" vid den

tiden. Den där ekluten Fred, jag undrar just om vi inte fick gå igenom den både i Sverige och här i likhet med utsentals andra. Det var väl ingen dans på rosor för våra svenska flickor heller att komma hit och gå frun tillhanda för från \$15 till \$25 per månad och hålla på från aral till särta. Ändå beklagar sig en industrian i Tacoma i sina memoarer över att den temperamentsfulla "Lena" aldrig kunde mäta sig i skicklighet och tålamod med den kinesiska John hade, innan kineserna blev utfösta någon gång på 80-talet. Nämnde herre påstår också att ett motto som var synligt på väggarna i de "bättre hemmen" på den tiden lös sálunda: "God bless our home — and damn the hired girl". Några trotjänarinnor det blev de väl inte, för när de fick tag på den de ville ha så blev det giftermål. Men Lena och Gretchen inte längre stod att få blev många av de stora husen utrymda. Frun i huset kunde inte klara det själv och nu ser en del ut som riktiga spökhuse. 53 år och en vecka precis på dagen efter det första springpojksjobbet blev man friherre! Efter 42 år på den sista arbetsplatsen. Det är 16 år sedan i dagarna. Så nu lever man väl "på nåde". Men om det inte går av vanan kanske man blir här ett tag till. Steve

Tacoma, Wn. Fru Alma Paisé, har avlidit i en ålder av 90 år. Hon var född i Muskegon, Mich. och kom med sina föräldrar, makarna P. O Peterson till Tacoma i femårsåldern år 1888. Närmast sörjande är barnbarn och barnbarns barn jämte brodern Oscar Peterson. Mr. P. O. Peterson, var en mekanisk arbetare och dessutom en musiker av rang. Medan Svenska Luterska församlingen hade sitt första kapell på

11th och Tacoma Avenue var han organist och körledare. Sedan dirigerade han Valhalla Military Band som fanns här på 90-talet. Mot slutet av årtiondet fick några av musikterna för sig att de borde bilda en musikernas fackförening. Alla var inte hugade, men det behövdes 10 namn för att få en "Charter" så Alma som då var endast 13 år gammal togs med för att få antalet fullt. Så hon var den sista överlevande chartermedlemmen av Musicians Association i Tacoma. Undrar just om någon av de nuvarande spelmännen har reda på det. I sin krafts dagar var hon anställd i Peoples Store i Tacoma över 40 år.

Domare Bertil E. Johnson Superior Court, tillkännagav häromdagen att han lagt in sin avskedsansökan och kommer att avgå från sitt ämbete den första mars. Domare Johnson

är infödd tacomabo. Hans föräldrar herr och fru Edward Johnson härstamade från Melkerud i Dalarna. Hans fader en veteran spårvagnsförare kom hit så tidigt som år 1889. Domare Johnson började sin lagpraktik här 1925 efter examen från U of W. Några månader senare utnämndes han till U.S. District Attorney här. Då allmänne åklagaren i Pierce County år 1927 begärde avsked på grund av sjukdom valdes Johnson att fylla det ämbetet, vid endast 26 års ålder. Efter två terminer återgick han till privatpraktik. Jag erinrar mig att när Johnson var en nybakaad advokat var det en fest på Valhalla. De gamla krutgubbarna Visell, Ekberg, red. Sandegren, Otto Carlson, m fl stod i en ring och språkade. Jag hörde Sandegren yttra "Jag har hört att matormannen Johnsons son har bli

Steve fortsättning från sidan 8 vit advokat. Synd att han inte är i Sverige. Där kunde han bli häradshövding". I maj 1951 så blev han i alla fall något liknande då dåvarande Guvernör Langlie utnämnde honom att fylla en vakans i domarkären i Pierce County. Han har blivit omvald flera gånger sedan dess. Men nu vid 72 års ålder ämnar han vila på sina lagrar. Men inte precis ankra i någon gungstol, utan tänker att fortsätta att delta i de råd och nämnder han blivit invecklad i under åren. Sin svenska börd är han stolt över och sticker aldrig under stol med att han är svenskättling. Snart 50-årig medlem av Valhallaföreningen har han vid skilda tillfällen varit i ständ att uträdda en hel del för föreningens fromma. Vid åtskilliga svenska företag när det har behövts någon med en fjäder i hatten för projektets framgång har han alltid varit villig att göra sitt inflytande gällande. Och nu när hans tid som Pontus Pilatus är över så önskar vi honom ett långt och angenämt otium.

Valhalla, Staten Washingtons äldsta svenska förening började sitt 90:e verksamhetsår vid sista mötet, med att installera tjänstemännen. Ceremonien var nästan överflödig, för de var utan undantag återvalda och väl förtroagna med sina ämbeten. Ordföranden, som kallas Allfader i flydda tider, Len Lovstrom, ruvar på några planer att värdigt fira 90-årsjubileet åt slutet på året och bad medlemmarna att tänka på det och komma med förslag.

Steve

Tacoma, Wn I ett föregående opus ämnade jag säga att: 'Den svensk-amerikanska presens framtid är oviss och vi som kom hit när seklet var ungt har väl inte någon längre framtid för oss heller' Men Nisse den rackarn var framme och eliminerae en hel rad, så det blev ingen mening med det. Men nog om den saken, få se om det är något nytt på stan.

Broadway var C St. för ett halvsekel sedan och mer eller mindre en bakgata. Det fanns några större affärer på hörnen vid 11th och 13th St där kabellvagnarna gick upp och ner, men däremellan var det bara några mindre företag och små hotell, med tillhåll för det lätta gardet. Så C St. hade nog ett dåligt anseende, i synnerhet då den nedre delen av gatan Namnet ändrades till Broadway, nya byggnader kom till, andra restaurerades och gatan hade sin blomstringstid i några decennier. Till sist blev det förträngt med bilparkering och "shopping centers" växte upp i utkanterna av stan. Affärer upphörde och andra flyttade ut och gatan började att förfalla igen. Det blev klart för höga vederbörande att området behövde saneras. En oas mitt i stan planerades, endast för fotgängare, som just blivit fördjupad med springbrunnar, gräsmattor och planteringar med bänkar där folk kan vila sina trötta lemmar. En del av de äldre byggnaderna rasades och saneringen har fortgått så att hela kvarter har rivits. Nu har det till och med renats nog så att de som är litet bekanta med Tacomas tidiga historia kan göra sig en föreställning om hur det såg ut när Nick Dalin, kom till Commencement Bay den 1 april 1852. Då stod urskogen tät. Så först mycket skövling av den stora skogen gjorde väl inte Nick med sin lilla mälla som bara sågade 2 000 fot om dagen, om allt gick bra. Antagligen mötte de ungefärligen samma syn, de två gotlänningarna I. Johan Bolander, som var rässläggbarbas är den första etappen av N.P.-banan byggdes mellan Tacoma och Kalama. Och Nicholas Lawson som var konduktör på det första tåg som kom till Tacoma på den sträckan år 1873. Skogen stod också tät när Olof W. Nelson kom från Hjorthed i Småland och bosatte sig i skogen vid det nuvarande 15th och Fawcett Ave. år 1881. Vår landsman har varit med från början.

Häromdagen invigdes 'Broadway Mall'. Jag knatade i vägen för att se på ståten. Liksom de gamla bondbröllopene, var det festligt i dagarna tre. Ditkommen tyckte jag höra hemlandstoner "Johan på Snippen". Där var ett folkdanslag som fröjdade värre. Det kittlade visst i benen på en del av publiken, för mot slutet så blev det allmän dans. Bland åskådarna fann jag Helmer Johnson Len Svedberg och Gunnar Anderson. Gunnar hade just fått storfrämmande från Sverige. Herr och fru Karl Agnes och dottern Anita, som presenterades. De hör hemma i Sätra i Leksand i Dalarna. Fru Stina Agnes är systerdotter till Gun-

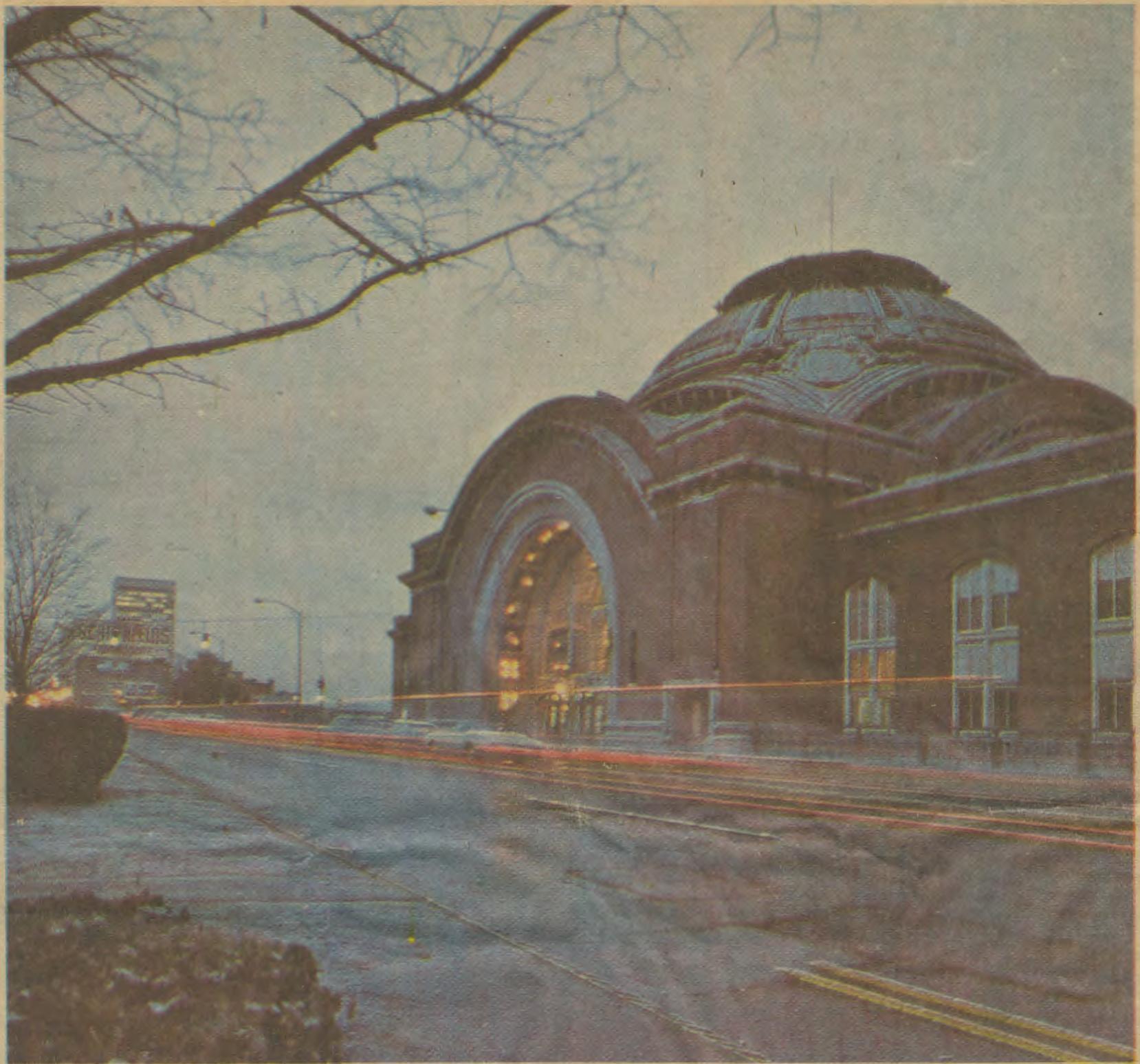
FEB 6-74

nar. Ett trevligt par och dito dotter, som jag hoppas att bli närmare bekant med under de sex veckor de ämnar tillbringa här.

Len Svedberg har bott i Tacoma i 70 år. Född i Vasa, Finland. Var snickare under sin verksamma tid. "The Swedes have built this town" säger han. Men beklagar att vi lämnat så få minnesmärken efter oss. Han har överlämnat en hel del material till Svenska arkivet i Seattle och nu gör han täta besök på Ferry Museum här. Well Len, Jag började för ett år sedan att göra något åt den saken med att skriva ner vad jag rönt om landsmannen, som skall gå till Ferry Museum när jag en gång lagt näsan i vädret. Hitills har det endast blivit 80 sidor från Nick Dahlén som kom 1852 till Ved Petersons som anlände 1891. Om jag lever länge nog kanske hinner jag till 1920-talet som nog var det mest intressanta skedet av landsmannens insatser här. Steve

JAN 23 74

THURSDAY, DECEMBER 13, 1973

Railroad festival at Union Station

A century of railroading in Tacoma is to be celebrated this weekend with two days of free festive activities for the public. Attractions will include the return of the Min-

netonka, restored steam locomotive that first rolled into town 100 years ago. See story, Page B-7.

Staff photo by Bruce Larson

sei

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Wright Park: haven of beauty from a generous man

FROM THE JUNE 27, 1900 Tacoma Ledger: "The contract for the construction of the pedestal on which to mount the Spanish gun to be placed in Wright park was let to E. A. Goodell by the board of public works. The pedestal is to be of granite, and work will begin today. It is expected to have it completed in time to have the gun mounted and in position for the Fourth of July exercises. The gun, in the freight sheds of the Northern Pacific, will not be taken to the park until the foundation is ready to receive it."

CHARLES B. WRIGHT was a wealthy Philadelphian who had a hand in choosing Tacoma as the western terminus of the Northern Pacific Railway. He gave his money and gui-

dance to many causes and buildings in Tacoma and the city has greatly benefited from his generosity.

On July 5, 1886, he presented the city with 27 acres which grew into Wright park. The gift had a number of provisions: The ground was never to be used for anything but a public park; within two years it was to be cleared of stumps and brush and graded; within three years it was to be seeded for lawns and 150 ornamental trees planted; within four years another 150 trees were to be planted.

When Wright Park was started it was just a few trees, underbrush and a narrow path which wound through it from South Yakima Avenue to Annie Wright Seminary, then located at Tacoma and Division avenues.

Charles Wright wouldn't recognize the park today. In addition to glorious trees, lawns, flowers, fountains and lakes, that oasis of greenery lying between Division and 6th Avenues, six blocks long and two blocks wide, contains a putting green, lawn bowling green, shuffleboard and horseshoe courts, children's playgrounds, a wading pool, statues, markers, benches and buildings.

E. R. ROBERTS, a Welsh professional gardener and later superintendent of parks, and George Browne, first president of the park board and civic leader, were responsible for the early collection of remarkable trees.

Roberts spent part of his apprenticeship at the famous Kew Gardens, on the Thames near London, and when Browne went to England on a

business trip, Roberts armed him with a letter to park officials there, hoping he could bring a few trees back with him.

The story is that George Browne returned with "a freight car of trees" from the Royal Botanical Gardens of Kew, many of which he paid for himself. Roberts planted each tree himself.

Another attractive addition to the park was the glass conservatory which W. W. Seymour, one of the town's most public spirited citizens, donated in 1907. He gave \$10,000 for its construction. Today it houses a collection of flowers and rare plants.

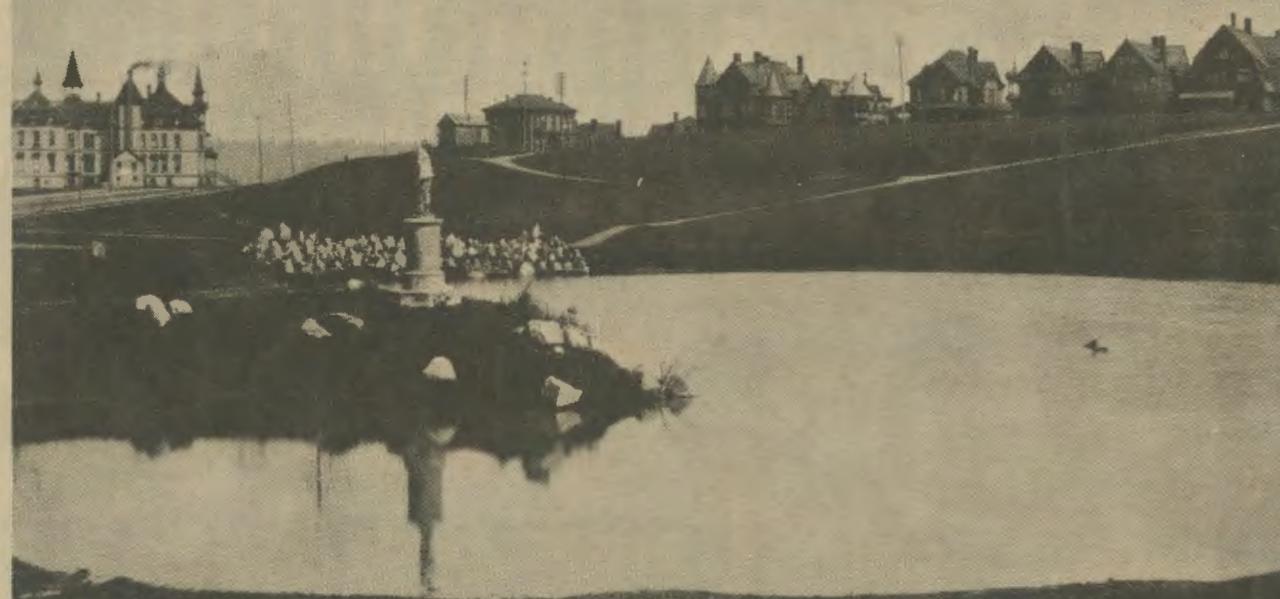
The Spanish gun was presented by Francis Cushman when he was a congressman, and the Spanish War Veterans gave funds for its base.

In 1903, when Theodore Roosevelt visited Tacoma and gave an address in the park, an oak tree in his honor was planted near where the conservatory now stands.

THROUGH THE YEARS the park has been the scene of outdoor summer concerts, Fourth of July celebrations, weddings, rock concerts, band concerts and speeches.

Various storms have shattered trees there, but the famous Columbus Day storm in 1962 took the greatest toll — 110 trees blown down. Luckily the park was overpopulated with trees and, though the trees were mourned, the park's beauty is still intact.

The accompanying photograph shows a statue of a girl on a pedestal on the island in the Wright Park lake. The statue is still there but barely visible behind its leafy green screen of trees. The old Annie Wright Seminary can be seen to the left in the picture when it was located at Tacoma and Division avenues.

Wright Park in 1891 showing lake and statue still there

sei

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

January 1950: When Tacoma was hit by real blizzard

by Dave Pet
Hugging an
stretch of beach
University Pl
Lakewood, the qu
Steilacoom has
out of the mair
Puget Sound life

But many of th
residents of this
have heard tales
parents and fri
boisterous, grc
that was the
Washington Terri
before Tacoma
dreamed of.

In 1849, threat
attacks in the s
Sound area forc
Bennett Hill to
Fort Steilacoom.
States Army mi
where the presel
State Hospital is
remained the he
for U.S. militar
in the Puget S
until 1868.

The name, "Stu
according to leg
from an Indian tr
named itself for a
flower that once g
prairies in the vic

The history of
began in 1851 afte
Lafayette Balch w
out of Olympia. In
filed a 315-acre
claim one mile fi
Steilacoom near
Point and built a
store by the water
it Balch Landing.

Balch the so
Trescott, Maine
chant, sailed arc
horn in 1850 in his
ship, the "Sacramen
start a lumber trade
west coast.

After forming a
company in San Fra
where he constantly

FROM THE PAGES OF THE
NEWS TRIBUNE, Jan. 13, 1950: "The
worst blizzard in years hit Tacoma
Friday the 13th with all the fury of a
Dakota storm. All schools in the city
were closed . . . Waves 20 feet high
were breaking over Ruston Way . . .
Boats in the Tacoma Yacht Club
basin snapped their moorings . . .

Weatherman Ross O. Miller predicted
there would be six inches or more of
snow on the ground by nightfall . . .

"Temperature was 17 degrees at 8
a.m. and prediction was for continued
cold and snow . . . Visibility was zero
. . . Winds reported up to 60 miles an
hour hit the Washington coast . . .
Powdery snow was carried almost ho-

rizontally by the strong winds . . .
Old-timers throughout the state de-
scribed it as the worst blizzard in
their memory."

The Jan. 13, 1950 blizzard that en-
gulfed Tacoma and the Pacific North-
west still remains a live memory for
those who experienced it.

Snow-filled winds up to 75 miles an

hour battered across 1,000 miles of
coastline, sending temperatures in
some places down to 3 degrees above
zero and blanketing the area in snow.
In Tacoma, winds whipped the city at
45 miles an hour, with gusts up to 60.
Trees and power lines fell. Ferries
couldn't make their runs.

The blizzard hit the Pacific North-
west early that Friday the 13th after
a mass of polar air spilling down from
Canada collided with a storm pouring
in from the gulf of Alaska and caused
a true blizzard.

It was an impressive snowstorm.
To this day, people remember well
what they were doing and how they
got home if they were working or
shopping downtown.

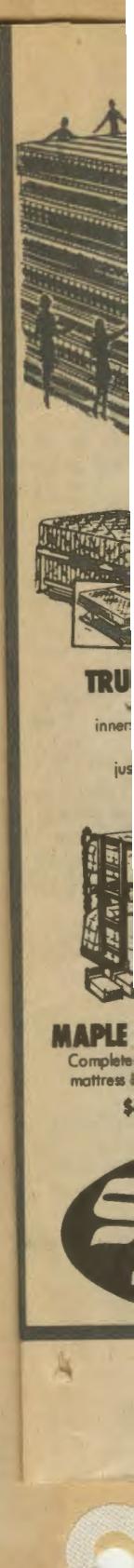
Five-foot snowdrifts piled up. Traf-
fic was tied up and most private auto-
mobiles were abandoned. Transit
buses stalled and slipped and shiver-
ing passengers got out to push to get
them started. Bus trips that normally
took 15 to 20 minutes lasted for three
hours, or more. Fifty-five boats were
destroyed at the Narrows Marina
near Day Island. At the Tacoma
Yacht Club the breakwater was
ripped out, and boat-owners battled to
save their craft. Blizzard damage and
loss was expected to reach \$1 million.

The recent snow of Dec. 26, 1974,
though no blizzard, also did an incred-
ible amount of damage. The wet,
heavy weight of the snow caused pow-
er lines and trees to fall. There were
numerous power outages. Some areas
remained without heat, light or water
for periods of up to four days as crews
worked continuously to repair dam-
age. The storm dumped nearly a foot
of heavy snow in some places. Boats
and floats at marinas sunk under the
weight of the snow.

The recent snowstorm cost Tacoma
City Light approximately \$300,000 in
repairs. And clearing the snow and
sanding streets cost the Public Works
Department \$14,000.

Lone man on crutches struggles against blizzard gusts

by Dave Pet
Augging an
stretch of beach
University Pl
Lakewood, the qu
Steilacoom has
out of the main
Puget Sound life

But many of th
residents of this
have heard tales
parents and fri
boisterous, grc
that was the
Washington Teri
before Tacoma
dreamed of.

In 1849, threat
attacks in the s
Sound area forc
Bennett Hill to
Fort Steilacoom.
States Army mi
where the presen
State Hospital is
remained the he
for U.S. militar
in the Puget S
until 1868.

The name, "St
according to leg
from an Indian tr
named itself for a
flower that once g
prairies in the vic

The history of
began in 1851 afte
Lafayette Balch w
out of Olympia. In
filed a 315-acre
claim one mile f
Steilacoom near
Point and built a
store by the water
it Balch Landing.

Balch the so
Trescott, Maine s
chant, sailed arc

horn in 1850 in his father's timber to settlers for the
ship, the "Sacramento", to first time.

In 1854, by an act of the
Territorial Congress,
Steilacoom, which was a
union of the claims of Balch
and Chapman, became the

• In 1858 news of the Frazer
River Gold Rush in British

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Tacoma — good place to live

UNDER THE HEADLINE, "A Good Place to Live; Facts About Tacoma," the March 23, 1899, Tacoma Daily Ledger carried a full-page article calling attention to the wonderful resources, climate and opportunities of this area. In part it said, "So deep and spacious are the waters of Puget Sound that sailing vessels can enter the strait and go to their destination at Tacoma without a tug. The largest ships in the world can sail from the ocean to Tacoma without any obstruction whatever. Tacoma ships millions of bushels of wheat to Europe annually with no rival in the state. Tacoma handles more tea from China and Japan than all other American ports. Tacoma manufactures and sells more lumber all over the world than any other port on the Pacific coast."

Those were the days when ships filled Tacoma's harbor, and there was a con-

stant coming and going of dozens of vessels each month. The waterfront seethed with activity as ships' cargoes were loaded or unloaded, and great sailing ships were tied to coal and mill wharves or swung at anchor in the harbor.

A NEWS ITEM IN THE MARCH 1924 Tacoma Ledger reported Herbert Hoover, Secretary of Commerce, would attend Tacoma's first Own-Your-Home Exposition in Glide Rink in April. Hoover was regarded as the father of the national home-building movement.

Hoover served as secretary of Commerce from 1921 to 1928. Before World War I, as chairman of the commission for relief for France and Belgium, he distributed five million tons of food and clothing to refugees. After we entered the war, at President Wilson's request, he became U.S. Food Administrator,

The News Tribune Tacoma, Wash., Sun., March 24, 1974 A-11

Wheat ships in City Waterway 75 years ago

and soon to "hooverize" became known as observing meatless and wheatless days. Hoover became president of the United States in 1928 when he was 54. During the '30s and '40s his wife, Lou Henry Hoover, visited Tacoma in her capacity as honorary vice president of the Girls Scouts of America.

INCREASED GASOLINE PRICES in Tacoma made the headlines 25 years ago in March 1949 when the new prices went up to 28 cents a gallon for regular and 30 cents a gallon for ethyl. S. Evan

Davies, president of the Washington Gasoline Dealers' Association, said the cost of collecting additional taxes required the increase in the cost of fuel. The total tax paid for each gallon of gasoline amounted to 8 cents. The state collected 6½ cents, and the federal government received 1½ cents.

As gas-hunting Tacomans know, prices for gasoline vary greatly today. Usually the range is from 50 to 70 cents per gallon, and today the state tax on a gallon of gas is 9 cents while the federal government receives 4 cents.

center-of-town store.

Balch died, still thinking he had created a first-rate city.

As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

Despite this setback the city continued as a thriving trade center. A Presbyterian church was completed there the same year and undoubtedly constructed in 1860. A Catholic church, which was helped keep the jail occupied. For the few who first built in 1857, was

1974 i m
där utställningen
20 000 kvadratmet
000 reserverats för u
ställningen. Allt som
er frimärken att vi
20

6th

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Fidelity Building in mid-20s

Dave Petering an
of beach
ity Pl
d, the qu
om has
the mai
ound life
any of th
s of this
ard tales
and fri
ous, gr
was the
gton Terri
Tacoma
d.

49, threat
in the s
area forc
t Hill to
eilacoom
Army mi
the presen
ospital is
ned the he
.S. militar
Puget S
868.

name, "St
lling to leg
an Indian tr
itself for a
that once g
es in the vic
history of
in 1851 afte
ette Balch w
Olympia. In
a 315-acre
one mile fi
lacom near
and built a
by the water
lch Landing.
lch the so
cott, Maine
sailed arc
in 1850 in his father's timber to settlers for the
the "Sacramento", to first time.

In 1854, by an act of the
Territorial Congress,
Steilacoom, which was a
union of the claims of Balch
and Chapman, became the

American Telegraph Line passed over the peninsula, 1855.
was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

In 1858 news of the Frazer River Gold Rush in British

Fidelity Building had to go when it couldn't pay its way

THE JUNE 30, 1949 NEWS TRIBUNE noted: "After 26 years of recording weather at the Fidelity Building, the weather bureau will move to the penthouse atop the Winthrop Hotel. The move is necessitated by the pending demolition of the Fidelity Building. Ross Miller, weatherman, and his assistant, Ford Dicks, moved their instruments and were pleased with their new quarters. No ladders to climb as in the Fidelity Building. And at the old place they had to depend on instruments to see if it was raining, what with the limited vision. The penthouse was at one time the men's lounge of the University Club, and the sign on Miller's door still reads Men's Lounge." As reporter Sam Angeloff noted, "Unless he changes it, he's going to find himself with a lot of absent-minded lads looking for a place to lounge."

The 13-story Fidelity Building, long a dominant landmark on the Tacoma skyline, was located at 11th and Broadway. The Fidelity Trust Co.'s structure, built about 1891, was originally a six-story structure which in 1912 rose to 12 full floors and a half-floor above with a few offices on it. The architect was John Wellborn Root, a pioneer in the "Chicago School" of modern architecture in the late 19th century.

In 1944 the building was sold by

the New York Life Insurance Co. to Earl Cohen, real estate developer of Los Angeles. The price was not disclosed but in 1941 when the New York Life Insurance Co. acquired the property, the price was reported as \$389,000. It was to remain an office building with shops on the Broadway floor. Many Tacomas remember the McMillan Bros. drug store and fountain lunch, Hanson's Jewelry, Anderson's Florist, Irving's Clothes Shop and others when they were tenants in the Fidelity Building.

In 1949, it became apparent the Fidelity Building's great sin was that it no longer paid its way. The lower floors of the building showed a good occupancy but the upper part had operated at a loss.

Brick by brick and girder by girder, the old Fidelity Building was razed in the fall of 1949. It put up a good fight for its life. The old building, built of sturdy bricks and strong steel, resisted the wreckers. As The News Tribune noted in an editorial at that time: "When the Fidelity was built, and later added to, workmen took real pride in their jobs, as this wrecking crew is finding out."

In its place, a three-story F. W. Woolworth store was built to house the city's two Woolworth stores, which were consolidated into one big center-of-town store.

-12 Tacoma, Wash., Sun., Mar.

Duane Larson

Peoples

TACOMA
LACEY

nelle
om äge
er 1974 i mäss
där utställningen dis
20 000 kvadratmeter.
000 reserverats för ung
ställningen. Allt som allt
frimärken att visas i

LOC
6th and June
383-5041

Balch died, still thinking he had created a first-rate city.

As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

Steilacoom: once a booming city

by Dave Peterson

Hugging an isolated stretch of beach between University Place and Lakewood, the quiet town of Steilacoom has long been out of the mainstream of Puget Sound life.

But many of the long time residents of this community have heard tales from their parents and friends of a boisterous, growing city that was the hub of Washington Territory trade before Tacoma was even dreamed of.

In 1849, threats of Indian attacks in the south Puget Sound area forced Captain Bennett Hill to establish Fort Steilacoom as a United States Army military post where the present Western State Hospital is located. It remained the headquarters for U.S. military activity in the Puget Sound area until 1868.

The name, "Steilacoom", according to legend came from an Indian tribe, which named itself for a little pink flower that once grew on the prairies in the vicinity.

The history of the town began in 1851 after Captain Lafayette Balch was forced out of Olympia. In a huff he filed a 315-acre donation claim one mile from Fort Steilacoom near Salter's Point and built a general store by the water, naming it Balch Landing.

Balch the son of a Trescott, Maine sea merchant, sailed around the horn in 1850 in his father's ship, the "Sacramento", to start a lumber trade on the west coast.

After forming a lumber company in San Francisco, where he constantly com-

plained of insect bites, he sailed into Puget Sound to begin logging operations.

A year later John Chapman, a pioneer from the Grays Harbor area, moved to the sound and staked a similar claim of 311-acres on the south border of Balch's land. Chapman named his land Steilacoom City.

After making a land donation for public enterprises Balch renamed his settlement Port Steilacoom.

Within half a year Port Steilacoom had attracted 70 settlers. Balch was conducting a thriving trade with San Francisco, clearly establishing the settlement as an important landing and trading post and beating out his old rival, Olympia.

The quickly established prominence of the town brought many "firsts". The first post office on Puget Sound was located there in 1852. The next year Steilacoom was the site of the first protestant church north of the Columbia River, a Methodist-Episcopal church erected by John F. DeVore. The same year it became the county seat of Pierce County after Washington Territory had officially separated from Oregon.

A boon to the embryonic town was provided in 1853 when a road connecting Fort Steilacoom and Fort Walla Walla was completed, opening up the Puyallup Valley and great stands of timber to settlers for the first time.

In 1854, by an act of the Territorial Congress, Steilacoom, which was a union of the claims of Balch and Chapman, became the

first incorporated town in the territory.

Balch had previously driven out A.A. Plummer and Charles C. Bachelder with glorified news that Port Townsend, springing up by the northwest entrance to Puget Sound, would surely have more to offer than his town. Obviously the bribery did not work on Chapman and the two soon settled their differences.

Steilacoom became site of the first territorial newspaper, the "Puget Sound Courier." In the first issue of the paper, published on May 11, 1855, editor E.T. Gunn listed the businesses. "Upon it are 70 dwelling houses, six stores, two blacksmith shops, one tailor one cabinet maker, and three hotels. Within a short distance of town are three sawmills, and a gristmill of first class in process of erection. We have a church, a daily school, a public press, and a billiard salon, two bowling alleys and a wharf...that affords berths for large vessels at all stages of the tide." He failed to note the number of saloons.

Indian wars again threatened the area in 1855 and 56 and, to provide an easy escape route, settlers on the prairies used the Byrd's Mill Road, constructed in 1852, to retreat to Fort Steilacoom.

In 1864 the Russian-American Telegraph Line was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

In 1858 news of the Frazer River Gold Rush in British

ORIGINALLY BUILT AT Fort Steilacoom in 1857, this Catholic Church was moved to its present site in the town of Steilacoom in 1864. Services are still being held today in the old white-washed structure of a historic era.

Columbia made an overnight boom town out of an already fast growing community. The first brick jail in the territory was constructed that year to handle the boisterous town's increase of night drunks and other disturbances. It was the territorial prison until the penitentiary on nearby McNeil Island was built. The first brewery in Washington Territory was completed there the same year and undoubtedly helped keep the jail occupied. For the few who

seeked culture and admired cleanliness, a soap factory and library were also built in 1858.

In 1860 Steilacoom filed for the site of the territorial capital but lost, collecting only 253 votes while Vancouver received 639 and Olympia collected 1,239 votes.

A

Despite this setback the city continued as a thriving trade center. A Presbyterian church was constructed in 1860. A Catholic church, which was first built in 1857, was

moved from Fort Steilacoom, to the town in 1864.

The house that Balch built in 1862 at the corner of Lafayette and Balch streets for his bride was never occupied by the couple. While in San Francisco on a business trip - just before the proposed wedding - Balch died, still thinking he had created a first-rate city.

As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

Steilacoom: once booming city

(Continued from page 1)

minus for its transcontinental line reached Puget Sound in the 1870's. Steilacoom was one of the many towns on the Sound to nominate itself. When the railway chose Tacoma, just 10 miles to the north, the old hay days of Steilacoom began to vanish. Businesses were eager to go where the prosperity was and Tacoma soon outshined Steilacoom when the Kalama-Tacoma line bypassed the town in 1878.

Steilacoom has not been the same since. Well-to-do Tacomans used the beautiful beach for their summer homes. To provide easier access between the two towns, T.O. Abbot and G.W. Thompson built the first electric railway in 1890. The line began on Broadway in downtown Tacoma where ties are still being found as the Broadway Plaza progresses, and swung overland on 11th St. toward the Narrows. Where the present Bridgeport Way is located, the line turned south where it ran to 48th St. and then down the long hill into Steilacoom. The streetcars continued to run until they were abandoned in 1929.

In 1914 the Northern Pacific finally built a line along the shoreline by Steilacoom, forcing a drastic change in the make-up of the streets and buildings. Several were moved further up the hill but more were destroyed. It also ruined the beach, one of the few remaining attractions.

The walls of the Steilacoom town hall, constructed in 1930, have recently been lined with 32 large old photographs showing the town and

buildings during its boom days.

A detailed tour of the town, reached over Steilacoom Blvd, the old Byrd's Mill Road bed, reveals many changes. Most of the old buildings either burned down or were torn down due to the railroad or disrepair, but there are a few standing.

Services are still held at the white-washed Catholic church and a large stone monument, built in 1908, marks the original site of the first protestant church north of the Columbia River. The Bair Durg and Hardware Store, dating back to 1895, is next to the monument. It was in use until two years ago, now the roof sags and the paint is peeling off.

A few of the old homes are still being lived in. A massive green home built in 1891 was turned into the Hotel Waverly a few years later and is now an apartment house. A block up Commercial St. is the Philip Keach home built in 1858 and now occupied by Mr. and Mrs. Clyde Davidson, one of the present town councilmen. The two are also the founders of the Steilacoom Museum which opened in the basement of the town hall in 1969. Stevens St. is still lined by four of the original homes, all dating back to the 1850's. A few homes, such as the Nathaniel Orr residence built in 1857, and the Steve Judson home, erected in 1861, are still occupied by descendants of the original occupants.

A few of the old buildings of Fort Steilacoom remain, though in disrepair, and are encompassed by Fort Steilacoom Community College, started in 1968.

GUARDING THE ENTRANCE of Chambers Creek since 1914, this railroad bridge has watched many tugs and log tows from the nearby lumber mills pass under its span.

Several of the Chambers Creek logging operations are still in use, though enlarged greatly from their original sizes. The towering railroad bridge, built across the creek in 1914, still opens to let vessels through, though the hand-operated counter lift has been replaced by a modern drawbridge system.

But many new homes and businesses are crowding out the old as the population of Steilacoom begins to rise once more, though not showing the bawdiness of the old town, now fading into history. As Mrs. Clyde Davidson said, "people and progress never seem to remember history."

located, the line turned south where it ran to 48th St. and then down the long hill into Steilacoom. The streetcars continued to run until they were abandoned in 1929.

In 1914 the Northern Pacific finally built a line along the shoreline by Steilacoom, forcing a drastic change in the make-up of the streets and buildings. Several were moved further up the hill but more were destroyed. It also ruined the beach, one of the few remaining attractions.

The walls of the Steilacoom town hall, constructed in 1930, have recently been lined with 32 large old photographs showing the town and

and now occupied by Mr. and Mrs. Clyde Davidson, one of the present town councilmen. The two are also the founders of the Steilacoom Museum which opened in the basement of the town hall in 1969. Stevens St. is still lined by four of the original homes, all dating back to the 1850's. A few homes, such as the Nathaniel Orr residence built in 1857, and the Steve Judson home, erected in 1861, are still occupied by descendants of the original occupants.

A few of the old buildings of Fort Steilacoom remain, though in desrepair, and are encompassed by Fort Steilacoom Community College, started in 1968.

Several of the Chambers Creek logging operations are still in use, though enlarged greatly from their original sizes. The towering railroad bridge, built across the creek in 1914, still opens to let vessels through, though the hand-operated counter lift has been replaced by a modern drawbridge system.

But many new homes and businesses are crowding out the old as the population of Steilacoom begins to rise once more, though not showing the bawdiness of the old town, now fading into history. As Mrs. Clyde Davidson said, "people and progress never seem to remember history."

THIS OLD STATION, built when the Northern Pacific came to Steilacoom in 1914, may soon be torn down. The town had high hopes for becoming a rail terminus in the 1870's but lost to Tacoma. When the tracks finally came through they forced a drastic rearranging of the buildings and destroyed the once popular beach.

R
ALL

OPEN EYES TIL 9
11127 PACIFIC AVE. TA

Bud
“sch

for kinder
nationally
quality, a

NO-C
DO
FULL BOLT
SPE

The more classic
appreciate sewing
solid and fancy
and matching. 60

WIDE

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Seattle only 50 cents away

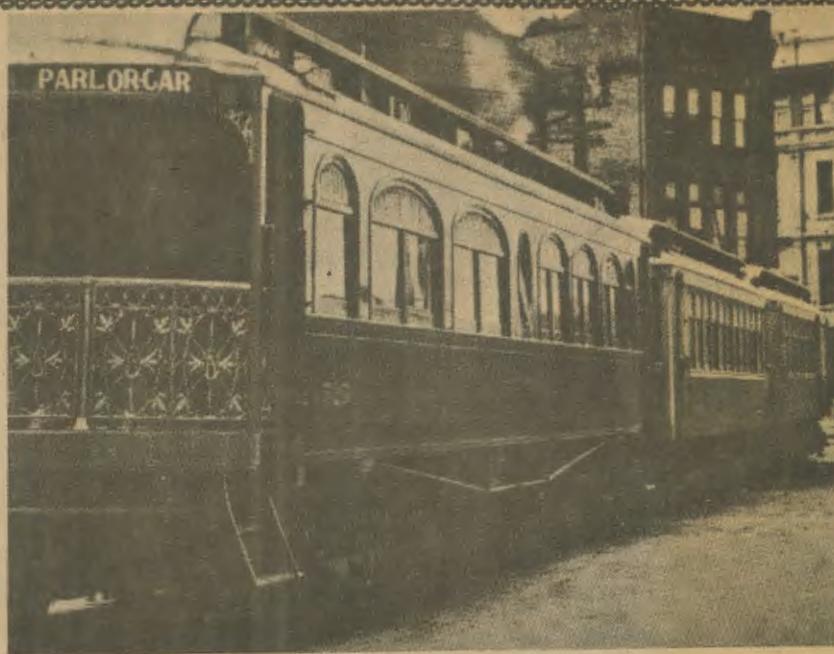
IN JANUARY 1899 there was a project on foot to connect Tacoma and Seattle with an electric railway. A corporation known as the Seattle & Tacoma Electric Railway Co. secured numerous franchises from authorities of towns between here and Seattle through which it was proposed to have the line pass. The company had all the money necessary to construct the road, and it was planned to rush it to completion as soon as the necessary franchises were secured. The road was to run through the Puyallup Indian reservation and was to enter Tacoma by way of Canal Street, St. Paul Avenue and the 11th Street Bridge.

An interurban between Tacoma and Seattle became a reality Sept. 25, 1902. The Puget Sound electric railway made the run of 36 miles between the two cities in about an hour, and commuters paid \$1 for a round-trip ticket. There was plenty of comfort for passengers in

the electrically heated plush parlor cars. The road-bed was smooth, and there was no smoke or dirt. In its 26 years of service, the interurban became a way of life to many people. In addition to the limited interurbans, there were local milk trains, coal was carried between the cities and produce went from the farms of the valley straight to market. Even though the company lost money from 1908 on, the line kept operating until finally buses, motor cars and trucks took over. The interurban made its last run Dec. 31, 1928. It was the end of an era.

CLASSIFIED ADS, REAL ESTATE
for sale: 75 years ago: Cottage of five rooms, pantry, storeroom, closets, in splendid condition. Near 33rd and Pacific Avenue. Price: \$650.

Ad, 50 years ago: South End. New 5-room bungalow with fireplace, built-in bookcase, living and dining room sepa-

Tacoma - Seattle interurban — 1902-1928

rated by colonnades, cabinet kitchen, two large bedrooms, bath, attic, basement, fruit, lawn, flowers. Price: \$3,500.

Ad, 25 years ago: Near Lincoln High School. Two-bedroom bungalow, three-piece bath, cabinet kitchen, utility

room, enclosed sun-porch, garage, fruit, berries, garden. Price: \$6,300.

Contrast those prices with today's: Ranch-style home with two-car garage, fireplace, wall-to-wall carpeting, three bedrooms, two baths, two dining areas, located in excellent quiet area. Price: \$25,000.

ground and sometimes didn't.

Through the years the hotel was the scene of numerous parties, receptions and dinners. Before the two

small part of it has been made into a parking lot. A half-hidden real estate sign announces the 1-3 acre lot is for sale.

Bonneville Hotel in the mid-1920s

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Bonneville Hotel in the mid-1920s

The Bonneville Hotel: where the elite met to dine, talk

SEVENTY-FIVE YEARS AGO IN JUNE 1899, Mrs. H. M. Thomas gave a pleasant dinner party at the Rochester Hotel for Mrs. J. S. Whitehouse who had just returned home from a trip to Washington, D.C. Guests were Mr. and Mrs. Whitehouse, Miss Thomas, Miss Isabel Smith and Col. Albert E. Joab.

The once-grand Bonneville Hotel was located at 42 St. Helens Avenue, on that triangular piece of land bounded by South 1st and 2nd streets and St. Helens and Tacoma Avenues. Built by A. C. Smith, an early Tacoma financier, the hotel was originally named the Rochester, for Rochester, Minn., the Smiths' home town. Shortly after the turn of the century, the property was purchased by Hugh Wallace, one-time ambassador to France, and named Bonneville, after Gen. Bonneville, the man for whom the Bonneville Dam later was named. (Benjamin Louis Eulalie de Bonneville was an American army officer and fur trader who explored the Northwest country from 1832 to 1835).

Mainly a residential hotel, the Bonneville overlooked the bay, commanding a fine view of the Cascades and Mt. Rainier. The lobby sported potted plants and an air of gentility. In the back hall, the elevator, an openwork European-type wrought-iron cage, sometimes got off the ground and sometimes didn't.

Through the years the hotel was the scene of numerous parties, receptions and dinners. Before the two

towers on the north corners were removed, out-of-town visitors were brought there for a view of the waterfront and the city. Bankers, railroad men, real estate promoters and lumbermen brought their prospects there to show them the wonders of Tacoma.

To reel off the names of the residents of the Bonneville is like calling the roll of local business and social leaders. At various times, rooms have been occupied by the Spragues, the Turrells, the Snowdens, the Grosscups, the Mottets, Bishop Keator, Bishop Wells and many others.

Ownership of the Bonneville changed hands in 1946 in one of the few transfers in its long history. It was sold by L. Darrell Lee to S. Houston Fite of Portland. In 1964, the manager of the hotel abruptly left to take a position in another city, giving little or no notice to the occupants. Gradually residents moved out until only three persons were still living in the hotel. The city finally evacuated all occupants. The run-down hotel badly needed remodeling and repairs. An order for the demolition of the historic hotel was signed by the city's public works director in 1966.

The grand old hotel was demolished in November 1966. Today the empty lot is mainly overgrown with brush and young trees, though a small part of it has been made into a parking lot. A half-hidden real estate sign announces the 1-3 acre lot is for sale.

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

BORN IN SCARBOROUGH, Yorkshire in England, Chaplain Robert S. Stubbs followed the sea for 10 years. While in Portland, Ore., working among the seamen, he formed a bethel in Old Tacoma. He first landed in Tacoma (then Blackwell's Landing) in 1876, and seven years later a Tacoma Seamen's Friend Society was organized. In addition to missionary work, the society maintained a Seamen's Rest in Old Tacoma. Often clad in a long mackintosh, Chaplain Stubbs was long a familiar figure along the wharves.

Chaplain Stubbs celebrated his 101st birthday in 1924; he died March 19, 1925. Today Mrs. Charles L. Marek lives in the house that was once the Seamen's Rest. Built in 1885, it stands at 2802 N. Carr Street and is painted red with white trim and white shutters.

"FRANCE IS ANXIOUS to pay her debt to the United States but at present is incapable of doing so," Hugh C. Wallace, former ambassador to France, said

on his return to Tacoma in 1923.

In 1905, Mr. and Mrs. Hugh C. Wallace gave the chimes that ring out in the

R. S. Stubbs
Ships were his chapels

The News Tribune Tacoma, Wash., Sun., Dec. 23, 1973 A-9

old City Hall as a memorial to their daughter, Mildred Fuller Wallace (1891-1903). The three tons of bells cost \$1,030.75. Tone F weighs 2,000 pounds; tone A sharp weighs 800 pounds; tone C is 600 pounds; and tone D is 400 pounds. The melodious sound of the chimes has not been continuous through the years for various reasons. Cost of maintenance and operation stopped them from 1931 to 1939. They were silenced during World War II and several times have been stilled because downtown residents complained the chimes kept them awake.

FIFTY YEARS AGO at the Tacoma Theater, Gloria Swanson was playing in a movie called "Zaza." Prices were: afternoon: 35 cents; evening: 50 cents; orchestra at evening show.

TWENTY-FIVE YEARS AGO the fountain of the Crown Drug Store, 1102 Pacific, advertised the shoppers' special, served all day: Hot turkey sandwich, mashed potatoes, giblet gravy, coffee and hot butterscotch sundae: 68 cents.

For lunch in 1973, some restaurants are featuring teriyaki steaks: \$2.15; Reuben sandwiches: \$2; filet mignon: \$3.75. Dinner prices nowadays might be: steak and lobster: \$6.95; cheateaubriand for two: \$17.

Gloria Swanson

All and

solid and fancy
and matching. 60-

WIDE

TNT Dec 16 '73

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

The News Tribune Tacoma, Wash., Sun., Dec. 16, 1973

A-13

THE ART EXHIBIT of the Annie Wright Seminary was a delightful feature of Tacoma's social life during the week of Dec. 16, 1898. The first exhibit and reception was held in the studio, a pretty room with its picturesque gables. China painting, water colors and crayon drawings by the pupils were displayed on tables and walls.

Annie Wright Seminary (now known as Annie Wright School) was founded in 1884 by Charles B. Wright, president of the Northern Pacific Railway, and the Rt. Rev. John A. Paddock, first missionary of Washington Territory. The cornerstone for the original building was laid in 1883, and the school was built on the triangle of land at Division Avenue, Tacoma Avenue and South 1st Street where an automobile company had a supermarket now are located. The present handsome, vine-covered brick school on North Tacoma Avenue was completed in 1924, and the old Victorian frame building near Wright Park was razed.

IN DECEMBER 1923, it was announced it would be impossible to keep Snoqualmie Pass across the Cascades open any longer in the season. According to Chris Fidal, in charge of maintenance of state highways in Kittitas County, only one truck-driven snowplough was available; he said 50 snowploughs would fail to keep the pass open.

Nowadays, the pass is kept open continuously, if possible. If weather conditions are bad and visibility is zero, it is sometimes necessary to close it, perhaps only for a short time, until the weather clears. Thirty to 35 persons live at Hyak all winter and use 25 or 30 pieces of equipment to keep the road clear of snow.

IN 1948 TACOMANS WERE BUYING foulard print robes for men: \$20; Monopoly sets: \$1.29; cigarettes: \$1.69 a carton; table radios: \$24.95; toy streamliner electric trains: \$10.39; tricycles:

Annie Wright Seminary

Division and Tacoma avenues around 1887

\$8.88; records, "All I Want for Christmas" by Spike Jones and Dinah Shore singing "Buttons and Bows": 79 cents; figure skates: \$17.50; 10-inch television sets: \$339; electric ranges: \$189; and radio-phonograph combinations: \$179.95.

In 1973, Christmas shoppers in Tacoma were pouring out their cash for 10-speed electric blenders: \$19.99; girls' print sleeping bags: \$9.90; Monopoly sets: \$3.99; Donald Duck transistorized

AM radios with earphones: \$6.99; long maxi coats: \$39; cigarettes: \$4.13 a carton; records like "Smokin' in the Boys' Room" by Brownsville Station and Jim Croce's "Time in a Bottle" (prices range from \$3.79 to \$4.79); men's leather jackets: \$59 to \$64; pool tables: \$268; color television sets with 25-inch screens: \$668; refrigerator-freezer: \$318; microwave ovens: \$275; and girls' krinkle patent boots: \$1.99 to \$5.88.

KREETHA B. ALKIRE
News Tribune
Boys Room Employee

It's one of a kind, that old top evergreen growing on of an Idaho County bluff with its associations of Indians, cowboys and Christmas sons gone by.

Pioneer cattleman Louis Reeves, owner of a Squaw Creek ranch near Riggins, Idaho, called it the "weeping willow" because its limbs grew in downward clusters like a weeping willow.

He discovered the tree approximately 70 years ago while driving a cattle herd up mountain ridge.

Prior to 1940, few people knew of the tree's existence. Those days the nearest possible automobile road ended at the Reeves ranch, which was

political analysis

All and

solid and fancy
and matching. 60

WIDE

TACOMA, WASH. — Sven Fredrikson var endast 16 år gammal och var nog ett huvud kortare, när han anlände till Tacoma från Ukna i Småland år 1923. Utom något år, då han var ute att skåda andra delar av Onkel Sams domäner, har han varit vår stad trogen. Sin borgerliga gärning utförde han som snickare och entreprenör till för ett par årtionden sedan då han förvärvade en andel en kooperativ fanéfabrik.

Sven Fredrikson har tagit livlig del i det svenska föreningslivet. Särskilt i Valhalla, där han innehäft nästan alla befattningar och varit ordförande mer än en termin.

Handklaveret hanterar han som en virtuos. Under åren har han jämte brodern Hans fägnat publiken med sina piglock på de flesta av våra program.

Åren har gått, och när det blev bekant att Sven hade fyllt år i dagarna, nått den övre myndighetsåldern och ämnade dra sig tillbaka, lät inte vänerna den händelsen gå spärslöst förbi. Som erkänsla för vad han utfört ibland oss anordnades en födelsedagshippa på Valhalla på lördagskvällen den 26 febr. Tillslutningen blev över förväntan. Den rymliga lokalen höll nästa på att gå upp i limingen. De gamla spelkompisarna furnerade musiken, och de som var lätta på foten dansade av hjärtans lust. Vi som nått en stadgad ålder såg på och njöt av förfriskningarna.

En subskriberad gåva överlämnades till Sven, och vid midnatt avvats en synnerligen riklig supé bestående av medförra rätter.

Till familjen hör fru Irene, som Sven fann i Denver, då han var ute på vift och gjorde ett strandhugg där. Och så är det dottern Cynthia och sonen Robert. Familjen är bosatt i ett rymligt och gediget hem på Karl Johans Gade, i en av de nyare stadsdelarna. Det har Sven själv byggt, naturligtvis.

Välkommen till Friherrarnas led, Sven. Och må du länge leva!

Vid senaste Valhalla-mötet rapporterades det, att Charles Quarnström, en mångårig medlem, avlidit i Cloverdale, Cal., i en ålder av 79 år. Han efterlämnar son, dotter och barn-

barn. Familjen var bosatt i Tacoma i flera år, sedermera i Olympia till 1949, då de flyttade till California. Vid sitt frånfälle tillhörde Quarnström även Valsologen i Olympia.

• Vid Valhallas möte tillsattes en kommitte att utröna huruvida det finns intresse bland medlemmar som njuter sitt otium och andra som har gott om tid att komma tillsammans någon dag, mellan mötena, och spisa lunch och dra en spader efteråt. **MARCH 8 - 72**

Kommitten har några planer i stöpsleven och kommer kanske fram med något definitivt. Visserligen gjordes ett försök i den riktningen för något år sedan, för herrar endast. Den här gången ämnar vi låta spinnsidan vara med.

* * *

"Välfärds-Sverige finns inte och den ombonade tryggheten blir tråkig." Det var rubriken på en artikel i ett svenskamerikanskt blad, som ser ut att finna ett särskilt nöje i att trycka något fornredande om gamla landet, under senare år.

Undrar just, om de har några "Food Banks" i Sverige. Det finns flera här i vår by. Studentkåren vid Pacific Lutheran University ämnar fasta en dag den här veckan. Om bara hälften av kåren blir med på försöket, beräknar ledarna att kunna överlämna \$1,000 till Pierce County Food Bank.

Dels av nyfikenhet och dels för att lätta mitt eget samvete steg jag in i en kyrka i grannskapet häromsistens och gav en skärv. Det var beklämmande att se de männskor som satt där och väntade på sin utdelning av livsmedel. Det var både unga och gamla, några var färgade, men de flesta vita.

Antagligen var det tråkigt för dem, och lika tråkigt var det kanske för studenterna, när magen började skrika.

Bra onödigt att trycka sådant strunt som den ovannämnda tidningen. — Steve.

* * *

TACOMA, Wash., ... Till vår H. F. F. Tack för god vakt och må du länge leva och åtnjuta det otium du så ärligt förtjänat! Till den nye red. Hjärtligt välkommen! Inte är det väl någon rosig marknad red. Ben Ekbäck kommit till precis. Men om vi ger honom det stöd han förtjänar både i moraliskt och ekonomiskt hänseende, så kan nog vår Svenska Posten komma ut

i många år änu.

Oscar Strandell har avlidit i Everett, Wa. Han var vid sin död 72 år. Född i Borlänge och kom till Tacoma år 1923. Här fann han också sin blivande maka. Någon gång på 30-talet flyttade paret till Everett. Där blivt han anställd vid Weyerhaeusers till han drog sig tillbaka för åtskilliga år sedan. Han tillhörde Zion Lutheran Church. En minesgudstjänst hölls där söndagen den 18 mars. Närmaströjande är maken Helen, född Svensson, en son och två barnbarn. Systern Alva Pearson i Tacoma och tre halvsysskon i Sverige. Åtskilliga här på kusten kanske kommer i hår fru Strandell som Helen Svensson, dotter till framlidne Adj. och fru Svensson, officerare i Frälsningsarmén, de hade förordnanden i flera svenskcentra. Fru Svensson lever ännu och vistas på Tobey Jones Retirement Home i Tacoma.

Fru Helga Berthelson, som antagligen var äldst i vår svenska koloni här i Tacoma avled nyligen i en ålder av 98 år. Hon var född i Östergötland o. hade vistats här i cirka 65 år. Tillhörde Första Luth. Kyrkan och efterlämnade inga nära släktingar här i landet.

En gammal vän sedan nästan 60 år tillbaka var Eric Freed, som nämndes i ett föregående nummer att ha hastigt avlidit i Gig Harbor. Han var född i Färnäs by i Mora församling, Dalarna. Han var en stilla o. vänskäll person som kommer att saknas även om vi inte har träffats så ofta på senare år. Våra djupaste sympati går till Signe och de sörjande. En gång i tiden när det fanns ett helt regemente av dalkarlar och rumpmasar, fanns det nästan ett helt kompani från Mora och de flesta syntes mig ha bott justa i Färnäs. Det är en mycket stor by. Liksom överallt i Dalarna är gårdar och ekonomibyggnader i en klunga och ägorna på olika avtsänd därifrån.

Steve 73

Tacoma, Wn den 28 dec -73. Den svenska Julotton i Bethel Kyrkan drog en fulltalig medning och var en av de högtidligaste och mest stämningsfulla vi varit med om. Liturgin med två präster vid altaret ger alltid ett bestående intryck och få präster kan mässa som studenten vid Kristianstads läpastor Murk. Pastor Larsons överwerk i fjol. Hon ämnar att predikan lyssnades det till an- sätta sig åt lärarkallet. En däktigt och med spänt intress Organisten John Langlow, förtjänar också litet beröm. ty här är en av de få organister ja har hört här i landet som kan spela "Var hälsad sköna mögonstund" ordentligt. Det alltid en upplevelse att få höra Runebergskören. Denna gång överträffade de nästan sig själv! Just hur prof. Svedberg kan få fram en sådan nyansering och ett så rent textuellt förvänande, då halva körte ens har svenskt på Glansnumret blev nog gamla 1500-talspsalmen "I är en ros utsprung" som för första gången hörde sjungas av en kör. Där hade visst Svedberg själv gjort litet arbete med både text och noter. Ett serverades kyrkkaff kapellvårningen. Det blev till le att önska varandra en fortsättning på Julen där.

Dr David Hjalmar Johnson avled för ett par veckor sedan i en ålder av 80 år. Född i Paul, Minnesota, av svenska föräldrar och kom till Tacoma år 1901. Genomgick de allmänna skolorna o. gjorde de förberedande studierna vid University of Washington och tog sin doktorsgrad vid University of Minnesota. Efter förberedande praktik på flera lasarett i östern öppnade han praktik i Tacoma år 1923. Med obestrik som specialitet. När han drog sig tillbaka för några år sedan hade han hjälpt närmare 10 000 nya medborgare till världen. Hela 619 år 1943. Han vägrade aldrig att ta emot någon patient av finansiella orsaker och som tidningen sade i hans minnesruna "ibland fick han ta emot sitt arvode i huckleberries, kycklingar eller om han hade tur, ett stycke nötkött". Då han drog sig tillbaka proklamerade borgmästaren en David H. Johnson-dag. En ny obestrisk avdelning på Tacoma General Hospital kommer att bärta hans namn. Han var en livstidsmedlem av The Covenant Church.

EN ONSDAGEN DEN 2 JA

Hj. Edgren, svensk märkesman i USA

I raden av framstående och berömda värländningar intar den svensk-amerikanske språkforskan och skalnen August Hjalmar Edgren knappast någon framträdande plats, sett i det allmänna medvetandet. För många i dag är han antagligen ett tämligen okänt namn. Som vetenskapsman och universitetslärare gjorde han annars fruktbara insatser i både svenskt och amerikanskt kulturliv under senare delen av 1800-talet. Han var Göteborgs högskolas förste rektor. Som docent i sanskrit vid Lunds universitet åren 1880 till 1884, kom han att där utöva stort inflytande på språkforskningen liksom under flera perioder som professor vid universitetet i Lincoln, Nebraska. Hans forskargärning på det språkliga området omslöt förutom sanskrit både de germanska och romanska språken. Talrika avhandlingar och grammatiker, översättningar av bl.a. klassiker från sanskrit, lexika o.s.v. vittnar om hans språkbegävningens bredd, mångsidigheten i hans filologiska verksamhet och om en enastående arbetsförmåga.

Inom språkforskningen i USA och i Sverige intog han under livstiden en central och uppmärksammad ställning. Han var född 1840 och dog 1903, två år efter det han från sin professor i Lincoln för tredje gången kallats hem till Sverige, nu för att bli medlem av Svenska akademiens nyinrättade

Professor Hjalmar Edgren
1840–1903.

Nobelinstitut, med uppgift att bevakas den nyutkomna litteraturen inom ett vidsträckt språkområde. För denna uppgift hade han förfästningar också genom egen skönlitterär och lyrisk verksamhet, som bar frukt i bl.a. tre diktsamlingar, översättningar till svenska av Longfellow och Tennyson, engelska och svenska tolkningar av bl.a. "Meghaduta" och "Malavika" från sanskrit o.s.v.

En rik och mångsidig begåvning samtidigt en mångfrestare och en livsresenär med hjärtats oro som kompassnål, denne värländning från Älvbacka och Arvika. Hans liv blev ovanligt skifteväxt och händelsemåttat. Hans levnadsöde präglas av framgångens lycka och de stora sorgernas tragik. Hjalmar Edgren representerar, skulle man kunna säga, i sin person mycket av det som i alla tider förbundits med den resande och farande människan, med sagornas viking, korstågsfararen, upptäcktsresanden, emigranten. En man buren av frihetsideal och dragen till det okändas äventyr, med blicken ständigt riktad mot mål bortom bergen, på andra sidan havet och därfor ständigt, livet ut, i uppbrotsstämning.

Han är en mänsklig väl värd att stifta närmare bekantskap med.

Biografi

Det kan man nu ingående göra genom den biografi över Hjalmar Edgren som Augustana Historical Society i Rock Island, Illinois, utgivit i

Professor Emory Lindquist, Wichita, Kansas, USA, som författat biografen över Hjalmar Edgren.

Emory Lindquist: An Immigrant's Two Worlds. A Biography of Hjalmar Edgren. Augustana Historical Society, Rock Island, Illinois.

betona vid Yorktown. Där kom han att bli ögonvittne till striden mellan sydstatsidans som oslagbart betraktade pansarfartyg Merrimac och Unionens the Monitor, en nykonstruktion av Edgrens landsman, kapten John Ericsson från Långbanshyttan i Värmland.

Hjalmar Edgren utgav

flera år senare en målande skildring av duellen på Hampton Roads mellan de två första representanterna för krigsflopparnas pansarbåtssepok. Han såg den från parkettplatsen från det lille fortet Rip Raps alldelvis invid baken.

Första dagen var ensamt Merrimacs. Kollossen sänkte flera fregatter och när mörkret bröt in föreföll situationen förtvivlad för de återstående nordstatshetererna, alla segelfartyg. Vindstilla omöjliggjorde flykt ur baken.

Följande morgon dök Merrimac upp igen och fortsatte förintelseslaget, tills efter några timmar den Monitor ångade in, starkt försenad på färdens från New York. Scenen förvandlades nu snabbt. De stridande invärvdes i rökmoln upplysta av blixtar. Marken skalv under elden från de två fartygens kanoner. I flera timmar pågick kanonaden. Merrimac försökte upprepade gånger att "spetsa" sin motståndare och såg vid ett tillfälle också ut att lyckas, då i samma ögonblick en salva från Monitor slog upp ett gapande hål i Merrimacs förstäv. Det var början till slutet. Altmera manöverodugligt drog sig Merrimac någon timme senare ut ur striden, ursinnigt förföljd av sin motståndare och fann så småningom skydd bakom sydstatsidans batterier vid Siwall Point. Den kom inte mera i strid. Sydstaternas övermacht till sjöss var brunen.

Tyfoidfeber gjorde denna gång slut på Hjalmar Edgrens tjänstgöring i nordstaternas armé. I flera månader låg han fängslad vid sjukbädden. Men tillfrisknad mönstrade han på igen, deltog i flera strider, fick uppleva både segrar och bittra nederlag men också kärt möte med sin bror Alexis, som mönstrat som frivillig även han och tjänstgjorde som kapten vid flottan. Kriget tog slut så småningom och i oktober 1863 var Hjalmar tillbaka till Sverige.

Det var hans första period

i Amerika. Tre till skulle följa. Han återinträdde i tjänst vid Värmlands regemente men tog tjänstledigt 1867, studerade två år moderna språk vid engelska, franska och tyska universitetet, återkom till Sverige på sensommaren 1869 och för ett år senare tillbäck till Amerika, denna gång som emigrant efter avsked från armén. Universitetsstudier väntade honom där, är av intensivt arbete, som så småningom förde honom i kontakt med den berömde sanskritforsken, professor Whitney vid Yale-universitetet. Denne insåg omedelbart Edgrens eminenta språkbegävning och mellan dem inleddes ett mångårigt samarbete, i vilket Edgren lika ofta var impulsivare och nydanaren som en hängiven lärljunge.

Jämsides med forskningsmödrorna utvecklade han en stark litterär aktivitet, skrev dikter och gjorde en rad uppmärksammade översättningar, däribland också från sanskrit och från engelskan till svenska.

rigt samarbete, i vilket Edgren lika ofta var impulsgivaren och nydanaren som en hängiven lärljunge.

Jämsides med forskningsmötorna utvecklade han en stark litterär aktivitet, skrev dikter och gjorde en rad uppmärksammade översättningar, däribland också från sanskrit och från engelskan till svenska.

1880 kallades han som docent till Lunds universitet och gifte sig samma år med Anna Marianne Steendorff, född i Danmark. Fem år stannade han i Lund, år av lyckosam pedagogisk verksamhet, rikt författarskap, flera utmärkelser. Dagligt umgänge med språkforskaren Esaias Tegnér d.y. och andra akademiska kolleger gav honom inspiration i arbetet. Likväl, och detta är svårforklarligt, var han efter de fem åren färdig för ett nytt uppdrag, nu till det nybildade universitetet i Nebraska, där en professor i moderna språk erbjudits honom. Bytet var knappast förmånligt, varken ekonomiskt eller som merit, och mycket har resonerats om orsakerna till Edgrens beslut. Man har talat om otrivsel på djupet med det trots allt instängda akademiska livet i Lund. Den födde vandrarens eviga oro är nog en mera sannolik förklaring.

Att verksamheten i Nebraska

blev i det hela lyckosam och framgångsrik hindrade honom inte sedan att med något av samma iver anamma en kallelse till den nybildade högskolan i Göteborg. Han hade f ö. personligen båddat för kallelsen, genom bl.a. en brevväxling, med förfrågningar, med mangarige vännen S A Hedlund i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning

Allt nog, från 1891 var hans professor vid Göteborgs nybildade högskola, så småningom också dess rektor men backade så småningom ut igen och befann sig på hösten 1893 åter i Lincoln, Nebraska, i ett Förenta staternas markt av den svaraste depressionen sedan inbördeskrigets dagar. En av dem som hart drabbades var just Hjalmar Edgren. Hans i Amerika placerade formögenhet, cirka 25 000 kronor, var forlorad. Det var för att rädda dem han, enligt egen uppgift, lämnat anställningen i Göteborg för att återvända till Amerika. I så fall ett farangt offer.

I detta år stannade nu Hjalmar och hans familj i Lincoln. Motgangarna, de ekonomiska torlusterna, dämpade väl inte hans verksamhetslust. Alltjämt var han den initiativrike forskaren, den stimulerande läraren, en personlighet kring vilken studenterna samlades. Hans poetiska idra hade heller inte sinat. Nya lingvistiska

TACOMA, WASH. — Sven Fredriksson var endast 16 år gammal och var nog ett huvud kortare, när han anlände till Tacoma från Ukna i Småland år 1923. Utom något år, då han var ute att skåda andra delar av Onkel Sams domäner, har han varit vår stad trogen. Sin borgerliga gärning utförde han som snickare och entreprenör till för ett par årtionden sedan då han förvärvade en andel en kooperativ fanéfabrik.

Sven Fredriksson har tagit livlig del i det svenska föreningslivet. Särskilt i Valhalla, där han innehadt nästan alla befattningarna och varit ordförande mer än en termin.

Handklaveret hanterar han som en virtuos. Under åren har han jämte brodern Hans fägnat publiken med sina piglock på de flesta av våra program.

Åren har gått, och när det blev bekant att Sven hade fyllt år i dagarna, natt den övre myndighetsåldern och ämnade dra sig tillbaka, lät inte vänerna den händelsen gå spär löst förbi. Som erkänsla för vad han utfört ibland oss anordnades en födelsedagshippa på Valhalla på lördagskvällen den 26 febr. Tillslutningen blev över förväntan. Den rymliga lokalen höll nästa på att gå upp i limingen. De gamla spelkompisarna furnerade musiken, och de som var lätta på foten dansade av hjärtans lust. Vi som natt en stadgad ålder såg på och njöt av förfriskningarna.

En subskriberad gåva överlämnades till Sven, och vid midnatt avåts en synnerligen riklig supé bestående av medförra rätter.

Till familjen hör fru Irene, som Sven fann i Denver, då han var ute på vift och gjorde ett strandhugg där. Och så är det dottern Cynthia och sonen Robert. Familjen är bosatt i ett rymligt och gediget hem på Karl Johans Gade, i en av de nyare stadsdelarna. Det har Sven själv byggt, naturligtvis.

Välkommen till Friherrarnas led, Sven. Och må du länge leva!

Vid senaste Valhalla-mötet rapporterades det, att Charles Quarnström, en mångårig medlem, avlidit i Cloverdale, Cal., i en ålder av 79 år. Han efterlämnar son, dotter och barn-

barn. Familjen var bosatt i Tacoma i flera år, sedermera i Olympia till 1949, då de flyttade till California. Vid sitt frånfallle tillhörde Quarnström även Vasalogen i Olympia.

• Vid Valhallas möte tillsattes en kommitte att utröna huruvida det finns intresse bland medlemmar som njuter sitt otium och andra som har gott om tid att komma tillsammans någon dag, mellan mötena, och spisa lunch och dra en spader efteråt. **MARCH 8 - 72**

Kommittén har några planer i stöpsleven och kommer kanske fram med något definitivt. Visserligen gjordes ett försök i den riktningen för något år sedan, för herrar endast. Den här gången ämnar vi låta spinn-sidan vara med.

* * *

"Välfärds-Sverige finns inte och den omonade tryggheten blir tråkig." Det var rubriken på en artikel i ett svenskamerikanskt blad, som ser ut att finna ett särskilt nöje i att trycka något förnedrande om gamla landet, under senare år.

Undrar just, om de har några "Food Banks" i Sverige. Det finns flera här i vår by. Studentkåren vid Pacific Lutheran University ämnar fasta en dag den här veckan. Om bara hälften av kåren blir med på försöket, beräknar ledarna att kunna överlämna \$1,000 till Pierce County Food Bank.

Dels av nyfikenhet och dels för att lätta mitt eget samvete steg jag in i en kyrka i grannskapet häromsistens och gav en skärv. Det var beklämmande att se de människor som satt där och väntade på sin utdelning av livsmedel. Det var både unga och gamla, några var färgade, men de flesta vita.

Antagligen var det tråkigt för dem, och lika tråkigt var det kanske för studenterna, när magen började skrika.

Bra onödigt att trycka sådant strunt som den ovannämnda tidningen. — Steve.

* * *

TACOMA, Wash., ... Till vår H. F. F. Tack för god vakt och må du länge leva och åtnjuta det otium du så ärligt förtjänat! Till den nye red. Hjärtligt välkommen! Inte är det väl någon rosig marknad red. Ben Ekbäck kommit till precis. Men om vi ger honom det stöd han förtjänar både i moraliskt och ekonomiskt hänseende, så kan nog vår Svenska Posten komma ut

i många år änu.

Oscar Strandell har avlidit i Everett, Wa. Han var vid sin död 72 år. Född i Borlänge och kom till Tacoma år 1923. Här fann han också sin blivande maka. Någon gång på 30-talet flyttade paret till Everett. Där blivt han anställd vid Weyerhaeusers till han drog sig tillbaka för åtskilliga år sedan. Han tillhörde Zion Lutheran Church. En minesgudstjänst hölls där söndagen den 18 mars. Närmaestsörjande är makan Helen, född Svensson, en son och två barnbarn. Systern Alva Pearson i Tacoma och tre halvsysskon i Sverige. Åtskilliga här på kusten kanske kommer i håg fru Strandell som Helen Svensson, dotter till framtidne Adjt. och fru Svensson, officerare i Frälsningsarmén, de hade förordnanden i flera svenskcentra. Fru Svensson lever ännu och vistas på Tobey Jones Retirement Home i Tacoma.

Fru Helga Berthelson, som antagligen var äldst i vår svenska koloni här i Tacoma avled nyligen i en ålder av 98 år. Hon var född i Östergötland o. hade vistats här i cirka 65 år. Tillhörde Första Luth. Kyrkan och efterlämnade inga nära släktingar här i landet.

En gammal vän sedan nästan 60 år tillbaka var Eric Freed, som nämndes i ett föregående nummer att ha hastigt avlidit i Gig Harbor. Han var född i Färnäs by i Mora församling, Dalarna. Han var en stilla o. vän-säll person som kommer att saknas även om vi inte har träffats så ofta på senare år. Våra djupaste sympati går till Signe och de sörjande. En gång i tiden när det fanns ett helt regemente av dalkarlar och rumpmasar, fanns det nästan ett helt kompani från Mora och de flesta syntes mig ha bott justa i Färnäs. Det är en mycket stor by. Liksom överallt i Dalarna är gårdar och ekonomibyggnader i en klunga och ägorna på olika avtsänd därifrån.

Steve

73

Tacoma, Wn den 28 dec -73.

Den svenska Julotton i Bethel Kyrkan drog en fulltalig me-

nninghet och var en av de hög-

tidigaste och mest stämnings-

fulla vi varit med om. Litun-

gin med två präster vid altaret

ger alltid ett bestående intryck

och få präster kan mässa som

pastor Murk. Pastor Larsons

predikan lyssnades det till an-

däktigt och med spänt intress-

Organisten John Langlow, ft

började ville hon göra ett åter-

besök på Stilla Havs-kusten.

Med sina föräldrar herr och fru

Elias Lagerroth och brodern Nils

gjordes ett 5 veckors besök här

sommaren 1968 och de blev så

intresserade av vad de såg att

jag förstår att de prenumererar

på Svenska Posten ännu. Ingrid

anlände på sensommaren och

gjorde ett kort besök hos sin

farmors systrar, fruarna Fors-

lund, Alm och Lundquist innan

hon fortsatte till Saratoga, Cali-

fornia, där hennes kusin fru

Nancy Oblanas, (Nancy Lund-

quist) skaffat henne plats som

gäst i en amerikansk familj,

där mottogs hon som barn i hu-

set. Veckan före Jul anträddes

hemresan från Sea-Tac. Ingrid

försäkrade "Jag kommer snart

igen". Föräldrarna innehavar

gården Annelund i Önnestad.

En gård med gamla fina an-

fortsättning på Julen där.

Dr David Hjalmar John-

avled för ett par veckor sedan

i en ålder av 80 år. Född i

Paul, Minnesota, av svenska

föräldrar och kom till Tacoma

år 1901. Genomgick de allmänna

skolorna o. gjorde de förberedande

studier vid University of Wash-

ington och tog sin doktorsgrad vid University of

Minnesota. Efter förberedande

praktik på flera lasarett i öst-

ern öppnade han praktik i Ta-

coma år 1923. Med obestrik som

specialitet. När han drog sig

tillbaka för några år sedan ha-

de han hjälpt närmare 10 000

nya medborgare till världen.

Hela 619 år 1943. Han vägrade

aldrig att ta emot någon pa-

tient av finansiella orsaker och

som tidningen sade i hans min-

nesruna "ibland fick han ta

emot sitt arvode i huckleberris,

kycklingar eller om han hade

tur, ett stycke nötkött". Då han

drog sig tillbaka proklamerade

borgmästaren en David H.

Johnson-dag. En ny obestrisk

avdelning på Tacoma General

Hospital kommer att bärta hans

namn. Han var en livstidsmed-

lem av The Covenant Church.

EN ONSDAGEN DEN 2 JA

sojs närmast av maka och vene dötrar med familjer.

Fröken Ingrid Lagerroth, tog studenten vid Kristianstads läroverk i fjol. Hon ämnar att predikan lyssnades det till an-
signa sig åt lärarkallet. M en
innan plugget på seminariet
började ville hon göra ett åter-
besök på Stilla Havs-kusten.
Med sina föräldrar herr och fru
Elias Lagerroth och brodern Nils
gjordes ett 5 veckors besök här
sommaren 1968 och de blev så
intresserade av vad de såg att
jag förstår att de prenumererar
på Svenska Posten ännu. Ingrid
anlände på sensommaren och
gjorde ett kort besök hos sin
farmors systrar, fruarna Fors-
lund, Alm och Lundquist innan
hon fortsatte till Saratoga, Cali-
fornia, där hennes kusin fru
Nancy Oblanas, (Nancy Lund-
quist) skaffat henne plats som
gäst i en amerikansk familj,
där mottogs hon som barn i hu-
set. Veckan före Jul anträddes
hemresan från Sea-Tac. Ingrid
försäkrade "Jag kommer snart
igen". Föräldrarna innehavar
gården Annelund i Önnestad.
En gård med gamla fina an-
försättningar på Julen där.
Dr David Hjalmar John-
avled för ett par veckor sedan
i en ålder av 80 år. Född i

i släkten finn-

som

Tacoma, Wa. Nåonting nytt på stan som det är värt att nämna om, tror jag knappast att det finns. Vädret har varit uselt och med bränslebrist för

bilarna gör väl sitt att folk håller sig på hemmaplan. Och när man inte träffar så värst många och får veta något skvaller genom tråskoposten finns det inte mycket att berätta om. Hittills har jag inte behövt stå i kö för att få drivmedel till bilen. Det har i varje fall sina lustiga poänger och paminer om den stora torkan vi hade för ett halvseklet sedan då de som ville ha en plunta fick söka upp en lönnkrögare som mötte dem någon annanstans med flaskan. Nu får man beställa tid. Lämna bilen och komma tillbaka senare. *MARCH 13 - 74*

Det var intressant att få veta i American-Swedish Historical Foundations sista News Letter att Svensk Amerikas Grand Old Man Dr Amandus Johnson, är ännu vid liv vid 96 års ålder och vistas på Solhem Swedish Home på Staten Island, N. Y. Det är hans förtjänst att våra tidiga landsmåns insatser vid republikens grundande har kommit i en rätt dager. Dr. Johnson har dock knappast fått det erkännande han förtjänat för sitt forskar- och författarskap. Hans livsgärning omfattar också grundandet av det Svensk Amerikanska Historiska Museet i Philadelphia, Pa. Grunden lades 1926. 1930 var byggnaden under tak men bara en sal inredd. Så kom de hårda åren. Endast genom att använda sina egna medel och de styvar som kom in nu och då kunde han hålla företaget flytande. Vid ett tillfälle fick han order från sällskapets kassör att stänga museet och skaffa sig en annan sysselsättning. Då visste han bestämt att om byggnaden stängdes kom den aldrig att öppnas igen. Förresten fanns det 72 stora fönster som gat

Pränt om fortsättning på sid. 2

Tacoma, Wn., Från folkskolans läsebok kanske de flesta av oss kommer ihåg berättelsen om drabbnings mellan John Ericson's "Monitor" och sydstaternas pansarklädda skepp

"Merrimac", den 8 mars 1862 under det amerikanska inbördeskriget. Bland besättningen ombord på "Monitor" fanns åtminstone två underofficerare och fyra meniga, som var svenska. Bland de senare, Hans Anderson, född i Fjärås i Halland 1824. Han kom till USA år 1846 och blev flottist 1856. Han var vid kanon # 2 i det vridbara pansartornet. Charles Peterson, var vid kanon # 1. Det påstas att han var värlänning. Men jag har aldrig funnit nå-

Pränt om fortsättning från s. 8

välbekanta personer som är födda på samma gård är: Signe, fru John A. Anderson i Portland och Helmer Johnson i Tacoma. Vi förstår att Helmer har upplevat en födelsedag i dagarna. Kanske den 75te. Vi gratulerar och må du långt leva. Steve

rummet vraket. Nagon bärning i stil med "Vasa" lär inte vara att vänta. Vraket ligger på 220 fots djup och vid själva kanten av Golfströmmen, där det vore vanligt för någon dykare att bege sig ned. Med mekaniska attiraljer hopas de att kunna bärga vissa delar av skrovet. Ericson vägrade också att patentera sin uppfinning för framtida vinning. En tacksamhetsresolution från U. S. Congress var nog för honom.

Fru Matilda Hedborg, firade sin 105:e födelsedag i kretsen av sina tre döttrar och en son samt ättlingar i flera led, på ålderdomshemmet i McKenna nyligen. Född i Sollefteå blev hon tidigt moderlös och uppfostrades av en mester i Dalarna. 20-årig anlände hon till dessa trakter. Dit hennes fader hade emigrerat år 1880 och blev den första nybyggaren (squatter) i Ohop dalen. Ar 1885 tog han ett frihemman vid södra stranden av Ohop Lake. Efter ett kort besök hos sin far kom Matilda till Tacoma. Där hon omsider hyrde ett hus och hyrde ut rum åt arbetande flickor. Skaffade en ko och sålde mjölk. När hon ibland besökte sin far fick hon ta Spanaway spårvagn så långt den gick och sedan vandra de många milen till Ohop. På en av dessa vandringar fick hon sällskap av en landsman, Axel Henry Hedborg född i Sverige, som efter ett par år i Minnesota hade kommit hitut och tagit ett homestead på 160 acres vid Alder, ändå längre ut mot vårt höga fjäll. I maj 1898 blev det bröllops och paret flyttade ut på frihemmanet där skogen stod så tät att himlavälvet endast kunde skönjas om man blickade rätt opp. Området blev området röjt, 100 acres lades till området som nu är en produktiv farm. Mr. Hedborg avled år 1942. Farmen brukas nu av sonen Curtis Hedborg.

Axel Hedborg var son till en svensk sjökapten som deltog i guldrushen i Kalifornien i början på 50-talet. Efteråt var han kapten på en skonare som gick efter kusten innan han återvände till Sverige. Steve

Mars 27 - 77

Tacoma, Wn. Miss Augusta Ohlin, avled nyligen i en ålder av 85 år. Tills pensioneringen år 1953 tillhörde hon jämte sin framtidna syster Elin Ohlin, lärarstabben vid Stadium High School. Mis Ohlin var infödd tacomabo. Dotter till makarna Hugo Ohlin, pionjärer i samhället. Mr Ohlin var chartermedlem och den första sekreteren för Valhalla när föreningen organiserades år 1884. Han ser ut att också ha varit Valhalla's tillfällighetspoet under de tida åren. Han var fästad vid flera av affärshusen, först hos Gross Brothers, som annonserade att de ägde den första tegelbyggnaden i Tacoma. Kan inte erinra mig att han hade någon direkt förbindelse med landsmännen de senare åren av sin levnad.

● Herr Carl Person, vår antikvariska bokhandlare på Broadway och kassör för Valhallas Förtroendeman har genomgått en omfattande operation och vistas på Tacoma Ge-

MAY 15 - 74

neral Hospital de senare veckorna. Vi önskar honom "ett snart tillfrisknande".

● Både Carl och Mildred Svedberg, förde taktpinnen i vissa nummer vid Runebergskörens konsert för ett par veckor sedan. Fast Carls namn kom bort någonstans mellan min skrivmaskin och sättnaskinen på tryckeriet. Så här är ett tillfälle att räcka Carl en blomma för hans stora intresse för Svensk sång och musik. Med det stora intresse han visat är det ju all anledning att tro att han har rikssvenskt påbrå. Så är dock ej förhållandet. Hans far, framtidne Carl Svedberg senior, var född i Malaks församling i Finland och hans mor, Caroline, född Knudsen, växte upp i Kvinnestad, Flekkefjord, Norge. Båda tillhörde ungdomskretsen i våra ungar. Carl Jr, växte upp och studerade vid de allmänna skolorna i Tacoma. Bedrev studier och tog sin grad vid Eastman School of Music, i Rochester N. Y. och har dedrivit ytterligare studier vid U of W. Han är en virtuos på piano och hade en egen studio tills för något år sedan, då han blev anställd vid de allmänna skolorna. Sedan han tog över ledarskapet av Runebergskören har den kören upparbetats tills den är en av de absolut finaste blandade körerna i dess trakter. Det är Carls förtjänst att vi ännu kan få höra hemlandstoner nu och då. Och vi står i stor tacksamhetsskuld till honom för hans

ödegennyttiga strävan att uppehålla Svensk sång och musik. I ungefärl 30 år hade vi en sommarstuga vid Johnson Point, nära Olympia. Tills för några år sedan då det inte fanns ork nog längre att sköta om mer än ett hem. Var Kelso Point kan vara belägen har jag ingen aning om, men kanske Nisse har reda på det. Steve

LAPP-LISA (Anna-Lisa Öst)

Seattle söndagen den 6/4

Logen Norden # 233 med ordf. Thelma Johnson kom till ligen Frihets möte den 5 april i en buss, 26 medlemmar stark. Flera hade lovat att komma, men tillfällig sjukdom samt regn och köld förhindrade i sista minuten. Man hade ju även andra besökande, främst Vasa Hope och Klippan, men trånen rentonområdet inte någon. Mottagande för logen Frihet var ordf. Lillie Halvorsen, Alida Thorell och Fred Greenlund samt många gamla bekanta. Bland Nordens skara märktes Stephen Forslund och Anna M. Anderson. Forslund påpekade det stigande antalet kvinnor på tjänstemannaplatserna, kvinnornas 'liberation Movement', kanhända. Och han minnes den tid när Vasalogen var helt manlig. Fred Greenlund hade minnen sedan 1912 och Anna Haroldson berättade att hon omkring 1923 hade blivit medlem av logen Norden, men sedan flyttat över till logen Ankaret i Enumclaw och efter ytterligare ett kvarts sekel flyttat till logen Frihet. Där hon nu är aktivt deltagit i nästan 25 år. Anna M. Anderson, som har varit D. S. under många år gav oss en tankeställare om Vasa Ordens framtid. Med i Nordens grupp var även Gunnar och Ingeborg Anderson som under en tid hade varit medlemmar i logen F.

Det blev hågomster och

ningar efter ett kort affär möte och i sjukrapporten om-

talades att en hel del av de

äldre på vilohem är så glada

över att få ett besök. Sedan

fick alla närvarande kaffe och

tillbehör på övre våningen där

Bertha Nilson, Florence Nord-

Logen Frihet . forts. på sidan 2

Tacoma, Wn. Det var en upplevelse att få omma till Logen Frihet i Fremont och träffa så många gamla beanta skom man inte träffat på åratet. Det måtte ha varit förråd 20 år sedan sista. Såg en del på avstånd, som det inte blev tillfälle att skaka hand med. Saknade flera av den gamla stammen som hade gått över gränsen till det stora okända. Synt att det inte blev någon kontakt med broder Ivan Angström O'Lane. Skulle ha önskat att bli närmare bekant med honom. Vi är ju bläcksdare båda två och lika fåglar skockas. Man är ju inte lika aktiv som förr. Med åren känns det skönt att få överläta alla brödbekymmer och alt annat besvärs som tillhör föreningenslivet på yngre skuldror och snart varsalar man att det går bra en förutan. Därmed är dock inte sagt att intresset domnar av. Så varför inte ett rejält 'Vasa Rally' någon gång framöver, å lämplig tid och plats. Med ett lagom långt program så att Vasa-syskonen får tillfälle att förnya och stifta nya bekantskaper, så att alt blir lika gemyligt och trevligt som det var hos "Frihet" på den sista Vasa-träffen.

● Wallace Anderson, fyllde 50 år nyligen och blev vederbörligen avfestad med en riktig födelsedagsshippa på Valhalla Hall. Wallace är son till framtidne Axel C. Anderson, som startade de beryktade Valhallafrukostarna då han var ordförande för ett 30-tal år sedan. Wallace följe sin far i den stora stolen några år senare. De två är det enda par av far och son som innehävt ordförande-värdigheten i föreningens snart 90-åriga tillvaro. Gratulationer och må du länge leva!

● George Burkman har avlidit i en ålder av 90 år. Han var född i Sandbäck, Gammalstorps församling, Blekinge och kom till Iowa något år efter sekelskiftet. Lärde sedermera till grovplåtslagare (boilermaker) i S:t Paul, Minn. och anlände till dessa trakter år 1912. Under båda världskrigen var han verkmästare vid skeppsvarv. De senare årtiondena så drog han sig tillbaka som föreståndare för hyreshus. Tillhörde Valhalla och härvarande lo-

sag ni sist något fördelaktigt om Sverige i amerikansk press? De tycks vara lika goda kålsuppare på båda hållen. Ingen av parterna är kritvit och den ena parten är väl inte mer bläcksvart än den andra. Så

medan herrarna drog sig tillbaka för att handlägga föreningens affärer underhölls damerna med sällskapsespel. Av någon orsak tycktes kämparna vara litet mer talrämda än vanligt, så mötet drog ut på tiden, när allt var över så var fruntimren färdiga att gå hem.

● Efter ett halvsekel i Tacoma har Elof och Karin Lindstrom, i dagarna ändrat sin adress till 8727 N. W. 21st St., Seattle. För att komma närmare sonen Arne och hans familj. Paret är välkända bland landsmannen här i stan. Båda tillhör härvarande vasaloge. Elof är f.d. ordf och har tagit aktiv del i för i både Valhalla och vasalogens arbetet. Vid senaste Villahallamötet meddelade ordf Len Lovstrom, att Elof hade lämnat orten och i väl valda ordalag prisade honom för alt gott arbete han utfört för logen under de gångna åren. Han meddelade

de också att Elof halvt lovat att komma över och agera kökschef vid den årliga frukosten mot slutet av året. Det meddelandet mottogs med rungande applåder. Vi kommer att sakna Elof och Karin, på samma gång önskar vi dem tomtelövka i deras nya hem.

EXIT
NO SMOKING

MA 4 8-74

Med ett lagom
så att Vasa-syskonen tar tillfälle att förnya och stifta nya bekantskaper, så att allt blir lika gemyligt och trevligt som det var hos "Frihet" på den sista Vasa-träffen.

● Wallace Anderson, fyllde 50 år nyligen och blev vederbörligen avfestad med en riktig födelsedagsshippa på Valhalla Hall. Wallace är son till framtidne Axel C. Anderson, som startade de beryktade Valhalla-frukostarna då han var ordförande för ett 30-tal år sedan. Wallace följde sin far i den stora stolen några år senare. De två är det enda par av far och son som innehåft ordförande-världigheten i föreningens snart 90 åriga tillvaro. Gratulationer och må du länge leva!

● George Burkman har avlidit i en ålder av 90 år. Han var född i Sandbäck, Gammalstorps församling, Blekinge och kom till Iowa något år efter sekelskiftet. Lärde sedermera till grovplåtslagare (boilermaker) i S:t Paul, Minn. och anlände till dessa trakter år 1912. Under båda världskrigen var han verkmästare vid skeppsvarv. De senare årtiondena så drog han sig tillbaka som föreståndare för hyreshus. Tillhörde Valhalla och härvarande loge av Vasaorden och Christian Science Church. Närmast sörjande är en son Grant, industriägare i Eugene, Oregon, med maka och två sondöttrar och ett barnbarns barn, samt systern, fru Matilda Garvin i Portland, Oregon.

● Att Onkel Sam inte alltid har fått så god press i det gamla landet, det kan vi komma överens om. Men om de svenska journalisterna har svärtat ner Onkel Sam något värre än deras samtidiga här i landet har svartmålats Moder Svea, det övergår mitt huvudmedie. När

Tacoma, Wn. Valhallas sedvanliga påsksexa avhölls i samband med det senaste logemötet. En smula "post festum" förstås, men påskan kommer ju aldrig på något bestämt datum heller. Så det går väl på ett ut. Som vanligt var det en familjemiddag och tillslutningen var god. Föreningen består huvudräterna och tigermjölken. På senare år har fruarna blivit ombedda att bringa en favoriträtt. Det blir mat för "gudar" och denna gång var inget undantag. Dick Carlson, förde kommandot i köket den här gången till allas belåtenhet. Medan herrarna drog sig tillbaka för att handlägga föreningens affärer underhölls damerna med sällskapsspel. Av någon orsak tycktes kämparna vara litet mer talträngda än vanligt, så mötet drog ut på tiden, när allt var över så var fruntimren färdiga att gå hem.

● Efter ett halvsekel i Tacoma har Elof och Karin Lindstrom, i dagarna ändrat sin adress till 8727 N. W. 21st St., Seattle. För att komma närmare sonen Arne och hans familj. Parets är välkända bland landsmannen här i stan. Båda tillhör härvarande vasaloge. Elof är f.d. ordf och har tagit aktiv del i förf. i både Valhalla och vasalogen eningsarbetet. Vid senaste Villahallmötet meddelade ordf Len Lovstrom, att Elof hade lämnat orten och i välv valda ordalag prisade honom för allt gott arbete han utfört för logen under åren. Han meddelade

de också att Elof halvt lovat att komma över och agera köschef vid den årliga frukosten mot slutet av året. Det meddelandet mottogs med rungande applåder. Vi kommer att sakna Elof och Karin, på samma gång önskar vi dem tomtebolycka i deras nya hem.

● Steilacoom lär ha varit ett ganska livligt pionjärsamhälle år 1870 då Anton och Fredrika Malm, anlände dit efter att ha tillbringat de första tre åren här i landet i Chicago. Enligt Bonney's History of Pierce County var hon den första svenska kvinnan som vågat sig ut hit till urskogen. Nyligen råkade jag på ett annat namn av intresse i en annan historik. Där meddelades att Agneta Larson, 18 år gammal, hade anlänt till dessa trakter med Byrds karavan år 1852. (Byrd tog ett homestead vid American Lake.) Samma år (1852) gifte hon sig med Thomas M. Chambers, 57 år gammal, en äneman med 8 barn, som hade ett frihemman vid mynningen av Steilacoom Creek som sedan blev Chambers Creek. Agneta och Chambers hade 4 barn till sammans innan han avled år 1876. (What a man. What a man.) Fru Chambers lär ha levat till 1916. Steve

efter ytterligare ett kvarts sekel flyttat till logen Frihet. Där hon nu är aktivt deltagit i nästan 25 år. Anna M. Anderson, som har varit D. S. under många år gav oss en tankeställare om Vasa Ordens framtid. Med i Nordens grupp var även Gunnar och Ingeborg Anderson som under en tid hade varit medlemmar i logen F. Det blev hågomster och ningar efter ett kort affär möte och i sjukrapporten omtalades att en hel del av de äldre på vilohem är så glada över att få ett besök. Sedan fick alla närvarande kaffe och tillbehör på övre våningen där Bertha Nilson, Florence Nord-

Logen Frihet ..forts. på sidan 2

Tacoma Wa. För några år sedan då 'pumpen' ville gå i strejk och diverse andra skräpligheter började göra sig gälannde fick jag en bestämd order av doktorn att bege mig

ut och gå, minst ett par mil om dagen om jag inte ville möte Sankte Per i förtid. Det blev ju bara några kvarter till att börja med tills det blev nog ork att knata de två milen och när jag var hos honom sist så blev det endast ett kort "Keep walking". I bland blir det av att ta en rundvandring genom det och uppliva gamla minnen från den tid vi och seklet var unga även om det ena efter det andra av de gamla minnesmärkena försvinner. Nyss föll "Vor Frelseres Luth. Kirke" i ett moln av damm och flisor. Den församlingen förenade sig med en annan och vi antager att den färgade menighet som förvärvade kyrka och prästgård fick dem för ett rampris. Nu när ett katolskt lasarett behövde området för utvidgning så fick de punga ut med \$100 000. Ett par kvarter därifrån står den gamla Norske Frikyrkan. Där vi vill minnas att gutterna och även en del pojkar väntade tåligt på söndagskvällar tills ungdomsmötet var över för att se om det kom ut några 'piker' som de kunde få ihop med. Nu har Kirken blivit en Muhammedansk moské med halvmåne och allehanda krumelurer på skylten utanför. Inte så långt därifrån på 14th och M St. står f. d. Svenska Frikyr-

kan väl igenbommad, med fönstren väl täckta. Tills nylogen har den innehäfts av en "New Jerusalems"-församling. Inte tror jag att de hade något att göra med Emanuel Swedenborg's Nya Jerusalems lära. Snarare en färgad pingstförsamling som nu har förvärvat f. d. Svenska Methodistkyrkan på 11th och J St. Där pastor Beck predikade på sin tid och blev så rörd att tårarna rann när han berättade om sina snälla pojkar — som var minst lika fulla av sjutton som resten av oss. I pastorns frän varo hände det att farbrofarbror Carlson tolkade ordet: på den bästa eller värsta 'swengelska' man någonsin ha hört. Frälsningsarméns loka på 12th and K där kapten Fred Anderson förde kommande och skramlade ihop medlen a bygga för, revs för åtskillig år sedan och tomtens blev pakering för ett snabbköp. Anderson, var smålänning och mångsidig, annars hade det vänt att gått med den lilla här han hade att kommandera. En kapör som kom till stan och gang gått igenom Krigsskola med Anderson, meddelade a där hade han kallats för "Gl

get bröt ut blev han skickad till fronten. Där blev han ryktbar med att förpläga pojkkarna med pannkakor och hade erörat titeln "Capt. Anderson The Flapjack King." Efter sin återkomst tog han avsked från Armén och återgick till näringarna. Men glömde aldrig att dra fram det stora äventyret i både tid och otid. Brankären roade sig med att tutta eld på bröderna Petersons fastighet för några år sedan. Ett gammalt minnesmärke. De hande med bränsle, hö och spannmål. En ameriansk församling äger nu f. d. Svenska Tabernaklet. Värmlänningen Olof Larson, lade nog ner all färdighet och all sin erfarenhet i den byggnaden. Men ändock dugde den ej i längden. Säkerligen står helgedomen likel och är kanske då ett fridkadan mot slutet av nästa seflyt minnesmärke. Svenska Lutherika Kyrkan på 8th och I St. brann för jämnt 50 år sedan. Men prästgården står fortfarande kvar, fast det ser litet fasigt ut däromkring. Det var en livlig plats på sin tid. Minst en vigsel varje lördag på pastor Blocquists tid. Hans "tjänstebröder" började undra var de alla kom ifrån. Någon satte upp en affärsbyggnad efter branden som nu har stått tom länge. Nu har där blivit "Guds Hus" igen. "Church of the Guardian Angels". Vad för sorts sekt är obekant. Svenska Lutherika Kyrkan blev First Lutheran redan före branden och återuppfördes på 6th och I St. av bohuslännen Edward Young, mitt emot Wrights Park. Wrights Park förtjänar sitt eget kapitel någon gång framöver. Landskapsarkitekt var en E. O. Schwagerl, men det var värmlänningen Andy Christofferson, som var utländska mästare från Sverige, som stod för arbetet under de fem år som det tog att fullborda projektet. Steve

Tacoma, Wn, den 1 maj -74

Tryckfels-Nisse, den rackarn var framme igen i ett föregående opus. Då jag meddelade att jag far en rundvandring i det f.d Skandinaviska distriket här i vår by, hoppade han helt sonika över det. Så var det om kolportören som kom och berättade att kapten Anderson var känd som "Glada Fredrik" i Chicago. Det fick Nisse ihop till "Glada Anderson". Kapten Anderson bara log när någon påminde honom att han var Glada Fredrik. Kolportören var för övrigt Albert Dahlström, om någon kommer ihåg honom och hans bedrifter. Efter sin sejour i Frälsningsarmén starade han sitt eget samfund och väckte många själar — kvinnor mest. När det började osa hett i mellanvästern kom en västerut. Till slut blev On

Kören, över 100 röster stark, var i god form. Samisjungning, harmoni och nyansering var perfekt. George Halvar från Seattle var chefsdirigent. Biträdd av Ernest Harold, från Portland och Mildred Svedberg från Tacoma. En trumpetare, Loran Saretske, tog publiken med storm då han uppträdde i mellannumren. Tacomalagens ordförande Hannes Sutherland, meddelade att det var precis 50 år sedan kretsens sångare samlades för första gången och gav sin första konsert i samma lokal där de nu kunde fira 50-årsjubileet. Tacoma-avdelningens kör är 10 år äldre än det och Leonard Svedberg har varit med från början. Säkerligen distrikts "Grand Old Man". Jag uppskattade att bli bekant med Ernest Harold, från Portland och fick ett kort samtal med honom innan någon röck honom i rocken och meddelade att han behövdes någon annanstans. Efter konserten blev det förfriskningar och allmän bal. Men det är länge sedan jag orkade kasta klackarna i taket så jag drog mig iväg hemåt efter en mycket trevlig afton.

● Pastor Lyndon Murk, i Bethel Lutherika församling, blev vederbörligen hyllad söndagen efter Pask emedan 10 år hade förflutit sedan han tog över pastoratet. Förfriskningar serverades, ett minnesalbum och en subskriberad gåva överlämnades. Med sitt vänsätta väsen har han blivit uppskattad i vida kretsar. Han är en begåvad predikant, sångare och musiker. Få kan mässa som han Sjunger i Runebergskören och var solist vid deras finlandsfärd för något år sedan. Lär ha ett bibliotek på flera tusen band och är en skicklig amatörfotograf. Född i Fergus Falla, Minn., kom han till Bellingham i skoldatern. Efter seminariearen och ordination, verkade han först i S:t Paul och sedan i Great Falls i 13 år tills han blev kallad till Tacoma. Han har både småländskt och gotländskt påbrå. Fast förfäderna på båda hållen kom till Minnesota som barn, kanske för 100 år sedan eller mer. Liksom sin företrädare ser han ut att ha vunnit landsmännens förtroende och vi önskar honom all lycka i fortsättningen.

● Tillsammans med en kompanjon, har vår "nephew" Edwin Lindbeck, son till fru Agda Lindbeck i Kelso, som torde vara tämligen bekant i Vasakretsar, övertagit B. J. Logan's Marine Surveyor & Marine Insurance Co i Anchorage, Alaska. Lycka till! Ed var i Onkel Sams flotta i 28 år och steg från rekryt till kommandörlojtnant. Efter pensioneringen blev det ett kort strandhugg i Aberdeen innan han anställdes i firman han nu övertagit. Fru Mary Ann, dotter till fru Linda Person i Seattle fyller i dagarna 50 år. Huj vad tiden går. Tycker det var bara i för-ljol hon brukade som skolflicka komma med folk från

Tacoma Wa. ... Albert A. Anderson, firade sin hundraårsdag söndagen den 19 maj med en mottagning på Federal Way Convalescent Center, anordnad av hanus trt döttrar, fruarna Ragnhild Liljebeck, Doris Smith och Alyce Fulton. En niece, Hildur Forsberg, kom flygandes från Sverige för att besöka sin Onkels hundraårsdag. Hr. Anderson var född på Adelsö i Mälartn, nära Stockholm. Gick tidigt till sjöss och gjorde ett första strandhugg på östkusten i USA i början av seklet. Fick ett jobb hos en millionär att sköta om hans fina hästar och fick även lära sig att köra och sköta om hans bil. Hans arbetsgivare ville behålla honom, men havet drog. Nästa strandhugg blev i Port Ludlow, Wn år 1911. Men inom kort bar det av hemåt ige. Hemkommen blev han i äktenskap förenad med Anna Malm och snart var de nygifta på väg till Tacoma. Här blev han först sysselsatt inom virkesindustrin. Efter några år i Tacoma inköptes en half acre land på East Tacoma Hill med att minstone 50 stubbbar. Ett mindre hem byggdes först, som sedan utvidgades. Där hade herr Anderson sin hemvist till för ungefär ett år sedan, då han drabbades av ett slaganfall. Nästan ända till dtn tiden körde han sin bil och skötte om sin trädgård. Fru Anderson avled år 1931. Ett tag var han vaktmästare och körde skolbussen från Northeast Tacoma school. Bussen fick han hålla sig med själv och även reparera den. Lönen var \$ 55 per månad. Var sedermera anställd i andra skolor i Tacoma och vid

● Fru Gunhild Lundqvist, jämte dottern f. d. John Oblanas, (Nancy) jämte hennes barn Johnny och Judy Oblanas från Sunnyvale, Kalifornien lämnar i dagarna för en sex veckors tur till det gamla landet. Detta

är Nancys tredje resa till sina fäders land. Hur många gånger f. d. Lundquist varit hem har jag förloraträkningen på. Besöken gäller främst hembygden i Blekinge och framtidne Gunnar Lundquists släkt i Angermanland och övriga släkt i Skåne, Småland och annorstäds. Steve

MON., JAN. 22, 1973

Jaries

V. Headberg, Ex-Index Owner, Dies

Victor J. Headberg, 82, of 611 N. Sheridan Ave., former co-owner, editor and publisher of the Tacoma Daily Index, died Saturday. He was born in Tacoma and had lived here all his life.

Mr. Headberg worked at the Index for more than 60 years, starting as a copy boy. He retired and sold his interest in 1970.

He was a member of the Joseph Warren Lodge 235, F & A M and attended the First Lutheran Church.

He is survived by a son, Robert V. of Tacoma; a brother, Dr. Reuben A. of Tacoma; five sisters, Mrs. Hans M. Anderson, Mrs. Clayton E. Johnson and Miss Mabel Headberg, all of Tacoma, and Mrs. M. C. McDonald of Santa Rosa, Calif., and Mrs. Edwin Rundell of Rochester, Minn.; two grandchildren; and four great-grandchildren.

Services will be announced by Buckley-King Mortuary.

FRIY - 24 - 74.
ett skeppsvär under sista kriget. Hans hobby har alltid varit finsnickeri. Möbler vars lika inte torde kunna uppbringas någon annanstans har överlämnats till de anhöriga. Vi gratulerar Med Dagen.

● Fröken Gun Johansson, från Stockholm, kemisk ingenjör till yrket, har anlånt på några veckors besök hos sin faster f. d. Ragnhild Forslund och farbror Folke Johansson, i Steilacoom, samt kusiner Harry Forslund i Seattle och Walter Forslund i Tacoma med familjer. Det är fyra år sedan hon var här sist och vi önskar henne välkommen åter! Gun är barnfödd i Kiruna där hennes föräldrar innehade Nya Manufakturaffären till för några år sedan. Förfäldrarna herr och f. d. L. R. Johansson gjorde två längre besök i Tacoma, sist för ett par år sedan. Hewkommen dog hr. Johansson kort därefter.

Jaries

V. Headbe
Ex-Index
Owner, Di

Victor J. Headberg, 811 N. Sheridan Ave., fo
co-owner, editor and p
sher of the Tacoma Daily
Index, died Saturday. He
born in Tacoma and lived here all his life.

Mr. Headberg worked
the Index for more than
years, starting as a boy. He retired and sold
interest in 1970.

He was a member of
Joseph Warren Lodge
F & A M and attended
First Lutheran Church.

He is survived by a
Robert V. of Tacoma;
brother, Dr. Reuben A.
Tacoma; five sisters, M
Hans M. Anderson, M
Clayton E. Johnson and M
Mabel Headberg, all of
com a, and Mrs. M
McDonald of Santa Ro
Calif., and Mrs. Edwin Ru
dell of Rochester, Minn.; t
grandchildren; and fo
great-grandchildren.

Services will be announced
by Buckley-King Mortuary.

na försvinne. Nyss föll "Vor Frelseres Luth. Kirke" i ett moln av damm och flisor. Den församlingen förenade sig med en annan och vi antager att den färgade menighet som förvärvade kyrka och prästgård fick dem för ett rampris. Nu när ett katolskt lasarett behövde området för utvidgning så fick de punga ut med \$100 000. Ett par kvarter därifrån står den gamla Norske Frikyrken. Där vi vill minnas att guttarna och även en del pojkar väntade tåligt på söndagskvällar tills ungdomsmötet var över för att se om det kom ut några 'piker' som de kunde få ihop med. Nu har Kirken blivit en Muhammedansk moské med halvmåne och allehanda krumelurer på skylten utanför. Inte så långt därifrån på 14th och M St. står f. d. Svenska Frikyr-

kan väl igenbommad, med fönstren väl täckta. Tills nylingen har den innehäfts av en "New Jerusalems"-församling. Inte tror jag att de hade något att göra med Emanuel Swedenborg's Nya Jerusalems lära. Snarare en färgad pingstförsamling som nu har förvärvat f. d. Svenska Methodistkyrkan på 11th och J St. Där pastor Beck predikade på sin tid och blev så rörd att tårarna rann när han berättade om sina snälla pojkar — som var minst lika fulla av sjutton som resten av oss. I pastorns fråvaro hände det att farbror farbror Carlson tolkade ordet: på den bästa eller värsta 'swengelska' man någonsin hört. Frälsningsarméns loka på 12th and K där kapten Fred Anderson förde kommande och skramlade ihop medlen a bygga för, revs för åtskillig år sedan och tomtens blev parkering för ett snabbköp. Anderson, var smålänning och mångsidig, annars hade det vänt med den lilla här ha hade att kommendera. En kolportör som kom till stan och gång gått igenom Krigsskolan med Anderson, meddelade att där hade han kallats för "Gl

da Andersson" och öknamn
fastnade

Säkerligen står helgedomen likel och är kanske då ett fridkadan mot slutet av nästa seflyst minnesmärke. Svenska Lutherska Kyrkan på 8th och I St. brann för jämmt 50 år sedan. Men prästgården står fortfarande kvar, fast det ser litet fasigt ut däromkring. Det är en livlig plats på sin tid. Minst en vigsel varje lördag på pastor Blocmquists tid. Hans "tjänstebröder" började undra var de alla kom ifrån. Någon satte upp en affärsbyggnad efter branden som nu har stått tom länge. Nu har där blivit "Guds Hus" igen. "Church of the Guardian Angels". Vad för sorts sekt är obekant. Svenska Lutherska Kyrkan blev First Lutheran redan före branden och återuppfördes på 6th och I St. av bohuslännen Edward Young, mitt emot Wrights Park. Wrights Park förtjänar sitt eget kapitel någon gång framöver. Landskapsarkitekt var en E. O. Schwagerl, men det var värlänningen Andy Christofferson, som var utländ trädgårdsmästare från Sverige, som stod för arbetet under de fem år som det tog att fullborda projektet. Steve

Tacoma, Wn, den 1 maj -74

Tryckfels-Nisse, den rackarn var framme igen i ett föregående opus. Då jag meddelade att jag far en rundvandring i det f.d Skandinaviska distriktet här i vår by, hoppade han helt sonika över det. Så var det om kolportören som kom och berättade att kapten Anderson var känd som "Glada Fredrik" i Chicago. Det fick Nisse ihop till "Glada Anderson". Kapten Anderson bara log när någon påminde honom att han var Glada Fredrik. Kolportören var för övrigt Albert Dahlström, om någon kommer ihåg honom och hans bedrifter. Efter sin sejour i Frälsningsarmén startade han sitt eget samfund — och väckte många själar — kvinnor mest. När det började osa hett i mellanvästern kom han västerut. Till slut blev On

Sam intresserad i hans förehavanden och han fann för gott att smita iväg till gamla landet. Där blev han inblandad i varjehanda geschäft och var bl a biografägare i Limhamn. Jag trodde också att f.d Missionskyrkan skulle stå likadan på slutet av nästa sekell. Men det gav Nisse sjutton i. Det blir lite svårt att ha tålamod med Nisse ibland.

I samband med det årliga kretsmötet av Runebergs-Orden gav distriktsårsångaren en mycket njutbar konsert på Valhalla Hall lördagen den 20 april

samtal med honom han ha
gon röck honom i rocken och
meddelade att han behövdes
någon annanstans. Efter konser
tten blev det förfriskningar
och allmän bal. Men det är
länge sedan jag orkade kasta
klackarna i taket så jag drog
mig iväg hemåt efter en myc
ket trevlig afton.

● Pastor Lyndon Murk, i Bethel Lutherska församling, blev vederbörligen hyllad söndagen efter Pask emedan 10 år hade förflutit sedan han tog över pastoratet. Förfriskningar ser
verades, ett minnesalbum och
en subskriberad gåva överlämnades. Med sitt vänsätta väsen
har han blivit uppskattad i vida
kretsar. Han är en begåvad pre
dikant, sångare och musiker.

Få kan mässa som han Sjunger i Runebergskören och var solo
list vid deras finlandsfärd för
något år sedan. Lär ha ett bibli
otek på flera tusen band och
är en skicklig amatörfotograf.
Född i Fergus Falla, Minn.,
kom han till Bellingham i skol
åldern. Efter seminarieåren
och ordination, verkade han
först i S:t Paul och sedan i
Great Falls i 13 år tills han
blev kallad till Tacoma. Han
har både småländskt och got
ländskt påbrå. Fast förfäderna
på båda hållen kom till Minnesota
som barn, kanske för 100
år sedan eller mer. Liksom sin
företrädare ser han ut att ha
vunnit landsmännens förtroende
och vi önskar honom all
lycka i fortsättningen.

● Tillsammans med en kom
panjon, har vår "nephew" Ed
win Lindbeck, son till fru Ag
da Lindbeck i Kelso, som torde
vara tämligen bekant i Vasa
kretsar, övertagit B. J. Log
an's Marine Surveyor & Ma
rine Insurance Co i Anchorage,
Alaska. Lycka till! Ed var i
Onkel Sams flotta i 28 år och
steg från rekryt till kommen
dörlöjtnant. Efter pensioneringen
blev det ett kort strand
hugg i Aberdeen innan han an
ställdes i firman han nu över
tagit. Fru Mary Ann, dotter till
fru Linda Person i Seattle fyller
i dagarna 50 år. Huj vad ti
den går. Tycker det var bara i
förföljol hon brukade som skol
flicka komma med folk från
Kelso till vårt sommarhem vid
Kelso Point. Vi gratulerar! An
tagligen har de inte S.P. Men
kanske professor Måve, vid
University of Alaska som de
är goda vänner med har den,
och frambrä hälsningarna.

Steve

Ludlow, Wn år 1911. Men inom
kort bar det av hemåt igen.
Hemkommen blev han i äkten
skap förenad med Anna Malm
och snart var de nygifta på
väg till Tacoma. Här blev han
först sysselsatt inom virkesin
dustrin. Efter några år i Tacoma
inköptes en halv acre land
på East Tacoma Hill med åt
minstone 50 stubbar. Ett mindre
hem byggdes först, som sedan
utvidgades. Där hade herr
Anderson sin hemvist till för
ungefärlt ett år sedan, då han
drabbades av ett slagfall.
Nästan ända till dtn tiden kö
rde han sin bil och skötte om
sin trädgård. Fru Anderson av
led år 1931. Ett tag var han
vaktmästare och körde skolbus
sen från Northeast Tacoma
school. Bussen fick han hålla
sig med själv och även repara
ra den. Lönen var \$55 per må
nad. Var sedermera anställd i
andra skolor i Tacoma och vid

May - 24 - 74.

ett skeppsvarv under sista kri
get. Hans hobby har alltid va
rit finsickeri. Möbler vars li
ke inte torde kunna uppbringas
någon annanstans har överlämnats
till de anhöriga. Vi gratulerar
Med Dagen.

● Fröken Gun Johansson, från
Stockholm, kemisk ingenjör till
yrket, har anlånt på några ve
kors besök hos sin faster 'fru
Ragnhild Forslund och farbror
Folke Johansson, i Steilacoom,
samt kusinerna Harry Forslund
i Seattle och Walter Forslund
i Tacoma med familjer. Det är
fyra år sedan hon var här sist
och vi önskar henne välkom
men åter! Gun är barnfödd i Ki
runa där hennes föräldrar inne
hade Nya Manufakturaffären
till för några år sedan. Föräld
rarna herr och fru L. R. Joh
ansson gjorde två längre be
sök i Tacoma, sist för ett par
år sedan. Hewkommen dog hr.
Johansson kort därefter.

By Marshall Wilson

TWENTY years or more ago a visiting Swede, Albert Viksten, my father-in-law, came halfway around the world and introduced me to a man in my own town—Seattle. That man was Harry Fabbe.

Albert, who traveled the world over for the books he wrote, both fiction and nonfiction, had a reputation of finding the "good and important" people in every community in which he stopped.

Harry Fabbe certainly was no exception.

Fabbe, 74, died December 7 after almost half a century of work and devotion to the Swedish community in the Pacific Northwest.

Fabbe's instrument of effectiveness was the weekly *Svenska Posten* (The Swedish Post), which he edited 46 years.

To a few who knew him he was Harry—rarely was it Mr. Fabbe—to most it was just Fabbe,

for him there," Mrs. Fabbe recalled. "I heard him roar with laughter."

"They had named one of the plants after him—*Taraxacum fabbianum*.

"Harry, who had spent years fighting the weeds at our home, had just had a dandelion named after him."

ALL HIS LIFE Fabbe remained fluent in the Swedish language he learned as a child.

"Fabbe never wrote in 'Svengliska' (fractured Swedish)," recalls Prof. Walter Johnson, retired as chairman of the Scandinavian Language and Literature Department at the University of Washington.

"His Swedish was as pure as it was when he first got off the boat, in spite of only two trips back to Sweden."

How did he keep it so pure, in a land where so many of his fellow countrymen have almost forgotten the mother tongue?

Ben Ekback, Fabbe's successor, has announced there will be still more articles written in English—to keep up with the times and reach the reader.

"I didn't know Fabbe well," Ekback said. "He was here with me for one week while I was breaking in."

After the one week with Ekback, Fabbe tired in February last year, but still sent in weekly column until the week before his death.

Ekback said Fabbe didn't leave him with "orders or suggestions" on how to run the paper.

"But I knew how committed he was to keeping the pure Swedish language," Ekback said.

This is an unspoken request Ekback does feel he can keep.

"You have to write for your readers," Ekback said. "Too many of the Swedes in this community no longer speak Swedish, even though they are still interested in news from their

FABBE: Northwest Swedes' editor 46 years

a name he wore like a title.

Fabbe's ashes have been returned to his native Linkoping in Southern Sweden. The marks he made in a land forever alien to him can never be erased.

His passport shows he first entered the United States August 28, 1915. He worked in Alaska for a while but eventually came to Seattle. In 1926 his mother was ill in Sweden, so Fabbe went home for a year but returned in 1927 to take over the editorship of *Svenska Posten*. He was to have no other job.

Fabbe, who loved his native Sweden so much and who wrote about it so eloquently, was to go home only once more, in 1948, when he and his wife, Betty, took a four-month trip as guests of the Swedish government.

All kinds of honors were heaped on Fabbe—lifetime membership in the Swedish Club, recognition in 1948 by King Gustav V, who made him a Knight of the Order of Vasa, and in 1973, when Princess Christina came to Seattle and, on orders of still another King, Gustav VI Adolf, presented him with the title Commander of the Order of Vasa, the country's highest honor.

Fabbe cherished these honors. An honor of a different sort brought on one of his memorable chuckles.

Mrs. Fabbe recalls that when her husband was in Alaska he had done some seed gathering for botanists with whom he corresponded at Lund University in Sweden. Seven of the seeds were of previously uncataloged plants. The Lund

Harry Fabbe at the Linotype on which he set type for *Svenska Posten*

"By reading, by correspondence with literary men in Sweden, and his contacts with almost every Swede who came to town," Professor Johnson said.

In his 47 years in Seattle, the great, the near-great and the unknown Swedes came to Fabbe.

Mrs. Fabbe remembers those visiting Swedes.

"Harry would come home and tell, in an offhand way, of the ambassadors, consuls, writers who had dropped in at the plant," she said.

Sometimes Fabbe took his visitors with him to their Queen Anne home—maybe for dinner or maybe to stay a few days.

"But he was good about that," Mrs. Fabbe said. "He'd always let me know, and give me time to get ready for our guests."

"Fabbe had only one rival in Swedish writing," Professor Johnson said. "That would be Gerhard Rooth, editor of *Nordstjernan* (The North Star), the New York Swedish paper."

OF HUNDREDS of Swedish-language papers which once flourished across the United States, only five still survive—Rooth's *Nordstjernan* and Fabbe's *Svenska Posten* are among that small number. Others are in Chicago, San Francisco and Austin, Tex.

Of the five, only the New York and Seattle papers are still "almost all" written in Swedish.

And that is a bitter point to many of the older readers of *Svenska Posten*. More and

land of their ancestors."

Josef Oscarsson, president of the Swedish Club, is another who knew Fabbe well over the years. It was Oscarsson, with no newspaper training, who stepped in to fill the big shoes at *Svenska Posten* when Fabbe took that rare week off.

"We all knew Harry's health was very poor—that his days were few," Oscarsson said. "Otherwise he would not have given up his life's work and interest—*Svenska Posten*."

"We hoped that with rest and relaxation he would improve so that he could enjoy sitting back and seeing his work continue," Oscarsson wrote in the Swedish Club News.

"But it was not to be. Friday, December 7, was the day of completion. Now he is gone."

"... He has, in our estimation, contributed more than anyone else to keep the Swedish language alive in our area, helped to perpetuate the Swedish traditions and through the paper assisted in keeping the Swedish organizations alive."

Oscarsson gave a concise description of Fabbe:

"He was frank in his expressions, committed to his purpose and his work as to his words and a fighter for that in which he believed . . . a good man."

Fabbe saw no one in the days just before his death.

The day before he died, Betty called Oscarsson and said Fabbe wanted to see him.

FABBE. Northwest Swedes' editor 46 years

a name he wore like a title.

Fabbe's ashes have been returned to his native Linkoping in Southern Sweden. The marks he made in a land forever alien to him can never be erased.

His passport shows he first entered the United States August 28, 1915. He worked in Alaska for a while but eventually came to Seattle. In 1926 his mother was ill in Sweden, so Fabbe went home for a year but returned in 1927 to take over the editorship of Svenska Posten. He was to have no other job.

Fabbe, who loved his native Sweden so much and who wrote about it so eloquently, was to go home only once more, in 1948, when he and his wife, Betty, took a four-month trip as guests of the Swedish government.

All kinds of honors were heaped on Fabbe—lifetime membership in the Swedish Club, recognition in 1948 by King Gustav V, who made him a Knight of the Order of Vasa, and in 1973, when Princess Christina came to Seattle and, on orders of still another King, Gustav VI Adolf, presented him with the title Commander of the Order of Vasa, the country's highest honor.

Fabbe cherished these honors. An honor of a different sort brought on one of his memorable chuckles.

Mrs. Fabbe recalls that when her husband was in Alaska he had done some seed gathering for botanists with whom he corresponded at Lund University in Sweden. Seven of the seeds were of previously uncataloged plants. The Lund botanists nurtured and developed the seeds.

"When Harry got home to Sweden (in 1948) he was upstairs reading mail which was waiting

Harry Fabbe at the Linotype on which he set type for Svenska Posten

"By reading, by correspondence with literary men in Sweden, and his contacts with almost every Swede who came to town," Professor Johnson said.

In his 47 years in Seattle, the great, the near-great and the unknown Swedes came to Fabbe.

Mrs. Fabbe remembers those visiting Swedes.

"Harry would come home and tell, in an offhand way, of the ambassadors, consuls, writers who had dropped in at the plant," she said.

Sometimes Fabbe took his visitors with him to their Queen Anne home—maybe for dinner or maybe to stay a few days.

"But he was good about that," Mrs. Fabbe said. "He'd always let me know, and give me time to get ready for our guests."

"Fabbe had only one rival in Swedish writing," Professor Johnson said. "That would be Gerhard Rooth, editor of Nordstjernan (The North Star), the New York Swedish paper."

OF HUNDREDS of Swedish-language papers which once flourished across the United States, only five still survive—Rooth's Nordstjernan and Fabbe's Svenska Posten are among that small number. Others are in Chicago, San Francisco and Austin, Tex.

Of the five, only the New York and Seattle papers are still "almost all" written in Swedish.

And that is a bitter point to many of the older readers of Svenska Posten. More and more English is creeping into the columns. The paper isn't as "pure" as it was with Fabbe, the old-timers say.

land of their ancestors."

Josef Oscarsson, president of the Swedish Club, is another who knew Fabbe well over the years. It was Oscarsson, with no newspaper training, who stepped in to fill the big shoes at Svenska Posten when Fabbe took that rare week off.

"We all knew Harry's health was very poor — that his days were few," Oscarsson said. "Otherwise he would not have given up his life's work and interest—Svenska Posten."

"We hoped that with rest and relaxation he would improve so that he could enjoy sitting back and seeing his work continue," Oscarsson wrote in the Swedish Club News.

"But it was not to be. Friday, December 7, was the day of completion. Now he is gone."

"... He has, in our estimation, contributed more than anyone else to keep the Swedish language alive in our area, helped to perpetuate the Swedish traditions and through the paper assisted in keeping the Swedish organizations alive."

Oscarsson gave a concise description of Fabbe:

"He was frank in his expressions, committed to his purpose and his work as to his words and a fighter for that in which he believed . . . a good man."

Fabbe saw no one in the days just before his death.

The day before he died, Betty called Oscarsson and said Fabbe wanted to see him.

"We talked for a while and his last words to me were, 'You've got to keep that newspaper alive,'" Oscarsson said.

Oscarsson reluctantly sees encroaching English in Fabbe's paper. He knows what happened at the Swedish Club. He's a businessman and sees the handwriting on the wall.

"In another past generation Swedes were coming to the club to find someone with whom to talk," he said. "Twenty years ago we were still running English classes. But, now, there's a new breed coming. They all speak English."

"Now we have classes in Swedish every Monday night here at the club — five classes for about 130 people."

"The classes are made up of second and third-generation Swedes — they're the wives and husbands of Swedish-speaking people — they're the ones who are going to Sweden for a visit and want to know the language."

"I guess Svenska Posten is like the club — you have to cater to your public."

The Masthead of Svenska Posten speaks a story of its own and what has happened to the

Newman speaks candidly about Svenska Posten and its future.

"Maybe its days are numbered. I don't know," Newman said. "Circulation is around 3,000 — I think it was about that when I came here 18 years ago."

Although Svenska Posten may be his, in title, Newman thinks of it as a property of the Swedish community.

"I leave them alone. I don't try to set any kind of policy about running the paper," he said.

But Newman is a businessman who knows he couldn't continue to put out a money-losing paper.

"Just as long as it breaks even we'll keep turning it out," he said.

Newman described Fabbe as a man who was "totally without enemies."

"I always thought it was impossible to work,

Professor Johnson recalled that five or six years ago the Swedish ambassador to China toured the United States, studying the Swedish-American press.

"No one got a finer report than Harry Fabbe," he said.

"People didn't say in his lifetime what they thought about Harry," Professor Johnson said. "But Harry wouldn't have let you if you had wanted to."

"The Swedish colony in the United States, particularly in Washington and for some unknown reason in Utah, realized what a treasured role he played in Swedish life."

"But even if they hand you that gold watch, or the going-away suitcase, the best things are always said about you when you're six feet under ground."

Like most of us, Fabbe put off the unpleasant things in life. Such as the times when Mrs. Fabbe would ask, even when he was in good health, what he was going to do with all the Swedish books, papers and correspondence that filled their home.

The day before he died Mrs. Fabbe asked about his papers.

"We'll decide that tomorrow," he replied.

Reminded that there might be no tomorrow, Fabbe said it all should go to the University of Washington.

It was to old friend Professor Johnson that Mrs. Fabbe turned, to sort out the "mess" of a half century of collecting.

"The basement, closets, desks, dresser drawers — all were filled with the most complete correspondence you could imagine," Professor Johnson said.

What good will the material do in the Swedish archives at the university, Professor Johnson was asked.

"Scholars there will read it," he said. "Some day someone — perhaps another Vilhelm Moberg (author of "The Immigrants") — will be doing research on the Swedish role in America. Fabbe has it all written down for them."

Fabbe had a weekly column — *Hort och Hant* (*Heard and Happened*) — and if any Swede did anything of importance in the Northwest his story would appear there.

"He knew the old immigrants wanted to know what was going on back home," Professor Johnson said. "Each week he had an item or two from every province in Sweden."

"But he also wrote informative articles of Sweden today. And of the sports he liked so much."

Dr. Johnson will be taking Fabbe's books and papers to the university archives, but he recalls another project in which Fabbe gave a helping hand.

"Svante Lofgren, retired after a lifetime of writing and book collecting, had died in 1949," the professor said. "About 1957 his son, Ted, who still works at The Seattle Times, got in touch with me and said he thought the university should have the books."

"His home was on Stuart Island, the last of the islands in the San Juan chain before you get to Canada. We got a government ship to go up and get the books."

"Lofgren's house was the only one on the island and had long been standing empty. It wasn't a ghost town — it was a ghost island."

"Inside we found volumes and volumes of Swedish newspapers, printed in small Washington cities. There were Swedish books, printed in Washington. There was modern and old Swedish literature. It was truly a find."

"Fabbe was moved, and enthusiastic. Later he wrote one of the most moving pieces I ever saw about a Swedish immigrant."

The Lofgren books and papers are still the largest single collection in the University Swedish archives.

Newman knows the future of Svenska Posten rests or falls on acceptance or rejection by the Swedish community.

SVENSKA POSTEN

The Swedish Post

SPOKESMAN FOR THE SWEDISH-AMERICAN POPULATION OF THE PACIFIC NORTHWEST

Arg. 89 — 29th Year, No. 18

Seattle, WA, onsdagen den 1 maj 1974, Portland, OR

Wednesday, May 1, 1974

Under Södra Korset

For Svenska Postens
L. Englund, Bellevue

Cirka 100 år sedan sätter område omkring Perlins och Kärran i dag den blivit industri- och handelscentrum. Kommunikationsvägen förbunden med det stora gruvor i sydost, järn och guld från Bergslagen.

När möjligheten kom för mig att köpa en liten område vid den svenska röten — nära Kärran på grund av möjligheterna att sätta upp Västra Amazons svältgårdar — var det enkelt. Detta är Card River — torkträdade han. När det stora järnvägsprojekten var färdiglagt körde vi till den här platsen för att bygga en järnväg till gruvorna i sydost. Detta är det som jag har gjort sedan jag kom dit för 18 års sedan. Nu har jag förtur i mina ägor och nu har jag fått en ny förtur i mina ägor.

Detta är den härliga världen som jag har gjort sedan jag kom dit för 18 års sedan. Nu har jag fått en ny förtur i mina ägor och nu har jag fått en ny förtur i mina ägor.

EMMA NELSON

Nybliven pensionär

Efter de tre första åren i arbete har Emma N. Martin, 84, lämnat den svenska pensionären.

or to live, without stepping on toes and making an enemy somewhere along the line," Newman said. "But not Fabbe."

Newman gestured toward the back shop where a score or more workers were busy putting out other newspapers and doing job-shop work.

"There isn't a man back there that wasn't saddened when Fabbe retired, and maybe even cried a little when he died," Newman said.

Fabbe was a familiar sight in the back shop, hunched over the Linotype keyboard which was unfamiliar to the other men because of the extra Swedish alphabet characters. He was his own typesetter.

BETTY, his Seattle-born and non-Swedish wife, naturally knew Fabbe best.

"If I ever had a rival, it was that paper," she said. "For the first three days of the week we hardly communicated — Wednesday was when the paper came out and we left him alone until that job was done."

"Harry was a loner — belonged to nothing. When we were in Sweden he was presented with an 'official' Swedish flag — which can only be given to an organization. He brought it back and gave it to the Swedish Club in Seattle. Shortly afterward they made him an honorary life member of the club. It was the only organization to

SVENSKA POSTEN

The Swedish Post

SPOKESMAN FOR THE SWEDISH-AMERICAN POPULATION OF THE PACIFIC NORTHWEST

Arg. 89 - 89th Year, No. 18.

Seattle, WA, onsdagen den 1 maj 1974, Portland, OR

One number 20 cents

[Wednesday, May 1, 1974]

Under Södra Korset

Från Svenska Posten av

L. Englund, Redigerare

Cirka 200 kilometer söder om Göteborg ligger den sista insjöområdet innan landet Bäckby. Här finns skogar, vatten och vacker natur. Härifrån kommer fordon med sin egen grunda svenska rötter och härifrån kommer fisker. Naturminnenhetens rötter är lång och har inte anlagt vad jag denne rikt — inte minst på grund av tillgången att seks i Västra Australiens sydligaste punkt — Cape Leeuwin. Det är det ändamål som intresserar mig att besöva byarna för att undersöka vad tycker om den svenska, varför den svenska cykel som dras här finns runt på bergen, att finna Island och om Portugals bank och sätta in kontrollerna där, att medtaga lag från Perth, en rörd på röra, lämna via produktionsvägen områdena till det det är nästan att göra i samband med detta resan?

Swedish-language newspapers that once flourished in towns throughout the Northwest.

"The only Swedish-American newspaper of the Pacific Northwest," the masthead notes.

"Absorbed: Svenska Journalen, Seattle; Puget Sound Posten, Tacoma; Oregon Posten, Portland; Svenska Pressen, Vancouver, B. C.; Svenska Pacific Tribunen, Seattle; Svenska Pressen, Spokane," the masthead further notes.

Dozens of other papers, in towns too small for even a weekly printed in English, just closed their doors without being absorbed.

Russ Newman, who in 18 years rose from a printer to sole owner of Consolidated Press, which prints Svenska Posten, said four years ago he was ready to write "30" to the paper.

"Fabbe knew he wouldn't be around forever," Newman said. "Two years before he decided to retire he started looking around for someone to replace him. He looked everywhere, primarily across the border into Canada. He was reluctant to raid another Swedish paper, and he didn't find anyone."

"Two years ago, he said he was going to retire. I told him I thought I would stop publication of the paper. It really hurt him. He got together with his people from the Swedish Club, alerted the Swedish consul, and they started a fresh search."

Fabbe finally found his successor, Ekback, who was working on a paper in Canada.

Ekback, at first reluctant, was finally persuaded to take over the job. He faced governmental red tape and had to go back to Sweden before coming to the United States as a Swedish immigrant.

söder. En lång häxtryckning avvände vår tillfälliga bekassats och med en ungersklig Göteborts skräck.

F. n. Dr. Ord River-projekten är förflyttat därför i det mäntare förlagd under ledning av Dr. Drayton Price, et amerikansk konsernman.

Först möte bekänt. Någon på

tiden i Syd-Australien blev också markör, en "Lavagelse medan jag i saklak mink pedulade icke i landet Bäckby sedan.

Chansen att alla var minnus, seklar vägen fröga var den enda stabila parallell med kungsvägen. För övriga vägar inom den befintade riket och omkring. Efter vilket tiden en del av befolkningen kommande hela året, sätta ut lägenhet vid vatten med sanningshöjd för en ny generation av kungsvägare. Här byggde man hem av enskilda — här ville jag ha en sådan, här uppdragssättning vid en lägenhet med en enkel rörelse.

Vad urvalld efter en observation av vägkanten givande jordvagnspedigie dag vidare. Vägen var nu ännu och fäktat och en obunden kändis av sin

LAILA NELSON

Nybliven pensionär

Ett av de senaste utskrifterna. Bild: Laila Sonja Marlow A.

or to live, without stepping on toes and making an enemy somewhere along the line," Newman said. "But not Fabbe."

Newman gestured toward the back shop where a score or more workers were busy putting out other newspapers and doing job-shop work.

"There isn't a man back there that wasn't saddened when Fabbe retired, and maybe even cried a little when he died," Newman said.

Fabbe was a familiar sight in the back shop, hunched over the Linotype keyboard which was unfamiliar to the other men because of the extra Swedish alphabet characters. He was his own typesetter.

BETTY, his Seattle-born and non-Swedish wife, naturally knew Fabbe best.

"If I ever had a rival, it was that paper," she said. "For the first three days of the week we hardly communicated — Wednesday was when the paper came out and we left him alone until that job was done."

"Harry was a loner — belonged to nothing. When we were in Sweden he was presented with an 'official' Swedish flag — which can only be given to an organization. He brought it back and gave it to the Swedish Club in Seattle. Shortly afterward they made him an honorary life member of the club. It was the only organization to which he belonged."

"Harry was a Social Democrat, his political leanings evident in so much of his writing."

"I can remember when his was the only newspaper in the city that supported a Henry Jackson, a Warren Magnuson or any other Democrat."

Swedish books, papers and

filled their home.

The day before he died Mrs. Fabbe asked about his papers.

"We'll decide that tomorrow," he replied. Reminded that there might be no tomorrow, Fabbe said it all should go to the University of Washington.

It was to old friend Professor Johnson that Mrs. Fabbe turned, to sort out the "mess" of a half century of collecting.

"The basement, closets, desks, dresser drawers — all were filled with the most complete correspondence you could imagine," Professor Johnson said.

What good will the material do in the Swedish archives at the university, Professor Johnson was asked.

"Scholars there will read it," he said. "Some day someone — perhaps another Vilhelm Moberg (author of "The Immigrants") — will be doing research on the Swedish role in America. Fabbe has it all written down for them."

Fabbe had a weekly column — *Hort och Hant* (*Heard and Happened*) — and if any Swede did anything of importance in the Northwest his story would appear there.

"He knew the old immigrants wanted to know what was going on back home," Professor Johnson said. "Each week he had an item or two from every province in Sweden."

"But he also wrote informative articles of Sweden today. And of the sports he liked so much."

Dr. Johnson will be taking Fabbe's books and papers to the university archives, but he recalls another project in which Fabbe gave a helping hand.

"Svante Lofgren, retired after a lifetime of writing and book collecting, had died in 1949," the professor said. "About 1957 his son, Ted, who still works at The Seattle Times, got in touch with me and said he thought the university should have the books."

"His home was on Stuart Island, the last of the islands in the San Juan chain before you get to Canada. We got a government ship to go up and get the books."

"Lofgren's house was the only one on the island and had long been standing empty. It wasn't a ghost town — it was a ghost island."

"Inside we found volumes and volumes of Swedish newspapers, printed in small Washington cities. There were Swedish books, printed in Washington. There was modern and old Swedish literature. It was truly a find."

"Fabbe was moved, and enthusiastic. Later he wrote one of the most moving pieces I ever saw about a Swedish immigrant."

The Lofgren books and papers are still the largest single collection in the University Swedish archives.

Newman knows the future of Svenska Posten rests or falls on acceptance or rejection by the Swedish community.

"Tell it like it is," he says. "You couldn't write about Harry Fabbe without also writing about Svenska Posten."

"Fabbe was Svenska Posten!"

Marshall Wilson is a Times reporter.

By Marcia Shannon

Valhalla Hall

Memories will flow with the toasts when the Swedish Order of Valhalla observes its 90th anniversary Saturday.

The lodge, which considers itself the oldest continuously existing men's fraternal organization on the West Coast, will celebrate in Valhalla Hall, a building its members had constructed in 1906.

The gala celebration points up that the Swedes have been in Tacoma for 122 years!

Descendants of Swedish immigrants proudly point to one of these, Nicholaus Delin, as Tacoma's No. 1 resident. Arriving at Commencement Bay in April, 1852, he filed a pre-emption claim on 318 acres of land, the tract now being the site of the Union Station southward.

Delin set up a sawmill about where Puyallup Avenue and Dock Street converge or it may have been as far up as Pacific Avenue and Wakefield Drive.

The exact position of the mill is disputed among historians, but the impact of the Swede Delin is not — at least not among the Swedish folk of Tacoma.

Carl Person, a member of the fraternity, says, "The lodge began when a bunch of lonesome Swedes got together back in 1884 for mu-

tual fun and games."

And Stephen Forslund, who is gathering the history of Swedish immigrants in the Northwest for the archives of the University of Washington, reports that the lodge's organizational meeting was held on Dec. 15, 1884.

According to Forslund's data:

"The roster of 22 persons who signified their intent of becoming members of an organization formed for benevolent and social purposes is still extant and is deposited with the Swedish Archives at the UW.

Full membership was restricted to those of Swedish birth or descent. Norwegians could join but not hold office. The society first was called Freja, but the name was changed to Valhalla a few months later. The meeting place was the Svea Hotel, located on the southwest corner of what is now 11th and Commerce streets."

Forslund's collection of Swedish history in the Northwest also reports on the Valhalla Military Brass Band, which came into being about 1889 with the lodge spending about \$500 on instruments.

"The band was soon in demand to play not only for Valhalla functions but for parades and other civic ac-

tivities. From pictures I've seen, the members wore uniforms that must have been light blue with all kinds of brass buttons, gold stripes and braids, creating quite an impression as they marched down the street.

"The lodge insisted that the name Valhalla be engraved on each instrument and that none of the instruments could be pawned in any shop in Tacoma or Pierce County."

Forslund surmises these conditions grew out of the difficult financial situation in the 1890s. He traces the band's progress through its organizational and financial problems until about 1900.

"Band members also played in other bands, of which there were a number in the city. The original Elks Band was composed largely of members of the Valhalla Band. The latter was active into the new cen-

tury, but there is no record that it existed long after that."

Forslund's compilation of Swedish influence in the Northwest runs to date to about 100 typewritten pages. He traces the influx of Swedish residents to the area, something of their families, where they lived and their occupations.

"Just how far I will get with this Swedish history at my age of 80 remains to be seen," Forslund says apologetically. "But perhaps future historians will find items of interest in the resume."

He gives credit for the venture to Prof. Walter Johnson of the Scandinavian department at the UW, to Harry F. Fabbe, editor of *Svenska Posten*, and to J. Ronald Todd, chief reference librarian at the UW

who has offered the library's facilities for storage and cataloguing his material.

Saturday's celebration by Valhalla Lodge will become another page in Forslund's history of Swedish descendants. Arrangements are in charge of the lodge's present chairman, Leonard Lovstrom. And although details of the program yet are being kept as a surprise, it's safe to surmise that the Swedes will be tooting their horns that night, 90 years strong.

Valhalla Band of 1889
Who knows their identities?

Tacoma Wa den 1 oktober

Jag antar att det var fler än jag som kanske råkade ut för obehagligheter ibland under Viet Nam-konflikten för att Sverige härbärgerade de amerikanska avhopparna. I de flesta fall var det väl som gubben sa när han blev sparkad av åsnan "det är inget att bry sig

B. C. Där lär det vara över sju tusen. Det lugnade sig efter att U.S.A. drog sig ur konflikten. Men nu sedan det har blivit tal om amnesti har en del blivit spydiga igen.

● Gunnar H. Anderson, har avlidit i en ålder av 76 år. Han var född i trakten av Göteborg och anlände till Tacoma år 1928 i sin ungdom va han anställd vid Götaverken i Göteborg. Här har han verkat som både smed och millwright. Tillhörde ett flertal organisationer däribland Valhalla där han varit ordförande Samt tillhörde Presbyterian Church. Sörjes närmast av maka i andra gifte, son och dotter samt fem barnbarn. Steve

AUG 14 - 74

Tacoma Wa. Människan är en sällskaplig varelse och lika fäglar skockas är allmänt bekant. Våra tidiga landsmän härute var inget undantag att döfna av alla årsfester och jubileer som duggat tätt under åren. Urskogen stod tät i bacarna häromkring när Augusta Synodens hemmissionär Peter Carlson, bildade den Svenska Luterska församlingen år 1882. Valhalla föreningen organiseras 1884 och kommer att fira sitt 90-årsjubileum inom kort. Missionsförsamlingen som nyligen observerade sin 85-åriga tillvaro blev organiserad i C. F. Ericksons hem, 1209 S. Yakima Avenue år 1889. Meto-

disterna missionerade ett 10-tal år innan de fick ihop till en församling år 1891. Det blev för trångt för de svenska tros syskonen i en existerande Skandinavisk Baptistsförsamling så de bröt sig ut och bildade sin egen år 1893. Detta blev nog en organiserad verksamhet bland landsmännen för ett tag till. Frälsningsarmén uppenbarade sig någon gång efter sekelskiftet. Vasa Orden gjorde sitt intåg år 1912. Och Svenska Lutheraner i South Tacoma fick sin egen församling något år förut. Bethelförsamlingen som bildades av 8 lutherska familjer år 1914, som nyligen firade sin 60-åriga tillvaro blev den sista svenska sammanslutningen som organiserades. Jag kommer ihåg flera av stiftelsemellemarna, — särskilt Andrew Nelson, som var den först söndagsskoleföreständaren.

Känd i grannskapet som "the bicycle missionary". Annar var han bättre känd som "hancer Nelson" för han gjord trallor o. dressiner i N.P.-verkstäderna. Karl W. von Wallen ättling av en svensk adelssläkt var verksam ett tiotal år till

han blev presbyterian. J. T. Johnson, hade en speceri- och charkuteriaffär på 56th St. Dottern Ruth, sedermera Mrs Morimer Langlow, var ungefär den förste organisten. Nu trakterar hennes son John Langlow orgeln som en riktig virtuos. Enda kvarlevande stiftelsemedlem och ännu verksam är Mrs Carl (Esther) Berglund. Allas vår A. Victor Johnson, var inte precis stiftelsemedlem men blev i alla fall sekreterare för kyrkorådet år 1915. Andra som tjänat under åren och bör nämnas är Carl Swanson, en kalmarpojke, nu 94 år gammal och vistas på ett vårdhem. Lorraine Langlow välkänd tryckeriägare. Alvin Stenström, en verklig pionjärson. Hans far kom till Tacoma 1883 och när det första apellet byggdes av den nybildade Svenska Lutheriska församlingen på 80-talet var det Alvins pappa och en kvinnlig medlem, Susie Swanson, som målade byggnaden både invändigt och utvändigt.

Carl Lindskog gjorde sitt i många år, men det är bäst att jag ger mig för det är vanskligt att försöka berätta om folks insatser i en sammanslutning som vi aldrig tillhört. Vi har ofta besökt kyrkan så ofta så vi är nägorlunda förtagna med dess historia. Där tycks de ej vara generade eller besvärade av att församlingen en gång var startad av svenska emigranter. Något som kan förnimmas på andra håll ibland. En del av de gamla traditionerna lever kvar i Bethel fast det aldrig görs något större väsen om det. Därför tyckte jag att församlingen var värd en blomma nu när de fyllt 60 år.

Marv Harshman, chefsbaskettränare vid U. of W. och som förut skurit sina lagrar som tränare vid Pacific Lutheran University och Washington State University fick en inbjudan att komma över till Europa och hålla "Basket Ball Clinics" i flera länder. Mr Harshman var måg till pastor och fru E. A. Larson och fru Dorothy är med på färden. Paret har allaredan besökt Island där Marvs föräldrar en gång kom ifrån. Andra länder här besöks och sist var de i Sverige, där fru Harshman fick tillfälle att träffa släktingar i Närke som hon aldrig träffat förrut. Hennes mor, fru pastor Larson, kom med sina föräldrar till Montana i femarsaldern.

Swedish Order of Valhalla, avhöll en välbesökt och trevlig pic-nic vid Surprise Lake. Söndagen den 4 augusti. Första gången på åratet som föreningen vägat sig på ett sådant företag. När vi och seklet var unga var det två sådana utflykter som var särdeles populära och drog folk av alla slag. Valhalla pic-nic och Swiss pic-nic. Förpläganden både med vatt

och torrt var god och folk gästvänliga. Så kom den långa tornkan, folk fick bilar och andra intressen och med åren blev det allt mindre och mindre med deltagare. Med den nuvarande situationen med bränsle för bilarna kanske traditionen kan leva upp igen. Alla därute vid utflykten tycks vara ense om att försöket manar till efterföljd. Steve

Tacoma Wa den 11 september 1974

Fru Elsa Larsen, flyger i dagarna hem till Borlänge igen efter ett 6 veckors besök hos släktingar och gamla vänner i dessa trakter. Fru Larsen var Elsa Hellström, när hon anlände till Tacoma år 1922. Efter något år blev hon bekant med Einar Larsen, som var dansk och det blev giftermål. Paret bosatte sig i Seattle där Larström innehade "Larsens Interior Decorating & Upholstry-firma" på 1408 East Pike St., tills sitt fänfälle år 1958. Efter ett besök i gamla landet på mitten av 60-talet beslöt Elsa att återvända hem för att vara nära sina kvarvarande syskon och bosatte sig därhemma för 7 år sedan. Detta var första

återbesöket. Det var trevligt att träffas och välkommen åter.

● Bland de hopfulla vid det stundande prov-valet är Nels B. Nelson, värländning på fadernet och smäländning på mödernet som söker ämbetet som allmän åklagare. N. är nu i privat lagpraktik, men var tidigare under en 10-årsperiod biträdande allmän åklagare och chef för kriminaldepartementet. Willard Hedlund söker återval som fredsdomare. Hedlund är chicagoborn och kom till dessa trakter för ett 30-tal år sedan via U. S. Army, där han var i den legala divisionen under sista världskriget. Hade privat lagpraktik och har varit fredsdomare sedan 1855.

● Planerna för Valhallas 90-årsjubileum börjar att ta form. Tillställningen blir för medlemmar och deras anhöriga. Lördagen den 5 oktober. Först samkväm med cocktails, sedan gemensam middag. Reservationer nödvändiga. Program och almän bal efteråt. Valhalla var organiserad den 15 december 1884 så firandet kommer egentligen ett par månader för tidigt. Men det har visat sig att det är så mycket annat som drar så nära jul, så ett tidigare dato är lämpligare. Tacoma var para en skogsby med ett par tusen innevånare då föreningen bildades i Svea Hotel som ägds av W. P. Förpläganden både med vatt

Sundberg, värländning och Hjalmar Nyman, smäländning. Kapten G. F. Lindquist, en veteran från inbörtskriget var den förste ordföranden. Len Lovström, en rätviksman född i Tacoma är föreningens ordförande vid 90-årsjubileet.

Sundberg och Nyman överlevde alla de 19 sim var närvanande vid det konstituerande mötet. Nyman dog 1925. I sitt testamente hade han åsidosatt en summa för ett riktigt gravöl för de gamla väntrarna för: "ej med suckar skall mitt minne firas". Och av vad som sports blev hans önskan uppfylld Sundberg levde till 192. Då föreningen firade sin 45-åriga tilvaro år 1929 var han närvanande och fick mottaga en juvel för sina många insatser för föreningens fromma. Ännu efter 90 år finns namnet Sundberg i matrikeln. Sonen W. B. Sundberg, kan i år se tillbaka på ett 60-årigt medlemskap i föreningen. Andra med ett 60-årigt medlemskap är John E. Nelson, som nu har nummer ett i matrikeln, Steve Forslund och A. Victor Johnson. Birger Gord, far till Sverige för flera år sedan så om han ännu är kvar i livet är det fem av oss kvar sedan 1914. Steve

Tacoma, Wa den 26 juni -74
De fyra fruarna Forslund o. fröken Gun Johansson har nu återkommit från sin semester på Hawaii. Litet mer solbrända än då de for ut. Tycker mig minnas att vi kallade solbrända damer för "Bruna Bönor" i gamla landet. De rapporterar en trevlig resa och skryter över Martha Lind som arrangerade den. De hade sina rum på 25 våningen av Beachcomber Hotel med en härlig vy över Honolulu och Waikiki Beach. De äldre fruarna tog det välitet makligt, men de yngre var uppe och åkte "surfbräda" re. Steve... forts. på sidan 2

dan kl. 7 på morgnarna öliket har ju blivit närgårds nu ör tiden. Endast 5 timmar med flyg. När vi flög dit en gång år 1949 var vi i luften 15 timmar och ända var det tidsbesparande. Med bohuslänningen en Matsons båt så tog det mtf än 5 dygn. Fröken Gun Johansson, som varit på besök hos släkten här de senaste 8 veckorna, flyger i dagarna hem till Stockholm och jobbet. Hon är egentligen barnfödd i Kiruna. Vid ett föreående besök så sporde jag henne om hur lång sommar de egentligen hade där ovan polcirkeln? "A bland kan vi ha ända upp till fjorton dagar!" Albert Andersson, som upplevde sin 100-årsdag den 27 maj har avlidit N

mast sörjd av tre döttrar, mägar, fyra barnbarn och tre barnbarnsbarn Jordfästningen ägde rum i stillhet. Den enda landsman före honom som nådde en sådan hög ålder var en skräddarmästare som kom till Tacoma år 1883 och levde till att bli något år över 100. Han härstammade från Härjedalen. Fru Matilda Hedborg,

som vistas på älderdomshemmet i McKenna fyllde 105 under mars. Född i Sollefteå och uppväxt i Dalarna. Fru Helga Berthelson blev 98 och fröken Cornelie Larson 97. Så det finns och har funnits kärnfolk bland landsmännene i dessa trakter också.

Bethel Lutheran Church som grundades som Svenska Evangeliska Luterska Beteförsamlingen den 13 juli 1914 kommer att observera 60-årsminnet av sin tillvaro vid Guds-tjänsten den 14 juli. Vid jul år 1914 hade församlingen uppfört sitt kapell och då hölls den första julottan. Omkring 1926 blev engelskan det officiella församlingsspråket. Men ingen jul har gått förbi utan att det firats "Svensk Julotta" i Bethel. Fru Carl Berglund är den enda överlevande chartermedlemmen. Pastor Larson tjänade församlingen i 36 år o. har nu varit eremitus i 10 år och är lika rask som förr. Jag brukar tala om för honom att han har en stor församling — utom församlingen. För det är inte tu tal om annat än att han är svenskarnas präst. Det är också en renhärig Svensk, i mer än en bemärkelse, fast du är född i Ohio. Pastor Lyndon Murk, som nu varit herde i Bethel i 10 år har med sin förmåga som predikant och sångare och med sitt vänsälla väsen blivit mycket omtyckt bland sina församlingsbor. Vi hoppas att många av landsmännene möter upp och deltar i firandet av församlingens bemärkelsedag. Steve

Tack Steve för att du så att säga 'häller mig på mattan'. De sista två veckorna har vi dels haft folk på semester, sedan har våra båda sättmaskiner kränglat på en gång. Det är inget större fel på din svenska, Steve. Red.

Tacoma, Wa. Om ej Mrs. Don Davenport, (Edith Lund) ihägkommit mig med ett urklipp från "Seattle Times" hade jag trotsigen gått miste om Svenska Postens omnämnde och Fabbes eftermäle i nämnda blad. För det är sällan jag kommer över ett ex. av den tidningen. Så det är bra att ha en vän i viken ibland. Sedan Don drog sig tillbaka från sin befattning hos 'Sears' i Seattle tillpringar Edith och Don vintrarna i Arizona och somrarna vid "Bay Shore" nära Shelton. Nyligen har Don varit allvarligt sjuk, men är nu hemma från lasaretet och på bättringsvägen. JULY 24 '74

Efter en lång sjukdom har Edwin H. Wahlquist avlidit, i en ålder av 78 år. Närmast sörjd av maka och tvenne döttrar med familjer. Han var född i Des Moines, Iowa, kom till dessa trakter med föräldrarna vid sekelskiftet. Han var en av de första bekantskaperna som gjordes då jag anlände till Fox Island från det gamla landet år 1911. En av de tidiga söndagarna då jag var tillsammans med en grupp svensk-amerikanska ungdomar som försökte att tala svenska med mig, de flesta med en östgötabrytning, var ute på en fägata som dubbats till Hope Avenue. (Så hette poststationen och fru Alma Wahlquist var postmästare där) förklarade Ed och några av ungdomarna att mitt svenska namn Stefanus var aldeles för långt. Hädanefter sullen de endast kalla mig för Steve och

så har det varit sedan dess. ● Luterska Bethel-församlingens 60-åriga tillvaro firades med en högtidlig högmässa som bevästades av en fulltalig menighet, förliden söndag. Den vanliga ritualen följdes. Pastor Murk föredrog församlingens historik där tidigare landsmän fick fullt erkännande för sina insatser under de tidiga åren. Pastor E. A. Larson, som verkat i församlingen i 46 år, de sista 10 åren som eremitus, höll ett kort ansländande tal. Pastor Roger Olson, en av församlingens söner, predikade över ämnet: "Sixty years of God's grace". Predikstols-psalmen var "Tryggare kan ingen vara" som sjöngs först på engelska och sedan som en gärd av aktning till banbrytarna på svenska. Och jag tror att sången ljud kraftigast på originalspråket. En utställning av minnen från de gångna åren var ordnad i Helga Wahlberg-rummet i söndagsskolbyggnaden och till sist bjöd församlingen på gemensam lunch i kyrkans kapellvåning.

● Våra resenärer till Sverige börjar att komma tillbaka. Värvägerska, fru Gunhild Lundquist, jämte dottern fru John Oblanas och barnbarnen Johnny och Judy anlände häromdagen. De rapporterade en trevlig och omfattande resa först och främst i Blekinge och Skåne. Midsommarhelgen tillbragtes i Rättvik, Dalarna. Och besök gjordes i framtidne Gunnar Lundquists hemort i Ärmerland. Nancy och barnen läbringar några dagar här inan de fortsätter hem till Sunnvale, Kalifornien.

skull ser det ut att landsmannen i Tacoma kunde glömma sina meningsskiljaktigheter o. kitsligheter samt samarbete. Festen började med ett preludium av Miss Hilma Johnson (hon blev Mrs C. O. Lynn senare) pastorerna Everlöv i Fri-församlingen, Frisk i Luterska församlingen medverkade. Red Sandegren, kommitténs ordförande höll hälsningsstalet. Ett strängband sjöng "Till Ensliga stugan på kullen kväll gick Gunnar med bark ifrån skogen". En blandad kör från samtliga kyrkor medverkade. Doktorinan J. R. Brown sjöng "Min lilla vrå bland bergen" och en Miss Hedberg "Norrlänningens hemlängtan". Pastor Tornquist i Baptistförsamlingen som var jämtlännin talade om nöden i Norrland". Pastor Ovall från metodisterna hade uppdraget att be de närvarande om en frikostig kollekt. En sextett som kallade sig Svenska Glee Klubben bestående av P. O. Peterson, John Miller, Julius Bertle, S. Eklund, Frank Anderson o. A. Oman sjöng fosterländskt sånger och prof. Olof Bull hade fått ihop en strängkvartett som blodrog med högklassig musik.

Pastor M. E. Anderson från Missionskyrkan avslutade med bön och till slut sjöngs "America" och "Oss välsigna och bevara". Hur mycket de fick ihop för de behövande har inte jag hört, men jag förstår att det blev en försvarlig summa. Valhalla startade gavorna med \$50 ur föreningens kassa. Det var sannerligen intressant att få en inblick i vad som hände härstädes för 70 år sedan.

Fru Alva Pearson och dottern fru Kathleen Wright, som är bosatt i Kalifornien, anträder i dagarna en resa till gamla landet. Ett nästan årligt evenemang för fru Pearson, de senare åren. Denna gång gäller det att fara hem till Borlänge och fira en bemärkelsedag. Det är ju inte artigt att nämna en dams ålder, men vi kan nämna att hon anlände till Tacoma vid 16 års ålder år 1910. Nog sagt! Gratulationer! Lycklig resa! Och hälsa dem därhemma! Steve.

Tacoma Wn den 19 juni 1974

Det blir en smula tyst och ensligt i stugan att vara ensam hemma, fast det är inte så värst ofta det händer. I sällskap med vår svägerska Ragnhild Forslund, hennes två sonkullor fruarna Harry och Walter Forslund och föken Gun Johansson från Stockholm tog av "the Blue Hamwaii" här om dagen. Jag blev förstas inbjuden att få följa med, men jag var rädd för att jag kunde ha blivit femte hjulet under väggen eller en törntagg bland fem rosor så jag avböjde. Spinnsdan behöver en semester för sig själva någon gång också.

Om det finns något nytt på stan har jag inte hört om det. Jag hörde att pastor Larson har varit ute på längresresa. Varit på besök i sin bandomsstad Ashutaka, Ohio, och varit med college-kamrater. Men jag har inte träffat honom. Så jag känner inte till detaljerna.

Jag lade undan ett nr av SP för ett tag sedan med en del uppgifter om Gustaf Eriksson Vasa som behöver korrigeras. Gustaf var upplänning och det är inte bekant att han någonsin varit i masriket före Stockholms blodbad då han klädd som dräng flydde undan de danska spejarna. Så om den unge adelsjunkern fröjdade med kullorna och lekte med masarna i sin gröna ungdom hade han en tämligen lång väg att färdas. Att han senare, enligt samma opus blev vald till kung med hjälp av dalkarlar från sin hemtrakt låter också ganska tvivelaktigt. I en dikt skriver Erik Axel Karlfeldt, hela Gustaf Vasas historia i fyra korta verser, där andra tar en hel bok att säga ungefärdetsamma. "Du lopp i våra skogar som fnattten uti furuträd, du stod på våra logar bland legohjon som tröskas säd. Vi togo dig och satte dig till rikets sol och stjärna, men vi äro icke sällare för vår vedermöda. Oss tryter sill och oss tryter salt, oss åter korn och oxar, men tyske junkern går gödd och dryg och koxar.

Steve forts. på sidan 3

Steve forts. från sidan 2—

Men dina egna drängar som tjänat dig till blods dem ger du hugg och slagar och griper deras gods, ja reser hjul och stegel, att intet värre hände i Kristian den tyrannens tid, som vi av landet sände. Du svor oss, kung Gusaf, med många dyra eder att skydda våra fäders tro och våra gamla seder. Nu höra vi om lutheri och nygjord gudadyrkan och se ditt stora rofferi från klostren och från kyrkan. etc"

Han var både i Rankhyttan och Isala innan han kom till Ornäs. Det var i Rankhyttan som mor i huset smockade till honom med brödspaden och bad honom packa sig iväg ut i lada och tröskas, när danska spejare anlände. Som barn var jag till den ladan en gång. Varje vår när vi gick i storskolan var det utflykt till Ornäs. Där fick vi lyssna till korpral Bloms historia, den blev längre och vidlyftigare år från år. Sist så fick vi blicka ner i det höga dasset där de firade ner honom när spejarna var på väg för att gripa honom. Någon vidare hjälp lyckades inte Gustaf få i Nederdalarne. Inte något vidare i Ovan-Dalarna heller tills ett överdrivet rykte att kung Kristian ämnade sätta upp en galge vid varje länsmansgård kom dem att ändra åsikt. Här kunde vi förstås gå in på detaljer och nämna en massa namn som det inte finns rum för i SP. Bergsmän och allmoge trodde att han skulle bli arvtagare till Sten Sture men fann snart att han gick sina egna vägar och blev en sträng enväldshärskare som regent och vänskapen med Dalarna svalnade hastigt. Senare tiders forskare har funnit föga av den romantiska Gustaf Vasa-romantik som tidigare forskare skapade. Vilhelm Moberg, var viss inte den första "to debunk" denna romantik. Men jag vet inte om man alltid kan ta dem på allvar. I första hand är de ju författare med en ganska livlig fantasi. Och det har visat sig att de ibland inte forskade alltför djupt. I sin skildring om dalkarlarna och Engelbrekt förlade Fabian, fästet Borganäs till Grädö nära Hedemora, istället för en udde strax intill Domnarvets Järnwerk. Som alltid kallas Borganäs. Den hatade fogden Jösse Finnsson regerade där o. fästet brändes av Engelbrekt, en bergsman från Norberg år 1434. Vid grävningar för en väg år 1922 fann man ett två och en halv meters djupt brandlager på platsen med nog lämningar som bevisade att Fabian nog hade huggit i en bakfot den gången. Steve

George Washington Was Not the First American President

By U.S. Sen. Charles Mathias

On April 14 this year several hundred persons joined with me in celebrating the birthday of the first President of the United States — John Hanson.

For nearly 200 years Americans have been taught that the first president of this country was George Washington. Washington was the father of his country and the first president elected after the Constitution was ratified in 1789.

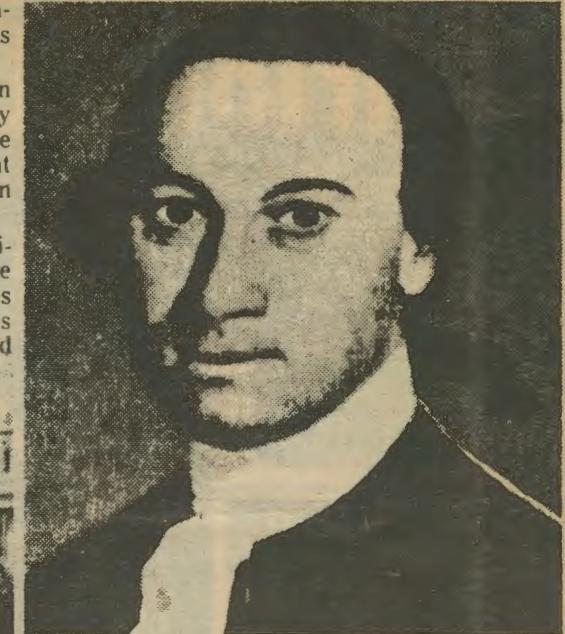
But John Hanson of Maryland was President of the United States eight years before Washington was elected. His exact title was President of the United States in Congress Assembled. Washington himself acknowledged Hanson's precedence. In a letter to Hanson after the latter's election, he wrote: "I congratulate your excellency on your appointment to fill the most important seat in the United States."

The fact that to most Americans today this information comes as a surprise is the result of neglect in the teaching of history which, with my colleagues in Congress, I intend to remedy. John Hanson, businessman and statesman, was a delegate from Maryland to the Continental Congress. He performed services so important that the Congress elected him President of the United States on Nov. 5, 1781, a post he held for one year.

Under his leadership, the United States began to function as a nation. He organized the first Cabinet, issued orders to the military forces, received Washington at Congress after his brilliant success at Yorktown, ordered the seal of the United States, still in use today, and set aside the last Thursday of November as Thanksgiving Day.

He was succeeded as president by seven other men. If you entered an American history class today and recited the names of John Hanson, Richard Henry Lee, Elias Boudinot, Thomas Mifflin, John Hancock, Nathaniel Gorham, Arthur St. Clair and Cyrus Griffin, and asked what one office all these men held, you'd undoubtedly be met by blank stares.

But these were the first eight men to exercise

FIRST: John Hanson (above) was President of the U.S. eight years before Washington, says Senator Mathias.

cise the prime executive power in the United States. This makes George Washington the nation's ninth chief executive rather than the first.

To forget John Hanson and the men who succeeded him is to forget the years between the end of the Revolutionary War and the ratification of the Constitution — difficult, perilous, critical years for this young country, during which Hanson and his successors served faithfully and well.

It takes not one ray from the glorious lustre of George Washington to recognize the rightful place of John Hanson in our history. His is a story that should be familiar to every citizen.

His place as a leader of the revolution and founder of the republic is firm and independent of his tenure as president.

You are invited, then, to celebrate with us on April 14 next the 251st birthday of the true first President of the United States — John Hanson, a patriot whose reputation at long last is coming back into its own.

A 'dome of snow' gave Tacoma its name

How did Tacoma get its name? According to Thomas W. Prosch, author of "McCarver and Tacoma," published in 1906, the name came from Philip Ritz, who had read Theodore Winthrop's "The Canoe and the Saddle," in which the word, Tacoma, was used to describe Mount Rainier.

Prosch was a son-in-law of Morton Matthew McCarver, reputed founder of the city of Tacoma. He married Miss Virginia McCarver in 1877 and had access to the family's memoirs and records.

He reveals that in September 1868, Ritz, a prominent man of Washington Territory who lived east of the Cascade Mountains, landed by steamer at Neilacoom. He had come to see the site of the new Puget Sound town and spent the night at Job Carr's home in Old Town. He also wanted to suggest a name for the new town.

Winthrop's description of Mount Rainier, as he saw it from Commencement Bay, begins: "It was a giant mountain dome of snow . . . seeming to fill the aerial spheres as its image displaced the blue depths of tranquil water . . . kingly and alone stood this majesty . . ."

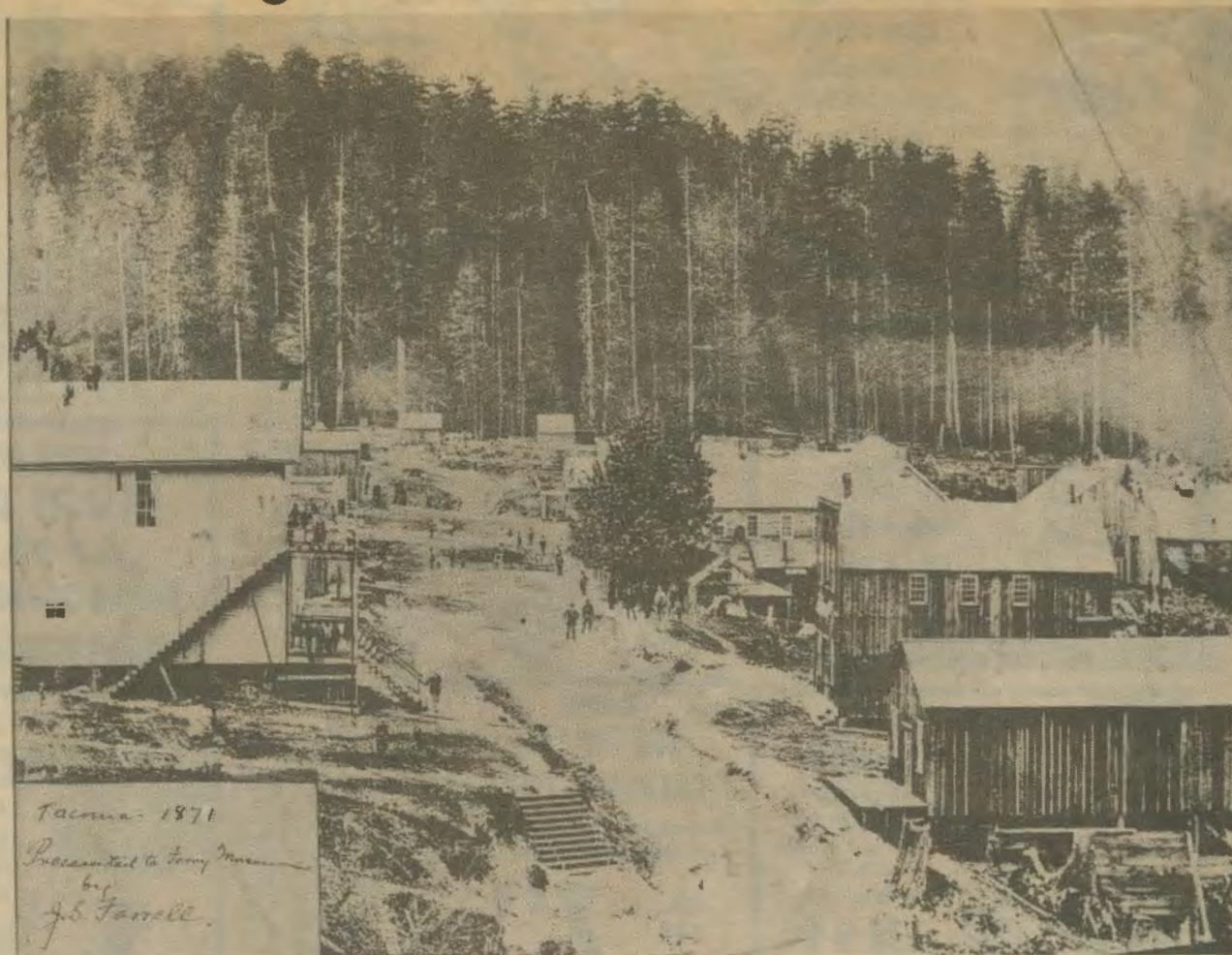
SO IMPRESSED was Ritz with Winthrop's prose that he thought the name, Tacoma, as the Indians called the mountain, was beautiful. So enthusiastic was he in his talks with the McCarver family that all rallied to his support.

Tacoma had its beginning in 1852, according to some historical sources, when Nicholas DeLin built a sawmill at head of Commencement Bay.

Other references say it began in 1857 when Job Carr and his two sons settled in what is now Old Town. Still others say the city had its actual beginning in 1868 when Gen. McCarver bought land here, envisioning a western terminus for the Northern Pacific Railway.

In August 1868, McCarver had employed Charles A. White, Olympia civil engineer, to survey and map a portion of his land for town purposes. White used the words, Commencement City, on the map.

IN OCTOBER 1868, McCarver and his two partners, Lewis M. Starr, president of the First National Bank in Portland, and James Steel, cashier of the same bank, met in Portland. They gave their consent to the name Tacoma and another son-in-law of McCarver's,

Old Tacoma photographed in 1871

C. P. Ferry, being an expert penman, was asked to strike out the words, Commencement City, and insert Tacoma as the new name.

In 1905, James Steel, one of the participants in the naming of the city, wrote as follows: "We concluded that Commencement City was too long a name, and at the suggestion of Gen. McCarver we changed the name to Tacoma . . . The name was decided upon by Mr. (Lewis M.) Starr, Gen. McCarver and myself, in the offices of the First National Bank, Portland, and as I have said, at the suggestion of Gen. McCarver, who informed Mr. Starr and myself that that was the Indian name for Mount Rainier."

In the summer of 1869, surveyors were employed by the townspeople and over 30 blocks were laid out. Streets that led from Puget Sound were 100 feet wide and were named

White, Steel, Carr, McCarver and Starr. On maps, Steel is usually misspelled, the final "e" being added. White Street was named for Charles A. White, the surveyor employed by Gen. McCarver to survey and map part of his land.

On Aug. 10, 1869, James Steel and Lewis M. Starr acknowledged in Portland their signatures to this plat "of the Town of Tacoma, Washington Territory."

JOB CARR and M. M. McCarver joined them in the dedication but did not file until several months later. Meanwhile, Anthony P. Carr filed his plat of the town of Tacoma with the county auditor.

This was a severe blow to McCarver who could not plat another town of Tacoma. He decided to use a different name and the map was changed to

"Tacoma City" and was so filed Dec. 3, 1869.

McCarver, generally regarded as the actual founder of Tacoma, was confident the Northern Pacific Railway Co. would choose Tacoma as its western terminus and buy his land. He was right about the city but wrong about the location of the terminus. The NP bought cheaper land, platted New Tacoma in 1874 and left McCarver high and dry.

Today, we are lucky the Indian name has prevailed. Our city might have been called "Commencement City" or "Commencement Bay," either one an awkward mouthful. Or the name Tacoma might have been translated into its various meanings and the town could have been called "Nourishing Mother," "Big Mother of All," "Frozen Water" or "Near to Heaven."

June 1 '75

Pace quickens at Mork home

By MARCIA SHANNON
TNT Sound Life Writer

Activity accelerated to an all-time high last week at the home of Erling Mork, Tacoma's newly named city manager.

Not only was there the attendant excitement of the announcement of Mork's new executive position, but there was also the hectic hum generated by five children.

THREE college-age sons were arriving home for the summer, a teen-age daughter was elected her school's cheerleader and an 11-year-old son claimed telephone priority to schedule his Little League baseball.

Through it all moved Judy Mork, wife and mother, implementing her own managerial abilities.

I joined her in her kitchen to talk.

Mrs. Mork expertly turned a cake out of its pan and began the frosting.

But the calmness of her actions was only a facade.

NOTED for her vivacious personality, Mrs. Mork is tall with dark curly hair and she has a slender figure that was complemented by her light blue slacks outfit.

Her face pictured her pleasure and pride in her husband's appointment and her deep brown eyes danced with unusual light.

"Waiting this out for the past few days has really been exciting," she said, explaining that relatives and close friends have shared with the Morks the breathless anticipation of the period surrounding the selection and announcement.

Both Erling and Judy Mork are of Scandinavian descent, and both have deep roots in Tacoma.

ERLING, a native, is the son of Mr. and Mrs. Ole Mork

of Seattle. His father is a commercial fisherman. Erling also has a brother, Harold, Seattle, and a sister, Eleanor Schubert, who lives in Pendleton, Ore.

Born in Shreveport, La., Judy has lived in Tacoma since she was four years old. Her parents returned here after the Second World War. They are Mr. and Mrs. John Carlson, and he's an assistant traffic engineer with the City of Tacoma.

Mrs. Mork's grandparents were Mr. and Mrs. John Carlson, who resided on South M Street. They immigrated here from Sweden.

Mrs. Mork attended Washington Elementary, Mason Junior High and Stadium High Schools before spending a couple of her college years at George Washington University. An aunt, Mrs. Leonard Cecil, former Tacoman Kathleen Carlson, lives in Washington, D.C., and Judy's brother, Phil, lives in Annapolis, Md.

Because Mork is a hometown boy who has "made it," the telephone calls from cheering neighbors have been numerous. Even as Judy and I talked, the phone rang.

"That was Erling," she said, hanging up.

"He's been getting lots of calls at the office, too." Then her eyes danced merrily and she chuckled. "The calls are mostly from women — he says!"

Tacoma's new city manager, Erling Mork, with Mrs. Mork, Julie,

13, and John, 11. Three older sons, Stuart, Steven and Stan-

MRS. MORK does not consider herself much of a joiner of clubs. She is proud, however, of her memberships in Tacoma Zonta Club, Christmas House and Allied Arts, where she has been a board member. Most recently, she spent days with the Vietnamese orphans who were sheltered at Ft. Lewis.

Home for the Morks is an attractive residence renovated to take advantage of mountain and water views.

Interior colors are green and blue, sparked with yellow, and there is a deck that is the scene of summer picnics.

WHEN the entire family is gathered, there are Stuart, a senior at Colorado State College; Steven, a junior, and Stan, a sophomore, both at the University of Colorado. There also are Julie, 13, who attends Mason Junior High School, and John, 10, a student at Stanley Elemen-

tary School. Sheba, a police dog and a parakeet complete the circle.

The telephone continued to ring as we talked; Mrs. Mork's mother came in for coffee and John arrived home from school.

"I wish we'd hear from Stan to pick him up," Mrs. Mork fretted. "He's flying in this afternoon from Denver."

She moved to the stove to prepare a pot roast for the

ens
ome

igh last
s newly
itement
ecutive
n genera-

e. His father is a
ial fisherman. Erl-
has a brother, Har-
telle, and a sister,
Schubert, who lives
eton, Ore.

n Shreveport, La.,
s lived in Tacoma
was four years old.
ents returned here
Second World War.

Mr. and Mrs. John

and he's an assis-

tic engineer with

of Tacoma.

Mork's grandparents
and Mrs. John Carl-

resided on South M

They immigrated

from Sweden.

Mork attended Wash-

Elementary, Mason
High and Stadium

schools before spend-

couple of her college

George Washington

ty. An aunt, Mrs.

Cecil, former Taco-

chleen Carlson, lives

ington, D.C., and

brother, Phil, lives in

is, Md.

use Mork is a
own boy who has

it," the telephone
from cheering neigh-

have been numerous.

Judy and I talked,

the rang.

was Erling," she

ringing up.

been getting lots of

the office, too." Then

danced merrily and

kicked. "The calls are

from women — he

June 1 '75

Staff photo by Bruce Larson

Tacoma's new city manager, Erling Mork, with Mrs. Mork, Julie,

13, and John, 11. Three older sons, Stuart, Steven and Stan-

ley, were unable to be present when the photo was taken

MRS. MORK does not consider herself much of a joiner of clubs. She is proud, however, of her memberships in Tacoma Zonta Club, Christmas House and Allied Arts, where she has been a board member. Most recently, she spent days with the Vietnamese orphans who were sheltered at Ft. Lewis.

Home for the Morks is an attractive residence renovated to take advantage of mountain and water views.

Interior colors are green and blue, sparked with yellow, and there is a deck that is the scene of summer picnics.

WHEN the entire family is gathered, there are Stuart, a senior at Colorado State College; Steven, a junior, and Stan, a sophomore, both at the University of Colorado. There also are Julie, 13, who attends Mason Junior High School, and John, 10, a student at Stanley Elementary School. Sheba, a police dog and a parakeet complete the circle.

The telephone continued to ring as we talked; Mrs. Mork's mother came in for coffee and John arrived home from school.

"I wish we'd hear from Stan to pick him up," Mrs. Mork fretted. "He's flying in this afternoon from Denver."

She moved to the stove to prepare a pot roast for the

oven and discovered her well-ordered kitchen was short a seasoning. So John was dispatched to the store.

Yes, it is plain that Erling Mork's new appointment has quickened reactions among his folks at home.

Mrs. Mork smiled with a sudden memory.

"You should have seen Erling's face when he discovered the name of John's baseball team — 'ASAR-CO'!"

y need as much
the chilly winter-
y cuisine, but are
"peaching" is a
before cooking.

is uit and not a
ns's thought.
sh. of toponymy
ie. have the word
vises, like "Lake
alit lakes have it
lots. (Don't bother
at a exceptions;
on. Incidentally,
y in taintains.)
g parriage prob-
havon, recall that
atise, "Advice
is, ar back as the
local ion." (He
eed in his time.)
istr a nickname
6, w and not the
of la princess wh-
icted rue name wa-
atios.
e prigot its nam-
orati, where it wa-
bees far back
sunl.
en rocottish po-
actitioners f-
rise A88 he marri-
already bore

ake" became
its with a poud-
i sugar (egs

onger
ing h
dicote)
he m-
ed.—

ignity
hand
an op-
ohn D.
anthropist.

TIME MACHINE

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

James Sales: first white child born here

FIFTY YEARS AGO on Oct. 20, 1925, The News Tribune noted the 72nd birthday of James Sales, first white child to be born on the site of Tacoma. He was born in 1853, an important one in Tacoma's history.

That year the first organized party of immigrants reached the Puget Sound country, Nicholas DeLin was operating his tiny sawmill in Galliher Gulch, Theodore Winthrop passed through, Pierce County was organized and Peter Judson staked out his claim where the business district of the city grew. And James Sales was born on Oct. 20, 1853.

His father, William, and his mother, Eliza, both born in London, had sailed around Cape Horn with the Hudson's Bay Co. to Victoria in 1850. The Sales party sailed in a small boat to the lower Puget Sound, settling on the Puyallup reservation. There were about 25 white families in Pierce County when they arrived.

When Nicholas DeLin built his little sawmill at the head of the bay, Sales joined the mill forces. Mrs. Sales operated the cookhouse.

The family home was a small house about where Dock Street and 23rd

Street intersect. James Sales was born there.

WHILE STILL a child he went to live with Mr. and Mrs. Edward Crofts, friends of his parents, on their donation claim seven miles south of the present city. Mr. and Mrs. Crofts lived in a little log house, near what was

James Sales

later the intersection of South Yakima Avenue and Sales Road on the Spanaway line.

When the Crofts died they left their claim and its log cabins to James Sales and his family. During the time Mr. and Mrs. Crofts lived on the claim their barn formed a fortress for the neighbors during the Indians wars of 1855-1856.

In 1878 James Sales married Josephine Hegeley, and they were the parents of nine children.

It was 20 years before he returned to see the land surrounding the place of his birth. In that time great changes had come about. From the wilderness of trees and brush, the little mill settlement had grown to a town which boasted a hotel, a church, scores of crudely built shacks. Tacoma soon saw its first newspaper and a town government was authorized.

James Sales died in 1942 at the age of 89. Descendants of his still live on the original property in Parkland, and a road and an elementary school have been named for Sales. His long life spanned the time during which Tacoma grew from a small settlement to a city of over 150,000.

decided to join the caravan, and were part of that brave company which

Stephen Judson

the Democratic Party and his vigorous work for the community.

Mr. and M
to 5 p.m. next
home of their s
ter-in-law, Ro
Jane Mills.
The couple's
dren, Stephen M
Cindy Johnson,
Irene Cross an

30%
Sale
12-Pie
Hostess
Set

Spanish Bo

Grande Renaissance

Burgund

English Provinc

El Greco

Save a full 30% on a 1
piece place-settings (teaspo
of famous Reed
Also save 20% on all othe
patterns included. Sa

GUNDE
Original

764 Broadway

Mr. and Mrs. M

to 5 p.m. next Sunday in
home of their son and da
er-in-law, Robert and
Jane Mills.

The couple's grand
children, Stephen Mills and
Cindy Johnson, will assist
Irene Cross and Mr. M

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Stephen Judson saw Tacoma founded

FROM THE Oct. 20, 1925 News Tribune: "The War Horse of Pierce County" has past on . . . Stephen Judson died at the age of 88.

The first sheriff of Pierce County, a representative for years in the territorial and state Legislature, county treasurer for two years and for many years a trustee of the Board of Audit and Control of Western State Hospital at Fort Steilacoom, a Jeffersonian Democrat & sturdy ideals and a pioneer who came to this section driving an ox team he finished a life of usefulness and hard work when he died at his home in Steilacoom."

Judson was known as the "War Horse" because of his activities in politics and civil life of the early communities.

His pioneer parents, who came from Germany, crossed the plains in ox-drawn wagons in 1853 and took up a donation land claim which comprised most of the land now occupied by the business section of Tacoma.

THE JUDSON FAMILY came to the United States in 1844 when Stephen was seven years old, and settled at Galena, Ill. The call of the west lured the father, Peter Judson, and after nine years in the Midwest, he and his family started for the "Oregon Country."

According to Herbert Hunt, the Judson party "overtook the Longmire-Biles party bound for Oregon, which then included Washington..." They "decided to join the caravan, and were part of that brave company which

conquered Naches Pass..."

They settled in a spot now occupied by the Union Station, near the center of Tacoma's present business district, and cleared a few acres of timber which then covered Tacoma.

The other residents of the deep for-

Stephen Judson

ests, the Indians, resented the invaders and though the Puyallups, living near the Judsons, at first appeared friendly, they eventually let the Judsons know that they must get out. A friendly warning from a young Indian playmate of Stephen's caused the family to leave.

They gathered as many of their belongings as they could and left that night. Pushing through the woods to a large ravine (now occupied by the Stadium) the settlers camped there for the night. The next day when Peter Judson returned to gather the rest of their goods he found the buildings he had built burned to the ground and the contents removed or destroyed.

THIS PROVED enough warning to the little white colony and it moved to Steilacoom. For 72 years Stephen Judson lived in that city.

He used an ox team to haul freight from the boats which stopped at Steilacoom to the fort maintained by the government there. His father built a kiln and made the first brick in the state.

Stephen Judson saw Tacoma founded and watched the city grow. In 1868 he married Mary W. Gallagher, and their children were born in Steilacoom.

When the county was formed, cities grew up from stump land and civil government was given the reins. Stephen Judson plunged into politics and it was then that he earned the title of "War Horse" because of his fidelity to the Democratic Party and his vigorous work for the community.

30% Off
Sale
12-Piece
Hostess
Set

Save a full 30% on a 12 piece place-settings (teaspoon, of famous Reed & B Also save 20% on all other patterns included. Sale e

GUNDER

Original Ge

764 Broadway

REFLEKTIONER ÖVER HENRY
BENGSTONS LIV MARS 1887-
OCTOBER 12, 1974.

av Emory Lindquist

Livet i verkligheten är blott en Pilgrimsfärd över många stigar. Henry Bengtson började sin färd i By socken i Värmland den 26 mars 1887 när han föddes i hemmet av familjen Johan August Bengtson och växte upp i en skara av sju barn. Han gick i hembygdens skolor och visade tidiga intressen i vad som lärdes där, och det visade sig också tidigt att han var begåvad och en förhoppningsfull studerande.

En händelse inträffade medan han arbetade som hantlangare åt murarna på den nya skolbyggnaden i Säffle, att han blev bekant med rektorn fil. lic. Valdemar Dahlgren, som utan tvivel gav den mottagliga ynglingen många praktiska och moraliska råd, som blev vägmärken för Henry och som han sökte följa under hela sitt liv. Under åren 1905 och 1906 läste Henry själv i rektor Dahlgrens inspirerande klasser. Inflytanet av denne intelligente framsynte lärare blev grundvalen till Henrys livsverksamhet. Den aktning läraren och lärjungen hyste för varandra var ömsesidig. Dahlgren var övertygad om att om Henry stannat hemma hade han blivit en framstående ämbetsman i Statens tjänst.

Henry Bengtsons uppväxtårs visade riklinjen och den varma dedikationen som motiverade hans tankar och gärningar under mognare år. Han blev medlem i IOGT-rörelsen och fann ett stort idealistiskt arbetsfält där, alltid bibehållande sin personliga övertygelse även om det försakade personliga uppföringar i hans osläckliga törst för vetande gav upphov till en vittomfattande försakade personliga uppföringar. Hans osläckliga törst för vetande gav upphov till en vittomfattande läsning. Han hade en aning om att jordens ägodelar icke voro rättfördelade och han sökte svaren i sina studier av den politisk ekonomin. Henry George, Hjalmar Branting, August Palm och andra ledare inom det växande socialdemokratiska partiet, vilket teorier och praktik han allt framgent omfattade.

Stigarna på Henry Bengtsons färd förde honom vid tjugoårsåldern till Nordamerika i sällskap med en onkel. De reste med båten "Rallo" över

skrev sina ledande artiklar i enkel och målmedveten stil, av många uppmärksammade för dess lärorika innehåll. Detta pågick till år 1920, då en grupp av medlemmarna i föreningen, med vilka Henry icke alls sympatiserade utan snarare motstred, instälde sig och beslutamt krävde att slumpa klubbens program och verksamhet och ansluta sig till det kommunistiskt färgade arbetarpartiet. Detta gällde tidningen också; vilket förmådde Henry att omedelbart avsäga sig befattningen som redaktör för tidningen och att också utgå som medlem ur partiet.

Befriad från det betungande arbetet i den socialistiska rörelsen, startade Henry sin egen tryckeriaffär i samband med "The System Press", som framgångsfullt bedrevs i över fyrtio år. Vid sidan om en ansenlig mängd tillfällighetstryckning blev följande publikationer redigerade och tryckta: Clark Street Booster, The Community Record, The Brynford Park Bulletin. Han tryckte också för andra, såsom "The Baptist Svenska Standard" samt många skol- och collegetidningar. Tryckeriet på Belmont ave var en mycket produktiv och brådkande affär. Dock stod han alltid redo med råd och dåd när någon förening eller en kyrka behövde hans professionella hjälp. Icke endast hans egen kyrka eller förening ägde denna förmån. Alla gjorde det.

Henry Bengtson var medlem i många föreningar, dock endast i dem som strävade för idealistiska mål, såsom upplysning, hjälpsamhet, förbrödning och för gemensam tvennad för alla. Bland de föreningar han tillhörde och tjänade kan nämnas: Svenska Bildningsförbundet, Svit-hiod, IOGT, Värmlandsförbundet, Svenska Kulturförbundet och var dess redaktör för tidskriften "Kulturarvet", samt andra kulturella och historiska föreningar. Han var en flitig medarbetare med artiklar i tidningar och tidskrifter i Sverige och i de svenskamerikanska tidningarna här. I 1955 trycktes och utgavs i Sverige Henry Bengstons berömda bok "På Vänsterflygeln i USA". Boken är en detaljerad beskrivning om arbetet och de fackföreningar som svensk-amerikanarna tillhör. Den har mottagit ett varmt erkännande av kritiken både här och i Sverige.

Högt, tornande över denna rikedom på skapande, konstruktiv aktivitet står mannen, Henry Bengtson själv. Jag har aldrig känt någon mera anspråkslös och ödmjuk människa än han var. Han gav ej sina tjänster för hedrande belöningar utan blott för glädjen att få göra något nyttigt, göra någon tjänst. Här på 1950-talet han blev underrättad om att han skulle tilldelas den Kungliga Vasa ordern så attackade han sig ödmjukt av samvetskäl, ty en sådan hedrande belöning hade aldrig varit i hans tanke.

Henry Bengtson var alltid villig och redo att hjälpa andra vare sig det var med långa, svåra översättningar, upplysningar o mångahanda spörsmål, eller på flersfällda andra

som i byggandet av Guds egen stad.

Henry Bengstons livshistoria är till fullo identifierad med USA och som också hyser en genuin uppskattning för sitt fäderland. Under sina tre resor till Sverige med Hildur förstärktes deras känslor och förståelse av det land och det folk, som närmade dem med trygghet och kärlek i deras ungdom. Hans namn är välkänt i Sverige, särskilt ibland historikers, arbetarorganisationer, och emigrationen. I sin hemprovins Värmland, är han estimerad på särskilt sätt, i vilket han under stor festlighet fick mottaga Värmlandsmedaljen i sin hemstad Säffle. Här i denna staden uppstod den känslan att Henry Bengtson symbolisera just den bryggan han givit sin gode vän dr. Sigurd Gustavson till namn på sin tidskrift "Bryggan" från den Gamla världen till den Nya.

Henry Bengtson hade många hängivna vänner, bland dem poeten Arthur Landfors, redaktören E. Einar Andersson och många, många andra såväl i Amerika som i Sverige. När Hildur och Henry i 1968 flyttade till Northfield, Minnesota, efter hava varit bosatta på Keystone ave i Chicago i över 40 år, så var det för att bo närmare sin älskade dotter Margit och hennes make, professor Sigurd Fredrickson. Vänner beundrare och även främlingar trampade en stig hän mot Oxford Street, till hemmet där de bodde, för att få tala med honom, lära av honom, eller att blott få värmas av hans närhet. Han

var alltid samma fina, kansliga person även under den djupa sorgen av sin älskade och trogna Hildurs bortgång. Det var i Northfield som Henry skiljdes från sina kära älskade den åtonde Oktober 1974.

Det vill bli många porträtt som i våra minnens tempel kommer att ligga dröjande kvar. Intimast blir dock de närmaste älskade: Dottern Margit, svärsonen Sigurd och deras barn, Terry, Carl, Barbara och Annette. De ha underbara minnen av ett hem i kärlek och hängivenhet av en fader och en moder av en mormor och en morfar, som ägde alla förutsättningar till storhet och godhet.

Vi tackar Gud för att vi fått dela Pilgrimsfärdens med denne gode och ärlige man, och att stigarna på våra färdar ledde oss till var han vandrade.

Overs. W. Ehl.

gav upphov till en vittomfattande orsakade personliga uppföringar. Hans osläckliga förför förvetande gav upphov till en vittomfattande läsning. Han hade en aning om att jordens ägodelar icke voro rätt förfördade och han sökte svaren i sina studier av den politisk ekonomin. Henry George, Hjalmar Branting, August Palm och andra ledare inom det växande socialdemokratiska partiet, vilket teorier och praktik han allt framgent omfattade.

Stigarna på Henry Bengstons färd förde honom vid tjugoårsåldern till Nordamerika i sällskap med en onkel. De reste med båten "Rallo" över Nordsjön till England och med "Vita Stjärnlinjens" fartyg "Cedric" till Port Arthur i Canada. På denna resa mötte och samtalade han med en gladlynt och rar flicka från Skattskär, Värmland, som bar det vackra namnet Hildur Carlson. I sina samtal fann de sig ha många gemensamma intressen, tycken och åskådningar, och så, här på havet, lades grunden till den molnfria framtid, som stadfästades i Chicago, Ill. 1914 i deras bröllop, vilket möjliggjorde de mångfaldiga resurser som uppstå nära två likasinnade, intelligenta män arbeta i harmoni för hemmet och samhället.

Åren han bodde i Canada arbetade Henry inom byggnadsindustrin eller som timmerhuggare i kanadensiska skogsavverkningar. Det var hårt och tungt arbete. Men det låg en ljusare förebådning i framtiden. Han började insända artiklar, vilka infördes i de svenska tidningarna: "Canada Tidningen" och "Canada Posten". En vän och Henry började utgiva sin egen journal i minnestryck, som de gav namnet "Den Unga Svenska Canadian". Den sysslade med tillfälliga trycksaker för kyrkor och andra svenska föreningar.

I juli månad 1909 avreste Henry Bengston från Canada, och efter ett kort uppehåll i Duluth, Minnesota, för han vidare till Chicago, Ill. för att kasta ankaret och låta det vila där till 1965. Han fick anställning i firman Marshall Fields och började orientera sig i den stora staden. Han såg sig om efter svenska klubbar och föreningar som han sympatiserade med och ville höra till. Han inskrev sig som medlem i Lake Viewlogen Svea av IOGT, i vilken han fann ett stort verksamhetsfält. Här formades ett starkt vänskapsband med Herman Hallström, som senare valdes till borgmästare i staden Rockford, Ill. Henry hade också ingått som medlem i den socialistiska klubben och i partiet. Denna publicerade "Svenska Socialisten" som blev språkrör för de svenska socialisterna i mellavästern.

År 1912 anmodades Henry Bengston att övertala ledningen och redigeringen av "Svenska Socialisten". Han åtog sig befattningen och skötte den på ett utmärkt klanderfritt sätt. Han

Jag har aldrig kunnat möta mer en språklös och ödmjuk människa än han var. Han gav ej sina tjänster för hedrande belöningar utan blott för glädjen att få göra något nyttigt, göra någon tjänst. Här på 1950-talet han blev underrättad om att han skulle tilldelas den Kungliga Vasa ordern så attackade han sig ödmjukt av samvetskäl, ty en sådan hedrande belöning hade aldrig varit i hans tanke.

Henry Bengston var alltid villig och redo att hjälpa andra vare sig det var med långa, svåra översättningar, upplysningar o mångahanda spörsmål, eller på flerfalldiga andra sätt stå till tjänst med sin stora erfarenhet och talanger. Han var öm tolerant och generös, en verkligt kristlig gentleman. Hans idealistiska gärningar varo rikligen uppdelade i byggandet av människornas stad

TNT Area 22-75

106-year area pi

Alder pioneer hon
er Mrs. Mathilda B. I
106, of McKenna H
the Aged, died Mon

Mrs. Hedborg was
ther in Langsle or
Forsae, Sollefteo,
Her father, Erick A
homesteaded at th

D-2 Tacoma, Sun., Sept. 29, 1974 The News Tribune

the asparagus from their garden.

And down the road at Wide Awake Hollow is the old one-room schoolhouse, where Anderson Island children took their schooling from 1882 to 1956.

ON THE HILL at the pioneer cemetery, the history is written on mute stone markers.

Petterson—Anna M., 1833-1919; Nels M., 1828-1897; Carl A., 1879-1947; Hanna, 1875-1944.

Johnson—Alma M., 1864-1967; John, 1863-1924.

Engvall—Anna, 1872-1925; Arthur F., 1904-1905

Christensen—Christian, 1841-1887; Helda, 1881-1898.

The island still is a magnet

By JOHN BAILEY
TNT Staff Writer

ANDERSON ISLAND — The people who drive off the ferry *Islander*, wave at those waiting to board.

Everybody knows everybody else.

There's a spirit of unity and solidarity, of friendliness and helpfulness.

That's part of the attraction.

And if the dependence upon a ferry schedule is too much of an inconvenience for some people, it's an attraction to others. It makes

island living like being in another world.

IT'S QUIET, the air is clean and the land is unspoiled.

For some the roots are deep. Others have found a new way of life. But the lure is the same to the newcomers and to those who have lived a lifetime on the island.

It is a more relaxed, leisurely pace — away from the hustle of the city and the suburbs.

"I've waited 35 years for this," said Ralph Christensen,

sen, who retired in January to his home on the Island's northern shore.

He is one whose roots are deep.

He was born in the old family home nearer the beach than the present house there. He left the island at 14 to go to school on the mainland.

HE DREAMED of coming back during the many years he was a sheetmetal worker in Seattle. Now he's home again—to the house where his parents lived until they died.

His grandfather, Christian Christensen, settled across the island at Amsterdam Bay, the first white man to live on the island. That was in 1870.

And his grandmother was a Camus, a name still familiar to the island.

There still is evidence of the island pioneers—from days when the islanders scratched their living from the soil. There are gnarled trees in the orchards which grew their fruit. And pastures where their cattle grazed.

There are the old barns and their homes from days when they took their produce to Steilacoom by rowboat.

THEN CAME passenger boats and more people . . . and then the ferry. A minor inconvenience by comparison.

And there's electricity now. And telephones. The island isn't as far away as it once was.

Some farms look the same as they have for years. Like Rudolph Johnson's place. There's the old two-story, frame home. And the water tower still is there. Where water, pumped from the creek, was stored.

And there are the chicken

houses where Johnson and his brother ran their poultry business.

Their parents came there around Christmas time in the winter of 1896-97. The family has been there since then. But the farm isn't as large any more.

PART HAS been sold off. Like many other farms on the island.

They are part of a new, gigantic development. That's the new Anderson Island—a marked contrast to the old way of life.

Paved roads snake through the timbered land which has been carefully measured and staked off. New homes are scattered here and there.

There's a new, neat, little church, a mini-mart, a country club, golf course, a marina, parks and a tennis court. And two sparkling, fresh-water lakes.

THE PEOPLE who live there are mostly the newcomers. Like Al and Ruth Luberts who came from a

suburban area of Seattle a little over a year ago.

"We were invited here for a breakfast," Mrs. Luberts explained. "It was the time of year when there wasn't much to do, so we came."

"And here we are."

"We walked through mud and looked at the lot in the rain . . . and we stayed."

"The silence is almost deafening. I almost went stir crazy at first. It's sort of like going back in time."

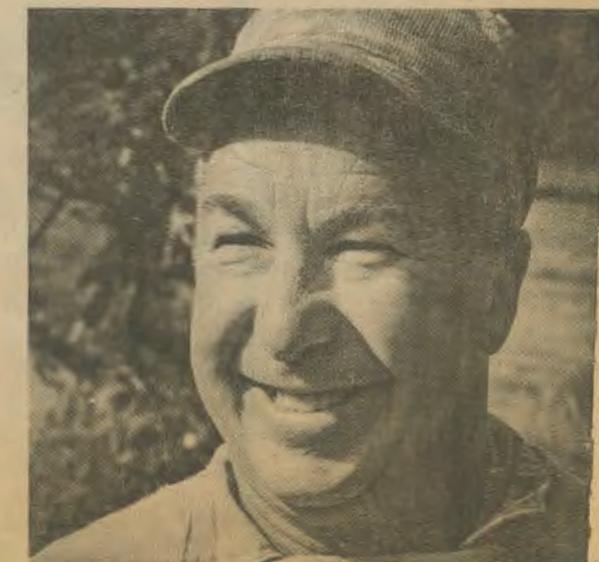
"The ferry is something else when you're used to hopping in the car and going shopping at any time."

"BUT THE people here are more closely knit. People depend upon each other. We lived in the same house for 25 years and some of our neighbors didn't even know each other."

Now there's golf on the green, bass in the lake and beachcombing on the nearby shore. And deer from the woods which flank the Luberts' comfortable new home on three sides e

Rudolph Johnson

Ralph Christensen

Staff photos by Warren Anderson

Everybody knows everybody else.

There's a spirit of unity and solidarity, of friendliness and helpfulness.

That's part of the attraction.

And if the dependence upon a ferry schedule is too much of an inconvenience for some people, it's an attraction to others. It makes

deep. Others have found a new way of life. But the lure is the same to the newcomers and to those who have lived a lifetime on the island.

It is a more relaxed, leisurely pace — away from the hustle of the city and the suburbs.

"I've waited 35 years for this," said Ralph Christen-

beach than the present house there. He left the island at 14 to go to school on the mainland.

HE DREAMED of coming back during the many years he was a sheetmetal worker in Seattle. Now he's home again—to the house where his parents lived until they died.

His grandfather, Christian Christensen, settled across the island at Amsterdam Bay, the first white man to live on the island. That was in 1870.

And his grandmother was a Camus, a name still familiar to the island.

There still is evidence of the island pioneers—from days when the islanders scratched their living from the soil. There are gnarled trees in the orchards which grew their fruit. And pastures where their cattle grazed.

There are the old barns and their homes from days when they took their produce to Steilacoom by rowboat.

THEN CAME passenger boats and more people . . . and then the ferry. A minor inconvenience by comparison.

And there's electricity now. And telephones. The island isn't as far away as it once was.

Some farms look the same as they have for years. Like Rudolph Johnson's place. There's the old two-story, frame home. And the water tower still is there. Where water, pumped from the creek, was stored.

And there are the chicken

chicks . . . large any more.

PART HAS been sold off. Like many other farms on the island.

They are part of a new, gigantic development. That's the new Anderson Island—a marked contrast to the old way of life.

Paved roads snake through the timbered land which has been carefully measured and staked off. New homes are scattered here and there.

There's a new, neat, little church, a mini-mart, a country club, golf course, a marina, parks and a tennis court. And two sparkling, fresh-water lakes.

THE PEOPLE who live there are mostly the newcomers. Like Al and Ruth Luberts who came from a

We walked . . . and looked at the lot in the rain . . . and we stayed.

"The silence is almost deafening. I almost went stir crazy at first. It's sort of like going back in time."

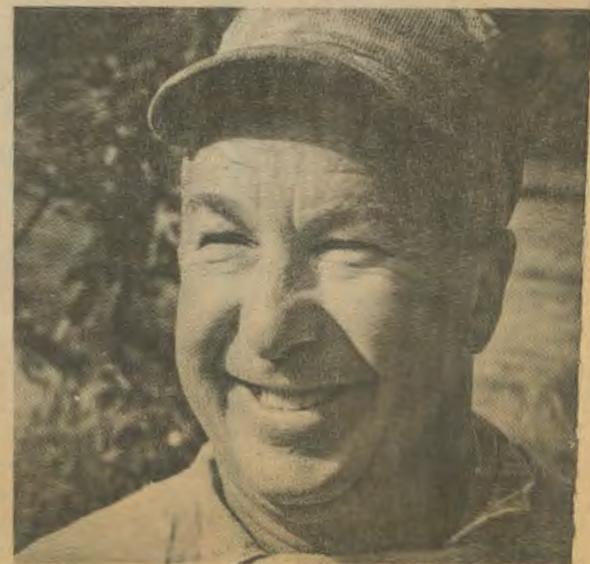
"The ferry is something else when you're used to hopping in the car and going shopping at any time."

"BUT THE people here are more closely knit. People depend upon each other. We lived in the same house for 25 years and some of our neighbors didn't even know each other."

Now there's golf on the green, bass in the lake and beachcombing on the nearby shore. And deer from the woods which flank the Luberts' comfortable new home on three sides.

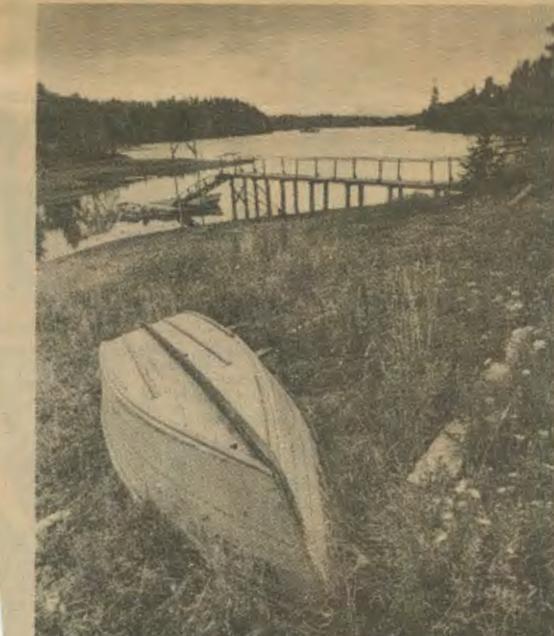

Rudolph Johnson

Ralph Christensen

Staff photos by Warren Anderson

Island scene

4NT Apr 22 - 75.

= 106-year-old Alder = area pioneer dies

Alder pioneer homesteader Mrs. Mathilda B. Hedborg, 106, of McKenna Home for the Aged, died Monday.

Mrs. Hedborg was born either in Langsele or at Oster-Forsae, Sollefteo, Sweden. Her father, Erick Anderson, homesteaded at the south

end of Ohop Lake while she was being reared in Sweden by an aunt after her mother died. Mrs. Hedborg came to the United States in 1889 and resided with her father until she decided her lack of fluent English was a handicap and came to Tacoma where she worked as a domestic and rented a house in which she sublet rooms to other working women.

She married Henry Hedborg in 1898 and homesteaded with him at Alder, where their son, Curtis, still farms. Mr. Hedborg died in 1942.

At 86, Mrs. Hedborg made news by commuting from Alder to attend evening art classes at Puyallup High School. She graduated at the top of her class.

Before entering the McKenna home, Mrs. Hedborg resided with her daughter Helen and her late husband, Lloyd Gilbert at Gilbert's Country Store at LaGrande.

Mrs. Hedborg was a member of the Alder Community Club, a charter member of the Nisqually Rebekah Lodge, the Grandmothers club and the Nisqually Rock Club.

Survivors include her son, Curtis; three daughters, Mrs. Helen Gilbert of LaGrande, Sadie Cronkhite and Mrs. Dorcy (Ida) Nagley, both of Alder, four grandchildren, 12 great-grandchildren and 21 great-great-grandchildren.

Dryer Mortuary is in charge.

B-2 Tacoma, Thurs., July 3, 1975 The News Tribune

Anderson Island author succumbs

Bessie Cammon

eight grades were taught in one room. She had got her early education in an even earlier island school. At 18, she attended a six-week teachers' institute in Tacoma and received her teaching certificate.

Her first job was teaching Finnish children who spoke no English, at Mount Solo School in Cowlitz County. She wrote of it for the Cowlitz Historical Quarterly.

Mrs. Cammon's first writing was The Anderson Island Gossip Gazette newspaper for her island Sunday School class. Each issue contained a page of island history, also poetry and prose from readers. Later it became the Anderson Island Gazette.

Mrs. Cammon's father, Bengt Johnson, in 1890 became the island's first postmaster. Early post offices were at Vega and Yoman, communities still on the map.

In 1969, the book, "Island Memoir," on which Mrs. Cammon had worked for more than 30 years, was published.

THE AUTHOR was a member of the Anderson Island Community Church, the Anderson Island Community Club, the Pioneer Association of the State of Washington, and the Washington State Historical Society.

Survivors include two sons, Robert B. of Baring, Mo., and Anderson Island, and Russell E. of the island; two brothers, Otto and Ben Johnson, both of the island, four grandchildren, and four great-grandchildren.

Lynn Funeral Home is in charge.

I New

awa?

its territories' o
issau, Mozambique
pla.

RECENTLY prom
ferendum to be fo
on by independenc
sh Sahara, and Po
e last major col
er, has now bow
end of history.
ept. 7, Portugue

Minister Mar
signed historic a
Lusaka, Zambia
the African gu
ovement, Frelim
control of Moza
nation of 8.5 m

logged rec
duration record
g water (vert
) is 18 hours
Lowder, 16, of
e, N.C., July 20
Rock Creek Pa

ON

hase of Ani
ment Comb
low for You
00 with yo

5.00, 4 c
.00; Make

ark's Bea
ne in, or
ointment.
e a free fo

SAT
June 25-75

SVENSK-AMERIKANSK PRESS

Representanter för de nio svensk-amerikanska tidningarna möttes i en unik konferens i Minneapolis maj 27-28. Mötets ordförande, ambassadör, Tore Tallroth, Stockholm, hade blivit eftersänd av det svenska konsulatet i Washington för att diskutera svensk-amerikansk press och dess framtid.

En liknande konferens har förmodligen ej hållits. De nio tidningarna, sju i USA och två i Canada, har gemensamt omkring 40.000 prenumeranter.

För att främhålla hur betydelsefullt det är att behålla det svenska språket och den svenska kulturen i Nordamerika hjälper den svenska regeringen de nio tidningarna ekonomiskt genom sin reklam och ger dem nyheter och informationer från Sverige.

Vid konferensen framhöll Tallroth att den svenska regeringen visade stort intresse av att även i framtiden samarbeta med svensk-amerikansk press. Deltagarna uttalade idéer om att förbättra tillförseln av nyheter genom att utan kostnad få skicka svenska dagstidningar, samt annat viktigt material utgivet av "Swedish Information Service". Likaså mer besök till Sverige av redaktörer för svensk-amerikanska tidningar. Somliga deltagare framhöll vikten av ett bättre samarbete mellan de olika tidningarna. Den hjälp som den svenska regeringen bidragit med var tyvärr av temporär art och kommer att avta mer och mer.

Ägarna och redaktörerna till tidningarna har dock tillräckligt med självförtroende och kommer att fortsätta att publicera tidningarna. I

De svensk-amerikanska tidningarna var representerade av (från vänster sittande): Mary A. Hendricks, California Veckoblad, Los Angeles; Maj Brundin, Swedish Press, Vancouver, Canada; Karin A. Person, Vestkusten, San Francisco; Anita Myhrfors, Svenska Posten, Seattle, Washington. Stående: Gerhard Rooth, Nordstjernan-Svea, New York; Arthur B. Hendricks, Svensk Amerikanaren Tribune, Chicago; Glenn D. Peterson, Western News, Denver; Thorwald Wiik, Scandinavian News, Toronto, Canada; Gunnar Björkman, Nordstjernan-Svea, New York.

många fall är detta ett enmansarbete som är hårt och mycket uppförande. På senare år har dock de svensk-amerikanska församlingarna fattat betydelsen av etnologisk press och har bildat kommitteer för att hjälpa dessa tidningar att överleva.

De deltagande i konferensen var representanter för Utrikesdepartementet i Stockholm, de svenska konsulaten i Washington och Ottawa samt "The Swedish Information Service". Ambassadör Tallroth upppepade sin djupa tacksamhet mot den svenska regeringen. Han också tackade de män som arbetat och fortfarande arbetar för den svensk-amerikanska gemenskapen i Nordamerika, samt Sveriges förhållande till USA och Canada.

Silage Stocks.
In discussing corn, he recommended "Minnesota 13" as good material for silage. "Bank on 15 tons per acre. Feed 45 pounds of silage to cow per day, and other food with it. More than half of daily ration should be silage. Feed some food along with corn. Clover or timothy would balance rations as the two would give the proper carbohydrates and proteins. Put corn in early, harrow two or three times before it is up, and again as soon as it is up. Then begin cultivation. Employ as little hand work as possible, as it is too expensive an item.
"Field roots grow well. Thirty tons of mangels may be expected per acre. One acre with this yield would be enough for one cow for three and one-third years. Do not bind a cow to one kind of food. Have a variety."

Tracing your 'Roots' in Norway, Sweden

By JONATHAN NESVIG
TNT Staff Writer

STAVANGER, Norway — "Nesvig," the slight, white-haired Norwegian said, repeating my name upon meeting me.

Then Sevard Simonsen reached for a looseleaf notebook, pausing to ask, "Didn't your father ordain your brother?"

"Why, yes," I replied, dumbfounded. "How did you know that?"

The 72-year-old former teacher, who researches names of emigrants and their families for the Cleng Peerson Memorial Institute, said he had read about the ordination in the Western Viking, a Norwegian-language newspaper published in Seattle.

Still, I was amazed that he could remember an event that occurred almost two years ago, especially with 20,000 names recorded in the notebooks on his desk.

SIMONSEN FLIPPED to a small section on Nesvig, where the ordination was recorded under the name of my grandfather, Martin, who emigrated to the United States in 1893.

Nesvig (now spelled Nesvik) is a farm on a fjord near Stavanger. I have visited my relatives there several times and have done some research on my family history, so I didn't bother Simonsen with questions about my ancestry.

The institute, named for an emigrant who wandered through much of the United States searching for areas for Norwegians to settle, receives about 200 letters a year from Americans seeking information about their ancestors.

Many who write, Simonsen said, are "searching for an identity. Who am I?"

The institute's information about emigrants is limited to the area of Rogaland in western Norway, so its small staff cannot directly help persons seeking information about emigrants from other areas.

In those cases, the writer is referred to one of the state archives, which have church records, genealogical books and passenger lists of persons who emigrated from Norwegian ports.

THE INSTITUTE does not have the financial resources to purchase microfilms of church

Ulf Beijbom

records and all of the numerous genealogical books compiled in different areas of Norway.

In order to make ends meet, George Joa, 74, head of the institute, contributes from his savings. He emigrated to the United States himself, returning to his native Norway in 1969 after 39 years in Brooklyn, where he owned a florist shop.

Simonsen traveled to the United States two years ago in search of information about some of the 800,000 Norwegians who have emigrated to this country. His trip included a stop in Tacoma.

In Vaxjo, Sweden, there is a similar insti-

tute, but it is bigger, better financed and has a staff with more professional expertise.

THE EMIGRANT Institute receives between 500 and 600 letters annually from Americans seeking information about their ancestors.

Unfortunately, said director Ulf Beijbom, there is a lot of information in the United States of which Swedish-Americans are unaware.

An American visited the institute recently and discovered that his church records were on microfilm there.

"I didn't know they existed," the surprised visitor told Beijbom.

The institute has microfilms of records from 1,100 churches in America, including four in Tacoma. The records include the names of immigrants and their families, place of residence in Sweden and date of arrival in the United States.

The Tacoma churches include Bethel Evangelical Lutheran, Central Baptist, First Covenant and First Lutheran.

NOT ALL CAN be traced through the church, however, because by 1910, 73 per cent of the 1.3 million Swedish-Americans were not church members.

A pamphlet published by the Swedish government, entitled "Tracing Your Swedish Ancestry," advises readers that a wealth of information is available in the National Archives in Washington, D.C.

It has passenger manifests and military, census and naturalization records, all of which could be useful tools in tracing ancestry.

Death certificates in county courthouses, the pamphlet said, also can be helpful, because they contain the individual's birthdate and birthplace as well as next of kin.

The family Bible, handed down from father to son, often contains a family history.

The more information obtained in America, the easier it is to trace a person's ancestry in Sweden.

THE PERSON who does the bulk of the research at The Emigrant Institute is Lars-Goran Johansson.

Johansson, like Simonsen,

Photos by Jonathan Nesvig

George Joa, left, Sevard Simonsen

has witnessed "a rapidly growing interest, especially among the youth," in ancestry.

The immigrants, he said, "wanted to be Americanized immediately. They were ashamed of their Swedish background and the fact they could not speak English correctly."

The third generation is the one that is most interested in finding out more about its European roots, he said.

The records of the state Lutheran Church are the best source of information, Johansson said, but the institute does not have the funds to microfilm all of them.

As in Norway, some writers are referred to national archives in Sweden for additional information.

They have professional researchers who will help persons for a fee.

The institute has copies of passenger manifests from 1869 to 1897 and uses them to learn which parish in Sweden the emigrant came from.

If the parish is known, the research is much easier.

ALTHOUGH THE institute is better funded than the one in Norway, Beijbom, who taught at the University of Washington from 1973 to 1975, complains that it does not receive much support from Swedish-Americans.

In addition to emigrant records, the institute also has a display detailing the emigration of Swedes and a room containing the source material to the emigrant books written by Swedish author Vilhelm Moberg, a founder of the institute.

"The Swedes in Tacoma and the Puget Sound Country," a book written by Tacoman Stephen Forslund, is part of the library.

The addresses of the two institutes are: The Emigrant Institute, Box 201, 35104 Vaxjo, Sweden, and Cleng Peerson Memorial Institute, Eiganesveien 14, 4001 Stavanger, Norway.

Norway, Sweden

Photos by Jonathan Nesvig

George Joa, left, Sevard Simonsen

has witnessed "a rapidly growing interest, especially among the youth," in ancestry. The immigrants, he said, "wanted to be Americanized immediately. They were ashamed of their Swedish background and the fact they did not speak English correctly." The third generation is one that is most interested in finding out more about its European roots, he said.

The records of the state Evangelical Lutheran Church are the source of information, Johansson said, but the institute does not have the funds to microfilm all of them.

As in Norway, some writers are referred to national archives in Sweden for additional information. They have professional researchers who will help persons for a fee.

The institute has copies of passenger manifests from 1869 to 1897 and uses them to learn which parish in Sweden the emigrant came from. If the parish is known, the research is much easier.

ALTHOUGH THE institute is better funded than the one in Norway, Beijbom, who taught at the University of Washington from 1973 to 1975, complains that it does not receive much support from Swedish-Americans.

In addition to emigrant records, the institute also has a display detailing the emigration of Swedes and a room containing the source material to the emigrant books written by Swedish author Vilhelm Moberg, a founder of the institute.

"The Swedes in Tacoma and the Puget Sound Country," a book written by Tacoman Stephen Forslund, is part of the library.

The addresses of the two institutes are: The Emigrant Institute, Box 201, 35104 Vaxjo, Sweden, and Cleng Peerson Memorial Institute, Enganesveien 14, 4001 Stavanger, Norway.

NEWS FROM TACOMA

ALLAS VÅR Eric Kaija, fyllde sina modiga 75 år den första september. Av den anledningen anordnade fru Signe en ordentlig hippa på Bavarian Restaurant, dagen före bemärkelsedagen. Åtminstone 150 personer deltog i festligheten. Fastän skriftliga inbjudningar utgått hade ingen skallrat så Erik blev en smula konfys när han fann ut att han var hedersgästen där på festen. Ericss svåger, Hannes Sutherland, var ceremonimästare. Som också presenterade Eric 75 år i revy, i "This is your life" stil. Flera korta tal hölls. Förplägnaden var riklig. En storartad supé avåts. De som var hugade fick sig en svängom och det visade sig att Eric var mäktig populär bland damerna och lika lätt på foten som han var för ett halvsekel sedan.

Eric växte upp i Leksands församling, Dalarna. Åttså vid Siljans sköna strand och kom till Tacoma år 1925. Han har alltid tagit livlig del i det svenska föreningslivet. Medlem av både Valhalla och Vasa, där han är ordförande f.d.

Begåvad med en vacker barytonröst har han alltid varit villig att bistå de tillfällighets-kvartetter som funnits tid efter annan och är mångårig medlem av Runebergskören. Sin borgerliga gärning har han mestadels utfört som snickare.

De sista årtiondena innan han drog sig tillbaka var han millwright och delägare i Puget Sound Plywood. Nu kanske han får hjälpa till ibland på sin frus kontor. Fru Signe Kaija innehar Puget Sound Travel Bureau. Till familjen hör sonen Stanley med fru, fem barnbarn och två barnbarnsbarn. Gratulationer och må du länge leva, Eric.

Gloria Dei - Old Swede's Church

Bara några kväster från Independence Hall i Philadelphia ligger den gamla svenska kyrkan, Gloria Dei - Old Swede's Church, som är den äldsta kyrkobyggnaden i Amerika fortfarande i bruk utan avbräck sedan dess tillkomst och invigning år 1700.

När de svenska kolonisterna anlände till nuvarande Wilmington i Delaware ombord på fartygen Kalmar Nyckel och Fågel Grip år 1638 byggde de först ett litet kapell i Tinicum i Delawaredalen, och dopfonten, kyrkklockan och två keruber pryddes kapellet sedan de förts över från Sverige 1642 av den svenska prästen i församlingen. Johan Kampanius. Dessa föremål finns fortfarande väl bevarade i Gloria Dei - Old Swede's Church.

Senare byggde svenskarna ett blockhuskapell i en indianby, Wicaco, som betydde en "trivsam plats" och som nu ingår i centrala Philadelphia. När en ny präst, Anders Rudman, anlände till svenskkolonin i Philadelphia år 1698, uppmuntrade han sin församling att bygga en "anständig kyrka" och så kom Gloria Dei - Old Swede's Church till stånd.

Den invigdes år 1700 i närväro av bl a William Penn och kallades allmänt "Katedralen i skogen". En farmarefamilj, Swenson, donerade marken där kyrkan ligger och han ägde också mark i närlheten som han sålde till William Penn innan Independence Hall byggdes. År 1942 blev Gloria Dei - Old Swede's Church förklarat nationellt och historiskt minnesmärke. En sanering av de kringliggande kvarteren har resulterat i ett parkområde på cirka 2 1/2 tunnland och denna park som omger kyrkan skall återge något av den idylliska skogsatmosfär som existerade där på 1700-talet.

Det har sagts att en byggnad är endast så betydande som de händelser som utspelats i den. Gloria Dei - Old Swede's Church har därför betydelse vida utöver dess svenska ursprung. Det var här som Pennsylvanias första lagstiftande församling sammanträdde år 1701. Amerikas första infödda prästman invigdes vid altaret i Gloria Dei år 1703, och den svenska malmklockan i tornet klämtnade och ringde in den nya nationen när självständighetsförklaringen undertecknades. Kyrkgården talar sitt tysta språk om Johan Printz, den första svenska guvernören, om John Morton som hade den avgörande rösten i Pennsylvanias delegation till den Kontinentala Kongressen, och om John Hanson som valdes till "President of the United States in the Congress assembled 1781-1782". Benjamin Franklin och George

som hon besökte flera gånger.

Bland de dyrgripars som finns bevarade från den svenska tiden är en Karl XIII:s bibel som konungen donerade till kyrkan år 1702, samt en brudkrona i silver, som ännu bärts vid bröllop i kyrkan. En svensk katekes från 1704 finns också och den har översatts till en indian-dialekt i Delaware. En i amerikansk historia välkänd kvinna stod brud i Gloria Dei den 15 juni 1777. Kanske bar Betsy Ross, som blev Mrs Joseph Ashbourn, den svenska silverkronan.

mast krävs är ett nytt tak, mållning av exteriören, orgelrestaurering, bättre brandskydd och vård av parken med planteringar och blomsteranläggningar samt omvärdnad av den gamla kyrkogården.

En vädjan till alla som är medintressenter i detta unika svenskminne och det är väl alla av svensk stam, har utgått och borde få ett generöst svar från alla som vill vårdar om det svenska arvet. Alla donationer stora eller små är skattefria och kan sändas till

Senare byggde svenskarna ett blockhuskapell i en indianby, Wicaco, som betydde en "trivsam plats" och som nu ingår i centrala Philadelphia. När en ny präst, Anders Rudman, anläände till svenskkolonin i Philadelphia år 1698, uppmuntrade han sin församling att bygga en "anständig kyrka" och så kom Gloria Dei-Old Swede's Church till stånd.

Den invigdes år 1700 i närvaro av bl a William Penn och kallades allmänt "Katedralen i skogen". En farmarfamilj, Swenson, domrade makken där kyrkan ligger och han ägde också mark i närheten som han sålde till William Penn innan Independence Hall byggdes. År 1942 blev Gloria Dei - Old Swede's Church förklarad nationellt och historiskt minnesmärke. En sanering av de kringliggande kvarteren har resulterat i ett parkområde på cirka 2 1/2 tunnland och denna park som omger kyrkan skall återge något av den idylliska skogsatmosfär som existerade där på 1700-talet.

Det har sagts att en byggnad är endast så betydande som de händelser som utspelats i den. Gloria Dei - Old Swede's Church har därför betydelse vida utöver dess svenska ursprung. Det var här som Pennsylvanias första lagstiftande församling sammantredde år 1701. Amerikas första infödda prästman invigdes vid altaret i Gloria Dei år 1703, och den svenska malmklockan i tornet klämtnade och ringde in den nya nationen när självständighetsförklaringen undertecknades. Kyrkgården talar sitt tysta språk om Johan Printz, den första svenska guvernören, om John Morton som hade den avgörande rösten i Pennsylvanias delegation till den Kontinentala Kongressen, och om John Hanson som valdes till "President of the United States in the Congress assembled 1781-1782".

Benjamin Franklin och George Washington firade gudstjänst i Gloria Dei - Old Swede's Church och Franklin såg bland annat till att kyrkan fick åskledare.

Andra kända namn är intimt förknippade med den gamla Svenskkyrkan namn som John Dahlgren och John Erickson. Två kända svenska konstnärer ligger begravda på kyrkogården Gustav Heseelius och Adolph Wertmüller, liksom många officerare och soldater från inbördeskriget. Jenny Lind, den svenska näktergalen, sjöng från kyrkans orgelläktare "Jag vet att min förlossare lever" och Fredrika Bremer fann under sitt besök i Amerika många svenska kättlingar i Gloria Dei - Old Swedes' Church

som hon besökte flera gånger.

Bland de dyrgripa som finns bevarade från den svenska tiden är en Karl XII:s bibel som konungen donerade till kyrkan år 1702, samt en brudkrona i silver, som ännu bär vid bröllop i kyrkan. En svensk katekes från 1704 finns också och den har översatts till en indian-dialekt i Delaware. En i amerikansk historia välkänd kvinna stod brud i Gloria Dei den 15 juni 1777. Kanske bar Betsy Ross, som blev Mrs Joseph Ashbourn, den svenska silverkronan.

Trots den kortlivade svenska koloniseringen av Delaware forteatte svenska kyrkan att skicka präster till Gloria Dei, men senare blev kyrkan en episcopal församling och har sedan 1845 tillhört Pennsylvania stift.

En del svenska traditioner hålls fortfarande i helgd och sålunda firas julotta på svenska vis med predikan på svenska. Lucia firas också liksom midsommar med majstång och svenska folkdanser.

Att bibehålla kyrkan i gott skick kostar pengar och församlingen är inte ekonomiskt stark nog att stå för alla kostnaderna. Vad som närmast

krävs är ett nytt tak, mållning av exteriören, orgelrestaurering, bättre brandskydd och vård av parken med planteringar och blomsteranläggningar samt omvärdnad av den gamla kyrkogården.

En väldjan till alla som är medintressenter i detta unika svenskminne och det är väl alla av svensk stam, har utgått och borde få ett generöst svar från alla som vill vårdha om det svenska arvet. Alla donationer stora eller små är skattefria och kan sändas till Kyrkan med adress: Gloria Dei - Old Swede's Church, Delaware Ave. and Christian Street, Philadelphia PA 19101.

Donationer kan också sändas till en av fondens förvaltare : Mr G. Hilmer Lundbeck, 1270 Avenue of the Americas, Suite 2213, New York, N.Y. 10020.

För vidare upplysningar ring Mr Lundbecks kontor (212) 247-0384. Övriga förvaltare i fonden är Konsul Donald Hogeland och Mrs Mary G. Roebeling. Bland uppropets understödjare märks också Sveriges ambassadör i Washington, Greve Wilhelm Wachtmeister, samt alla Sveriges generalkonsuler i Amerika.

News from Tacoma

TacomaWa - Valhallas annual breakfast Sunday Nov 9 drew a huge crowd of hungry participants. Before the event a short business session was held when a class of 25 candidates were initiated, among them Mr Erling Mork, City Manager of Tacoma.

The kitchen committee really outdid themselves this time with a meny of ham, eggs, potato sausages mackerel and all other ingredients that goes with a sumptuous breakfast. With Pres. Durant as MC, a musical program was presented with Sven and Hans Fredrickson, with their accordions, Gus De Bock, Saxophone and Marty Carlson on the piano. The new Vikings were presented and some remarks were made by various members. Finally there was a chance for those who desired, to "Dra en spader" as we say in Swedish. Just how late the party lasted I wouldn't know, I went home some time in the afternoon and it was going good then. There used to be an old pun that "Everybody has to be out of the building by Tuesday morning".

Mrs Ernest O. (Evelyn) Becklund passed away Nov 3 while visiting in California. She was born in Vännäs, Västerbotten, Sweden and came to Jamestown N.Y. in 1910. Later she resided in Cleveland Ohio and came to Mineral Wa. as a bride in 1918. The family settled in Tacoma in 1941. Mrs Becklund was well known and active in the Swedish community a member of the local Vasa-lodge and the Bethel Lutheran Church. She is survived by her husband Ernest O Becklund, sons Ernest O. of Granada Hills, Ca and Hilding J. of Tacoma. A sister Miss Signe Seastrom of Tacoma, a brother and two sisters in Sweden and several grandchildren and great grandchildren. Funeral was held at Mt View Valley Chapel with Rev's A.E. Larson and Lyndon K. Murk officiating. Rev Murk sang: "How Great Thou Art" and later, in closing: "Tryggare kan ingen vara", in Swedish from the pulpit.

A notice in a local paper recently indicated that Mrs Gordon (Anna) Kincaid had passed away in Olympia, where she had made her home in recent years. She was Anna Sjöblom when she arrived in Tacoma from Munsala, Finland, in 1912 and had been a passenger on the ill fated "Titanic". Some 15 years ago a report went out over the News service that Mrs Helga Hirvonen, the last survivor of the Titanic disaster had passed away in New York City. This report was not correct inasmuch that a Mrs Hilda Larson, nee Hellström, a native of my Home town Borlänge, who was also a survivor was then still living in Chicago (she has since passed away).

You can

I a
son. He
be a fis
wanted
America;
papa.
when w
he told r
follow n
that I a
are man
long to k

Runebergskören medverk
fullt och till sist bl
kaffe i lilla salen dä
lig stämning rådde.

Det blir svensk jul
Lutherska Kyrka juldag
Vidare upplysningar ges
ett kommande nummer.

SAGA TRAVEL

Komplett resbyrå-service.

för in-och ut-

JOSEF OSCARSSON, Manager
For Up To 500 Guests
Banquet Facilities Available
Beautiful Restaurant in the city!
Come and see the most
Open Daily to Members and Guests
1920 Dexter Ave. N.
And Cocktail Lounge

RESTAURANT
SWEDISH CLUB'S

VÄSTKUSTSTÄLLAD.

WINTER

resided i Cleveland Ohio and came to Mineral Wa. as a bride in 1918. The family settled in Tacoma in 1941. Mrs Becklund was well known and active in the Swedish community a member of the local Vasa-lodge and the Bethel Lutheran Church. She is survived by her husband Ernest O Becklund, sons Ernest O. of Granada Hills, Ca and Hilding J. of Tacoma. A sister Miss Signe Seastrom of Tacoma, a brother and two sisters in Sweden and several grandchildren and great grandchildren. Funeral was held at Mt View Valley Chapel with Rev's A.E. Larson and Lyndon K. Murk officiating. Rev Murk sang: "How Great Thou Art" and later, in closing: "Tryggare kan ingen vara", in Swedish from the pulpit.

A notice in a local paper recently indicated that Mrs Gordon (Anna) Kincaid had passed away in Olympia, where she had made her home in recent years. She was Anna Sjöblom when she arrived in Tacoma from Munsala, Finland, in 1912 and had been a passenger on the ill fated "Titanic". Some 15 years ago a report went out over the News service that Mrs Helga Hirvonen, the last survivor of the Titanic disaster had passed away in New York City. This report was not correct inasmuch that a Mrs Hilda Larson, nee Hellström, a native of my Home town Borlänge, who was also a survivor was then still living in Chicago (she has since passed away) and of course Mrs Kincaid in Tacoma. Now after a lapse of 15 years it must be fairly certain that Mrs Kincaid was the last survivor.

Den årliga Svenska högmässan i First Lutheran Church, drog en anseelig menighet söndagen den 16 november. Hade vädrets makter varit lite mera nådiga och hade mässan annonserats lite bättre är det troligt att skaran blivit större. Pastor Murk från Bethel var liturg få kan mässa som han. Pastor Larson, också från Bethel predikade över dagens text. En ung man, Dennis Hagström, praktikant i First läste evangeliet på oklanderlig svenska .

America
papa.
when v
he told r
follow n
that I a
are man
long to h

ig Västküntsallad.

Runebergskören medverk
fullt och till sist bl
kaffe i lilla salen dä
lig stämning rådde.

Det blir svensk jul
Lutherska Kyrka juldag
Vidare upplysningar ge
ett kommande nummer.

SAGA TRAVE

Komplett resbyrå-service.

för in-och utl

SPECIELL PARKERINGSPL

CLIFF JENSI

SU 4-356

5803 - 15th A

WANTED

Older or retired single MALE
yard care and transportation
in exchange for FREE trailer
of cabin in Sequim Wash. No
782-2342, after 6 P.M. 784-46

in Tacoma

as annual break-drew a huge crowd-ants. Before the ness session was of 25 candidates ong them Mr Erling r of Tacoma. mittee really this time with a potato sausages ther ingredients umptuous break-urant as MC, a s presented with rickson, with Gus De Bock, Saxon- lson on the piano re presented and made by various here was a chance red. to "Dra en n Swedish. Just lasted I wouldn't some time in the as going good be an old pun to be out of ssday morning". Evelyn) Becklund while visiting in born in Vännäs, n and came to 910. Later she Ohio and came bride in 1918. in Tacoma in was well known Swedish community al Vasa-lodge eran Church. She husband Ernest O t. of Granada.

You c

I a
son. He
be a fis
wanted
America
papa.
when w
he told r
follow n

News from Tacoma

Tacoma Wash. Oct 24-75 -The Valhal-la lodge observed their 91st anniversary recently with a dinner for the membership and their families. While these modern Vikings attended to some of the business of the lodge the ladies were entertained with Bingo games. The historical sketch of the lodge which was given at the 90th anniversary last year has been printed, and were now distributed to the members.

For the first time in its long history Válhalla held a "Fishing Derby" Sunday Oct. 19. The weather-man didn't exactly cooperate but nevertheless there were quite a number of fishermen that went out. Considering the blustery weather the catch was very good. The fishing ended at noon and at 3:00 PM a delicious Salmon dinner was served in the dodge hall. Which drew the largest crowd we have seen in the dining room for some time. The prizes were awarded afterwards and there were enough prizes for all the participants in the Derby. I did not get the name of the young man who got the large fish made up of silverdollars for having the largest salmon. But, Oscar Johnson got 25 dollars for having the biggest Dog fish. The party was a success and will probably be an annual affair from now on.

The Scandinavian week held down town Oct 13-18 was an apparent success. The streets were decorated with Scandinavian flags but there was an apparent shortage of the Swedish colors. Each day was dedicated to one particular country. Sweden was on Thursday, With a short program at high noon. There was a vocal solo by Mrs ShirleyAnn Sargent. A duet by a couple of ladies whose names I did not learn. A representative of the Downtown Association filled in both as MC and orator. Each day the oldest emigrant from the various countries was recognized and given an award. Kalmarpojken Karl Swanson, who recently had his 96th birthday was duly honored on the Swedish day. Mr Swanson came to US at the turn of the century and after sojourns in Michigan and California he arrived in Tacoma in 1906. His active years were spent in both Northern Pacific and Milwaukee RR Shops. Long time resident of the South side of town he was active in Bethel Church as long as his strength permitted. I know that he has been a member of the local

Daughter of the late Mr and Mrs Harold Shonborg, well known in our Swedish community. A brother and two step sons are the closest survivors.

Steve

say in Swedish. Just
party lasted I wouldn't
come some time in the
it was going good
ed to be an old pun
y has to be out of
y Tuesday morning".
O. (Evelyn) Becklund
v 3 while visiting in
e was born in Vännäs,
Sweden and came to
in 1910. Later she
eland Ohio and came
as a bride in 1918.
tled in Tacoma in
lund was well known
the Swedish community
e local Vasa-lodge
Lutheran Church. She
her husband Ernest O
Frost of Granada
...where you can't operate
you will be sorry

I a
son. He
be a fis
wanted
America
papa.
when w
he told r
follow n

man didn't exactly cooperate
nevertheless there were quite a
number of fishermen that went out.
Considering the blustery weather the
catch was very good. The fishing en-
ded at noon and at 3:00 PM a deli-
cious Salmon dinner was served in
the dodge hall. Which drew the larg-
est crowd we have seen in the dining
room for some time. The prizes were
awarded afterwards and there were
enough prizes for all the participants
in the Derby. I did not get the
name of the young man who got the
large fish made up of silver dollars
for having the largest salmon. But,
Oscar Johnson got 25 dollars for
having the biggest Dog fish. The
party was a success and will prob-
ably be an annual affair from now
on.

The Scandinavian week held down
town Oct 13-18 was an apparent suc-
cess. The streets were decorated
with Scandinavian flags but there
was an apparent shortage of the
Swedish colors. Each day was dédi-
cated to one particular country.
Sweden was on Thursday, With a short
program at high noon. There was a
vocal solo by Mrs ShirleyAnn Sargent.
A duet by a couple of ladies whose
names I did not learn. A represen-
tative of the Downtown Association
filled in both as MC and orator.
Each day the oldest emigrant from
the various countries was recognized
and given an award. Kalmarpojen
Karl Swanson, who recently had his
96th birthday was duly honored on
the Swedish day. Mr Swanson came
to US at the turn of the century
and after sojourns in Michigan and
California he arrived in Tacoma
in 1906. His active years were spent
in both Northern Pacific and Mil-
waukee RR Shops. Long time resident
of the South side of town he was
active in Bethel Church as long as
his strength permitted. I know that
he has been a member of the local
Vasa Lodge since August 8 1912 for
we were in the same class of candi-
dates. The Scandinavian Week closed
with an entertainment and a Grand
Ball at Valhalla Hall on Saturday
night.

Elmer Lind, resident of the
Mt View Dist. above Puyallup passed
away recently at the age of 85. Sur-
vived by two sons and two daughters
and a number of grandchildren. He
was born in Sundsvall Sweden and
came to Chicago in 1910 and to
Tacoma in 1914. He was a retired
millwright foreman for the St
Paul and Tacoma Embr. Co. Member of
the local Vasa Lodge and the First
Lutheran Church.

Mrs Clarence (Lillian) Stave, 67,
has passed away after a lengthy ill-
ness. She was a native Tacoman.

Daughter of the late Mr and M
Harold Shonborg, well known in
Swedish community. A brother
two step sons are the closest
survivors.

Steve

Obituaries

Lutheran pastor Larson passes

The Rev. E. Arthur Larson, 86, of 7439 S. Fawcett Ave., who was former pastor of several Lutheran churches, died Saturday.

He was born in Ashtabula, Ohio, and had resided in Tacoma for the past 51 years.

He was pastor of First Evangelical Lutheran Church in Astoria, Ore., from 1919 to 1928; Bethel Lutheran Church in Tacoma from 1928 to 1964; Messiah Lutheran Church in Auburn from 1928 to 1942; and Emmanuel Lutheran Church in Tacoma from 1930 to 1942.

Mr. Larson was named pastor emeritus at Bethel Lutheran in 1964.

He served as interim pastor at Rochester from 1944 to 1946 and 1953 to 1956, and interim pastor at Port Orchard from 1946 to 1950. He taught Swedish in the Tacoma area for more than 40 years, including Pacific Lutheran University classes from 1932 to 1950.

He was a founder of Lutherland in the late 1930s, was on the Hagman Radio services from the late 1930s through early 1950s, and held services in the county jail in the '30s and '40s and Jul Otta services every Christmas season through last December.

Surviving are a daughter, Mrs. Marv (Dorothy) Harshman of Seattle; four sons, E. Arthur Larson Jr. of Puyallup, Robert of Portland and Roy and Richard, both of Tacoma; a sister, Mrs. Gertrude Sellman of Atlanta.; 11 grandchildren and two great-grandchildren.

Lynn Funeral Home is in charge.

E
r
r
I
t

A
h
n
R
ie
to
L

T
ho
C;
not
F
cm
1,
ma
1,
(64
B
sea

TACOMA

Om allt detta och mycket mer kan man läsa i en intressant skrift av Steve Forslund, 83, som 1911 emigrerade från Sverige och som nu sitter i sin villa i Tacoma och arbetar med att utforska den svenska kolonins öden och äventyr i området.

Mycket hjälpt i sitt arbete har Steve av hustrun Ida som när hon var 19 år gammal alldelens ensam reste den långa vägen från Tvinge församling nära Karlskrona i Blekinge till släktningar i Tacoma-området.

Träffades 1912

De båda träffades 1912 i Valhalla Hall, mötesplatsen under många år för svenskarna i Tacoma med omnejd och som just firat 90-årsjubileum.

Steve Forslund är född i Borlänge. Där har hans familj bott i generationer. Pappan var både åkare och bonde.

— Jag hade utvandrare i släkten, berättar han. Bl a flick vi ofta brev från fars kusin som bodde på Fox Island utanför Tacoma. Han skulle bli rik på att odla jordgubbar och tomatter. Men det blev han aldrig.

— Jag kommer också ihåg att vi läste i Stockholms-Tidningen om världsutställningen i Seattle 1909, så jag visste lite om området innan jag kom hit.

Syskon i Sverige

Så en dag tog 18-åringen tåget på gamla Bergslagsbanan från Falun till Göteborg för vidare med båt till England, tåg till Liverpool, igen till Boston och så till tåg till Seattle.

— Både mor och far ledsna när jag åkte minst sagt naturligtvis att d. fanns större möjligheter för mig i Amerika än hemma i Sverige.

Efter Steve för fem andra av hans syskon över till Amerika.

— Mama undrade ibland vad hon gjort för ont för att förlora sina barn på det här sättet. I dag har jag en syster och en bror kvar i Sverige.

Den första tiden arbetade Steve hos pappans kusin. Stor som han var fick han ändå gå i skolan – bland en massa småbarn. Mest för att lära sig engelska. När han tröttnade på jordgubbarna och tomaterna tog han jobb vid järnvägen i Tacoma. Han ville bli lokförare men i stället blev det hårt jobb som extra eldare.

Det dröjde inte länge förrän Steve hittad ett annat, ännu hårdare men betydligt mer lönande arbete – som

Här sitter Steve Forslund och skriver på sin historiskt viktiga avhandling om svenskarna i Tacoma med omnejd. Magan Ida hjälper till med detaljerna.

— Den förste svensken här i Tacoma hette Nicholas Delin. Han var troligtvis född på Gotland 1817. Efter en period i Ryssland kom han 1846 till New York. Tillsammans med 150 andra unga män chartrade han segelfartyget Edward Everett och seglade till de hägrande guldfälten i California. Där startade han ett lag på

TACOMA, WASHINGTON (KvP) I mitten av 1800-talet kom den förste svensken till de skogsrika kusttrakterna i nordvästra Amerika där nu staden Tacoma ligger. 1855 tvingades han över sitt sågverk och fly till en militärförläggning, sedan en av de många indianstammarna i området börjat dansa krigsdanser. Den hotfulla situationen lugnade så småningom ner sig och svensken kunde fortsätta arbeta på sitt sågverk. Ättlingar till honom och andra invandrare svenskar har till stor del byggt upp det samhälle som i dag är den sjudande storstaden Tacoma strax intill Seattle.

KVALLSPOSTEN HALMÖ JUNE 22 1975
SÖNDAG

— staden som grundades av SVENSKAR

...och här sitter en annan utvandrare och skriver historien i en bok

Roger Carlsson

Marianne Sjöholm

Pappan hette också Petersson men Ida hette Svensson innan hon gifte sig med Steve och fick namnet Forslund???

— Jo, förr fick man göra som man ville med sitt efternamn när man började skolan. Så då tog vi syskon namnet Svensson av någon anledning, förklarar Ida.

De båda träffades 1912 i Valhalla Hall, mötesplatsen under många år för svenskarna i Tacoma med omnejd och som just firat 90-årsjubileum.

Steve Forslund är född i Borlänge. Där har hans familj bott i generationer. Pappa var både åkare och bonde.

— Jag hade utvandrare i släkten, berättar han. Bl a fick vi ofta brev från fars kusin som bodde på Fox Island utanför Tacoma. Han skulle bli rik på att odla jordgubbar och tomatter. Men det blev han aldrig.

— Jag kommer också ihåg att vi läste i Stockholms-Tidningen om världsutställningen i Seattle 1909, så jag visste lite om området innan jag kom hit.

Syskon i Sverige

Så en dag tog 18-åringen tåget på gamla Bergslagsbanan från Falun till Göteborg för vidare med båt till England, tåg till Liverpool, igen till Boston och så till tåg till Seattle.

— Både mor och far lednsna när jag åkte minst sagt naturligtvis att det fanns större möjligheter för mig i Amerika än hemma i Sverige.

Efter Steve för fem andra av hans syskon över till Amerika.

— Mamma undrade ibland vad hon gjort för ont för att förlora sina barn på det här sättet. I dag har jag en syster och en bror kvar i Sverige.

Den första tiden arbetade Steve hos pappans kusin, Stor som han var fick han ändå gå i skolan – bland en massa småbarn. Mest för att lära sig engelska. När han tröttnade på jordgubbarna och tomaterna tog han jobb vid järnvägen i Tacoma. Han ville bli lokförare men i stället blev det hårt jobb som extra eldare.

Det dröjde inte länge förrän Steve hittad ett annat, ännu hårdare men betydligt mera lönande arbete – som gjutare. Och det höll han på med 42 långa år innan han pensionerade sig 1958.

— Jag är bara en gammal gjutare med huvudet fullt av sot och sand, skämtar Steve Forslund.

Steve Forslund har massor av kunskaper om den svenska immigrationen till Tacoma. Kunskaper som så småningom kommer att bli en värdefull historisk skrift.

— Det var på modet att emigrera då när jag gjorde det, säger han. Tiderna var svåra, det fanns inget arbete. Storstrejksen 1909 var ju ett tydligt tecken på att Sverige verkligen var i knipa.

— Den förste svensken här i Tacoma hette Nicholas Delin. Han var troligtvis född på Gotland 1817. Efter en period i Ryssland kom han 1846 till New York. Tillsammans med 150 andra unga män chartrade han segelfartyget Edward Everett och seglade till de hägrande guldfälten i Kalifornien. Resan gick runt Kap Horn och det är känt att guldsökarna kom fram. Där emot är det okänt om de hade någon framgång i guldkakten. Sedan fortsatte Nicholas till Tacoma där han gifte sig med en ung flicka i en tysk invandrarfamilj.

Hårt i Blekinge

Om den förste svensken och många efterföljande landsmäns öden kan man läsa i Steve Forslunds historieskrift.

— Hårda tider har också hans hustru Ida fått uppleva där hemma i Blekinge.

Hjälpa till på gården i Bredestad mellan Karlskrona och Ronneby fick hon börja med vid tidiga år. Barndomshemmet finns fortfesten ännu kvar. Idas systerdotter bor där i dag.

När hon var 16 år gammal började hon arbeta på hertid. Ida skötte alla sysslor som måste utföras på en bondgård. Bl a var hon ett tag på en stor gård i Önnestad i Skåne när hon var 17 år gammal.

Det där med att resa till Amerika var inget nytt för Ida. Innan hennes far och mor gifte sig hade hennes far varit i Amerika under en period. Sven August Petersson, som pappan hette, var kusk från Eringsboda. Efter en tid i Amerika reste han hem igen. Han ville gärna komma tillbaka men så gifte han sig och stannade i Sverige för gott. Ofta berättade han minnen från landet långt där borta där hans fyra bröder hade bosatt sig.

Pappan hette alltså Petersson men Ida hette Svensson innan hon gifte sig med Steve och fick namnet Forslund???

— Jo, förr fick man göra som man ville med sitt efternamn när man började skolan. Så då tog vi syskon namnet Svensson av någon anledning, förklarar Ida.

19 år gammal bestämde sig Ida för att resa. Alldeles ensam över Atlanten.

I svenskarnas samlingssal Valhalla Hall träffades alltså Steve och Ida och dit går de än i dag, om än kanske inte så ofta. Svenskarna i Tacoma har blivit uppbländade med andra nationaliteter och Valhalla Hall är inte längre så ursvenskt som det brukade vara.

Men i kyrkan, dit Steve och Ida brukar gå, håller ännu pastor Larsson julotta på svenska varje år och pastor Mörk sjunger "Å vare God i hojden" så svenska han förmår.

...och här sitter en annan utvandrare och skriver historien i en bok

Roger
Carlsson

Marianne
Sjöholm

I en lugn och vacker del av Tacoma har Ida och Steve Forslund funnit en plats de trivs på och vill stanna.

Foreign-language papers gave Tacoma its character

Staff of Tacoma Tribunen in 1890s

Tobis Sandegren, editor, is seated at right and J. F. Visell, business manager, is standing at the right. Others unknown.

EDITOR'S NOTE — Paul Sandegren is former city editor of the Tacoma Times and editor of the Tacoma Labor Advocate for 20 years before retiring in 1969.)

By PAUL SANDEGREN

In 1913 there were six foreign-language newspapers published in Tacoma — five weeklies and one monthly. Four of them were of general circulation among particular nationality groups; two were associated with religious organizations.

Oldest of the publications was the German-language Wacht am Sunde (Watch on the Sound), founded in 1883. Tacoma Tribunen, Swedish, was started in 1888; Tacoma Tidende, Norwegian, in 1890; Pacific Herold, Norwegian church paper, founded in Everett, subsequently moving its place of publication to Tacoma; Tacoma Japanese Times, year of establishment unknown, believed to have ceased publication in 1932, and Sions-Bladet, a Swedish-language, church-connected monthly.

Wacht Am Sunde was edited by A. Weichbrod, a bearded gentleman, and was regularly published until it became a casualty of World War I — as was almost everything German (such

language subject in high schools).

Even that area in the vicinity of East 64th Street and McKinley Avenue, long known as Bismarck, had its name changed to Hillhurst. The name, however, never really caught on, although street cars did carry the name for a while until the designation "McKinley Avenue" was considered more acceptable. Wacht Am Sunde was last published at South 17th Street and Railroad Avenue, now Commerce Street.

The paper was published at the 14th Street address until 1919, and last at 1216 S. K St., in Seattle, and the United Swedish Order of Valhalla Synod had published a paper in Everett. The paper sold in 1936 and was merged with the Svenska Pacific Tribunen in Seattle.

TOBIAS SANDEGREN, my father, founded Tacoma Tribunen in 1889. He had first settled in Seattle where he was associated with Vestra Posten as editor and subsequently as publisher. He departed from that city after the disastrous fire of June 6-7, 1889. Seattle was doomed, in his estimation, and Tacoma would be the city of the future.

For reasons of which I am unaware, my father changed the name of his paper to Western Tribunen and to Tacoma Posten in 1906, finally to Puget Sound Posten in 1907 when he established his own print shop at 119 S. 14th St., below what is now the Greyhound Bus depot.

Previously he had had limited facilities consisting of

directory and its office was located in the Wallace Building at South 12th and A streets.

One of its earliest editors and business managers was John Blaauw, who later forsook publishing to enter the advertising field. Blaauw is credited with originating the slogan "Watch Tacoma Grow," which, as might be imagined was somewhat bandied about, particularly by Seattle folk. Somewhere along the line the name of the paper was changed to Verstyksten. Later editors of the paper were John Soley, also well known in Norwegian musical circles, and Andrew Bjerkseth, who changed the name of the paper to Western Viking. Under that name it is still being published in Seattle.

THE REV. A. W. RAMSTAD, who taught chemistry at Pacific Lutheran College, now Pacific Lutheran University, for 35 years and, incidentally was PLC's first football coach, is the authority for the following information about the Pacific Herold:

In 1917 the Norwegian Synod, the United Norwegian Synod and the Hauge Synod united to form the Norwegian Lutheran Church.

The paper was published at the 14th Street address until 1919, and last at 1216 S. K St., in Seattle, and the United Swedish Order of Valhalla Synod had published a paper in Everett. The paper sold in 1936 and was merged with the Svenska Pacific Tribunen in Seattle.

Out of the two papers came Bubaereren, started about 1918. The Rev. B. E. Bergesen of Ballard Lutheran Church was editor and the Rev. Olaf Eger of "only Swedish newspaper Seattle was business man in Washington, Oregon, Idaho and Dakota, an independent political weekly shop on South 14th Street.

Ramstad was proof reader and took care of the mailing list. Later editors were the Revs. O. E. Heimdal and Ed Tingelstad. The paper ceased publication about 1927.

SIONS-BLADET WAS a monthly newspaper published by the Columbia Conference of the former Augustana Synod, a Swedish Lutheran Church organization. One of its editors was the Rev. E. C. Bloomquist, for many years pastor of the First Swedish Evangelical Lutheran Church in Tac-

oma, subsequently called simply First Lutheran Church.

The Tacoma Japanese Times was published at 1908 Jefferson Ave. It editor in 1924 was listed as G. S. Otsuka. The paper was last listed in the 1932 city directory. An unusual sight to those of us who were familiar with ordinary printing techniques

was that of Japanese large number of persons typesetters scurrying about their oversize type cases in search of oriental characters. Shades of Pi Sheng, the Chinese who is credited with inventing the first movable types!

It would seem likely that there would have been an Italian-language newspaper published in Tacoma, considering the

to its history and growth. **THE ONLY ATTEMPT** to put out an Italian news paper here, however, appears to have been in 1912, when the Gazzeta Italiana was listed in the city directory with an ad-

's character

dress at 1020 S. Yakima Ave.

I was privileged to have been apprenticed to the printing trade at a tender age and in that capacity I had contact over a period of years with all of the editors of the Scandinavian papers mentioned herein, all of which were printed in my father's shop.

It was my job at times to operate the Eclipse folder that folded the papers before they were turned over to the mailer. Not to mention the times I sneaked practice time on the Model 5 Linotype machine and eventually got to operate the single-revolution, hand-fed Babcock drum press which handled a sheet 36x48 inches.

